

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S THE ONE GUY SHE SWORE SHE'D NEVER FALL FOR...

Famous Last Words

C.W. FARNSWORTH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Famous Last Words

OceanofPDF.com

ÜNLÜ SON SÖZLER
Telif Hakkı© 2023 by C.W. Farnsworth

Baskı ISBN: 979-8-9880442-7-7

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

C.W. Farnsworth LLC 'tarafından

yayımlanmıştır Kapak tasarımı Mary

Scarlett LaBergee aittir

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33 Sonsöz

[Ayrıca C.W. Farnsworth](#)

[Teşekkür](#) [Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

ÜNLÜ SON SÖZLER

C.W. FARNSWORTH

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

CONOR

Bağışlayıcı bir yüzey değildir.

Beş yaşımda ilk hokey patenlerimi giydiğimde öğrendiğim bir gerçek. Geçtiğimiz on yedi yıl boyunca yüzlerce, belki de binlerce kez teyit edilen bir bilgi.

Acıyacağını bilmek, çimento kadar sert hissettiren donmuş tabakaya çarpmayı daha az acı verici hale getirmiyor. Yine de pateni neden bu kadar çok sevdiğimi açıklayabilir.

Bağışlamak da kimsenin beni tanımlamak için kullanacağı bir sıfat değil.

Sopamı kapıp kendimi yukarı çekiyorum, patenlerimin kanatları altımda zahmetsizce kayıyor. Paten kaymak ikinci doğam. Yürümekten daha kolay.

Bilenmiş metal, cilalı buz üzerinde zahmetsizce kayıyor.

Soğuk havayı derin bir nefesle içime çekiyorum ve Robby Sampson'ın bu vuruşun beni neredeyse dümdüz ettiğini anlamaması için elimden geleni yapıyorum. Bu gece dondurucuda bezelye aramam gerekecek.

"Eğer Gaffney's'e kadar topallayarak gitmeyi başarırsan, ilk içkiyi ben ısmarlarım," diyor Hunter Morgan, birkaç metre ötede durup, orta çizgide yay çizen ve kaskımdan patenime kadar beni kaplayan beyaz talaşları kasıtlı olarak bu tarafa doğru püskürtürken.

Sağ elimi eldivenden kurtarıyorum, böylece en iyi arkadaşımı çevirebiliyorum, sonra karı için antrenman formamın önünü silkeliyorum. "Ben iyiyim.

Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Buz demire zarar veremez." Kolumu kaldırıyorum ve vurgulamak için pazumu esnetiyorum.

Eğer varsa, gösteriş yap, değil mi? Hiç şikayet almadım.

Hunter bu iğrenç hareketten etkilenmemiş bir şekilde homurdanıyor. "Ezik cümlelerini kadınlara sakla, Hart. Önümüzdeki birkaç gün boyunca o çürük hakkında inlemeni dinlemek zorunda kalacak olan benim."

"Ben inlemem," diye homurdanıyorum.

"Size bir yürüteç getirmemi ister misiniz, *kaptan*, yoksa kendi başınıza yedek kulübesine dönebilir misiniz?"

Tahtalara doğru kayarken "Dick," diye mırıldanıyorum. Hunter gülüyor. Beni duydu.

Güzel.

Yedek kulübesine oturuyorum ve ağzıma biraz Gatorade sıkıyorum, yan tarafım kötü bir çürüğe dönüşeceğinden emin olduğum bir şeyle zonklarken yüzüm buruşuyor. Üçüncü hat, sürekli yaptığımız bölge içi alıştırmaları için pozisyon alıyor. İkinci sınıf kanat oyuncularından Cole Smith'in ofsayttan girişini izliyorum.

Bekleyin.

Saniyeler sonra buzun üzerinden "Smith!" diye bağırıldı.

Cole, Koç Keller'dan -tahmin etmem gerekirse- çok sayıda renkli kelime ve PeeWee günlerinde öğrenilen becerilere en az bir atıf içeren bir ders alır, ardından oyun devam eder.

İki vardiya daha ve benim hattım buza geri döndü.

Sıra arkadaşlarımdan arasından mavi çizgiye doğru kayıyorum. Kaburgalarımdaki zonklayıcı ağrı derin bir nefes aldığımda azalıyor, soğuk hava ciğerlerime doluyor. Sadece bir hokey pistinde bulunan ter, buz, lastik ve Zamboni yakıtının kendine özgü kokusu benim için her zaman böyle olmuştur.

Bir
merhem

.

Rahatla
dım.

Bir kaçış.

Buzda dokunulmazım.

Mecazi anlamda. Hokey temassız bir spor olarak bilinmez.

Yardımcı koç Dean Zimmerman, pakı ben ve Aidan Phillips'in arasına bırakıyor. Aidan ikinci hattın ortasındaki yerini hak etti. Her zaman hızlı tepki verir ve topa sahip olmak için mücadele eder.

Ben daha hızlıyım.

Pak buza çarptığı anda harekete geçiyorum. Siyah daireyi sopamdaki tatlı noktaya doğru kaydırıyorum ve altı üçlük gövdesiyle kalenin her santimini kaplamaya çalışan Willis'e doğru havalanıyorum.

Pakı doğrudan onun yanından gönderebilirdim. Daha uzaktan bir sürü atış yaptım. Willis sol tarafı tercih ediyor çünkü ben o tarafa yöneliyorum. Sağdan vurursam düzeltme şansı olacağından şüpheliyim. Pakın içeri girme ihtimali yüzde yetmiş beş, hatta üst raftan atarsam seksen.

Bu bana Koç Keller'dan takım çalışması hakkında bir ders kazandıracak. İlk değil, kesinlikle son da olmayacak.

Holt Üniversitesi'nin erkek buz hokeyi takımının pek çok sorunu var. Gol atma yeteneğim bunlardan biri değil.

Beni yavaşlamaya, daire çizmeye ve şutu kendim atmak yerine pakı Hunter'a göndermeye ikna eden de bu oldu. Hunter benimle Louis Jamison'ın arasına bakıyor ve topu kime vereceğine karar vermeye çalışıyor. Birimiz tüm antrenman boyunca demirlerin arasından tek bir atış bile yapamadı ve o kişi ben değilim.

Ama buna *pratik* denmesinin bir sebebi var.

Hunter da aynı sonuca varıyor. Louis'e pas veriyor, o da neredeyse Willis'i geçecek bir şut çıkarıyor. Kalecimiz son saniyede topu havada yakalıyor ve zararsız bir sekmeye eldiveninden fırlatıp pütürlü tahtalara çarptırıyor.

Tiz bir ıslık soğuk havayı delip geçiyor.

"Bu yeter çocuklar. Duşlara girin."

Tek söylediği bu. İçimizden biri bir oyunu yanlış oynamadıkça ya da antrenmana geç kalmadıkça, Koç Keller az konuşan bir adamdır. Kampüsteki söylentilere göre, sürekli bir yağmur bulutu altında sezonlar boyunca kötü sonuçlar alan koçluk yapmaktan daha büyük hedefleri varmış. Kelimenin tam anlamıyla. Holt Üniversitesi'nin bulunduğu Somerville, Washington'da güneşli günler nadiren görülür.

"Sence Cuma günü kazanırsak Koç'un yüzü güler mi?" Hunter buzdan çıkıp soyunma odasına giden kauçuk paspaslara basarken soruyor.

"Geçen yıl playofflarda uzatmalarda kaybettüğümüzde oldukça eğlenmiş görünüyordu," diye sesleniyor Aidan arkamızdan. "Hangi gündü o, Sampson?"

Soyunma odasına girip terli giysilerimizi çıkarmaya başladığımızda Robby "Mart'ın onunda," diye cevap veriyor. Sampson'ın kimsenin aklına gelmeyecek tarihleri hatırlamak gibi esrarengiz bir yeteneği var. Ondan iyi bir dedektif olurdu.

Cevabı ben de biliyordum ama hafızam iyi olduğu için değil.

Aidan patenlerinin bağcıklarını çözerken omuz silkiyor. "Matematiğim berbattır. Yedi ay önce mi? Kaşlarını çatmak için uzun bir süre. Cuma günü Rockford'u yenersek biraz canlansa iyi olur. En son ne zaman vücudumun bir yerinin ağrımadığını hatırlamıyorum ve sezon daha *başlamadı* bile."

Hunter sırtarak, "Sen ve Hart bir destek grubu oluşturmalsınız," diyor. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca kaburgalarından şikâyet edeceğini şimdiden duyabiliyorum. Bunun için çok teşekkürler, Sampson."

Robby omuz silkiyor. "Yoksa gol atacaktı."

"Hart şampiyonluk için tek umudumuz. Ona karşı dikkatli olun," diye talimat verdi Aidan.

Duşlara gitmeden önce gözlerimi deviriyorum.

Cansız su basıncına rağmen, ılık sprey ağrıyan kaslarıma sıvı cennet gibi geliyor. Sadece Robby'nin az önceki darbesi değil. Koç'un mizahsız olduğu yedi ay boyunca vücudumu zorladım. Günlük koşular. Ekstra ağırlık seansları. Bitmek bilmeyen turlar.

Pistin etrafında. Hayatımın en iyi formundayım. Tüm hokey kariyerimi her zaman buzdaki en hızlı adam olmaya adadım, bu da bir şey söylüyor.

Koç Keller'ın aksine, *benim* umutlarım hala yüksek. Profesyonel hokey takımları Holt gibi okullardan oyuncularla, vasatlığın ortasında bir sonraki Wayne Gretzky'ye rastlama ihtimaline karşı sözleşme imzalamazlar. Eğer bir şans istiyorsam, ses getirmeliyim. Gözlemcilerin duyamayacağı bir gürültü. Dudak uçuklatan istatistikler, olağanüstü sezon, ulusal şampiyonluk gibi sesler.

Ben iyiyim.

Sorun şu ki hokey bir takım sporudur. Soyunma odasındaki çocuklar ne kadar harika olursa olsun, hiçbiri Holt'tan daha iyi bir hokey programına sahip bir okulda oynayamazdı. Ben ve oynayamadığım gerçeği, acı duyduğum pek çok şeyden . Zamansız bir şekilde -en hafif tabiriyle- yaz beceri kampında geçirdiğim beyin sarsıntısı yüzünden iki yıl önceki seçmeleri kaçırdım. Şu anda profesyonel olarak oynamak için tek umudum serbest oyuncu olarak sözleşme imzalamak.

Saçımı sabunluyorum ve beyaz köpüklerin giderde kaybolmasını izliyorum, sonra suyu kapatıp yırtık pırtık bir havlu alıyorum. Holt spor tesisleri söz konusu olduğunda masraftan kaçınmazdı. Dolabıma döndüğümde *Holt Hokey* eşofmanlarını giyiyorum - neredeyse tek giydiğim bu - ve Hunter'ın eşyalarını toplamasını beklerken yırtık havluyu kısa saçlarımın arasından geçiriyorum.

Arabam tamirde, bu yüzden ya ona güvenip dolaşacağım ya da yağmurda yürüyeceğim.

"Gaffney'in mi?" Hunter soruyor o çekerken üzerinde kendi *Holt Hokey*

Sweatshirt.

"Evet, tabii." Ortak evimizde beni bekleyen tek şey bir torba bezelye ve bir yığın ev ödevi.

"Gaffney's, Sampson?"

"Tabii ki oradayım," diye yanıtlıyor Robby.

"Ben de," diye ekliyor Aidan.

"Ya sen Williams?" Hunter, Jack Williams'a duştan çıkarken soruyor.

"Yapamam, dostum. Bu gece çalışma grubu var."

Hunter ve ben birbirimize bakıyoruz ve ikimizin de kahkahalara boğulmaması bir mucize. Jack, hokey oynarken değil de golf oynarken hayal ettiğim türden tiki bir insan. İyi bir savunmacı ama takımda aykırı bir oyuncu. Hepimizin aksine, niversite yılları için sarhoş olup etrafta takılmaktan daha büyük hedefleri var gibi görünüyor. Ve tabii ki hokey oynamak.

Antrenman sonrası planlarımız diğer çocuklar arasında hızla yayılıyor. Hunter giyinmeyi bitiriyor ve gökyüzünden yağan hafif serpentinin içine doğru yola ıkıyoruz. Holt'un spor kompleksi  binadan oluşuyor: buz arenası, basketbol salonu ve ağırlık odaları ve koşu bantları ve eliptik bisikletler gibi genel egzersiz ekipmanlarının bulunduğu birkaç odaya da sahip olan havuz.

Daha büyük ve daha spor merkezli okulların aksine Holt, ğrenci sporcularına okulun geri kalanına veya evre kasabaya göre herhangi bir ayrıcalıklı muamele yapmıyor. Buz zamanımızı yerel bir geç hokey takımı olan Somerville Sharks'a ve haftada iki gece halka açık buz pateni seanslarına göre ayarlamak zorundayız. Ağırlık salonundaki zaman basketbol takımıyla aramızda gergin bir pazarlık konusu.

İşin tek iyi tarafı, niversitenin sporcularına yönelik ilgisizliğinin ğrenci topluluğunun çoğu tarafından paylaşılıyor olması. Diğer spor takımlarına ve ilkokul öğrencilerine karşı zaman ve yer mücadelesi veriyoruz. Çok az Holt ğrencisi düzenli olarak spor yapmak için kampüsün kenarındaki spor kompleksine uzun ve genellikle ıslak bir yürüyüş yapıyor.

Ya da buraya sr. Hunter'ın yeşil cipine yaklaştığımızda park yeri çoğunlukla boştu. Aidan, geri kalanımızın bitmek bilmeyen alaylarının kaynağı olan parlak, kırmızı kamyonete yöneliyor. İtfaiye aracına benzer bir tonu var. Kışın eşiğindeki Washington sonbaharının sessiz, gri fonunda duruyor.

Dışarı. Aidan ortama uyum sağlayan biri değil, sanırım bu ona uyuyor. Ve onun aracı çalışıyor, ki bu benim arabam için söylenebileceklerden daha fazlası.

Gaffney's'e yolculuk sadece beş dakika sürüyor. Zaten kampüsün çevresinde Somerville şehir merkezine en yakın yerdeyiz. Orijinal olmayan bir şekilde Ana Cadde olarak adlandırılan ve şehrin merkezi olarak hizmet veren küçük binalar topluluğuna doğru düz bir atış. Alışveriş merkezi olarak tanımlanabilecek bu yapıda birkaç mağaza ve bir süpermarket zincirinin yanı sıra kasabanın kütüphanesi, postanesi ve ilkokulu yer alıyor. Hemen ilerisinde Holt öğrencilerinin kampüs dışında geçirdikleri zamanın büyük bir kısmı yer almaktadır. Birkaç kahve dükkânı, bir İtalyan restoranı, bir kitapçı, popüler bir çörekçi ve blogun en ucunda da Gaffney's var.

Hunter, pek kullanılmayan açık verandanın yanındaki otoparka park ediyor. Ateşli bir kızla soğuk bir bira içmenin yağmur altında çok daha az keyifli bir deneyim olduğunu fark ettim.

Aidan'ın gözlere saldırısı birkaç dakika sonra bir sonraki müsait noktaya kayıyor. Ekibin çoğunu beklemek için otoparkta . Akşamları, özellikle de hafta içi geceleri eğlence için bariz bir seçenek sıkıntısı var. Ayrıca, birlikte geçirdiğimiz önemli miktardaki zamana rağmen -ya da belki de bu yüzden- birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir grubuz. Buz dışında takılmak nadir bir olay değil.

Buradaki çocukların yarısı henüz 21 yaşında değil, ama bunun bir önemi yok. Hokey oyuncularını nadiren kısa veya sıska olur. Takımdakilerin çok azı reşit görünmüyor. Ayrıca Holt'un kampüsüne ve üst sınıfların çoğunun yaşadığı yakın mahallelere yürüme mesafesindeyiz. Sarhoşken verebileceğiniz en tehlikeli karar kuzey yerine güneye, Sound'un buzlu, karanlık derinliklerine doğru yürümek olacaktır.

Coşkulu, yeni duş almış bir grup olarak içeri giriyoruz. Sezona girerken takımın morali yüksek. Kaptan olarak bunu görmek güzel ama ben en çok bunun Cuma günkü final skoruna nasıl yansıtacağını önemsiyorum.

Gaffney's'in doğal ve rahat bir havası var. Aşınmış zeminler, eski country şarkıları ve trivia geceleri.

İçeri girdiğimizde bar kalabalıktı, müşterilerin çoğu diğer Holt öğrencileriydi.

Salı günleri kanatların ve biraların yarı fiyatına sunulması anlamına geliyor; haftanın henüz yarısının bittiğini düşünen parasız öğrenciler için kolay bir satış. Genelde ben de onlardan biri olurdum ama Cuma günkü maç, zamanın daha hızlı geçmesi dileğimi ikinci kez sorgulamama neden oldu.

Buz üzerinde bir saat için yedi aylık hazırlık.

Bu benim son üniversite sezonumun ilk maçı. Onlardan daha çok olacak. Tam olarak 34 tane. Ama Cuma günü nihayet planlarımı harekete geçirme şansım olacak.

İkinci bir ilk izlenim diye bir şey yoktur. Diğer hikayeler üniversite hokeyinin aldığı sınırlı yeri tüketmeden önce patlayıcı bir başlangıç yapmak, umutsuzca ihtiyaç duyduğum ilgiyi çekmek için en iyi şansım.

"Hey, Harlow."

Cuma günkü maçın stresinden, dolu yüksek masalardan birinin yanından geçerken Aidan'ın selamıyla uzaklaşıyorum. Birlikte olduğum diğer birkaç kişi de aynı şeyi tekrarlıyor, tek kelime etmeden yanından geçip gittiğim kızıl saçlıya neşeyle teşekkür ediyor. Yorgun ve dikkatim dağınık olmasaydı, onu fark etmem bu kadar uzun sürmezdi.

O gibi davranabilirim ama onu her zaman fark ederim.

Harlow Hayes ve benim ortak bir geçmişimiz var.

Kendi yazdığımız türden değil.

Bu da işi karmaşıktırıyor. Dağınık. Çelişkili.

Birinci sınıftayken, en fazla yemekhanede ya da avluda onun farklı saçlarına bir göz atabilirdim. Yollarımız kesişmedi.

Holt büyük bir okul değil, ama yeterince motive olursanız birinden kaçmak için yeterince büyük. İkimiz de öyleydik. Öyleydik.

İkinci sınıfta Harlow, en sorumluluk sahibi takım arkadaşım Jack Williams ile çıkmıştı. Birkaç ay sonra ayrıldılar, ancak kısa süreli kaçamakları bir şekilde onunla hokey takımının yarısı arasında benim yolumdan gitmeyi ve onu görmezden gelmeyi reddedecek kadar güçlü bir dostluğa neden oldu.

Çoğu şey söz konusu olduğunda, beni uçurumdan aşağıya kadar takip ederler.

Ama konu *bir zamanlar* takıma çikolatalı kurabiye yapmış birine gelince? Birkaç eğlenceli esprilerine gülmüş biri? Ne düşündüğüm umurlarında bile değil.

Aynı zamanda kampüsteki en seksi kız, bu da muhtemelen erkeklerin arkadaş canlısı olmasında bir etken ve benim boktan şansıyla kesinlikle uyumlu.

Hunter seçtiğim masada yanımdaki sandalyeye oturduğunda bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama Harlow'la konuşmayı reddetmemin onu -aslında tüm ekibi- şaşırttığını biliyorum.

Buzda çabuk sinirlenirim. Rakip cıvıldamaya başladığında genellikle eldivenleri ilk bırakan ben olurum. On defadan dokuzunda pas vermek yerine şutu ben atarım. Ceza dakikalarım takımdaki en yüksek dakikalardır. Buzun dışında, rahat bir adam olma eğilimindeyim. Tıpkı diğer çocuklar gibi parti yapar, içer ve takılırım. Rastgele bir kızın benim sarsılmaz öfkemi kıskırtması pek mantıklı değil.

Harlow'un davranışları daha da kafa karıştırıcı.

Onu diğer insanların yanında gülerken ve şakalaşırken gördüm. Ama o benim sürekli kabalığma uyuyor. Ne zaman etrafta olsam, Harlow beni görmezden gelme konusunda benim onu görünmez kılmaya çalıştığım kadar ısrarcı davranıyor.

Soğuk savaşımız her iki cephede de buz gibi, çocuklar nedenini anlamasalar da bunu fark ediyorlar.

Açıklamak, geçmişimin konuşmadığım kısımlarını paylaşmamı gerektirir. Beni tanımlamasına izin vermekten bıktığım ve büyüdüğüm küçük kasabadan ayrılır ayrılmaz buna izin vermemeye karar verdiğim acı gerçekler. Hiçbir kız bunu değiştiremeyecek.

Aidan karşımdaki sandalyeye otururken, "İyi iş çıkardın Hart," diyor. "Bu sezon tribünlerin boş kalmasını mı istiyorsun?"

"Kalabalığın önünde oynamaktansa kazanmayı tercih ederim."

"*Kazanmamızı* izleyecek bir *kalabalık* olacağını umuyorum."

Homurdanıyorum, dikkatimi barın arkasındaki duvara yapıştırılmış televizyona veriyorum. Futbol açık. Harlow'la ilgili herhangi bir konuşmaya girmektense tercih ettiğim Pazar gecesinin önemli anları.

"Anlamıyorum," diye itiyor Aidan. "Onunla sorunun ne?" Masanın altında ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor.

Hunter, "Williams'ın oraya önce varmasına kızdı," diyor.

Çocuklar arasında mırıltılı bir anlaşma var.

Ayrıntıları bilmiyorum -çünkü ne pahasına olursa olsun ondan bahsetmekten kaçınıyorum- ama Jack'in Harlow'dan ayrılmayı iyi karşılamadığını biliyorum. O zamandan beri kimseyle çıktığını sanmıyorum. Takımdaki hiçbir erkek Harlow'la ilişkiye girerek kardeşlik kurallarını çiğnemek istemez ve bu da muhtemelen Jack'e karşı Vineyard Vines satış şakaları yapmayı bırakmam gerektiği anlamına geliyor, çünkü bu benim için kesinlikle en iyi senaryo.

Siparişlerimizi almak için bir garson geldi. Daha önce de bana hizmet etmiş olan şımarık bir sarışın. Stacey, tişörtündeki isim etiketi sayesinde hatırlıyorum. Dikkatleri göğüs dekoltesine çekiyordu.

"Selam çocuklar," diye selamlıyor, masayı gözden geçirirken. Kahverengi gözleri bana takılınca parlıyor. Ona göz kırpyorum ve kızarıyor.

Stacey Aidan'ın siparişini alırken ben de lamine menüyü alıp inceliyorum. Her seferinde hamburger ve bira alıyorum ama ya diğer seçenekleri gözden geçiriyorum ya da Robby'nin kanat mı yoksa pizza mı alması gerektiğini tartışmasını dinliyorum. Bu yüzden Gaffney'nin sınırlı seçeneklerini heceleyen kelimelere bulanıklaşana kadar bakıyorum.

Yukarı bakıyorum. Ekrandaki spor programlarını izlemek ya da Stacey'nin göğüslerine bakmak yerine başımı sola çeviriyorum. Bakışlarımı, diğer çocuklar durakladığında yanından geçtiğim masaya sabitliyorum.

Bu tarafa bakmıyor.

Harlow'un dikkati yanında oturan ve bir hikâye anlatırken ellerini sallayan kızdadır.

Başka bir grup insanla birlikteler ama masadaki diğer kişilerle ilgili tek bir ayrıntı bile fark etmiyorum. Kendimi Harlow Hayes'i incelemeye bırakıyorum - hiç konuşmadığım ve asla konuşmayacağım bir kız.

Çok ateşli. Muhteşem. Çarpıcı.

Her neyse.

Nefret beni onun görünüşüne karşı istediğim kadar bağışık kılmıyor. O, kereste, akça ağaç şurubu ya da sınırı geçen herhangi bir şeyden çok daha çekici bir Kanada ihracatı.

Kızıl saçlı.

Yüksek elmacık
kemikleri.

Ağzı bozuk.

Ama... *Onunla sorunum ne?* O bir suçlu.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

HARLOW

Sarp sahil şeridi boyunca ağır perdeler sarkıyor, tül perdeler suyun mükemmel görüntüsünü engelliyor. Arabamdan inerken titriyorum ve hemen ısı kaybının yasını tutuyorum. Sarı yağmurluğumun kenarlarını birbirine yaklaştırarak ince polyester tabakanın altından sızan soğuğu engellemeye çalışıyorum. Sonra bardak tutucusundan kahve fincanını alıp kâğıt bardaktan sızan sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Washington'da sonbahar genellikle bir avuç güneşli gün içerir.

Bugün onlardan biri değil.

Tuzlu hava saçlarımı ve açıkta kalan küçük tenimi kaplıyor. Esen rüzgâr, olgun balık kokusu ve yaklaşan kışın acı ısırtısıyla zenginleşiyor.

Kayalık sahil boyunca ve iskeleden aşağı doğru yürürken kimse beni durdurmuyor ya da burada ne yaptığımı sormuyor. Herkes kendi görev listesine o kadar odaklanmış ki benim etrafta dolaşmamı dert etmiyor. Üç yıllık aylaklıktan sonra, herkes etrafta dolaşan yalnız kadına dikkat etmeyi bıraktı.

Neredeyse herkes.

"Ah, başarmışsın!" Rıhtımın sonuna yaklaştığımda Samuel Prescott'un yıpranmış yüz hatlarını geniş bir gülümseme kaplıyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve ağzının etrafındaki kırışıklıklara doğru sarkan çizgiler oluşturuyor. "Yorgun gözler için ne güzel bir manzara."

"Ben mi, kahve mi?" Alay ediyorum.

Sam kıkırdar. "Kafein iyi bir arkadaşın yerini tutamaz."

"Mürettebata söylemem," diyorum ve bir bacağı teknenin yan tarafına sallamadan önce fincanı ona uzatıyorum. "Yine de bugün sana fındık aldım."

"Beni şımartıyorsun," diyor Sam, kapaktaki küçük açıklığı koklayarak.

"Zaten hep duruyorum. En azından peşine takılmama izin verdiğin için bunu yapabilirim."

Sam takdirlerimi elinin tersiyle itiyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. "Hiç sorun değil." Kahvesinden bir yudum aldı. "Az önce Brent aradı. O ve çocuklar biraz geç kalacaklarmış. Timmy ağ tamir etmeye gitmiş. Bu sabah programın gerisinde kalabiliriz."

"Ne zaman istersen hazırım." Gelen bir dalga tüm tekneyi sallıyor. Yan taraftaki tutuşum sıklaşıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum." Sam kıkırdıyor. "Geçen hafta endişelendiğin sınav iyi geçti mi?"

"Öyle oldu," diye yanıtlıyorum. "En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Notu birkaç gün daha alamayacağım."

"Eminim iyi iş çıkarmışsındır." Sam bana güven verici bir gülümseme sunuyor. "Çok çalışıyorsun. Ben okuldayken, ben ve birlikte takıldığım çocuklar sınavları çok ciddiye almazdık."

"Bu Holt'taki pek çok insan için geçerli," diyorum ona.

Aklıma özellikle bir kişi geliyor ama söylemiyorum. Ondan hiç bahsetmiyorum. Ve Sam bir hokey hayranı.

"Ağ kullanıma hazır." Timmy ortaya çıkıyor. Teknenin açık arka tarafına bir top halat ağı atar, sonra da tekneye tırmanır. "Günaydın, Harlow."

"Günaydın Timmy," diye cevap veriyorum. Süt sandığının beklediği pruvaya doğru dikkatli adımlarla ilerliyorum.

Brent, kardeşi Jerry ve iki oğlu birkaç dakika sonra geliyor, dördü de dostça sırtarak beni selamlıyor. Tekneye tırmandılar ve iyi koreografili bir dans yapan sanatçılar gibi teknenin etrafında hareket ettiler.

görevler tanıdık bir ritüel. Her bir teçhizat kontrol edilir. İskeleden uzaklaşmadan önce halatlar çözülür ve düğümlenir. Ağlar denize bırakılmaya hazırlanmak için yayılır.

Kıyıdan uzaklaştıkça esniyorum, daha önce içtiğim kafeinin yakında etkisini göstereceğini umuyorum. Soğuk, tuzlu hava yüzüme doğru esiyor ve at kuyruğumdan saç tellerimi çekip çıkarıyor.

Sound'un derinliklerine doğru ilerledikçe çalkalanan su tek manzara haline geliyor. Devam eden sis, solmakta olan kıyı şeridini bir suluboya tablosu gibi boyuyor, lekeli ve bulutlu.

Birkaç saat geçti.

Her dakikasında suya bakıyorum, gözlerim asla tam olarak kalkmayan perdenin arkasından bakmak için zorlanırken denizin dalgalı, gri yüzeyinden asla uzaklaşmıyorum. Telefonumdaki hesap çizelgesinde durduğumuz her noktayı siyah bir X ile işaretleyerek herhangi bir görüş olmadığını not ediyorum.

Marinaya geri dönerken Sam, "Gemideki deniz bilimcilerden özür dilerim," diye bağıyor. "Balıklar ısıırıyordu. Orkalar hiçbir yerde bulunamadı."

"Umarım gelecek hafta," diyorum, hayal kırıklığımı bir gülümsemeye maskeleyerek.

Telefonumu cebime sokuyorum ve uyuşmuş parmaklarımı için uyluklarımın altına kaydırıyorum. Eldiven iyi bir fikir olabilirdi. Vahşi doğada

balinalara tanıklık etmek bir ayrıcalıktır, asla kaçınılmaz bir sonuç değildir. Kuzeybatı Pasifik'te yaşadığım için çoğu deniz biyoloğu adayından daha şanslıyım. Bu görkeme kaç kez şahsen tanık olduğumun sayısını unuttum, ancak hiçbir zaman daha az muhteşem olmadı. Holt'un konumu, okula burada gelmeyi seçmemin ana nedenlerinden biri.

İskeleyle bağlandık. Sam'in ekibi buz ve bugünün avlarıyla dolu kutuları boşaltmaya başladı.

"Teşekkürler Sam. Haftaya görüşmek üzere!" Sallanan tekneden inip sağlam rıhtıma geri dönerken söylüyorum.

Rıhtımların çoğu hâlâ boş. Sam emeklilik yaşına yaklaşıyor, yani seyahatleri deniz ürünleri endüstrisinde geçimini sağlayan pek çok kişiden daha kısa sürüyor. Bu benim amaçlarıma mükemmel bir şekilde hizmet ediyor. Suda olmayı seviyorum ama bütün günümü bir teknede geçirmek isteyecek da değil.

Çakıllı park alanına doğru ilerlerken adamlar arkamdan vedalaşıyor. Hava önceki kadar soğuk değil ama hava sıcaklığı da fazla yükselmemiş. Arabama binmek ve kaloriferi çalıştırmak içimi rahatlatıyor. Eve gidip sıcak bir duş almak için sabırsızlanıyorum.

Marinanın otoparkından çıkarken telefonum çalıyor. Landon Garrison'ın adının arabanın ekranında yanıp söndüğünü görünce gülümsedim.

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Neden sesin bu kadar uyanık geliyor? Saat daha sekiz bile olmadı," diye homurdanıyor en yakın arkadaşım.

"Yüzmeye gittim," diye yalan söyledim. "Şimdi eve dönüyorum."

Bazı nedenlerden dolayı, Sam'in balıkçı teknesiyle Sound'a yaptığım haftalık gezilerden kimseye bahsetmedim. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Beni iyi tanıyan herkes okyanusa olan takıntımın farkındadır. Hayalim, içinde yaşayan türleri inceleyerek bir kariyer yapmaktır.

Teknede geçirdiğim zaman farklı. Akademisyenlerden ayrı, bir okul ödevi ya da araştırma projesi değil. Karşılaştığımız sürülerle ilgili telefonuma notlar alacağım. Numaralarını, etiketlenip etiketlenmediklerini. Ama bu sadece benim için.

Suda olmak özgürleştirici. Burası her zaman korkuların ve hayal kırıklıklarının bana dokunamadığı mutlu yerim olmuştur. Sabah erken saatlerdeki gezintilerimi kendime saklamak, bir şekilde bunu korumanın bir yolu.

Ve çoğu sabah yüzmeye gidiyorum, bu yüzden gerçek bir yalan gibi gelmiyor.

Gerçeğin sadece küçük bir kısmı.

"Vay canına. Cumartesi günü sekizden önce yüzmek. Çılgın bir Cuma gecesi geçirmiş olmalısın, ha?" Landon soruyor.

"Kesinlikle vahşı." Ben de onun alaycılığına uyuyorum. "Eve ve ben James Bond maratonu yaptık."

"Ne zamandan beri doğa belgeselleri ve eski sitcomlar dışında bir şey izliyorsun?"

"Eve seçti. Daniel Craig'e karşı bir şeyler hissediyor. Yani, kimin yok ki?" Landon, "Aklıma hemen kimse gelmiyor," diye yanıtlıyor.

. "Bu kadar erken ne yapıyorsun, rock yıldızı?"

"Stüdyo saati. Şok oldum ama pek çok insan Cumartesi sekizde çalışmak istemiyor."

"Ve diğerlerini de gelmeleri için ikna ettin mi?"

Landon müziğini çok ciddiye alıyor. Grup arkadaşlarının çoğu konserlerinde bedava bira içmek ve bir gün hayranları olma hayali için bu işi yaptıkları izlenimini edindim hep.

"Sanırım öyle? Adam muhtemelen geç kalacak ama geleceğine söz verdi."

"Yeni şeyler mi kaydediyorsunuz?"

"Hayır. Bunun *için* kaydedecek yeni şeyler olması gerekir." "Ah, doğru."

"Babam B Planı görüşmelerine yeniden başladı." Landon iç geçiriyor. "Son sınıfa gelmemi bile beklemiyor."

"Sana Grammy kazandıracak bir şarkı yaz," diye önerdim. "O zaman yedek plan hakkında bir şey söylediği her seferinde parlak bir gramofon tutabilirsin. Ona Grammy ile konuşmasını söyle."

"Oh, *mükemmel*. Bunu ben neden düşünemedim?"

Ağır alaycılığına gülüyorum. "Senin başarılı olmanı istiyor, Landon."

"Evet, biliyorum. Müziğin girilmesi zor bir sektör olduğunu bilmiyor değilim." Yüksek sesle nefes verir, sonra sessizleşir. "E-postayı gördün mü?"

Sokağıma dönerken flaşöre gereğinden biraz daha sert basıyorum. "Evet."

"Bunu size sordular mı?" "Hayır."

"Özür dilerim, Harlie." Landon çocukluk lakabımı sadece beni kızdırmaya çalıştığında ya da bir şeylere belli ettiğimden daha fazla üzüldüğümünden endişelendiğinde söyler.

" değil. Benim iznime ihtiyaçları yok. Ve bu gerçekten güzel bir fikir. Sadece atlatması zor olacak."

"Ailenizin anısına koşulduğu için mi yoksa bir maraton olduğu için mi?"

"İkisi de."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, kesinlikle senden daha kötü bir zaman geçireceğim. Ailemden bahsetmiyorum bile. Kişisel bir antrenör tutmam gerekecek. Onlardan sonra bitirmeyi reddediyorum. Babam hâlâ sürekli koşuya çıkıyor. Bir kere sporcu oldun mu, hep sporcu kalırsın." Alay ediyor.

"Tam maraton koşmak zorunda değilsiniz. Yarısını koşabilirsiniz. Ya da hiç koşmak zorunda değilsiniz."

"Elbette hepimiz koşacağız. Kilometrelerce para topluyorlar. Ayrıca, aileler böyle yapar."

Ailemin vefatından sonra beni evlerine alan insanlara karşı minnettarlığım arttıkça boğazımda bir yumru oluşuyor. Bana Holt'un molalarında kalabileceğim bir yer değil, hâlâ bir evim olduğunu hissettirdiler.

Yirmi yıllık dostluğumuzdan sonra Landon telefonda bile bunaldığımı hissedebiliyor.

"Annem ve babam yakında Holt'u ziyaret etmekten bahsediyorlar," diyor bana. "Annem son konuştuğunuzda sesinizin stresli geldiğini söyledi."

"Üniversite son sınıf streslidir," diyorum ona. "Bunu gelecek yıl anlayacaksın."

Landon benden dokuz ay küçük, bu yüzden okulda aramızda hep bir yaş fark vardı.

"," diye mırıldanıyor.

"Buraya gelmek zorunda değiller," diyorum. "Şükran Günü o kadar da uzakta değil."

"Seni ziyaret etmek istiyorlar,
Harlow." "Biliyorum, ama..."

"Sırf *onun* yüzünden sizi ziyaret ."

Ben sessizim. Yarı başarılı bir televizyon dizisinin konusu olabilecek işlev bozukluğu, kaçınmak için elimden geleni yaptığım bir mayın tarlası. Landon'ın Conor'dan bahsetmesine şaşırdım. İğneleyici bir yorum yapma fırsatı olmadıkça bunu nadiren yapar. Landon tanışabileceğiniz en dost canlısı, en rahat insandır.

Ta ki üvey kardeşi konusu açılana kadar.

"Bu gece yine film maratonu mu yapıyorsun?" Landon, sessizlik birkaç dakika sürdükten sonra, konuyu değiştirmeye yönelik bariz bir girişim değilmiş gibi davranma zahmetine bile girmeden soruyor.

"Hayır. Eve basketbol maçına gitmek istiyor." "Gerçekten mi?"

Landon en iyi arkadaşım ve oda arkadaşım Eve ile daha önce tanışmıştı. Eklektik ilgi alanları arasında iç dekorasyon ve nakış var. Spor değil.

"Evet. Dün geceki Bond-a-thon'umuz sırasında üniversite bitmeden önce yapılacak şeylerin bir listesini çıkardı. *Bir spor etkinliğine gitmek listeye girdi.*"

Yirmi maddelik listeye giren diğer görevlerden bazılarını paylaşmıyorum. Eve büyük bir oyundan bahsediyor, ama tahmin ediyorum -umuyorum- çoğu yol kenarına düşecek.

"Ve basketbolda mı karar kıldınız?"

"Başka kış sporları da var mı?" Masumca sordum.

"Harlow..."

"Onu hiç görmüyorum bile, Landon."

Bu sabah en iyi arkadaşıma söylediğim ikinci yalan. Conor Hart'ı dört gece önce Gaffney'de gördüm. Beni görmezden geldi, ben de sanki varlığıyla bardaki tüm ilgiyi ve oksijeni emmiyormuş gibi davrandım.

"Güzel."

Evimin önünde durdum ve arabayı kapattım. "Gitsem iyi olacak Land. Eve yeni geldim ve klor gibi kokuyorum."

Şunu üç yalan yapalım. Yine de kokuyorum.

"Tamam. Yakında konuşuruz. Brighton'a her zaman gelebilirsin. Annem ve babam ikimizi de ziyaret edebilir."

"Evet, bu eğlenceli olurdu," diye cevap veriyorum, muhtemelen yapmayacağımı bilmeme rağmen. Holt'un geniş kampüsünü ve uykulu Somerville'de yaşamayı seviyorum. Landon'ı görmek dışında Brighton Üniversitesi'nin benim için hiçbir cazibesi yok. "Kayıтта iyi şanslar."

Landon homurdanır. "Evet, teşekkürler. Sonra konuşuruz." Telefonu kapattığında bağlantı kesilir.

Park ettiğim arabamda oturmuş, Eve ile paylaştığım küçük evin açık mavi dış cephesine bakıyordum. Bu sabah erken saatlerde gördüğüm e-postayı zihnimin gerisine ittim. Landon ile yaptığım konuşma onu tekrar ön plana çıkardı.

Büyüdüğüm Kanada'nın batı kıyısındaki küçük kasaba her yaz yıllık bir maratona ev sahipliği yapıyor. Bu yıl, başkalarını da aynı üzücü kaderden kurtarmak umuduyla para toplamak için ailemin onuruna koşuluyor. Sanırım dört yılın anmak için yeterli bir süre olduğuna karar verdiler. Bu düşünceli, düşünceli bir jest olmalı ve takdir ediyorum.

Aynı zamanda hiç gibi davrandığım bir geceyi de hatırlatıyor.

Ailemin öldüğünü hiçbir şekilde inkar etmiyorum.

Onların ölümü benim yüzleştığım bir gerçek.

Bir yabancının sarhoşken direksiyon başına geçme kararı hayatımı nasıl sonsuza dek değiştirdi?

Anne-babaya sahip olmak gibi kanıksadığınız şeylerin göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa bir süre içinde nasıl da yok olup gidebildiğini.

Hayat ne kadar adaletsiz olabiliyor.

Bunu kabul , bunun bana hatırlatılmasını istediğim anlamına .

Arabamdan inip Eve ile paylaştığım dubleks dairenin önündeki yürüyüşe çıkıyorum. Beni neredeyse doğduğumdan beri tanıyan Landon'ı saymazsak, o benim en yakın arkadaşım. Birlikte büyüdüğüm insanlarla iletişimimi sürdürme konusunda berbat bir iş çıkardım. Tıpkı yaklaşan maraton gibi, onlar da geçmişin acı verici bir hatırlatıcısı. Ailemle geçirdiğim güzel zamanları hatırlamayı tercih ederim. Ortaokulun son yılındaki sempatik bakışları değil. Ara sıra katıldığım keder grubunu.

Mezun olduktan sonra büyüdüğüm kasabaya geri dönme planımı gerçekleştirirsem, bu garip bir eve dönüş olacak.

Ön kapının kilidini açıp küçük çamurluğa giriyorum. Eve ve ben son sınıfta burayı tuttuğumuz için şanslıydık. Kampüse ve şehir merkezine yakın evler hızla taşınıyor ve genellikle spor takımları tarafından işgal ediliyor. Bunun gibi iki yatak odalı evler nadir bulunur.

İçeri girdiğimde mutfak boştu. Eve'in hâlâ uyuyor olmasına şaşırmadım. Film gecemizden dökülen patlamış mısır tezgahın üzerine yayılmış. Koridordan yatak odama gitmeden önce çekirdekleri çöpe süpürüyorum.

Sıcak bir duş almak çok cazip geliyor. Ancak maratonla ilgili endişelerim sadece acı verici anıları kaynaklanmıyor. Düzenli olarak yüzüyorum, ama koşmak? Bu uzun zamandır olmamıştı. Bırakın bir günde koşmayı, hayatım boyunca kırk iki nokta iki kilometre koştuğumdan bile şüpheliyim.

Ben çocukken maraton her zaman sıradan bir etkinlikti. Bitiş çizgisinde madalya ya da para ödülü verilmezdi. Hayır işleri için bağış toplanır.

Hala *uzun* bir mesafe.

Landon kişisel antrenör tutma konusunda şaka yapıyordu - sanırım - ama bunu ciddi olarak düşünmem gerekebilir.

Sarı yağmurluğumu spor sutyeni ve polar kazakla değiştirirken iç geçiriyorum ve şehir merkezine koşarak gidip gelmeye karar veriyorum. Bir yerden başla. Yüzme her zaman tercih ettiğim bir egzersiz şekli olmuştur, takıntımın bir uzantısı

Okyanusla birlikte. Eğlence ya da fitness için düzenli olarak koşan kimseyi tanımıyorum. Mazoşistler.

Nemli ve serin havada dışarı çıkıp koşmaya başladığımda mahallede hâlâ bir hareketlilik yok.

Korkunç değil. İlk başta.

Spor ayakkabılarımın asfalta vuruşları ritmik. Hava ciğerlerime kolayca girip çıkıyor.

İnsanların bahsettiği koşucu kafası bu mu bilmiyorum ama kendimi oldukça iyi hissediyorum.

O kadar iyi ki başlangıçtaki mesafemi uzattım ve Spring Street'e geri dönmeden önce Ana Cadde'den Holt'un kampüsünün kenarına kadar koştum.

Birdenbire koşmak o kadar da zahmetsiz gelmemeye başladı.

Havadaki oksijen oranı düşmüş gibi hissediyorum. Sert betona vurmak rahatlatmaktan çok sarsıyor. Baldırlarıma kramp giriyor, her adımı protesto ediyorum.

Neredeyse geldik. Az kaldı. Neredeyse vardık, kendimi koşmaya devam etmeye ve yavaşlamamaya zorlarken içimden söylüyorum.

Ne kadar koştuğumu bilmiyorum ve de istemiyorum.

Bunun ne kadar berbat bir atletik başarı olduğunu bilmek istemiyorum. Tıpkı hala ne kadar koşmam gerektiği konusunda kendime yalan söyleyebilmeyi dilediğim gibi.

Altı blok.

Bir blok sonra, benim ve Eve'in karşısında oturan Bay Goodman'ın yanından geçiyorum. Köpeğini gezdiriyordu. Hissettiğimden daha iyi görüldüğümü umarak ona el sallıyorum.

O ambulans çağırıyor, o yüzden ben .

Beş blok kaldı. Dört. Üç. İki.

Arabamı

görebiliyorum.

Ön yürüyüş. Ön

kapıyı.

Çimlerin ıslak olmasını umursamadan çimenlerin üzerine çöküyorum. Aslında iyi hissettiriyor.

Nefes alıp veriyorum ve tekrar normal nefes alabilene kadar bulutlu gökyüzüne bakıyorum.

Bacaklarım daha fazla hareket etmekten hoşlanmıyor ama bütün gün burada yatamam. Titreyen bacaklarımın üzerinde durup ön kapıya yöneliyorum. Girişte bir kargaşa var. Spor ayakkabılarımı fırlatıp şemsiye deviriyorum ve ardından mutfağa geçiş yapan oturma odasına tökezleyerek .

Eve mutfak adasında durmuş muz yiyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Koşuya çıktım," diye mırıldanıyorum.

"Neden?" diye soruyor, dehşetle bakarak.

Mükemmel bir soru.

"Yazın bir maraton koşacağım." "Neden?" Eve tekrarlar.

Omuz silkiyorum. "İyi bir hayat amacı gibi görünüyordu. Karakter geliştirme, bilirsiniz?"

İki kaşını kaldırıyor ve muzdan bir ısırık daha alıyor. İkna edici bir ifade olmamalı ama bende işe yarıyor.

"Eve geri götürülüyor. Ailemin anısına." Buzdolabına yöneliyorum ve bir bardak doldurmak için su sürahisini alıyorum. "Para, sarhoş sürücülerini yollardan uzak tutmak için çalışan bir organizasyona gidiyor."

Bir yudum su alıp ona doğru bakıyorum. Eve beni inceliyor.

"Sorun yok. Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

Eve, Holt'ta ailem hakkında sır verdiğim tek kişi. Öldüklerini ve nasıl öldüklerini. Buradaki diğer tüm arkadaşlarımı, Garrison'ların gönderdiği bakım paketlerinin annemin en yakın arkadaşı ve kocasından değil, ailemden geldiğine inandırdım. Bu daha kolay.

"Seninle antrenman yapacak birine ihtiyacın var mı? Çünkü ben kesinlikle yaparım." Ona gülümsüyorum, umarım minnettarlığımı ifade ediyordur.

Eve'den geliyor, bu cömert bir teklif. En sevdiği podcast'leri dinleyebilmek için uzun yürüyüşlere çıkıyor, ancak tercih ettiği maksimum hızın sadece bir yürüyüş olduğunu biliyorum.

"Sana bunu yaptırmazdım. Bugün tek başıma gittim ve iyiydi." Yarın hareket edebileceğimden emin olmadığım gerçeğini atlıyorum. "Ben düş alacağım."

Buhar gibi akan sıcak suyun altında geçirdiğim yirmi dakika, bu sabahki egzersizin travmatik anılarından arınmama yardımcı oluyor. En rahat eşofmanlarımı giyiyorum ve dizüstü bilgisayarımı kanepeye uzanmadan önce kendime bir smoothie yapıyorum.

Eve son sanat eseri üzerinde çalışmak için mutfak masasına yerleşti. Tipik bir Cumartesi günü.

Kanepede uzanmış, ders çalışmak ve *Arrested Development*'ın eski bölümlerini izlemek arasında gidip geliyor. Sadece karnım guruldamaya başladığında hareket ediyorum ve atıştırılacak bir şeyler almak için mutfığa gidiyorum.

Eve'in kalemleri çizim yaparken arka planda sürekli çiziktiriyor.

Oturma odasındaki ışıkları açmak gerekene kadar hareket etmeyi bırakmıyorlar. Şey, onları *ben* açmıyorum. Eve açtı. Yarı karanlıkta uzanıp televizyon seyretmeye devam etmekten memnundum. Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Gitme vakti geldi! Basketbol maçı yirmi dakika içinde başlıyor." Gözlerimi ovuşturdum ve inledim. "Unuttun sanmıştım."

Eve inanamıyormuş gibi bir ses çıkarıyor, sonra da ocağın sağında asılı duran ilan panosunu işaret ediyor. Dün gece karaladığı son sınıfta yapılacaklar listesi, küçük paket menü koleksiyonumuzun yanında belirgin bir şekilde sergileniyor.

İç çektim ve kanepeden yuvarlandım.

"On dakika!" Koridordan odama doğru ilerlerken Eve arkamdan sesleniyor.

Eşofmanlarımı giymek istiyorum ama bu isteğime direniyorum. Bütün gün onlarla yattıktan sonra kendimi iğrenç hissediyorum ve maçtan sonra dışarı çıkacağımızı tahmin ediyorum.

En sevdiğim koyu renk dar kot pantolonumu ve gri *Holt Üniversitesi* kapüşonlu tişörtümü giyiyorum. Saçlarım kanepede uzanırken kuruduğu için dağılmış durumda, bu yüzden tembellikten kasıtlı görünmesini umduğum gevşek bir topuz yapıyorum. Bir rimel sürdüm ve hazırım.

Eve çoktan ön kapıda beni bekliyordu. Giydiği taytları çıkarmış, üzerine kadife pantolon ve pembe bir kazak giymişti. Gardırobunun çoğu benim asla giyemeyeceğim kıyafetlerden oluşuyor ama Eve'in üzerinde işe yarıyorlar.

"Hazır mısın?" Bana bakıyor.

Yüz ifadem daha az hevesli. "Evet, hadi gidelim."

"Ben sürerim." Ben spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp montumu giyerken Eve anahtarlarını tek parmağında döndürüyor.

"Spor konusunda bu kadar heyecanlanacağını kim bilebilirdi?" Dışarı çıkarken sordum.

"Mary oyunların çok eğlenceli olduğunu söyledi." "Mary basketbolu seviyor mu?"

Eve bana sinsi bir bakış attı. "Mary Clayton Thomas'ı seviyor." Güldüm. "Oh. Anladım."

Basketbol hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Clayton'ın kampüste popüler bir figür olduğunu biliyorum. Diğer tanınmış sporcunun aksine - insanlar ona *Hartbreaker* diyor, bu aptalca bir lakap ama aynı zamanda akılda kalıcı- Clayton aynı zamanda iyi bir adam. Geçen bahar birlikte beşeri bilimler dersi almıştık.

"Sanırım Mary onu seninle tanıştırmayı umuyor," diyor Eve.

Arabasına binerken "Ve olay örgüsü kalınlaşıyor," diye söylendim.

Eve bana mahcup bir bakış attı. "Clayton'ı haftalardır resim dersimizde duyuyorum, tamam mı? Mary'ye onunla sohbet etmeye çalışacağımı söyledim. Ama senin gibi tüm spor takımlarıyla ilk isim bazında bir ilişkim yok."

"Bu çok büyük bir abartı."

"Salı günü Gaffney'deyken *tüm* hokey takımı seninle konuşmak için durdu."

Bütün takım değil.

Conor tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti ve keşke fark etmeseydim. Yine de içimdeki küçük, kindar bir parça takım arkadaşlarının benimle konuşmasından memnun görünmemesine sevindi.

"Bu sadece Jack yüzünden," diyorum. "Bunu biliyorsun."

Jack Williams'la ikinci sınıfta çıktığım tamamen pişman değilim, ama geriye dönüp değiştirebilseydim, . İlk buluşmamızda söyleyene kadar takımda olduğundan haberim yoktu. O zamana kadar Holt hokey oyuncularından uzak durmaya özen göstermişim. Onları fark etmek kolaydı, her zaman *Holt Hokey* logolu bir kıyafet giyerlerdi. Jack sanki bir şehir kulübüne gidiyormuş gibi giyinmişti.

Jack'in takımda olduğunu öğrendiğimde Conor'ın hayatımı etkilemesine izin vermemeye karar verdim. Bu inatçı duruşum Jack'le olan ilişkimi istediğimden daha uzun sürdü; onu her gördüğümde kendimi suçlu hissediyorum.

"Jack orada bile değildi," diye belirtiyor Eve. "Clayton'ı gördüğümüzde ona merhaba deyin ve eğer Mary ve ben de sizinle birlikte olursak onu tanıştırebilirsiniz."

"Onu ne zaman göreceğiz? Takımın devre arasında gelip seyircilerle muhabbet etmediğini biliyorsun, değil mi?"

"Yine de insanlar partiden sonra bol bol konuşuyor."

Değiştigiime çok memnunum. "Uh-huh. Peki bu gecenin tüm programını bana ne zaman anlatmayı planlıyordun?"

"Eğer evden eşofmanlarıyla çıkmaya çalışsaydın."

Eve basketbol salonunun bulunduğu spor binasının önüne park ederken gözlerimi deviriyorum.

Lobiye girer girmez Mary yanıma koştu. O da Eve gibi sanat okulu mezunu. Eve'in aksine, ufak tefek, sarışın ve sessiz. Şaşırdım.

Clayton Thomas'ın onun tipi olduğunu öğrenir. Pisliğin teki olmayabilir ama klişeleşmiş sporcu eğilimleri . Onu aynı kızla bir kereden fazla gördüğümü sanmıyorum. Ayrıca ortak beşeri bilimler dersimizin çoğunu bana asılarak geçirdi.

"Hey, Mary," diye selamlıyorum.

"Merhaba, Harlow," diye yanıtıyor bana utangaç bir gülümsemeyle.

Eve, Mary'ye göz kırparak, "Harlow da bu plana katılıyor," diye duyurur.

"Clayton'ı o kadar da iyi tanımıyorum," diyorum Mary'ye. "Ama sizi tanıştırmaktan mutluluk duyarım."

Kızarıyor. "Teşekkürler."

Üçümüz ter ve bayat patlamış mısır kokan spor salonuna giriyoruz. Katılım cansızdı, tribünler çoğunlukla boştu.

Şaşırmadım. Holt, okul ruhu söz konusu olduğunda arzulanan çok şey bırakıyor. Eğer bir öğrenci sporu seviyorsa, genellikle tribünde oturmak yerine bir takımda oynar.

"Pek kalabalık değil, ha?" Eve düşüncelerimi okuyor.

"Hayır ama dün geceki hokey maçını görmeliydiniz," diyor Mary. "Tamamen çılgıncaydı. Sanki bütün okul oradaydı."

"Ne zamandan beri hokey maçlarına gidiyorsun?" Eve soruyor.

Mary kıkırdıyor. "Darcy ve Teegan Hartbreaker'ın oyununu görmek istediler." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Tabii ya.

"Holt kazandı mı?" Eve merak ediyor.

Ona cevabı söyleyebilirdim ama . Belki de Kanadalılıktan - ya da babamın büyük bir taraftar olmasından - ama hokey, takip etmeye ilgi duyduğum tek spor. Dün gece Eve patlamış mısır yaparken telefonumdan maçın özetini okudum.

"Evet," diye yanıtıyor Mary. "Conor iki golü de attı."

"Lanet olsun. Dün gece maça gitmeliydik." Eve bana baktı. "Ve sen de Jack Williams yerine Conor Hart için gitmeliydin. Conor *çok* daha seksi." Ben cevap vermeden önce Eve'in dikkati tekrar Mary'ye kayıyor.

Muhtemelen en iyisi bu. "İkinci sınıfta Jack'le aralarında bir şey vardı, hatırladın mı?" diye soruyor Mary.

"Ah, evet. Değil miydi..."

Eve ve Mary'nin flört geçmişimle ilgili tartışmalarını duymazdan geliyorum.

Eve'e kendi geçmişimle ilgili sır vermiş olabilirim ama beni Conor Hart'a bağlayan karmaşık ağdan hiç kimseye bahsetmedim.

Koltuk bulmakta zorlanmıyoruz ve sonra sadece maçın başlamasını bekliyoruz. Mary ve Eve bir sanat ödevi hakkında sohbet ederken ben de tanıdık yüzler bulmak için tribünleri tarıyorum. Buradaki elli kadar insanın dörtte birini ismen tanıyorum diyebilirim. Geçen sonbahar İleri Biyoloji dersine birlikte girdiğim bir kız bana el sallıyor.

Maç çok fazla hazırlık olmadan başlıyor. Oyuncular bir dakika sahada yokken, bir dakika sonra ısınma atışları yapıyorlar. Bazıları giriyor, ama çoğu ıskalıyor.

Bunun uzun bir oyun olacağını hissetmeye başladım. Yeterince uzun sürdüğünden eminim.

On dakika kala Holt yirmi sayı geride.

Eve ve Mary'ye "Ben tuvalete gidiyorum," dedikten sonra ayağa kalkıp avlunun kenarından geçerek karşıma çıkan ilk kapıdan çıkıyorum.

Koridorda yalnız kaldığımda uzun bir nefes alıyorum. Cansız alkışlardan ve yanmış patlamış mısır kokusundan uzakta olmak rahatlatıcı. İmtiyaz standında çalışan biri iş başında uyuyakalmış olmalı.

Sola bakıyorum. Sonra sağa. İki yön de aynı görünüyor.

Havuz, diğer iki spor binasından birinde yer alıyor. Holt'un spor kompleksinin bu bölümüne birkaç kereden fazla gitmedim. İkisi de az önce ayrıldığım spor salonunda düzenlenen oryantasyon etkinlikleri içindi.

Sağa gitmeyi tercih ediyorum.

Muşamba kaplı koridor boyunca tek bir kapı bile yok. Köşeyi dönüyorum ve duruyorum.

Egzersiz aletleriyle dolu bir odanın girişindeyim.

Işıklar açık. Kapı
açık.

Ve Conor Hart, insanların ağırlık kaldırmak için kullandığı siyah, dar banklardan birinde yatıyor. Tam olarak bunu yapıyor.

Barı kaldırıp indirmesini izlerken olduğum yerde donup kalıyorum. Vücut sıcaklığımın birkaç yüz derece arttığını düşünürsek, bu ironik bir durum.

Kendimi sığ bir insan olarak görmüyorum. İnsanları başkalarına nasıl davrandıklarına göre değerlendiririm. Söyledikleri şeylere. Davranışlarına göre. Hiçbir zaman yakışıklılık ya da nüfuz gözümü kamaştırmadı.

Conor'da ikisi de fazlasıyla var. Onun çekiciliği güzel bir illüzyon - derinin derinliklerinde - ve ben bunu unutmadım.

O ten *çok fazla* sergileniyor. Ve bu, çölde kaybolmuşum ve çaresizce su içmeye ihtiyacım varmış gibi içime çektiğim bir manzara.

Üstsüz, beline kadar inen bir çift siyah file şorttan başka bir şey giymiyor. *Alçak*. Kalçalarının arasındaki oyuk V tamamen görünüyor. Şortunun elastik bel bandının içinde kaybolan koyu renk saç izi de öyle. Her iki ucunda ağır görünümlü ağırlıkların olduğu bir barı kaldırırken karın kasları sıkılıp kasılıyor.

Bakışlarım yontulmuş gövdesinden aşağıya, bu şekildeki birinin bu kadar ağırlık kaldırmasını destekleyecek kadar sağlam görünmeyen bankın her iki yanında duran kaslı kalçalara doğru kayıyor.

Vay anasını.

Birkaç kez hızla yutkunuyorum. Tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Ne kadar zamandır burada durup ona baktığım hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, onu kontrol ediyorum.

Clayton Thomas da en az Conor Hart yakışıklı. Koyu yerine altın sarısı saçları var. Kabadayılık yerine tatlılık. Alay yerine samimiyet.

Son bir saatimi Clayton'ın koşuşturmasını ve terlemesini izleyerek geçirdim. Kaslarını ve erkekliğini n sıradan izledim. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Hiçbir etki.

O kadar sıkılmıştım ki tuvalete gitmek için bir şeyler uydurdum.

Ama Conor'ı ağırlık kaldırırken izlemek? Burada sonsuza kadar durabilir ve bu manzaraya doyamayabilirim. Nadiren ona bakmama izin veriyorum ve şimdi baktığımda da kafamı çevirmek istemememin tedirgin edici bir etkisi var gibi görünüyor.

ubuğu tutucusuna geri koyarken metal řangırđıyor. Conor doğruluyor, eğilip spor ayakkabısının yanındaki su şişesini alırken sırtındaki kaslar dalgalanıyor.

Tepki vermek için çok geç olana kadar ayakta durduğunu ve döndüğünü fark etmiyorum. Zaten donmuş durumdayım, ama gözlerimiz birleştiğinde üzerime yeni bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Baş döndürücü bir korku ve utanç dalgası var. Panik, ne söyleyeceği ya da yapacağı konusunda.

Conor Hart'ın benim hakkımda ne düşündüğünü hiç düşünmemiştim. Ama şu anda burada, boş bir koridorda durmuş onu antrenman yaparken izlerken bir sapık gibi grndğmn rahatsız edici bir şekilde farkındayım.

Acı bir iğneleme ya da kaba bir ima için bekliyorum.

Hiçbir şey. Conor sadece bana bakıyor, yoğun bakışlarıyla beni rehin alıyor. Ağırlık kaldırırken olduğu gibi odaklanmış görünüyor ama şimdi tek dikkatini *bana* yneltmış durumda. Bu şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici ve korkutucu his. Yüz metre ötede beş bin kiloluk bir balinanın saldırısını görmek gibi.

Ne syleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Conor da konuşacak gibi görünmüyor.

Bu yüzden dönüp uzaklaşıyorum, hala bakıp bakmadığını görmek için arkama bakma dürtüsüne direniyorum. Koşma dürtüsüyle savaşıyor ve köşeyi dönene kadar adımlarımı normal hızda atmaya zorluyorum.

Tuvaleti bulmaya zahmet etmedim. Doğruca spor salonuna geri dönüyorum. Bir saniyesini bile fark etmediğim maçın bitmesine sadece birkaç dakika kaldı. Skor tabelasına göre Holt maçı yirmi sekiz sayı farkla kaybediyor.

Oyun biter bitmez Eve, Gaffney'e gitmeyi önerdi. Hemen kabul ettim. Belki soğuk bir bira üstsüz Conor'ın görüntüsünü beynimden siler. Mahcubiyetimi giderir.

Bar tıklım tıklım, ki bu hiç şaşırtıcı değil. Gaffney's'e gidip de kalabalık görmediğimi hiç hatırlamıyorum. Sınırlı seçenekler için söylenecek bir şey var, ancak mekanın rahat ve samimi havası, şehirde çok sayıda başka seçenek olsa bile muhtemelen popülerliğini sağlayacaktır.

Masa bulamayınca bara yaslanıp sipariş veriyoruz ve bu gece basketbol seyircisini ağırlayacak olan eve doğru yürümeye başlıyoruz. İçeri giren diğer herkesle birlikte. Holt'la ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu. Diğer pek çok okulda mevcut olan sosyal hiyerarşiden eser yok. Brighton'ı birkaç kez ziyaret ettiğimde Landon'ın parçası olduğu daha sanatsal kalabalığın herhangi bir spor takımından ayrı olduğu açıktı. Burada özgürce kaynaşıyorlar.

Maç sonrası partiye katılım, maçtaki kalabalığı çok aşıyor. Ön koridordan geçip havasız oturma odasına girmek zorunda kalıyoruz.

Clayton'ın bir takım arkadaşıyla birlikte köşede durduğunu görüyorum ve ona doğru başımı sallıyorum. "Hadi gidip merhaba diyelim," diyorum Mary ve Eve'e.

Mary'nin yüzü kızarır. "Hayır, sorun değil. Zaten biriyle konuşuyor. Bölmek istemem."

Eve'e bakıyorum, o da omuz silkiyor.

"olmaz," diyorum. "ama." Mary, Eve'e paniklemiş bir bakış fırlattı.

" yok. Harlow ne biliyor," diye Eve onu temin eder.

Clayton'a doğru giderken homurdanıyorum. Ben yaklaşırken gözüme çarpıyor. Clayton takım arkadaşını sırtından alkışladıktan sonra etrafından dolaşıp bu tarafa doğru yürüyor. Bu kadar dikkat çekici olmasaydı, Eve ve Mary'ye bir bakış gönderirdim.

"Hey, Harlow!" Clayton beni coşkuyla selamlıyor, hatta beni hızlıca kucaklıyor.

"Hey, Clayton. Güzel oyundu." Ona gülümsüyorum, o bana sırtıyor. "Sen de benim oynadığım oyunda mıydın?" diye soruyor kuru bir sesle.

Gülümsemem sırtmaya dönüşüyor. "Evet. Başınız sağ olsun. Zor bir kayıp."

Clayton iyi koruyarak omuz silkiyor. "Bazılarını kazanırsın, çoğunu kaybedersin. Değil mi?"

Gülüyorum. "Elbette." Mary ve Eve bize ulaşıyor. "Bunlar benim arkadaşlarım. Eve ve Mary." Tanıştırırken her birine başımı sallıyorum.

"Selam, hanımlar." Clayton ikisine de çekici bir gülümseme gönderdi. "Ben Clayton."

Mary "Merhaba," demeyi başarıyor. Yanakları pembeleşmiş. Eve ikisi arasında bir ileri bir geri bakıp sırtıyor. Kurnaz değil.

"Ben de tam mutfağa gidiyordum. İçecek ister misiniz kızlar?" Clayton sorar. "Elbette," diye yanıtlar Mary.

"Ben banyoya gidiyorum. Sizinle mutfakta buluşuruz," diyorum ve iki arkadaşına göz kırparak yemek odası olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerliyorum.

Bu sefer tuvalete gitmem gerekiyor. Tabii bulabilirsem.

Kalabalık yemek odasını iterek geçiyorum ve umut verici görünen bir arka koridora çıkıyorum.

"Hey, Harlow."

Sola, duvara yaslanmış Aidan Phillips'e bakıyorum.

Adımlarım duraklıyor.

"Selam Aidan," diye karşılık veriyorum, midem gülümsüyorum. Hokey takımının burada olacağından haberim yoktu. Ve grup olarak hareket etme eğilimindedirler. Aidan'ın

Varlığı, Jack'in muhtemelen burada olduğu anlamına geliyor. Bay Gömleksiz Çalışıyorum'un muhtemelen burada olduğu anlamına geliyor. "Nasılsın?"

"Dün gece kazandık, yani oldukça harika." Geniş geniş sırtıyor. Gülümsemem olduğu yerde kalıyor. "Evet, duydum. Tebrikler."

"Teşekkürler." Aidan elindeki bardaktan bir yudum alıyor. "Hey, daha önce Spring Caddesi'nde araba kullanıyordum. Koşuya çıkan sen miydin?"

"Evet, öyleydi."

Başını öne eğiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Büyük bir koşucu musun?"

. "Hayır, pek sayılmaz." Şaşırdım - memnun oldum - kaldırıma yığılmak üzere olduğum belli değildi.

"Yeni bir şey mi deniyorsun?"

". Yazın bir maraton koşacağım." Aidan'ın gözleri büyüdü.

"Hadi canım?"

Başımı salladım. "Kahretsin."

"Vay canına. Antrenman planın ?"

"Antrenman planım mı?" Yankıladım. Başını sallıyor. "Çok koşmak, sanırım?"

Aidan gülüyor. "Serbest stil. Bunu sevdim. Kiminle konuşman gerektiğini biliyorsun..." Gözleri benimkilerden ayrılıyor, arkamdaki bir şeye -birine- bakıyor. Sırıttıyor. "Hart!"

Ani ateş basması, yakında olduğunu bilmek.

Koridora bakıp ne kadar yakın olduğunu öğrenmeyi *reddediyorum*.

Aidan'ın Conor'ın bulaşıcı bir hastalık gibi benden kaçtığının farkında olduğunu biliyorum. Her zaman ortalığı karıştıran biri olduğu hissine kapılmışımdır. Ama o iyi bir adam ve sadık bir arkadaş, bu da bana Conor'ın beni neden görmezden geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor.

Şu anda paniklemememin tek sebebi Conor'ın buraya gelmeyeceğini bilmem. Bana doğru değil. Birbirimizden uzak durmak, tam olarak aynı sayfada olduğumuz tek ve tek yol gibi görünüyor.

Ama o geliyor.

Önce kolonyasını ya da sabununu kokluyorum, çam ve tuz kokusunu derin derin içime çekmek istiyorum.

Ve *kaçmak* için. Daha önce koşarken Conor'ın arkamda durmaması çok kötü oldu. Zamanım çok daha iyi olabilirdi.

"Ne?" Kelimeyi sert bir söyledi.

Kötü bir ruh hali içinde. Şok edici.

Aidan, Conor'ın huysuzluğundan rahatsız olmamış gibi görünüyor. Muhtemelen uzun süre maruz kaldığı içindir.

Ben aynı şeyi iddia edemem.

"Harlow bir maraton koşuyor."

"Yani?" Ses tonuna kibirli göt-o-metre üzerinde tam on puan verirdim.

"Bir antrenman planına ihtiyacı var. Şu anki planı *koşmak*." Aidan sanki bu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi gülüyor.

Bunda bir sorun görmüyorum ama bunu söylemek, burada hâlâ sadece ben ve Aidan duruyormuşuz gibi davranmaya devam etmeme izin vermez.

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

Conor şu an yanımda. Sesinin konumundan anlayabiliyorum. İkinci çam ve tuz kokusundan. Ayrıca vücudumun sol tarafı bir ısı lambasının altında kalmış gibi hissediyorum.

Koridor dar değil ama geniş de değil. Conor Hart benden birkaç santim uzakta. Daha önce hiç olmadığı kadar yakın.

"Dostum, etme."

Aidan Phillips'e karşı bir sevgi patlaması yaşıyorum.

"Hart her gün koşuya çıkıyor. Ve takımın yarısı için antrenman planları yapıyor. İşini biliyor." Aidan kolumu dürtüyor. "Hadi, Hart'tan yardım iste," diye fısıldıyor bana.

Her türlü iyi niyet yok
olur. Homurdanıyorum;
elimde değil.

Conor Hart'ın bana *asla* sunmayacağı tek şey yardım.

Ama karar verdim, *siktir et*. Bence Aidan kendi işgüzar ve yaramaz yöntemiyle gerçekten yardım etmeye çalışıyor.

"Conor, maraton için antrenman yapmama yardım eder misin?" Profiline soruyu soruyorum -çünkü tabii ki bana bakamıyor bile- en tatlı ses tonumla.

Sadece onunla uğraşmak için. Onu en iyi arkadaşına ve daha da önemlisi bana ne kadar bencil bir pislik olduğunu hatırlatmaya zorlamak için.

Sessizlik.

Sonra *yavaşça* -kasıtlı olarak- yaklaşma şokundan beri ilk kez bana bakıyor.

Conor'ın gözlerinin ne renk olduğuna hiç karar veremedim.

Bu aptalca, açıklanamaz bir saplantı. Bana nadiren bakıyor, bu yüzden bunu anlamak için fazla zamanım olmadı.

Mavi ve grinin bir karışımı. Bulutları yansıtan okyanus yüzeyi gibi. En sevdiğim tonlardan biri, aşağılamayla kaplı çileden çıkarıcı derecede çekici bir surattan bana bakıyor.

Yüzündeki her soluk yarayı ve her çili görebiliyorum. Koyu renk saçlarına yapışan su damlacıklarını tek tek seçebiliyorum. Spordan sonra aldığı duştan dolayı saçları hâlâ nemli. Daha önce, terli ve gömleksizken ona bu kadar yakın olsaydım, sıcak çarpmasından bayılabilirdim.

"Hayır." Conor'ın koridorda yürümeye devam etmeden önce söylediği tek şey bu.

Zerre kadar şaşırmadım. Landon'ın üvey kardeşine bencil hıyar derken abartmadığını uzun zaman önce öğrendim.

Gördün mü? Hain libidoma bağıriyorum.

Aidan, Conor'ın geri çekilişini izlerken iç geçiriyor. "Özür dilerim. Seninle olan ilişkisinin ne olduğunu bilmiyorum."

Şey. Nefreti kuşatmanın ne güzel bir yolu. "Evet."

Bu kelime alaycı.

Benimle olan "şeyinin" ne olduğunu biliyorum. Ve Conor'ın Holt'tan kimseye bundan bahsetmemesine şaşırmadım. Verdiği cevap tam da ondan beklediğim şeydi.

Anlayamadığım şey, gözlerinin gri mi yoksa mavi mi olduğuna karar vermem için yeterince uzun süre kalmadığı için neden hayal kırıklığına uğradığım.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CONOR

Disk kalenin arkasını buldu ve hemen etrafım sarıldı. Sezonun üçüncü maçındayız ve namağlup durumdayız. Hokey takımının geçmiş sezonlarda buz üzerindeki cansız performansına rağmen, tribünlerimiz genellikle tıklım tıklım.

Her zaman kazanamayabiliriz ama kaybedişimizi izlemek çok eğlenceli.

En azından kaybettiğimiz maçlardan sonra yanıma gelen kızlar böyle söylüyor.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" Hunter sopasını sırtıma vururken kulağıma bağılıyor. Robby eldiveniyle kaskıma vuruyor.

Yedek kulübesindekiler ayakta durmuş, sopalarını tahtalara vuruyorlardı. Eldivenleri vurarak çizgiden aşağı iniyorum.

Benden gol atmam bekleniyor, ama bu puanları daha az tatmin edici hale getirmiyor. Hokeyde iyiyim ama en iyi oyuncuların bile kötü günleri olur. Şu ana kadar son sezonum üniversite kariyerimin en iyi maçlarını oynadığım istikrarlı bir dönem oldu. Zamanlama daha iyi olamazdı.

Maçın bitmesine 30 saniye kaldı ama baskıyı bırakmıyoruz.

Bu akşamki rakibimiz Burham Üniversitesi kalecisini bile çekemedi. İki gol öndeyiz. Kendimi iyi hissediyorum, diğer çocuklar da öyle.

Üçüncü periyot sallantılı bir başlangıç yaptı. Powers yerine Phillips'e pas verdim ve Jeff bomboştı. Dikkatsiz bir penaltı kazandık ve neredeyse bir güç oyunu golü yiyorduk. Bunun gibi küçük hatalar insanın kafasına girip kendine olan güvenini kemirebilir. Ama toparlandık. Bir arada tutuyoruz.

Arenadaki enerji canlı bir tel gibi uğulduyor: ham ve açıkta.

Yirmi beş saniye.

Hunter'a pas veriyorum. O da Robby'ye. Robby bana geri pas veriyor. On beş saniye.

Beni savunmakla görevlendirilen zavallı adam yüzünü buruşturuyor. Hamle yaptı ama ben bunu bekliyordum. Pakı kalenin arkasına ve Aidan'ın bekleyen sopasına doğru gönderiyorum.

Beş saniye.

Memnuniyet omurgamdan yukarı doğru süzülüyor ve yayılıyor, sinirleri kovalıyor.

Üç galibiyetin şans eseri olduğu korkusu.

Dört düz ses daha baskın geliyor.

Gürültüye benziyor. Momentum gibi. *Umut* gibi.

Zil çalıyor ve tüm takım üzerime çullanıyor. Hokey kariyerimdeki zorluklara ve hayal kırıklıklarına rağmen, şu anda etrafımda benden daha destekleyici bir grup insan olabileceğini sanmıyorum. Belki de bazı şeyler olması gerektiği gibi oluyordur.

Aidan sanki şampiyonluğu kazanmış gibi kutlama yapıyor ve tıklım tıklım dolu tribünler de bu coşkuya katılmış görünüyor. Çığlıklar ve haykırışlar Holt'un on yıllar öncesinden kalma tek bir pankartla süslü hokey sahasının yüksek tavanlarında yankılanıyor. Bana kalırsa, birkaç ay içinde yepyeni, parlak renkli bir pankart asılı olacak.

Bu coşku soyunma odasına da taşınıyor. Çocuklara sakın , daha önümüzde uzun bir yol olduğunu söylemek geliyor içimden ama yapmıyorum. Bu kolay.

Hayatta sadece büyük zaferleri kutlamaya takılıp kalıyoruz. Ancak daha küçük olanlar da takdir edilmeye değerdir. Bir sonraki neşeli an asla garanti değildir.

"İyi işti çocuklar," diye iltifat ediyor Koç Keller soyunma odamızın yan tarafındaki küçük ofise girmeden önce. Sözlerini hepimizin alkışlamasına neden olan yetersiz bir gülümsemeyle tamamlıyor.

Ofis kapısı cevap olarak çarparak kapandı. Duşlara gitmeden önce gülüyorum.

Hunter, Aidan ve ben oyun sonrası yakıt almak için üstümüzü değiştirdikten sonra favori Meksika mekanımıza gitmeye karar verdik. Burası Somerville'den birkaç kasaba ötede, ikinci sınıfta keşfettiğimiz bir mekan. Oraya vardığımızda hiç sıra yoktu ve iki burrito sipariş etmeden önce hiç vakit kaybetmedim. Az önce yaklaşık bin kalori yaktım.

Hunter'ın arabasında yemek yiyenlerle ilgili bir sorunu var ve ben de partiye gidene kadar bekleyemeyecek kadar açım, bu yüzden köhne tahta sandalyelerden birine oturup yumuluyorum. Tortilla hâlâ dumanı üstünde, içindeki pirinç, fasulye, sebzeler ve baharatlı eti zar zor taşıyor. İlk burritoyu yaklaşık dört ısırıkta bitiriyorum ve Aidan karşıma oturduğu sırada ikincisine başlıyorum.

"Beklediğin için teşekkürler Hart," diyor taco'larına yumulmadan önce alaycı bir tavırla. İkinci burritomu mideye indirmekle meşgul olduğumdan cevap veremiyorum.

Hunter daha yerine oturmadan yemeğimi bitirmiştım, o yüzden kalkıp biraz cips ve guacamole sipariş ettim.

"Kahretsin, çok iyiydi," diyor Aidan, yemeğini bitirdikten sonra koltuğunda arkasına yaslanarak. Ahşap katlanır sandalye uzun boyunun altında gıcırdayıyor. "Şimdi sadece birkaç biraya ihtiyacım var."

"Bir daha senin kusmuğunu temizlemeyeceğim," diyorum ona.

Aidan gözlerini deviriyor. "Bu birinci sınıfta oldu. *Bir kere*. Ama zaten bu gece evde uyumayı planlamıyorum."

Hunter ve ben birbirimize eğlenerek bakıyoruz. İkimiz de bekâr değiliz ama Aidan umumi tuvaletlerdeki klozet kapaklarından daha fazla göt görüyor.

Kusmuk olayıyla aynı gece sarhoşken yaptığı saçmalıklara dayanarak, birini unutmaya çalıştığına dair şüphelerim var. Yaptıklarını gördüğüm bazı sefahatlere rağmen, Aidan ve Hunter tanıdığım en iyi adamlardan ikisi. Ama geçmişlerimizi konuşmuyoruz. Belli sebeplerden dolayı tamamen katıldığım bir plan.

"Rebecca?" Hunter sorar.

"Hayır, o iş bitti," diye yanıtlıyor

Aidan. "Nasıl olur?"

Aidan omuz silkiyor. "Aştım artık." Homurdanıyorum.

"Geçen hafta sonu benden prezervatif istememişsin gibi davranma Hart."

"Ne, geri mi istedin?" Hunter gülerek ikimizin arasına bakıyor. "Ben bir şey demedim Phillips. Hokeyi etkilemediği sürece tüm eyaleti siksen de umurumda değil."

Bağlanmaktan hoşlanmadığım takımda iyi bilinir. En azından kadınlar söz konusu olduğunda. Başka bir yere bağlanmakla ilgili bir sorunum yok. Sözde tek eşli bir ilişkinin nasıl geri tepebileceğine dair sürekli hatırlatmalarla büyümemiş olsaydım bile, flört etme fikrinden heyecan duyacağımdan şüpheliyim. Kızlar kendilerini düzenli olarak önünüze attığında, seçeneklerinizi sınırlamak pek de akıllıca bir hareket gibi görünmüyor.

"Sarah bu gece geliyor mu?" Hunter bana soruyor.

"Ben nereden bileyim?" Bir cipsi guacamole'ye batırdım.

Doğrusu, eğer açılmamış mesajlarımı okuma zahmetine katlansaydım, bu geceye katılacak insanların hepsini olmasa da çoğunu ona söyleyebilirdim.

"Hartbreaker yine saldırıyor," diye yorumluyor Aidan.

Sömestr başında kampüsteki bazı kızların soyadımı yeniden kendilerine mal ettiklerini öğrendi ve o zamandan beri haftada en az bir kez bu aptal soruyu gündeme getirdi.

Kızları oyalayan bazı erkekler tanıyorum, uzun vadede birlikte olma şansları varmış gibi davranmazlarsa hiç birini elde edemeyeceklerinden endişeleniyorlar. Ben tam tersiyim. Ciddi bir şey istiyormuş gibi davranan bir kızla takılmam.

Niyetlerle ilgili yalanların geride bıraktığı yıkımı gördüm ve bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Hart'sız Conor," diye ekliyor Hunter.

Burrito dürümlerimi toparlayıp gözlerimi deviriyorum. "Siz ikinizin işi bitti mi ki gidelim?"

"Evet, hadi gidelim."

İkinci sınıfların kaldığı eve vardığımızda hokey takımının çoğu zaten evdeydi. Spor takımları genellikle sınıflarına göre birlikte yaşarlar. Bu yıl takımın neredeyse üçte biri son sınıf, bu yüzden Aidan, Hunter ve benim kendi yerimiz var. Bu gece, beş ikinci sınıf öğrencisi ev sahipliği yapıyor. Evleri bizimkinin karşısında ve şehir merkezine yakın, yani Gaffney's hizmet vermeyi bıraktığında büyük bir akın olacak. Gerçi partilerimiz yerlerinden bağımsız olarak büyük bir kalabalık çekiyor.

Oturma odasında dolaşıyorum, birkaç çocukla konuşmak için duruyorum ve oyunun bazı bölümlerini yeniden gözden geçiriyorum. Küçük gülümsemesine rağmen Koç'un yarın sabahki antrenmanda eleştirecek çok şeyi olacağını biliyorum. Şimdilik, diğer çocuklarla birlikte zaferin tatlı hissini içime çekiyorum.

Hiçbiri oynamak konusunda benim kadar ciddi değil. Ben şampiyonluk kupasına giden tek kişilik bir yıkım topuyum.

Hepsi öyle olacağını biliyordu. Bu sezonun benim için bittiğini biliyorlar. Sanırım bir şeyi bilmek ve gerçekleşmesini izlemek iki farklı şey.

Bu gece, bu sezon ilk kez enerjimin takımın geri kalanına yayıldığını hissettim. Belki bazılarının bunu başarıp başaramayacağımız konusunda şüpheleri vardı. Ama artık takımda gözlerimde kupa şeklinde yıldızlar olan tek kişi ben değilim.

Bu hem baskıyı hafifletir hem de artırır. Bir grup hedefi, tekil bir hedeften daha ulaşılabilir. Eğer takımın geri kalanı da aynı şekilde sıkı çalışıyorsa, bu benim üzerimdeki performans yükünün bir kısmını alır. Ama kaybedersek, sadece kendimi hayal kırıklığına uğratmış olmayacağım.

Sonunda bir soda almak için mutfağa doğru yöneldim. Sezon boyunca hiç alkol almadım. Birkaç saatlik çekingenlik, baş ağrısına ya da ertesi sabahki halsiz paten kaymaya değmez. Hiçbir zaman harika karar verme becerileriyle de sonuçlanmadı. Bir kıza seksten *önce* bunun sadece seks olduğunu söylemeyi hatırlamadığım tek sefer, ikinci yılımda çok fazla Heineken içtikten sonraydı. Sevişmenin ortasında hatırlatmamı takdir ettiğini sanmıyorum.

Sarah Clark mutfağa girer girmez bana yaklaştı.

"Hey, Conor." Bana gamzelerini ortaya çıkaran parlak bir gülümseme gösteriyor.

"Hey," diye karşılık veriyorum, sırtarak.

Sarah her zaman sadece seks çizgisini bir şampiyon gibi kabul etti ve düzenli bir ilişkiye sahip olduğum en yakın şey olmasının ana nedeni bu. Benden başka bir şey istemediğinden çoğunlukla eminim. Daha fazlasını istemediğimi ona açıkça ifade ettiğimden de tamamen eminim.

Buzdolabını açtım ve bir kutu soda çıkardım.

"Bir şey ister misin?" Sarah'ya soruyorum.

Harlow Hayes'in düşündüğünün aksine, bir centilmen olabilirim. Tam bir göt değilim. Yine de onun yanındayken bazı eşekçe özellikler sergileme eğilimim var. Geçen haftaki basketbol partisinden sonra Aidan beni azarladı.

Başka bir üniversite seçseydi hayatım daha kolay olurdu. Ya da iyisi, başka bir ülkede kalsaydı.

"Yok, ben iyiyim. Sadece birkaç shot attım," diyor Sarah.

"Hunter mı?" Ben soruyorum.

Gülüyor. "Evet."

Gözlerimi deviriyorum. Hunter'ın jöleye karşı tuhaf bir takıntısı var ve bu takıntı hokey takımının verdiği her partide alkolün jelatinle kaplanmasına neden oldu.

Hiç çekici bulmuyorum. Ayık kalmak için bir neden daha.

Takım arkadaşlarımdan birçoğu mutfağa giriyor, Hunter da elinde kıpırdayan fincan tepsisiyle etrafta dolaşmaya başlıyor. Basketbolculardan bazıları da kendi kız arkadaşlarının peşinden yaklaşıyor. Clayton Thomas'la konuşurken gözümün ucuyla kırmızı bir parıltı yakalıyorum ve kaskatı kesiliyorum.

Sıcak bir bedenin bana sürtünmesiyle dikkatim dağılıyor. "Conor, *çok* iyi oynadın," diyor Emily Orens.

"Teşekkürler bebeğim," diye cevap veriyorum, sonra da sodamdan bir yudum alıyorum.

Clayton sırtıyor. Hunter yanımdaki yerinden gözlerini deviriyor. Ben de ona gözlerimi devirmek istiyorum.

Hunter'ın yargılayabildiği gibi. Tavlama cümleleri berbat. Daha bu gece "*İşte buradayım*" dediğini duydum. *Diğer iki dileğin nedir? ve telefon numaramı kaybettim galiba. Seninkini alabilir miyim?*

Bir kızı tavlamak için hiç çaba harcamadım. Ortaokuldan beri kendilerini bana atıyorlar.

Ama şu anda bunu yapan kıza hiç dikkat etmiyorum. Herhangi bir kıza, biri hariç.

Harlow mutfağın köşesinde duruyor ve gözlerim sürekli oraya kayıyor.

Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Ne Emily bana sürtünüyor, ne Hunter iğrenç içkilerinden birini içmem için beni ikna etmeye çalışıyor, ne Sarah merdivenlere doğru başını sallıyor, ne de galibiyetimi kutlamak için yanıma gelen insanlar.

Harlow önce sarışın bir kızla, sonra Cole Smith'le konuşur ve sonra yapayalnız kalır.

Siktir et.

Emily'nin elini kolumdan sıyrıyorum ve Harlow'un sobanın yanındaki yerine yaklaşıyorum. Telefonuna bakıyor ama sıkılan ve yapacak daha iyi bir şeyi olmayan birinin yaptığı gibi değil.

Ekranda bir şeyler karıştırırken kaşlarının arasında iki konsantrasyon çizgisi beliriyor. Belki de acemi koşucuların koşu mesafelerini nasıl artıracıklarını öğrenmeleri için tasarlanmış elli yedi antrenman uygulamasından birine bakıyordur. Bunu nereden bildiğime dair tek bir tahminim var. Hayatımın asla geri alamayacağım sekiz dakikası.

"Neden bana sordun?"

Harlow irkilir.

Oturma odasındaki hoparlörlerden bir rap şarkısı çalıyor, ama *benim* sesim onu yerinden sıçratıyor. Neredeyse telefonunu düşürüyor, umutsuzca telefona sarılıyor, sonra dirseğini mermer tezgahın kenarına çarpıyor.

Yüzünü buruşturduğunda neredeyse özür dileyecektim ama dilemedim.

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor ve sanırım yüz ifadesinde bir sıcaklık titreşimi var. Ama bu *Harlow Hayes*, yani muhtemelen yanlış yorumluyorum. Gerçi spor salonunda bana gereğinden uzun süre baktı. Kulağa aptalca gelse de, bir kızın cazibesini ikinci kez tahmin etmek benim için yeni bir kavram.

"Aidan." Harlow sanki bu tam bir cevapmış gibi omuz silkiyor.

Sanki Phillips'in geçen hafta sonu onunla konuşurken beni neden çağırdığını bilmiyormuşum gibi. Sanki takım arkadaşlarımın onunla sorunumun ne olduğunu ya da kırgınlığımın ne kadar derin olduğunu bilmediğinin farkında değilmiş gibi.

"Ben hokey oynuyorum. Koşucu değilim." Bildiği şeyler.

Söylememe gerek olmayan şeyler.

Küçük bir omuz silkme daha. "Atletiksin."

Harlow basit bir ifadeyi hakaret gibi göstermeyi başarıyor. Bana cevap verme zahmetine girmesine şaşırdım. Konuşmayı sürdürmeyi seçtiğimde de aynı derecede şaşırdım.

"Takımdaki diğer çocuklar da öyle. Çoğuyla *arkadaşsın*." Bu dostluk hakkında ne hissettiğimi sesimde açıkça belli ediyorum.

Harlow gözlerini deviriyor. Benim yeni fark ettiğim gözleri yeşil. "Ben olsam hiçbirine sormazdım."

"Ama bana sordun?"

"*Belli* ki sana sordum, yoksa burada bu konuda başımın etini yemezdin."

Kollarını kavuşturarak dikkatimi göğsüne çekiyor. Buradaki yarı giyinik kızların çoğunun aksine, göğüs dekoltesini neredeyse hiç göstermeyen pamuklu bir tişört giyiyor. Ne yazık ki, üst kısmı hala ona yakışıyor. *Gerçekten* yakışmış. Onunla asla takılmam, ama bu talihsiz bir hatırlatma... çok seksi.

"Gömleğimde bir şey mi var Hart?"

Yakalandın.

Harlow beklediğimden daha küstah. Kapatıcı olmalı. Ama değil.

"Ne yani? Beni kontrol etmene izin var ama ben bu iyiliğe karşılık veremeyecek miyim, Hayes?"

İnkâr etmiyor, bu da beni sinir bozucu bir şekilde memnun .

"Tuvaleti arıyordum," dedi bana.

"Koridorun sonunda solda."

"Hayır, burada değil-" Aniden konuşmayı keserken yanaklarında kızarıklık belirliyor.

"*Oh*. Beni kontrol ettiğin *diğer* zamandan bahsediyordun."

Alt dudağını ısıırıyor. Daha fazla kırmızı yayılıyor. Ama bakışlarımı meydan okurcasına karşılıyor, çam rengindeki gözleri benimkilere bakıyor.

İşte o zaman çekip gitmeliyim. Emily ya da Sarah'yı yukarı çıkar. Belki Hunter'ın iğrenç içkilerinden birini bile içebilirim, sadece bu karşılaşmanın tuhaflığından kurtulmak için. Olduğum yerde kalmaya yönelik bu garip dürtüyü sarsacak *bir şey* yapmalıyım.

Harlow iç çeker. "Bakın, Aidan o sabah beni koşarken gördü. Antrenmanım hakkında sorular sordu. Seni çağırdı. Hayır diyeceğini biliyordum. Dedin de. Hikayenin sonu."

Bu konuşmayı bitirmek için can atıyor, bu çok açık. Gitmemi bekliyor. Acaba mutfaktaki diğer insanların bize baktığının farkında olduğu için mi böyle yapıyor? Özel kavgamız sadece hokey takımı arasında biliniyor ama insanlar kiminle konuştuğuma dikkat ediyor.

İsteğinin beni rahatsız eden diğer kısmına geçiyorum. "Neden bir maratona yazıldın ki zaten? Özellikle de daha önce hiç koşmadıysan?"

Bana bakmaya devam ediyor ama hiçbir şey söylemiyor.
Değerlendiriliyorum-yargılanıyorum

-Bu an için ve diğerleri için. Bu rahatsız edici.

Yine de gitmiyorum.

Bekliyorum. Sonunda cevap verdi.

"Bunu neden yaptığının bir önemi yok." Harlow tezgahtan yeşil bir kutu zencefilli gazoz aldı. Muhtemelen bu partide ayık olan tek iki kişi biziz. Elimdeki sodaya vuruyor. "Kazandığın için tebrikler Hart. Üçüncü devrenin başında Powers'a pas verseydin 5-2 olurdu."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor, sonra uzaklaşıyor ve beni burada bırakıyor.

Ve birdenbire bunun Harlow Hayes ile yaptığım son konuşma olmadığından emin oldum.

Sadece birincisi.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HARLOW

Israrlı dürtmeler beni uyandırıyor. Bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum, hayal gördüğümünden . Kendi yatağımda yalnızım. Beni kim dürtüyor olabilir ki?

"Harlow. *Harlow!*"

Kolumu çekiyorum ve isteksizce gözlerimi açıyorum.

Eve yatağımın kenarına tünemiş. Koyu renk saçları dağınık ve gözlükleri yamuk.

"Sorun nedir?" Sözcükleri mırıldanıyorum, gözlerim çoktan yarı kapanmış.

"Uyan." Kaburgalarımın bir yumruk daha.

Pes etmesini umarak anlaşılmasın bir şeyler mırıldanıyorum. "Harlow!"

"Ev yanıyor mu? Acil bir durum olsa iyi olur-" "*Conor Hart* burada."

Bu dikkatimi çekti. Gözlerimi sonuna kadar açıyorum ve ona odaklanıyorum. "Ne?"

"Conor Hart. Seksi hokey oyuncusu. O burada. Ön kapımızda. Şu anda."

"Ne?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum. "O *neden* burada?"

"Bilmiyorum!" Eve ellerini çırpıyor. "Sipariş ettiğim çörekler olduğunu düşünerek kapıyı açtım ve karşımda on kat daha lezzetli görünüyordu!"

Avucumu alnıma sürüyorum. *Eve*. "Çörek mi sipariş ettin?"

"Dün gece denedim. Sonunda bunu başaracaklarını düşündüm." "Bu hiç mantıklı değil. Holey Moley teslimat bile yapmıyor."

"Kimin umurunda, Harlow? Uyuyordum ve kapıyı açmak için kışını yataktan çıkardığını görmedim. Mesele şu ki, gerçek hayatta gördüğüm en ateşli adam kapımızın önünde. Ayağa kalk!"

Canım şimdi bir çörek çekmesine rağmen yeniden odaklanıyorum. "Burada ne aradığını sormadın mı?"

"Tabii ki sordum! Seninle konuşmak istediğini söyledi."

Ne oluyor lan?

Alternatif bir evrende uyandım. Tek açıklaması bu.

Dün geceki partide bana yaklaşması yeterince garipti. Evime gelmesi ise anlaşılmaz. Conor'ın neden burada olabileceğine dair tek bir neden düşünmeye çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. "Ona burada olmadığımı söyle."

"Harlow."

Eve bana bir *bakış attı*. Tüm küstah açıklamalarına rağmen, ahlaki bir merkez üssüdür; çatışmadan saklanmayı onaylamayan bir insan türü. Ya da ateşli bir adamdan. Bu özel durumda, kulak misafiri olmak istediğinden de eminim.

Anlamadığı şey -benim ona söyleyemediğim şey- Conor'dan kaçınmamın daha büyük bir iyilik için olduğu.

Dün gece onunla konuşmak sadece beklenmedik bir şey değildi. Aynı zamanda heyecan vericiydi. Yasakla birlikte gelen tehlikeli bir heyecan var sanırım. Ya da belki de her kız onunla konuşurken böyle hissediyordur. Eve kesinlikle gözleri kamaşmış görünüyor, bu sabah uzak, tuhaf bir anıdan başka bir şey olmadığında onunla bu konuda dalga .

"Eve." Onun ses tonuna uyuyorum.

İç çeker, sonra ayağa kalkar. "Peki. Ona yasak aşığıyla buluşmak için gecenin bir yarısı pencereden sıvıştığını söylerim."

"Kulağa harika geliyor." Tekrar yatağa uzandım ve yastığımı yüzüme çektim.

Yapmayacak. Umarım. Sonra kendime Conor'ın ne düşündüğünü umursamadığımı hatırlatırım.

Yatak odamın kapısı kapanıyor. Telefonumdan saati kontrol etmek için yastığımın arkasından bakıyorum. 7:05. Conor'ın bu kadar erken kalkmasından *neredeyse* etkilendim. Dün gece ben ayrıldığımda hâlâ partideydi. Belki de henüz yatmamıştır.

Tekrar dönüyorum ama uyuyamıyorum.

Merak yorgunluğumu alıp götürüyor.

Onun burada ne işi vardı?

Dürüst olmak gerekirse, dün geceki konuşmamız beni sarstı.

Sonunda gözlerinin maviden çok gri olduğuna karar vermedi.

Ya da beklediğimden çok daha uzun süre bana yakın durdu. Birinci sınıfta onu ilk gördüğümünden beri farkında olduğum şeyi kabullenmeme yetecek kadar uzun bir süre... Conor'dan etkileniyorum.

Ya da herkesin bize bakışını.

Bana yaklaşmasıydı. Düşmanlık yoktu. Arkadaş canlısı değildi ama düpedüz kaba da değildi. Tek bir konuşmayla, bağışıklığım olduğunu sandığım Conor Hart'a olan hayranlığımın ortaya çıkmasından endişeleniyorum.

Tekrar uyuyamıyorum, bu yüzden sıcak çarşafların altından çıkıyorum. Üzerime tek parça bir mayo geçiriyorum ve onu bir eşofman altı ve bir polar ile örtüyorum.

Eve'in kapısının önünden geçtiğimde kapalıydı. Belli ki uykusuna geri dönebilmiş. Kapıyı çalıp Conor'ı gönderirken ona ne söylediğini sorma isteğime karşı koyuyorum. Ama buna direniyorum çünkü o Conor Hart. Fiziksel çekiciliğini her zaman görmüşümdür ama cazibesine ve ukala sırtışına kapılan kızların aksine, fırtınalı yüzeyin altında ne olduğunu bilirim.

Kaygısız kayıtsızlığın daha çirkin eğilimleri maskeleydiğini bilin.

Onu buzun üzerinde böylesine bir güç haline getiren öfkenin, değer verdiğim insanlara defalarca zarar verdiğini biliyorum.

Banyoyu kullanıyorum, her zamanki smoothie'mi yapıyorum ve kapının yanındaki kaseden arabamın anahtarlarını alıyorum. Yağmur yağıyor, bunda şaşılacak bir şey yok. Siyah yağmur botlarım arabama doğru yürürken rahatsız edici bir gıcırdama sesi çıkarıyor.

Kısa yolculuk için kapüşonumu açmaya zahmet etmiyorum. Zaten saçlarım sıırıslıklam olmak üzereydi.

Spor kompleksine vardığımda otoparkta sadece iki araba daha vardı. Pazar günü sabah 7:40. Hiç de şaşırtıcı değil.

Çiseleyen yağmurun altında binanın ön girişine doğru yürüyorum. Öğrenci kimlik kartımı okutuyorum ve lobideyim. Sağa dönüp kadınların soyunma odasına giriyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp bir dolabın içine yerleştiriyorum. Gözlüklerimi alıp havuz alanına giriyorum. Burada tek bir kişi bile yok.

Cankurtaran yok tabelasını geçiyorum. *Yüzmek kendi sorumluluğunuzdadır.* işaretini geçip havuz boyunca bloklara doğru yürüyorum.

Suya girmek her zaman en kötü kısımdır. Buranın havası nemli ve sıcak ama havuzun öyle olmayacağını biliyorum. Gözlüklerimi takıyorum ve plastik platforma tırmanıyorum. Öne doğru eğilip ön tarafı kavıyorum, sonra kendimi platformdan aşağı atıp havuza giriyorum.

Soğuk su vücudumun her santimetresini kaplıyor. Tekmelemeye başlıyorum, kendimi klorlu sıvıya doğru itiyorum. Tanıdık, ritmik hareketlere daldığımda ilk şok kayboluyor. Her kulaçta dört tur atıyorum, sonra değiştiriyorum. Serbest stil. Sırtüstü. Kelebek. Kurbağalama. Tekrarla.

Yüzmeyi seviyorum.

Seslerin boğukluğunu seviyorum.

Kollarımın ve bacaklarımın suyun içinde çalkalanma hissini seviyorum. Süzülmenin verdiği ağırlıksızlığı seviyorum.

Maratonda yüzmek gibi bir seçeneğin olmaması çok kötü.

Kulvarın sonunda duraklıyorum. Şimdi dolu olan cankurtaran sandalyesinin arkasında asılı olan büyük saat bana saatin dokuzu geçtiğini söylüyor. Havuzdan çıktım. Vücudumdan süzülen su, çimento dikdörtgenin içine damlıyor.

içinde yüzlerce galon var. Zihnim mutluluktan bomboş, kaslarım laktik asitle karıncalanmaya başlıyor.

"İyi günler, Jerry." Soyunma odasına girerken sabahları burada cankurtaranlık yapan orta yaşlı adama el sallıyorum.

"Hoşça kal Harlow," diye sesleniyor .

Soyunma odası hâlâ boş. Kurulamak için bir havlu alıyorum, sonra eşofman altımı ve yünümü tekrar giyiyorum. Nemli havluyu çöp sepetine atıyorum ve spor merkezinin girişine açılan kapıya doğru ilerliyorum.

Lobiye girdim ve Conor Hart ile çarpıştım.

Genel gri yapağıya bakıyorum ama daha başımı kaldırmadan o olduğunu anlıyorum. Göz renginin yanı sıra Conor'ın kokusunu da ezberlemiştim. Son bir saattir soluduğum klorlu havadan çok daha çekici.

Aramıza biraz mesafe koymak için acele ederken neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Conor yalnız, ki bence bu bir ilk. Onu ne zaman kampüste görsem,

Etrafı insanlarla çevrili. Arkadaşları. Takım arkadaşları. Fangirls.

Birkaç rahatsız edici saniye birbirimize bakıyoruz.

En azından *ben* rahatsızım. Ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Kayıp mı oldun Hart? Burası havuz. *Donmuş* su yan tarafta."

Dudakları titriyor. Tüm vücudum bu küçük harekete tepki veriyor. "Yüzdüğünü bilmiyordum."

Birdenbire dış görünüşümün farkına *vardım*. Islak saçlar. Gözlüğümün emmesinden dolayı gözlerimin etrafında halkalar var. Makyajsızım. Beni sadece Eve'in gördüğü kıyafetler. Ayrıca, klor kokuyorum.

"Benim yanımda *hayırdan* fazlasını ilk kez dün gece söyledin. Yani günlük egzersiz rutinimi bilmemen o kadar da şaşırtıcı değil."

Başını yavaşça sallıyor, dudakları biraz daha yukarı kalkıyor. "Günlük, ha?"

"Her gün demek," diye bilgilendirdim onu.

"Evet, teşekkürler. Bu tanımı telefonumda aramak birkaç dakikamı alırdı."

Alay ediyorum, sonra yanından geçip gidiyorum. *Bu* her neyse, tehlikeli. Dün gece onunla konuşurken yaşadığım aynı farkındalık uğultusu geri geldi. Ve açıkçası bu beni korkutuyor. Bunu daha önce hiç kimsenin yanında hissetmemiştim.

Conor beni engelliyor, ben sağıma geçerken onun soluna adım atıyor. "Arkadaşın boktan bir yalancı."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum ona kibirli bir şekilde.

"Ah, öyle mi? Bu sabah uğradığımda neredeydin?" Zihnim bulanıklaştı. "Unuttum."

Sırıttıyor ve ciğerlerim çalışmayı bırakıyor.

Conor Hart'ın sinir bozucu derecede çekici yüzünde kaşlarını çatmaktan başka bir şey olduğunu hiç görmedim. Eğlence, zaten çarpıcı olan yüz hatlarını değiştiriyor, kaşlarının keskin çizgilerini ve çenesinin gerginliğini yumuşatıyor.

"Seninle konuşmak istemedim. Ve bunun senin de kabul edeceğin bir plan olduğunu *düşündüm*."

Kızgınlık yolumuz iki yönlü bir yoldur.

Conor beni uyarmadan tek yönlü bir yola sapmış gibi görünüyor.

"Dün gece maçta mıydın?" diye sordu.

"Hayır. Ben senin *disk* tavşanlarından biri değilim Conor."

Sırıttıyor. "O zaman Powers'a geçişi berbat ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Partide birinin bundan bahsettiğini duydum."

Birkaç rahatsız edici, heyecan verici saniye boyunca beni inceliyor. Sonra başını salladı. "Hayır, sana inanmıyorum."

"Zamanımı senin hokey maçlarına gitmekten daha iyi değerlendiriyorum, tamam mı?"

Conor başını eğiyor, en ufak bir alınganlık göstermiyor. "Williams yüzünden mi?"

"*Senin yüzünden.*" Hâlâ yalnız olduğumuzu doğrulamak için lobiye bakıyorum. "Ve tam olarak nedenini biliyorsun."

Hatırlatmanın bu tuhaf konuşmayı kırmasını bekliyorum. Conor etkilenmemiş görünüyor. Rahatsız olmamış.

Nefes veriyorum. "Maç özetini okudum, tamam mı? Babam bir hokey hayranıydı. Sanırım biraz hoşuma gidiyor."

Bu itiraftan dolayı kendini beğenmiş görünmesini bekliyordum. Onun yerine, *şimdi* rahatsız görünüyor.

Çünkü... *biliyor*, fark ettim. Bu kampüste Eve dışında ailemi bilen tek kişinin Conor Hart olduğunu unutmuşum.

kaçırıyorum, kendimi daha da garip hissediyorum. "Baban Canucks taraftarı mıydı?"

Başımı sallamadan önce yutkunuyorum.

"Diehard." "Seni maçlara götürdü mü?"

Bunun olduğuna inanamıyorum. *Conor Hart*'la kimseyle tartışmadığım bir konu hakkında gelişigüzel konuşuyorum.

"Bir kere gitmiştik. Hiç profesyonel bir maça gittin mi?"

Anlayamadığım bir nedenden dolayı konuşmayı sürdürüyorum. Aslında tam olarak nedenini biliyorum: Onunla konuşmayı seviyorum. Bu hem şok edici hem de endişe verici.

"*Babamla* mı?" Sesinde yeni, alaycı bir ton var. İrkildim ve Conor bunu fark etti. "Hayır, hiç gitmedim."

"Gitmelisin."

"Planlıyorum. Ama ben oynuyor olacağım, izlemiyor olacağım." Bir adım daha yaklaşıyor. Aramıza daha fazla mesafe koyma isteğimle savaşıyorum. "Bu sabah neden senin evine uğradığımı sormayacak mısın?"

"Hayır. Ama nerede yaşadığımı nasıl bildiğini bilmek isterim. Biraz sapıkça, Hartbreaker."

Ne yazık ki oksijen seviyelerim için, ikinci sırtışı da ilki kadar tutuklayıcıydı.

Conor bir eliyle ensesini ovuşturuyor, neredeyse... utanmış görünüyor.

"Bunu duydun mu, ha?"

"Bütün kampüs bunu duydu."

Bir vızıltı sesi duyulur. Conor cebinden telefonunu çıkarıp bakar, sonra da bir kez daha düşünür. "Lanet olsun. Antrenmana geç kalacağım."

Şaşkın ses tonuna bakılırsa, sandığımdan daha uzun süredir konuşuyormuşuz.

Telefonunu bana uzatıyor, yeni bir kişiyi açıyor. Mesajlar ekranının üst kısmında görünmeye devam ediyor.

Neredesin lan sen? ROBBY: Her şey yolunda

mı?

HART!

Takımdan ayrılıyor musun? Çünkü bir tatile ihtiyacım var.

Ekrandan ona bakıyorum. "Sana numaramı vermeyeceğim."

"Ders programını bana mesaj atmanı istiyorum. Derslerim ve hokey arasında pek boş zamanım olmuyor."

"Sen neden bahsediyorsun Conor?"

Yorulmuş gibi nefes veriyor. "Ben yaparım, tamam mı? Seni maraton için eğiteceğim."

Şokla mücadele ettim ve "Ben iyiyim" demeyi başardım.

"Başka birini mi buldun?" Ses tonu bir meydan okumaydı.

"Bana yardım etmeyi reddettin. Oldukça

kabaca." Conor gözlerini devirdi. "Tek

söylediğim *hayırdı*."

"Söylediğin şey değildi. Nasıl söylediğin."

"Bu pek de sürpriz olmadı. Sen.... sensin." Cevap olarak dudaklarımı büzüyorum. "Hadi ama, bunun benimle ilgili algını etkilemediğini dürüstçe söyleyemezsin."

"Hayır, *kesinlikle* öyle," diyorum ona. "O zaman neden bana soruyorsun?"

"Sana söylemiştim!" Cevap veriyorum. "Aidan." "Saçmalık. Gerçekten neden yaptın?"

"Belki de düşündüğümden daha iyi bir insan olup olmadığını görmek istedim," diye çıkıştım. "Ama değilim."

Conor'ı inceliyorum, gerçekten inceliyorum. Eksikliklerini kabul etmek, onları inkâr etmekten çok daha zordur. *Conor*'da olduğunu düşünmediğim bir öz farkındalık. Merak uyandırıyor.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Tekrar yanından geçmek için hamle yaptım. Beni yine durdurdu.

"Tanrım," diye mırıldandı *Conor*. "Bak, daha önce bir tür eşeklik yaptığımı biliyorum, tamam mı?"

Bir şok daha.

Gerçi "bir nevi" deyince homurdanıyorum.

"Sadece ne yaptığın hakkında bir fikrin olduğundan emin olmama izin ver. Özellikle de biraz atletik olduğunu bildiğime göre," diye devam ediyor ve havuzun girişine doğru başını sallıyor. "Yüzme olsa bile."

"Yüzmenin nesi var?"

"Spor haberleri pek yer almıyor. Bu size bilmeniz gereken her şeyi anlatmalı."

"Son baktığımda 3. Lig hokeyi de fazla yer bulmuyordu," dedim ona.

Conor'ın keskin çenesindeki bir kas sıcıyor. Ağrıyan bir noktaya tam isabet. *Conor Hart*'ın gizemini çözdüğümde -ki bu şimdiye kadar nadiren oluyordu- aklıma takılan en önemli sorulardan biri onun sınıf arkadaşlarımdan biri olmasının gizemiydi.

Holt Üniversitesi'nden başka -daha iyi- seçenekleri vardı. Mezun olduktan sonra profesyonel olarak hokey oynama planını gerçekleştirmesi çok daha kolay bir hedef haline getirecek seçenekler.

"Bu yıl olacak," diyor Conor. Sözcüklerden kararlılık damlıyor, yüzünün yine soğukkanlı ve neşesiz hale gelen hatlarına yansıyor.

Omuz silkiyorum. "Göreceğiz, değil mi?"

İstemedenden de olsa, sezonun geri kalanını takip edeceğimi ima ettim. Son maçının özetini kontrol etmek tek seferlik bir şey değildi.

"Evet. Yapacağız." Yakaladı. Umursamazlık Conor'ı tanımlamak için kullanılabilecek bir sıfat değil. "Yarın saat dörtte koşu pistinde olacağım. Sıra sende, Hayes."

Eve geldiğimde Eve mutfakta bir kase mısır gevreği yiyordu. Buzdolabından su almak için yanından geçtiğimde burnunu kırıştırıyor.

"Havuzda mıydın?"

"Evet." Eve'in annesi bir kuaför ve hem o hem de Eve, benimkini düzenli olarak klora batırdığım gerçeğinden dehşete düşüyorlar.

"Sana aldığım şampuanı kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Bir su dolduruyorum ve boşaltıyorum. "Yine de kötü kokuyor."

"Bu geceki çifte randevumuzdan önce fazladan parfüm sür o zaman."

"Kahretsin. Bu gece mi?"

Eve cevap vermiyor. Sadece bugünün tarihinde kalın harflerle *Double Date* yazan takvimi işaret ediyor. Bu ay takvime başaran tek olay bu, önemini daha da vurguluyor.

"Neden yine bir Pazar gecesi dışarı çıkıyoruz?"

Eve omuz silkiyor. "Ben geceyi seçti. Saat sekizde David'le birlikte burada olacak."

İç çekiyorum. Eve birinci sınıftan beri Ben Fletcher'la çıkıyordu. Aşk bulmak şöyle dursun, insanların gerçekten gittiğini bile düşünmediğim, okulun sponsor olduğu ilk hafta etkinliklerinden birinde tanıştılar. Ben yeterince iyi biri ve Eve'e tapıyor, ki onun için tek istediğim de bu. Ne yazık ki, bitmek tükenmek bilmeyen bir

"harika adamlar" olan ve "doğru kızı arayan" arkadaşların kaynağı.

Spoiler uyarısı: Şimdiye kadar doğru kız olamadım. Hiçbiri için. Ben'in tüm arkadaşları zeki, iyi ve daha nazik bir kelime bulamadığım için sıkıcı.

Bu akşamki buluşma son birkaç hafta içindeki üçüncü çifte randevu. Son ayarlama, karar verdim.

Kendi başıma randevu bulamıyor değilim. Gelecek hafta su kaynakları sınıfımdan bir çocukla çıkacağım. Ama Eve son yılımızı en iyi yıl yapma misyonunu üstlenmiş durumda - dolayısıyla yapılacaklar listesi ve dün gece kendimi bir hokey partisinde buldum - ve şimdiye kadar onu şımarttım.

"Tamam. Duş alacağım ve biraz çalışacağım." Planım tüm ödevlerimi daha sonraya ertelemekti, ama bu akşamki planlarımızı hatırlatmadan önceydi.

Eve bana "Sen de klasik bir film izlemelisin" dedi.

"Klasik bir film mi? Neden?"

"David sinema okuyor. Onunla tanıştığımda bana ilk sorduğu şey en sevdiğim filmin ne olduğuydu. *"Legally Blonde"*'dan daha iyi bir malzemeye ihtiyacın var."

"Ama o benim en sevdiğim film," diye ısrar ediyorum. Perşembe günü Cadılar Bayramı için Elle Woods gibi giyineceğim.

"David'in bunu duyduğundan şüpheliyim. O dramaları komedilere tercih eder." Bu uyumumuz için kötü bir işaret ama ben söylemiyorum.

Eve'e bu gece çaba göstereceğime söz verdim ve göstereceğim.

Ödevimi bitirmek için hazırlanma vakti gelene kadar klasik bir film izlemiyorum. Makyajımı yaparken sohbet malzemesi olsun diye tüm zamanların en iyi filmlerini listeleyen bir makaleyi tarıyorum. Bahsedilen tek bir filmi bile izlemedim.

Eve her zaman konuşkandır ama Ben az konuşan bir adamdır. Arkadaşları da sessiz ve ciddi tipler olma eğilimindedir.

David'le tanıştıktan birkaç dakika sonra uzun bir gece olacağını anladım. Hoş biri. Sevimli. Benden uzun ve 5.8 boyundayken bu her zaman mümkün olmuyor.

erkeklerle. Ne yazık ki David'in boyu mizah anlayışına uygun değil.

Dördümüzü Gaffney'e götürüyorum. David kısa yolculuğu Fransız film açılarını ve teknik dehalarını detaylandırarak geçiriyor. Teknik olarak *Amerikalı olmasam da Proud to be an American*'ı mırıldanmak istiyorum. *O Canada*'yı söylemek aynı mesajı vermezdi ama.

Arabadan indiğimizde Eve bana asık suratlı, mahcup bir bakış attı. Daha önceki tavsiyelerine rağmen, eminim David'le ilk tanıştığında onunla sonsuza dek mutlu olamayacağımızı anlamıştır. Yine de Eve'in dünyasında umut sonsuza dek sürer. Ben daha çok kötümserim. Dünyanız yıkıldıktan sonra bunun getirdiği bir şey.

Biz içeri girerken hokey takımının yarısı Gaffney'den ayrılıyor. "Hey, Harlow," diye selamlıyor Aidan.

"Hey," diye cevap veriyorum.

Bakışlarım birlikte olduğu adamların üzerinde geziniyor, etrafa rastgele bakmadığımı fark ettiğim için rahatsız oluyorum.

Onu arıyorum.

Conor, diğerlerinin az önce ayrılmış olması gereken uzun masanın yanında durmuş, sarışın bir garsonla konuşmaktadır. söylediği bir şeye gülüyor ve kolunu okşuyor. Conor ona sırtıyor ve midemde çirkin bir şeyler dönüyor.

Jack'in araştıran bakışlarına doğru bakıyorum. Yanımdaki David'e bakıyor.

Jack. Gördüğümde *gereken* hokey oyuncusu. "HARTBREAKER!"

Hunter sesleniyor. Yüksek sesle.

Gaffney's'teki hemen herkes zaten bu tarafa bakıyordu ama bu, hokey takımına dikkat etmeyen birkaç kişinin icabına bakar.

Aidan'ın arkasındaki birkaç adam sırtıyor. "Çok kızacak," diyor Aidan Hunter'a.

"O zaman antrenmana geç kalmamalıydı. Yarın yürüyemeyeceğim."

Aidan başını sallıyor, sonra omzunun üzerinden bakıyor. "Numarasını al da gidelim!" diye bağıyor.

Oyuncular arasında kahkahalar yükseliyor. David ve Ben onlara başka bir türmüŝ gibi bakıyor.

Hunter bana "Hart sürdü" dedi.

Başımı sallıyorum, boş hostes standına bakıyorum ve keşke Eve rezervasyon yaptırmısaydı da kendimiz oturabilseydik diyorum.

Conor bu tarafa yöneliyor. Sarışın garson da hemen arkasında. Bluzuna iliŝtirilmiŝ isim etiketine göre adı Stacey. Sarışın, minyon ve büyük göğüslü. Acaba Conor'ın tipi bu mu? Conor'ın kampüsün kalp kıranı olduğuna dair pek çok yorum duydum - bu yüzden lakabı da öyle - ve onun etrafında dönen pek çok kız gördüm ama flört ettiğine ya da özellikle biriyle ilgilendiğine hiç tanık olmadım.

"Beklettiğim için özür dilerim," diyor Stacey. "Rezervasyonunuz var mı?" "Evet, rezervasyonumuz var." Eve bir adım öne çıkıyor.

"Hey, Hayes."

Onun dışında her şeyi unutuyorum, gözlerim Conor'ın gri gözleriyle buluşmak için sıçırıyor.

"Selam, Hart."

Takım arkadaşlarının yüzünde Conor'ın beni kabul etmesinden dolayı gözle görülür bir şok vardı. Onların şaşkın tepkilerini görmek neredeyse komikti. Aidan'ın ağızı yarı açık.

Conor da onların tepkisini fark etmiş olmalı çünkü yanıma bakmadan önce yüz ifadesinde bir eğlence parıltısı yakalıyorum. David ve Ben'i gördüğünde tepki vermedi. Sonra, "Hey, Eve."

Kapıya yönelmeden önce söylediği tek şey bu. Takım arkadaşları da hemen onu takip ediyor, tıpkı bir ebeveynin peşinden giden yavru ördekler gibi. Aidan yanımdan geçerken bana sırtıyor. Jack küçük bir el sallıyor.

Ve sonra gittiler.

"Conor Hart'ı tanıyor musun?" Ben Eve'e sorar.

"Hayır," diye yanıtlıyor.

Eve'e Conor'ın ona tam olarak ne söylediğini sormayı unuttum. Adını hatırlamak bir yana, sormak için zaman ayırmasına da şaşırdım. Telefonunda kızların gerçek isimleri yerine tanımlanabilir özellikleri (kahverengi *saç*, *tenis oynamak*) olan erkeklerden biri olduğunu düşündüm.

Ben'in kaşları çatıldı. "Senin adını nereden biliyor?"

"Muhtemelen bana gizliden gizliye aşıktır."

Ben iç geçirir. "Eve..."

"Masanız bu tarafta," diyor Stacey. Yüz ifadesi nötr, Conor hakkındaki konuşmaya tepki vermiyor.

Birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını merak ediyorum. Kendime *umursamadığımı* hatırlatıyorum ve bugün bunu ne kadar sık yapmak zorunda kaldığıma kızıyorum.

Stacey bizi uzak köşedeki dört kişilik bir masaya .

Amy adında başka bir garson içki siparişlerimizi alıyor. Ben hariç herkes bira sipariş etti. Ben suyu tercih ettim. Eve bu gece ayık kalmayı teklif etti, ama ben belirlenmiş sürücü olmaktan mutluyum.

"Yani..." Olası konuları araştırıyorum. "Cadılar Bayramı için ne giyeceksiniz?"

Ben Eve'e bakar. "Eve ne giymemi söyleyse," diye belirtiyor.

Eve ona gururlu bir gülümseme fırlatıyor, sonra bana bakıyor. "Sanırım Adem ve Havva'da karar kıldım. Yaprakları daha önce sipariş etmiştim."

"Şirin," diyorum, sonra David'e bakıyorum. "Peki ya sen David?"

"Bir yönetmen. Muhtemelen Hitchcock."

"Fransız mıydı?" Masumca sordum.

Eve beni masanın altından tekmeledi.

David sorumu ciddiye aldı. "Aslında İngilizdi. Eminim filmlerini görmüşsünüzdür. *Notorious? Lifeboat? The Birds?*"

Başımı salladım. "Hayır, hiçbir şey çağrıştırmıyor."

David şaşkın görünüyor. "Mayfair'de onun filmlerini gösteren bir sinema var. Bir ara gitmeliyiz."

"Belki," diyorum.

"Cadılar Bayramı'nda kim olacaksın?" diye

soruyor. Gülümsüyorum. "Elle Woods."

Boş bir ifade. "*Legally*

Blonde'dan mı?"

David başını yavaşça sallar. "Hiç duymadım." Masanın

karşısındaki Eve iç çeker.

Muhtemelen daha önce karar verdiğim şeyi düşünüyordur: *Bu uzun bir gece olacak.*

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

CONOR

"

Ne yapıyorsun?" Hunter mutfağa girerken omzumun üzerinden bakıp gözlerini kısarak dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyor. "Bugün dersin bile yok."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. Pazartesi dersi olan her son sınıf öğrencisi ya çok başarılıdır ya da şimdiye kadar o kadar çok kaytarmıştır ki başka seçeneği yoktur. "Sadece biraz araştırma yapıyorum."

"Mesafe koşusu üzerine mi? Neden?"

Hunter buzdolabına yöneliyor ve bir kutu portakal suyu çıkarıyor.

İçimi çektim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Aidan'ın koca bir ağzı var. Hunter eninde sonunda bunu duyacak.

"Çünkü Harlow Hayes benden onu maraton için eğitmemi istedi."

Hunter yutkunurken öksürdü. "Ne? Sen de *kabul mü ettin*?"

İnanamıyor ve ben de onu hiç suçlamıyorum. Nasıl olduğunu kendim anlayabilseydim, ona açıklamaya çalışabilirdim. Onu eğitmeyi kabul etme niyetinde değildim. Sadece kendimi suçlu hissettim ve onun yarım yamalak isteğini geri çevirdiğim için özür dilemeye karar verdim. Her nasılsa bu sabah maraton eğitimi forumlarına göz atmamla sonuçlandı.

"Evet. Phillips ona karşı daha nazık olduğum için beni azarladı."

Doğru. Ama ona yardım etmeyi öylece kabul etmedim. Bana izin vermesi için ona yalvaran kişi oldum ve hala nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Sikeyim işi.

Bana bir çıkış yolu verdi. Aslında birden fazla.

"Bu yüzden mi dün gece ona merhaba dedin?" Hunter soruyor. "Sanırım."

İlk defa onu görmezden gelmek yanlış geldi. Aslında aynı yerde olduğumuzun farkında değilmişim gibi davranmak zorunda kalmamak rahatlatıcıydı.

"Ben zaten koşuyorum," diyorum. "Bu iyi bir çapraz antrenman. Benimle birlikte birkaç kez koşması kimin umurunda?"

Hunter'ın kaşları kalkıyor. "Ne yani? Onunla olan tuhaf sorununu gizemli bir şekilde aştın mı?"

Hayır. "Neden bilmiyorum." "Uh-huh. Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Ne? Hayır, tabii ki değil."

"Hayır, tabii ki değil? Onu gördünüz, değil mi?"

"Yani o seksi. Her neyse. Williams'ın yarım yamalak saniyelerini istemiyorum."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kendimi suçlu hissediyorum ve zaten etkisizler.

Hunter ikna olmamış görünüyor. "Williams'tan bahsetmişken, ona bundan bahsedecek misin? Dün gece onu dışarıda gördüğümüzde köpeği ölmüş gibi görünüyordu."

"Söyleyecek bir şey yok. Shin splints'ten nasıl kaçınacağını bildiğinden emin olacağım ve hepsi bu kadar."

"Sen öyle diyorsan." Hunter hâlâ kuşkulu görünüyor. "Sezon *bu* Hart. İlgilenmediğini iddia ettiğin bir piliç için profesyonel olma şansını riske atmaya gerçekten razı mısın?"

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Ama yine de "Hiçbir şeyi riske atmıyorum." diyorum.

Teknik olarak, Harlow daha sonra gelmeyi kabul etmedi bile. Ama eminim gelecektir. O istemeyebilir, aynı benim onu gerçekten isteyip istemediğimi bilmediğim gibi.

Ama o da beni merak ediyor, tıpkı benim onu merak ettiğim gibi.
Hunter'a söylediklerime rağmen, bunun tehlikeli olduğunu biliyorum.

Birkaç saat sonra evden çıkarken Hunter'ın endişeli bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınıyorum.

Takımın yarısı akşamki kayıştan önce bizim evde takılıyor. Hiçbiri nereye gittiğimi sormuyor ama ben ön kapıya yönelirken Robby sırtarak nereye gittiğimi *düşündüğünü* belli ediyor.

"Geç kalma Hart!" Aidan arkamdan sesleniyor. "Bir daha senin için intihar etmeyeceğim."

Dün ilk defa hokey antrenmanına geç kaldım. Küçük bir çocukken, buza ilk çıkan ben olayım diye annem beni yarım saat erken bırakırdı. Akşamdan kalma olarak geldim. Grip olmuştum. Kar fırtınasında.

Harlow Hayes ile bir kez konuştum ve beni bekleyen yirmi yedi adam ve son derece sinirli bir koç olduğunu unuttum. Bu konuda takımdan çok fırça yedim ama geç kalmamda bir kızın parmağı olduğunu bilselerdi on kat daha kötü olurdu. Dikkat dağıtıcı şeyler şampiyonluk kazandırmaz.

Çiseleyen yağmurda koşarak SUV'uma gidiyorum. Motor, tamir ettirmek için verdiğim üç yüz dolardan sonra olması gerektiği gibi kükrüyor. Araba tamiri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yağ değiştirmeyi ya da yedek lastik takmayı öğrenmek, babanızla garaj yolunda yapacağınız türden bir şey gibi geliyor.

Belki de bu yüzden ikisini de nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Futbol stadyumuna gitmek sadece birkaç dakika sürmektedir.

Yağmurun sıçrattığı camlar manzarayı gri, kahverengi ve yeşile boyuyor. Tribünlerin hemen yanına park ediyorum. Okulun bitmesine daha birkaç hafta var.

futbol sezonu, ancak stadyum sanki yıllardır terk edilmiş gibi görünüyor.

Muhtemelen futbol takımı ne başarılı ne de eğlenceli olduğu için. İç saha maçlarımıza akın eden kalabalıklar belirgin bir şekilde yok. En azından bana öyle söylendi. Ben hiç gitmedim. Sert metalin üzerinde oturup bir grup adamın sadece birkaç saniyelik hareket için dakikalarca sıraya girmesini izlemenin cazibesini hiç görmedim.

Futbola olan küçümsemem, DNA'mın atletik yarısının eski bir geniş alıcıdan geldiği gerçeğiyle renklenmiş olabilir.

Eğer kin tutmak bir spor olsaydı, hokeyden daha iyi olurdu.

Arabamdan çıktım ve aniden hızlanan yağmurun içine girdim. Üzerimde sabah erkenden giydiğim eşofman altı ve ceket var. Birkaç dakika içinde sırlıklam oldular, bu yüzden tribünlerin örtüsünün altından geçmeye zahmet etmedim. Koşu pistini çevreleyen tel örgülere yaslanıp bekliyorum.

Harlow beş dakika sonra geldi ve arabamın yanındaki yere park etti.

Hemen dışarı çıkmıyor ve acaba gitmeyi düşünüyor mu diye merak ediyorum.

Kalıyor.

Harlow hayatımda gördüğüm en çirkin ceketle arabasından çıktı. *Parlak* sarı, gözlerimi yakan bir durup bakma rengi. Canlı saçlarıyla birlikte, tuğla binalar, çıplak ağaçlar ve çimenlerden oluşan sessiz manzaraya karşı göze çarpıyor.

Bana doğru yürürken, kızıl saçlarını ıslatan ve yüzünden aşağı damlayan yağmurdan rahatsız olmamış gibi görünen kapüşonu aşağıda duruyor.

"Nasıl geçti?" Bana ulaştığında soruyorum.

"Ha?" Kafası karışmış görünüyor.

Umutsuzca oluşmak isteyen sırtımayı zar zor bastırıyorum. "Az önce geldiğin çirkin yağmurluk yarışması. Kazandın mı?"

Beni tersledi ama dudak seğirmesini yakaladım.

"Bu senin Cadılar Bayramı kostümün mü? McDonalds logosu mu?"

"Paltodan nefret ediyorsun. Anlıyorum. Ve hayır, Elle Woods gibi giyiniyorum." "Ama sen sarışın değilsin," diyorum ona.

"Yani..."

"Kelimenin tam anlamıyla başlıkta yazıyor. *Legally Blonde*."

Harlow bana bakıyor. "*Legally Blonde*'u izlemedin." Başımı salladım. "Elbette izledim."

Kollarını kavuşturur. "Kanıtla."

"Tamam." Bir dakika düşündüm. "Bu yaptıkları dans, değil mi? Eğilip alkışlamak ya da her neyse?"

Kendim söylersem, oldukça kusursuz bir yorum yapıyorum. Hatta bunun alkış değil, şaklatma olduğunu bile hatırlıyorum.

Harlow birkaç saniye donup kalır. Sonra iki büklüm olur ve kahkahayı patlatır. Bu bir *süre* devam eder. Karnını tutması gerekiyor. Gözlerindeki yaşları siler.

Benim zararına. Ama sırf onun böyle gülüşünü izlemek için o aptal salınımı tekrar yapardım.

"Bunu yaptığına *inanamıyorum*. Bunu gördüğüne. *Hokey* oynuyorsun."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Çok klişe. Hokey oynarsam komedi izleyemez miyim?"

"Hayır, ben sadece..." Harlow başını sallar. "Boş ver." Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Tek yakaladığım yemek yapmaktan bahsettiği.

"Annem o filme bayılır."

Bunu neden söylediğimi, neden paylaştığımı bilmiyorum ama söylüyorum.

Sonra koşu yoluna açılan kapıya yöneliyorum. Kapıyı açıyorum ve önce Harlow'un geçmesi için işaret ediyorum.

Yapmaz; yerinde kalır.

Sessiz bekleyişimiz otuz saniye kadar sürdü ve kadın açıklıktan piste yürüdü. Belli ki benden centilmence bir davranış beklemiyordu.

Normalde insanların beklediği ukala bir oyuncu olmaya çalışırım.

Harlow Hayes'i şaşırtmak yeni favori hobim olabilir. Onun yeşil gözlerinin beni anlamaya çalışmasını izlemek. Bunu yapmalarını zorlaştırmak.

Piste çıktığımızda, iş moduna geçiyorum. "Tamam, biraz araştırma yaptım. Altı ila on iki haftalık temel antrenmanla başlamalısınız. Haftada üç ya da dört kez koşarak başlayın. Sadece birkaç mil ile başlamalısın, sonra yavaş yavaş kilometre eklemeye başla. Hedef, temel eğitimin sonunda beş veya altı mile ulaşmak olacaktır. Yavaş yavaş ilerleyin ve önemli olan hız değil, mesafe kat etmektir. Koşu ve yürüyüşü dönüşümlü olarak yapmanız gerekiyorsa, bunu yapın."

Harlow başını sallıyor. Dikkatle dinliyor ve bu, takım arkadaşlarıma bir alıştırma sırasında koçluk yaptığımdan ya da onlara daha fazla tekrar yapmalarını söylediğimden farklı hissettiriyor. Söylediğim her kelimenin bilincindeyim.

"Temel antrenmanı tamamladıktan sonra kilometre eklemeye başlarsınız. Haftada bir uzun koşu, artı birkaç kısa koşu. O zamana kadar diyetinizi artırmaya ve dinlenme günleri yapmaya başlamalısınız. Yüzmeyi azaltmalısın. Ama bunları daha sonra çözebiliriz. Şimdilik önemli olan tutarlılık. Ve esnemek, böylece kendinizi sakatlamazsınız. Bacak sallama popülerdir, yanal ve önden arkaya. İşte böyle." İkisini de gösteriyorum. "Ben genellikle yürüyen ciğerler yaparım. Ve kış tekmelemeleri. Siz de yapabilirsiniz."

Harlow aniden sırtıyor.

"Ne?"

"Yok bir şey. Sadece bana "kış tekmeleme" dediğini duyacağımı hiç düşünmemiştim. Biraz komikti. Devam et."

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Eğer kış tekmelerine gülüyorsan, yatakta gerçek bir isyan olmalısın."

Homurdanıyor. "Kış tekmeleme demeyi kes. Ve evet, birkaç kez garipleşti."

Ona göz kırptım. Alınmasını ya da bunun beni ilgilendirmedeğini söylemesini bekliyordum. *Katılmıyorum.*

"Nasıl garip?"

"nasıl?" Harlow tek kaşını kaldırır. "Havayı öldürdü.

Bilirsin işte." Bir parmağını uzatıyor, sonra bırakıyor.

Şimdi burnundan soluyan benim.

İkimiz de tamamen giyinikken ve seks *yapma* niyetimiz yokken bir kızla asla seks hakkında konuşmadım. Hiç kız arkadaşım ya da arkadaşım olan bir kız olmadı.

Eğlenceli. Belki de sadece Harlow'dur. "Sıra sende" diyor.

"Ne için benim sıram?"

"Bana senin hakkında utanç verici bir şey söylemek için."

İki kaşımı da kaldırıyorum. "Bu nasıl utanç verici oldu? Senin bir ereksiyon katili olman mı?"

"Evet. *Aynen öyle*, Conor." Gözlerini deviriyor.

"Eğer siz gülüyorsanız, onlar yanlış bir şey yapıyorlardı. Sen değil."

Benimle olmazdı. Neyse ki bu düşüncüyü kendime saklıyorum.

Harlow ile seks olmayacak. İlgilenip ilgilenmediğinden bile emin değilim. İlgilenmemeliyim. O Williams'ın eski sevgilisi. Landon'ın en iyi arkadaşı.

En önemlisi, *dağıtıyor*.

Telefonum daha önce ayarladığım zamanlayıcı ile çalışıyor ve şok oluyorum. Demek ki buraya geleli otuz dakika olmuş. Hiçbir şey yapmadık.

"Antrenmana gitmeden önce sadece on dakikam var," diyorum ona.

"Bunlardan on beş tane yap." Ona bir diz kucaklaması gösteriyorum. "Sonra birkaç tur koşarız."

Harlow başını sallıyor. Bacağını kaldırıp göğsüne doğru çekerek dikkatimi ilk kez alt kısmına çekti. Çirkin yağmurluğu dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki giydiği siyah, dar taytı fark etmemiştim.

"Dizini birkaç saniye tut," diyorum bakışlarımı onun kışından ayırarak.

Bu adamlar aptal. O berbat yağmurluğu giymeye devam etse bile, kolayca sertleşebilirdim.

Ama bunlar sahip olmam gereken düşüncelerin tam tersi, bu yüzden kendimi onun formuna odaklanmaya zorluyorum.

Harlow esnemeyi bitirdi, sonra hafif bir koşuyla yola çıktık.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Sadece yağmurun sesi ve ayaklarımızın lastiğe çarpması var.

İki tur sonra bana "Gerçekten bana utanç verici bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Hayes, ben senin seks hayatını öğrenmek istemedim. Cidden benimkini mi soruyorsun?"

"Dur tahmin edeyim. Utanç verici bir hikayen yok. Modeller sihirli bir şekilde yatağınıza düşüyor ve onları yatak başlığına vuruyorsunuz."

"Tanrım, Hayes." Ağzından çıkanlara sürekli şaşırarak gülüyorum. Sanırım bu gurur verici bir algı. "Tabii ki hikâyelerim var."

"Harika. Git."

Hâlâ bu tempoda iyi olduğundan emin olmak için göz ucuyla bakıyorum. Fazla vaktimiz yok, bu yüzden normalde yaptığım ortalama hızda koşuyorum. O da bana ayak uyduruyor. Sanki bununla bir ilgim varmış gibi içimde küçük bir gurur kırıntısı var.

"Birinci sınıfta bir kız bana oral seks yapıyordu. İçecek bir şey almamıştı ama sanırım öğürme refleksi vardı. Aletime ve haliya kustu. Oda arkadaşım çok kızmıştı. Yurt odamız birkaç hafta boyunca kusmuk gibi koktu."

"Bu iğrenç, utanç verici değil."

Nefes veriyorum. "Aidan dönemin geri kalanında bana Kusmuk Dick dedi." "Hâlâ senin için üzülüyorum."

"Peki, tamam. Lisedeyken annemin arabasının arka koltuğunda bir kızla takılıyordum ve burnum kanadı. O travma geçirdi ve ben de

anneme koltukların neden kanla kaplı olduğunu açıklamak zorunda kaldım."

"Annene ne söyledin?"

"Gerçeği. Orada bir kız arkadaşım vardı."

"Ve o bunu sorun etmedi mi?"

"Hayır. Bana bir ay ceza verdi. Ama bunun nedeni çoğunlukla ona yalan söyleyip bir arkadaşımın evine gideceğimi söylememdi."

"Tamam, bu daha kötü," diyor Harlow. "Ama yine de o kadar kötü değil."

"Şey, ben . Bunun dışında her şey modeller ve kırık yatak başlıklarıydı."

Gülüyor ve ben bu sesin tadını çıkarmak

istiyorum. "Çocuklar ne dedi?" diye soruyorum.

Hemen kahkahası kesilir. "Önemli değil." "Hadi ama, sana

detayları verdim."

"Güzel. Adamın biri sanki ben orada değilmişim gibi vücudum hakkında konuşmaya başladı. Tarif eder gibi mi? Göğüslerim hakkında bir sürü şey söyledi ve ben gülmeye başladım. Çok utandı ve benimle bir daha hiç konuşmadı. Diğeri haklıydı..." Nefes veriyor. "Annemle babam öldükten hemen sonra. Bunu biliyordu tabii ki ve sanırım havaya girmek için daha fazla yardıma ihtiyacım olduğunu düşündü. Porno anlatır gibi konuşmaya başladı ve yine... Kendimi kaybettim. Beş dakika boyunca özür diledi." Duraksıyor. "Hiç ciddi bir erkek arkadaşım olmadı. Bir erkekle en uzun süre çıktığım kişi Jack'ti ve o da... o duygular bana ait değildi. O çok centilmendi ve ben nasıl yapacağımı bilemedim..." Nefes veriyor. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum."

"Ben sordum."

Harlow bir dakika sessiz kaldı. Kaç tur attığımızın kaydını tutacaktım ama bir süre önce saymayı unuttum.

"Yani planın mezun olduktan sonra profesyonel olarak çalmak mı?" diye soruyor. "Evet."

"Neden?"

Kimse bana bunu sormamıştı. "*Neden?*"

"Evet. Neden profesyonel olarak hokey oynamak istiyorsun?"

"Para, şöhret, kadın, şan?" Harlow hiçbir şey söylemez. Dürüst bir cevap vermeye zorlar. "Buz üzerinde hayat daha basit. Endişelendiğim şeyler -Beni takip edemez. Bu hissi kovalayabildiğim kadar kovalayacağım."

Cevabımdan hala tatmin olmamış görünüyor.

"Seni bu şekilde hissettiren bir şey yok mu?" diye sordum. "Hayır, var." Detay vermiyor.

"Kanada'ya geri mi taşınyorsun?"

Gelecek planlarından bahsettiğimde bana sorgulayıcı bir bakış attı. Sanırım Harlow onun benim hakkımda bildiğini sandığı kadar çok şey bildiğimi unutmuş.

Sessiz sorusuna cevap olarak omuz silkiyorum. "Claremont'taki insanlar dedikodu yapar." "Ah. Doğru." ortak geçmişe rahatsız edici derecede yaklaşıyoruz. Bir araya gelebileceğimizi hiç düşünmediğim kadar. "Evet, muhtemelen. Planım hep buydu. Üniversite için buraya gelmek ve sonra geri."

"Öyle miydi?"

"Evet. Asi genç klişesini tersine çevirdim. Tıpkı annem gibi olmak istiyordum ve o da burada geçirdiği zamanlardan hep övgüyle bahsederdi. Allison'la da böyle tanışmış. Birinci sınıfta aynı yurttaydılar."

"Oh."

Başardı.

Onlardan bahsetti. Sadece Allison, ama yine de.

Garip bir şekilde, geçmişinin başka bir parçasının yerine oturması beni daha çok meşgul ediyor. Üniversite için Holt'a gitmesine içerlediğini sanıyordum, ilk tercihi olduğundan değil.

"Konumunu da beğendim."

Etrafımdaki manzaraya bakıyorum. Hüzünlü, boş tribünleri geçince çimler canlı bir yeşile bürünüyor. Gökyüzü gri, bu da turuncu ve kırmızı yaprakları öne çıkarıyor.

"Evet, güzel sanırım." Beyaz buz ve tahtalar kadar güzel değil.

Harlow bakışlarımı takip ediyor. "Sound'u kastetmiştim. Ben deniz biyolojisi okuyorum. Okyanusa bu kadar yakın olmayı seviyorum."

"Demek suyu seven bir yüzücüsün, ha?"

Bana bakıyor, kaşları kalkık. Gözlerimiz birleştiğinde garip bir sarsıntı oluyor ve kendi kendime kalp atışlarımın sadece egzersiz yaptığım için hızlandığını söylüyorum. "Sen buzu seven bir hokey oyuncusun, öyle mi?"

Telefonum yine cebimde çalışıyor.

Piste girdiğimiz kapıya yaklaşırken adımlarım yavaşlıyor, Harlow'un ki de öyle.

Telefonumu çıkardım ve alarmı susturdum. Ekranı bakmaya devam ediyor, öğretmenlik rolümü onunla konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamamaktan daha ciddiye alıyormuşum gibi davranıyordum. "Yedi buçuk mil. Fena değil. Hedef süreni dört buçuk saat olarak belirleyebilirsin."

"Hedef zamanım mı?"

Harlow atkuyruğundan kaçan kırmızı saç tellerini toplamak için uzanıyor. Gözlerimi hareketin ortaya çıkardığı karın şeridinden uzaklaştırıyorum.

"Evet. için hedef zamanınız."

"Tek amacım bitiş çizgisini geçmek Hart." "Ve sen bir maraton koşuyorsun... neden?"

Başka tarafa bakıyor. "Bu aptalca. Kova listesi saçmalığı."

"Yapılacaklar listesi mi?" Ben de yankıladım. "Eğer koşmaya başlamak istiyorsan, neden 5K gibi bir şey hedeflemiyorsun?"

"Holt'un hokeyde tüm zamanların en skorer oyuncusuna rekabetçilik kavramını açıklamam gerekeceğini düşünmemiştim."

Yemi yutmam. Gümüş tepside sunduğu iltifatın üzerine atlama. İstatistiklerimi bilip bilmediğini merak etmeme izin vermedim.

anlamına da gelmiyor.

"Peki." Bana gerçek nedenini söylemediği için kendime kızıyorum.

"Antrenmana gitmem gerek. Görüşürüz."

"Conor."

Üç adım durakladım. "Ne?"

Biz koşarken yağmur hafıfledi. Şimdi yeniden başladı ve nemli giysilerimi yeniden ıslattı.

"Bu... o muydu?"

Ona tekrar bakıyorum. Alaycı ya da birlikte koşarken sergilediği kırılğanlıktan eser yok. Ciddi görünüyor.

"Olmasını istiyor musun?" Ben soruyorum.

"Yapmalıym." Harlow yaklaşıp. Elini uzatır. "Bana telefonunu ver."

Sessizce kilidini açıp ona uzatıyorum.

Hızlıca bir şeyler yazıyor, sonra bana geri veriyor.

Bir telefon numarasına baktım. Sanırım onunki.

"Meşgul olduğunu biliyorum. Ama tekrar buluşmak için zamanın varsa ve bana mesaj istersen..." Alt dudağını ısırır. "Geleceğim."

"Tamam. Hoşça kal." Tek söylediğim bu. Şimdi kıcıımı kaldırıp antrenmana gitmem gerekiyor. Dönüyorum ve aceleyle uzaklaşıyorum.

Onu yağmurda pistte bırakarak.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

HARLOW

Kalemimi defterime vuruyorum. Deniz Evrimsel Biyolojisi en sevdiğim derstir.

Çoğu derste, profesörün söylediklerini yeterince hızlı karalayamıyorum.

Bugünkü toplantı sırasında, zar zor dinliyorum. Dikkatim dağıldı.

Conor üç gün önce beni terk ettiğinden beri öyleyim.

Onunla pistte buluşmaya gitmemeliydim. Bunu futbol stadyumuna varmadan önce de biliyordum, şimdi de aynı şekilde eminim.

Ama ben yaptım.

Ve beklediğim gibi bir şey değildi.

Mutfaktaki ilk konuşmamızdan sonra ortaya çıkan hayranlık, onunla pistte koşarken konuştuktan sonraki ilgimin yanında hiçbir şeydi.

Conor Hart kafamı karıştırıyor.

Onun nasıl biri olduğunu biliyorum.

Buzdaki kavgalarla ilgili kampüste dolaşan hikayeleri duydum. Ona asılan kızları gördüm. Kelimenin her iki anlamıyla da ukala bir oyuncu ve öyle davranıyor.

O da...daha fazlası.

Komik. Sezgisel. İyi bir dinleyici.

Conor Hart hakkındaki fikrimi bir süre önce, onu görmeden, hatta onunla konuşmadan çok önce oluşturmıştım. Ailem öldükten sonra Garrison'lar beni yanlarına aldıklarında bu fikrim daha da güçlendi. Conor'ın sahip olmadığı nezakete yakından ve her gün tanık olduğumda.

Taraf seçmeyi hiç düşünmedim. Ben sadece... onların tarafındaydım.

Ayrıca hiçbir şeyi Conor'ın bakış açısından düşünmedim. Üvey kardeşinden bahsederken Landon'ın yüzündeki öfkeyi gördüm. Ne zaman büyük oğlundan bahsetse Hugh'un yüzündeki acıyı.

Ama Conor için babasız büyümenin nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim.

Babanın ayrı bir ailesi olması için.

Ders bitti ve ben bir sayfadan daha az not almıştım. Eşyalarımı toparlayıp sırt çantama yerleştirdikten sonra koridora çıkarken sinirli bir nefes alıyorum.

Dışarı çıktığımda birkaç dakika boyunca gideceğim yeri tartışıyorum. Etrafımdaki herkes kapüşonlarını kaldırıyor ama ben kendiminkini kaldırmaya zahmet etmiyorum. Dışarısı buğulanıyor ama nemli hava, bir saat geçirdiğim havasız ve kuru sınıftan sonra ferahlatıcı geliyor.

Eve gitmek yerine kütüphaneye doğru yürüyorum. Yarına yetiştirmem gereken bir mikrop laboratuvarı analizi var ve biliyorum ki kanepede ter içindeyken tamamlamam buradakinden iki kat daha uzun sürecek. Ve bu gece su kaynakları sınıfımdaki çocukla randevum var, bu yüzden bunu mümkün olduğunca çabuk bitirmem gerekiyor.

Şişemi doldurmak için ana kapının hemen içindeki su çeşmesinde duruyorum. Akıntının altında tutuyorum ve masalar denizine bakıp nereye oturacağıma karar vermeye çalışıyorum ki arkamdan bir erkek sesi konuşuyor.

"Merhaba, Harlow."

Döndüğümde Hunter Morgan'ın arkamda durduğunu ve elinde kendi su şişesini tuttuğunu görüyorum.

"Oh, hey," diye cevap veriyorum, sıradan bir şekilde olduğunu umduğum bir şekilde.

Hunter beni sinirlendiriyor.

İyi davranmaktan başka bir şey yapmadığı için değil -çünkü yapmadı- ama Conor'ın en iyi arkadaşı olduğunu bildiğim için. Conor'ın aile hayatı hakkında hiçbir şey paylaşmadığından eminim - en azından parçalanmış yarısını - buradaki arkadaşlarıyla. Hunter bana karşı davranışlarında her zaman diğer çocuklar kadar şaşkın görünüyordu. Yine de bu, Conor'ın hayatının pek çok başka bölümünü bilmediği anlamına gelmiyor, ki bir sonraki sorusuyla bunu doğruluyor.

"Pazartesi nasıldı?"

Su şişemin kapağını kapatmak için zaman ayırıyorum. "İyiydi."

"Hart gerçek bir eğitim çavuşu olabilir. Ve bulduğu maraton eğitim forumunun yasal olduğundan emin değilim."

"O kadar da kötü değildi." Salı günü bütün gün topalladım ama bunun nedeni Conor'ı etkilemek için aptalca bir istek duymamdı, çok hızlı bir tempo tutturması ya da çok uzun süre koşması değil. Dün kendimi şehir merkezine koşarak gidip gelmeye zorladım ve dün gece Cadılar Bayramı partisinde dans edebildim, yani belki de bir şeyler işe yarıyordur.

"Huh." Hunter daha fazla soru sormak ister gibi bana bakıyor ama bir şey onu durduruyor.

"Bitirmem gereken bir laboratuvar raporu var. Görüşürüz

Hunter." Başını sallar ve gülümser.

Boş bir masa bulup iki saat boyunca laboratuvar analizlerimi tamamladıktan sonra sabah arabamı bıraktığım ana otoparka gidiyorum.

Nereye gittiğimi biliyorum ama bu konuda kendime yalan söylüyorum. Çoğunlukla midemde yer kapmak için savaşıyor sinir ve heyecanla mücadele etmek için.

Spor merkezinin dışında fazla araba yok ama Conor'ın piste sürdüğü siyah SUV onlardan biri. Umarım park yerlerinin çokluğu hokey antrenmanının bittiği anlamına geliyordur. İsteyeceğim son şey, ben kaptanlarıyla konuşurken tüm takımın beni izliyor olması.

Holt'un hokey sahasına ilk kez adım attığımda beni bayat ter kokusuyla karışık soğuk hava karşıyor. İğrenç olmalı ama nedense değil. Zemini kaplayan kauçuk paspaslar boyunca yürürken derin derin nefes alıyorum.

Buzun üzerinde sadece bir figür var. Şeffaf plastikten bakmak için pisti çevreleyen tahtalara doğru yürüyorum. Onu izlerken ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum.

Kaç kez paten yaptığımı iki parmağımla sayabilirim. Suyumu sıvı halde tercih ederim. Conor'ın paten kayışını izlerken ilk kez suyun donmuş halinin değerini anladım.

Buzun üzerinde uçan yırtıcı bir kuş gibi süzülüyor. Vahşi, kontrollü gücü göz açıp kapayıncaya kadar pistin tüm uzunluğunu tüketiyor. Zar zor eğiliyor ve dönüp buzun karşı tarafına uçuyor.

Conor pateni zahmetsiz gösteriyor. Kolay. Zarif.

Buzda geçirdiğim iki sefer, bende hiç de öyle olmadığı izlenimini bıraktı.

Metal bıçakların buza sürtünme sesini duyabiliyorum ama bu onun kendini zorladığının tek göstergesi. Pistin etrafında hızlı daireler çizerek uçuyor.

Bazen toplardan birini kaleye gönderiyor.

Bazen onu siyah bir bulanıklığa dönüştürüyor, görünmez rakiplerin etrafında dönüp duruyor.

Bazen sopasını buzun üzerine bırakıp omuzlarının üzerine koyuyor. Conor aniden durur ve yedek kulübesinin hemen yanında buzun üzerine beyaz bir sprey gönderir. Miğferini çıkarır ve bir elini saçlarında gezdirir. Aşağı bakıyor. Bana doğru.

Yutkunuyorum, burada olduğumu bildiğini fark ediyorum. Ceketimin fermuarıyla gergin bir şekilde oynayarak onun durduğu yere doğru yürüyorum.

Açık renkli arka planda gözleri griden çok mavi görünüyor. Lekesiz buz ve parlak ışıklar.

"Gerçekten çok iyisin," geveledim.

"Teşekkürler." Sırıttığına dair bir işaret yok. Kelimesi kelimesine gerçek. Pistin etrafına bir göz attım. "Demek burası, ha?"

"Evet."

Bana mesaj atmadı.

Ve yüz ifadesinden buraya gelmemden memnun olduğu anlaşılmıyor.

Belki de Conor'ın niyeti hep buydu, hayatıma bir kuyruklu yıldız gibi girip sonra aynı hızla kaybolmak. Teknik olarak bana yardım etti, tıpkı gibi. Koşu pistindeyken sürekli *biz* kelimesini kullanması dışında, ben de buna güveniyordum. Onun yardımına ihtiyacım olmayabilir ama istiyorum.

"Pazartesi için teşekkür etmek istedim. "Pazartesi için teşekkür etmek istedim. söyledi, bu yüzden teşekkürler..."

"Bundan bahsetme," diyor.

Bunu gerçek anlamda mı yoksa bir şey değil anlamında mı söylediğinden emin . "Tamam o zaman. Görüşürüz-"

"Paten kayıyor musun?"

Sorgulayıcı bir kaş kaldırıyorum. Conor başka bir şey söylemiyor, sadece cevap vermeme bekliyor. "İyi değil."

Tahtalardaki bir kapı gıcırdayarak açılır. "Haydi."

Pırıl pırıl beyaz yüzey ile siyah yağmur botlarım arasında gidip geliyorum. "Ne, şimdi mi?"

"Evet. Buraya gel."

Conor eldivenini çıkarıp elini uzatıyor. Elimi cebimden çıkarıyorum ve minderlerden buzun üzerine çıkarken ona uzanıyorum, avuçlarımız birleştiğinde tepki vermemek için kendimi zorluyorum. Parmakları nasırlı ve sıcak, benimkileri sıkıca sarıyor.

Isı kolumdan yukarı fırlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Ellerin tüm vücudumda *gezindiğini* hayal ediyorum. Gülmeyeceğimden eminim. Ağzından ne çıkarsa çıksın gülemezdim. O...tüketiyor. Onun

Yakınlık sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor ve beni buzdan yayılan soğuktan izole ediyor.

Ciğerlerimi yakan soğuk havayı derin nefeslerle içime çekerek etrafıma bakıyorum. Conor beni buzun ortasına götürüyor, patenleriyle üzerimde yükseliyor.

Benim yavaş tempoma uyuyor, benim çekingen adımlarım ve onun yavaş vuruşları bizi giderek ortaya yaklaştırıyor.

Oraya vardığımızda elimi bıraktı.

Elimi tekrar cebime sokup etrafıma bakıyorum. Buz, cama benzeyen kusursuz bir parlıltıyla parlatılmış, tek kesinti keskin kırmızı ve mavi çizgiler. Işıkların Conor'ın bıçaklarının buz üzerinde bıraktığı izleri yansıttığı birkaç nokta var. Tribünler pistin dört bir yanına uzanıyor. Dolu olduklarında birkaç yüz kişi alıyor olmalılar. Kilisenin sessizliği yerine burası *gürültülü* olmalı.

"Vay canına," diyorum.

Conor sopasına yaslanmış, bakışları karşı uçtaki kaleye odaklanmıştı. Sonra gözleri yukarı kayıyor. Hareketlerini takip ediyorum, yüksek tavandan sarkan yıpranmış pankarta odaklanıyorum. Kirişlerin arasındaki tek süs.

"Sadece bir şampiyonluk."

"Şimdilik, evet," diyor bana.

Gülümseyerek başımı sallıyorum.

Conor'ın özgüvenini eskiden rahatsız edici bulurdum. Ama şimdi, ona biraz hayranlık duyuyorum. Hiçbir şeyden bu kadar emin hissetmemiştim. Bir setolog olarak çalışmak istediğimi biliyorum ama bunun geçimini sağlamak için zor bir alan olduğunu da biliyorum. Hibe ve fon bulmak zor olabiliyor. Ailemin bana bıraktığı para bir güvenlik ağı ama ona tamamen güvenmek konusunda isteksizim. Başka bir şeyle yetinmek ve diplomamı hobi olarak kullanmak zorunda kalma ihtimalim yüksek.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Az önce sordun."

Gözlerimi deviriyorum. "Neden Holt'u seçtin?"

Conor şöyle bir bakıyor, yüzünde yeni bir gerginlik beliriyor.

"Sen gerçekten iyisin. *Binlerce* kişinin sığabileceği bir arenası olan bir okulda oynayabilirdin. Bu *düzinelerce* şampiyonluk kazandı. Bunu yapamayacağını düşündüğün için yapmadığını biliyorum."

Bu soruyu ona sormaya hakkım yok. Ama eğer bu son konuşmamızsa -ki bu konuşmadan aldığım izlenim bu- aynı üniversiteye gittiğimizi öğrendiğimden beri hep merak ettiğim bir şey.

cevap vermiyor. Belki de vermez.

Conor sonunda, "Anneme yakın kalmak istedim," diyor. "Holt eyaletteki en iyi seçeneğimdi."

Verdiği yanıt karşısında şaşkınlığımı gizlemekte pek başarılı olamadım. Bencil kelimesinin ismiyle eşanlamlı olduğunu sanıyordum. Öncelikler listesinin sadece kalın ve altı çizili *hokey* kelimesinden ibaret olduğunu sanıyordum.

"Peki ya Brighton?" Ben soruyorum. Eyaletteki en büyük okul. Ve Brighton Üniversitesi, Birinci Lig hokey programı da dahil olmak üzere rekabetçi atletizm sporlarıyla övünüyor. "Oraya gidemez miydin?"

Conor başını sallar. "Evet. Tam aldım."

Soruyu seslendirmiyorum ama yüzümde çizik çizik olduğunu biliyorum.

Başka tarafa bakıyor. Yine eski pankarta. "Hugh'un oraya gittiğini biliyor musun?" "Evet, biliyorum." İçimde bir şok dalgası. Bundan bahsettiğine inanamıyorum.

biyolojik babası.

"Uzun zaman önce kendime ondan farklı seçimler yapacağıma dair söz verdim."

"Bu yüzden mi futbol oynamadın?"

"Hayır. Ben her zaman hokeyi tercih ettim."

"Hokey oynasaydı ne yapardın?" Ben soruyorum.

Conor hemen cevap vermez. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda. "Sanırım oyunu ondan nefret ettiğimden daha çok sevip sevmediğime karar vermem gerekecek."

"Ya Brighton'a gitmemek profesyonel olma şansını kaybetmene neden oluyorsa?" Ben soruyorum.

Bu sorularla kelimenin tam anlamıyla ince bir buzun üzerinde ilerliyorum. Ama daha fazlasını öğrenmek için çaresizim. Onun bakış açısından daha fazlasını duymak için.

Bencil mi yoksa inatçı mı? İkisi de değil mi? İkisi de mi?

"O zaman profesyonel olamam. En azından lanet olası gururuma sahip ."

Conor'ın Garrison ailesi hakkında ne hissettiği konusunda hiç şüphem olmadı. Benden her uzaklaştığında kızgınlığı belli oluyordu. Ters yöne yürüdüğünde. Benim soyadım Garrison bile değil ve onun küçümsemesinin soğukluğunu hissettim.

"Geçen Şükran Günü'nde yaktığım balkabağı turtasını Hugh yedi," diye fısıldıyorum. "Başka kimse denemezdi bile."

Hugh Garrison benim için çok pişmiş bir tatlı yemekten çok daha fazlasını yaptı. Nedense aklıma gelen ilk şey bu oldu. Ve şu anda, Conor'ın sert yüz ifadesine bakarken, benim için ikinci bir baba haline gelen bu adam için bulabildiğim en iyi savunma bu.

Conor, "Annem Şükran Günü'nde hastanede çift vardiya çalışıyordu," diyor.

Bu tatili yalnız geçirdiği anlamına mı geliyor? Birlikte geçirmediği kesin. Biz.

"İnsanlar hata yapar."

Gözleri mavi çelik gibi parlıyor. "Hiç hesap yaptın mı? benim ve Landon'ın doğum günü?" Bu bir sorudan çok bir talep.

"Doğum gününü bilmiyorum."

Bu bir kaçış ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Bizden bir yaş küçük. Benden on bir ay daha genç." "Aklıma... bir fikir geldi," diye itiraf ediyorum.

Conor'ın doğum gününü tam olarak bilmiyor olabilirim ama Landon'inkini biliyorum. İkisinin okulda aralarında sadece bir yıl olduğunu biliyorum. Hugh, bir daveti her reddedildiğinde *Conor'ın iyi nedenleri olduğunu* söylediğinde, bunu sadece söylemediğini; bunu kastettiğini biliyorum.

Conor Hart'ın sadece iğrenç bir hokey oyuncusu olduğunu düşündüğüm zamanlarda bu iyi nedenleri görmezden gelmek çok daha kolaydı.

"Şut atmanız gerekirken pakı pas geçmek bir *hatadır*. O... o... benim tüm hayatımı mahvetti. Annemin tüm hayatını."

"Telafi etmeye çalıştı."

"Beni yeni ailesiyle vakit geçirmeye davet ederek mi? Annemin alabileceğinin beş katı büyüklüğündeki evi ziyaret ederek mi?" Conor homurdanır. "Bazı şeyler affedilemez. Düzeltilemez."

Sözlerindeki kesinliği duyarak yutkunuyorum.

Belki de haklıdır. Annemle babamı öldüren sarhoş sürücü kazadan sağ kurtulsaydı, onun direksiyon başına kararını affedebileceğimi sanmıyorum.

Hugh Garrison'ı hayatımın çoğunda tanırım. Bana karşı nazik ve sevgi dolu olmaktan başka bir şey yapmadı. Ancak Conor'ın yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, benim için bir baba figürü olarak öne çıkan bu adamın aynı şeyi biyolojik çocuklarından biri için yapmadığı gerçeğiyle o kadar çok yüzleşiyorum.

"Hey! Conor!"

Sese doğru bakıyorum. Muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşlarında küçük bir çocuk buzun dışına açılan açık kapıda duruyor. Bu tarafa el sallıyor ve yanımdaki adama gülümsüyor.

Çocuğa el sallayan Conor'ın yüzündeki kızgınlık ifadesi dağılıyor. "Hey, Cody."

"Arkadaşın mı?" Ben soruyorum.

Conor bana baktı. "Cuma günleri PeeWee antrenmanlarına yardım ediyorum.

Bu yüzden hâlâ buradayım."

Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu.

Onun hakkında ne kadar yanıldığımı fark etmek çok alçakgönüllüydü.

"Cody erken geldi ama diğerleri yakında burada olur."

"Tamam." Conor sessizce yanımda kayarken, ben buz üzerinde kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Bu hafta da aynı bölgeye giriş alıştırmasını mı yapacağız?" Ben buzdan çıkarken Cody bana hiç aldırış etmiyor, dikkati tamamen Conor'da.

"Koç Cassidy'ye kalmış," diyor Conor.

"Bunu ona sorabilir misin? Lütfen? Bütün hafta çalıştım."

"Evet, ona soracağım." Conor'ın gözleri bana kayıyor ve baktığımı fark ediyorum.

"Gitmeliyim," diyorum.

Cody bana baktı. "Kimsin sen? Başka bir koç mu?" "Uh, hayır. Ben..."

Conor, "Harlow dışarı çıkıyor," dedi. "Sen benimle kaldın. ama. Sen üstünü değiştir, ben de konileri çıkarayım."

"Tamam," diye kolayca kabul ediyor Cody, beni bir kez daha tamamen unutarak. Conor'a bakarken yüzündeki kahramana tapınma ifadesini görebiliyorum. Bu, Conor'a daha önce defalarca yöneltildiğini gördüğüm hayranlığın daha saf bir şekli.

Conor bana baktı. "Görüşürüz, Hayes."

"Güle güle," diyorum.

İlk adımı tekrar kullanmasını umuyordum. Zihnimde bunu bana daha önce söylediği bir zamanı arıyorum ve söylediğinden emin değilim. Çünkü saniyeler sonra bile beni etkilemeye devam ediyor.

Conor ve Cody yedek kulübesini geçip soyunma odalarının girişine doğru ilerliyor.

Ve kendimi dönüp gitmeye zorlamak zorunda kalıyorum.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

HARLOW

"

Randevunun 7:30'da olduğunu söylememiş miydin?" Eve'in ön kapıdan girer girmez sorduğu ilk şey bu oluyor.

Saate baktım, saatin 7:20 olduğunu fark ettim ve küfrettim.

Conor Hart'la birlikteyken zaman farklı akıyor. İçimdeki bilim adamının iyi bir açıklaması olmayan anomali.

"Ne giyiyorsun?" Eve koridorda aceleyle ilerlerken beni takip ederek soruyor.

Sırt çantamı yere bırakıyorum ve montumu yapılmamış yatağın üzerine atıyorum. "Bilmiyorum."

"Hangi cehennemdeydin?"

"Kütüphanede," diye yalan söyledim.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Bu kazağı giy." Eve dolabımdan siyah bir kazak çıkarıp yatağın üzerine atıyor. "Ben de kot pantolon bulayım."

Eşofmanımı çıkarıp kazağımı giydikten sonra makyaj yapmak için masama oturuyorum.

Eve şifonyerimi karıştırırken, "Daha önce bir hokey oyuncusuyla garip bir karşılaşma yaşadım," diyor.

Elim rimel sürerken durdu. "Oh?"

"Hunter adında biri bana merhaba dedi. Bir dahaki sefere onu bizim kapıda mı beklemeliyim?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır."

"Conor'ın neden burada olduğunu öğrenebildin mi?" Bunu sormasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

"Uh, evet. Maraton koşacağımı duymuş ve bazı tavsiyeleri varmış."

Hepsi doğru, sadece ağır bir şekilde düzenlenmiş versiyonu.

"Bu... güzel, sanırım."

"Evet." Makyajımı bitirip ayağa kalkıyorum.

Kapı çalındı.

Eve bana bir kot pantolon fırlattı. "Sanki sen burada yaşıyorsun ve ben de senin kapıcınım."

Üzerimi değiştirmeyi bitirip paltomu alırken gülüyorum ve boy aynasında görünüşümü gözden geçiriyorum.

Yavaşça gülümsemem kayboluyor.

Bu randevu için *heyecanlıydım*. Eve'in kurduğu tuzakların aksine, Eric'le birçok ortak nokta var. İki aydır sınıfta yanımda oturuyor. Sevimli, komik ve hoş biri.

Tam benim tipim...diye düşündüm.

Sorun şu ki, tipim *olmadığından* emin olduğum bir adamı aklımdan çıkaramıyorum.

Conor'la ilgili düşüncelerimi çok ama *çok* uzaklara itip koridora yöneliyorum. Eve mutfakta oyalanıyor, buna tanık olmak için beklemiyormuş gibi davranarak berbat bir iş çıkarıyor.

Eric küçük girişte duruyor. Beni görür görmez gülümsüyor. "Selam, Harlow. Vay be..." Bana bakıyor, bakışları onaylıyor. "Vay canına, gerçekten güzel görünüyorsun."

"Sen öyle," diyorum gülümseyerek. "Eve'le tanıştın mı?"

"Evet," diye onaylıyor. "Kapıyı açarak harika bir iş çıkardı."

Mutfaktan boğuk bir kahkaha duyuyorum. Kesinlikle dinliyor.

"Harika. Gitmeye hazır mısın?"

"Elbette," diyor.

"Hoşça kal Eve," diye
sesleniyorum. "Güle
güle çocuklar. İyi
eğlenceler!"

Dışarıdaki hava serin ama önceki kadar nemli değil. Eric'in arabasına doğru yürürken montumun sıcaklığına sarılıyorum.

"Yani... Seni nereye götüreceğime karar veremedim ve üç farklı yerde rezervasyon yaptırdım," diyor Eric bana mahcup bir gülümsemeyle. "Sana seçenekleri söylememi ve birini seçmeni ister misin?"

Tanrım, *çok* iyi
biri. "Elbette."

"Tamam. İtalyan mı, Meksika mı, Japon mu?"

"Meksika," diye karar verdim. Şu anda cidden biraz taco yiyebilirim.

"Mükemmel seçim."

Benim için arabanın kapısını açtı. O sürücü tarafına doğru yürürken ben de sedanının içini tarıyorum. Temiz ve nane gibi kokuyor.

Eric'le konuşmak çok kolay. Restorana giderken, ortak sınıfımızda yaklaşan bir sınavı tartışıyor, baharda tez komitelerimizde hangi profesörleri istediğimizi tartışıyor ve potansiyel iş olanaklarını konuşuyoruz. Ona mezun olduktan sonra hayalimdeki iş olan Kanada hükümetinin özel balina koruma programından bahsediyorum.

"Kanadalı olduğumu bilmiyordum," diyor.

"Ah, evet. Babam İrlanda'da küçük bir kasabada doğmuş, annem ise Cincinnati'de büyümüş. Babam birkaç yıllığına iş için burada görevlendirilmiş ve annemle Holt'ta öğrenciyken tanışmış. Babamın işi nedeniyle Kanada'ya gitmişler."

"Ne iş yapıyor?"

Şimdiki zaman kullanmasını düzeltmiyorum. "Deniz mühendisliği."

"Vay canına. Zekilik aileden geliyor, ha?"

"Evet, sanırım. Peki ya baban? O ne iş yapıyor?"

"İnşaat işinde çalışıyor. Oregon'da kendi kurduğu küçük bir şirketi var. Yazları orada ona yardım ediyorum."

"Yani bir ev inşa edebilir misin?"

Küçük bir otoparka girerken mütevazı bir şekilde "Bir kısmı," diye cevap veriyor.

Etrafa bakıyorum, manzaranın hiçbirini tanıyamıyorum. "Neredeyiz biz?"

"Loughton," diye yanıtlıyor, Somerville'den iki adım ötede bir kasaba.

"Burada yapacak pek bir şey yok ama harika bir Meksika restoranı var."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum arabadan inerken. Sıcakta oturduktan sonra şimdi daha da soğuk hissediyorum ve en kalın montumu giydiğim için memnunum.

Loughton'dan daha önce de geçmiştim ama ilk kez duruyorum. Eric haklıydı; görülecek pek bir şey yok. Şehir merkezi Somerville'den bile daha sınırlı.

Eric'i bir dişçi muayenehanesinin önünden ve kaldırımında yürüyor olsaydım kaçıracağım bir binanın içinden takip ediyorum. Kısa bir ara sokakta yürüyoruz ve sonra bir renk patlamasının içindeyiz. Parlak renkli bayraklar ve parıldayan ışıklar duvarları süslüyor. Hoparlörlerden neşeli bir müzik yayılıyor.

Restoranın içi oldukça küçük. Uzak taraf çoğunlukla bir servis tezgahı tarafından kaplanmış ve zeminin geri kalanı birkaç küçük masa ve katlanır sandalyelerle dolu. Bir masada başka bir genç çift oturuyor ama içerideki diğer insanlar sadece çalışanlar.

Midem homurdanıyor, servis için beklemek zorunda kalmayacağımız için minnettarım.

"Ben genelde tavuklu burrito alırım," diyor Eric. "Ama burada hiç iyi olmayan bir şey yemedim."

Menüyü tararken başımı salladım.

Sonunda balık tacos sipariş ettim. Yemekler hemen önümüzde hazırlanıyor ve iki açık masadan birini kapıyoruz.

İlk lokmamı yutar yutmaz "Vay canına, bu gerçekten çok iyi" diyorum. Tortilla sıcak, balık taze ve lahana salatasını kaplayan keskin bir sos var ki şimdiye kadar tattığım en iyi şeylerden biri.

Eric sırtıyor. "Sana söylemiştim."

"Dün gece Cadılar Bayramı için bir şey yaptın mı?" Ben sordum.

"Evet. Bir arkadaşımın verdiği partiye gittim. Ya sen?"

"Hemen hemen aynı şey. Eve'in arkadaşlarından biri ev sahipliği yapıyordu ve çoğunlukla sanat dallarında eğitim görüyorlardı. Çok etkileyici kostümler vardı."

Gülüyor. "Neydin sen?" "Elle

Woods."

"O kim?" diye sorduğunda garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrayarak bekledim. "Film karakteri. *Legally Blonde*'da oynuyor."

"Oh, bu harika."

En azından David'in tepkisine göre bir gelişme. "Sen de öyle..."

Eric'in söylediklerinin geri kalanı kulaklarımı dolduran ani *vınlama* sesinde kayboluyor. Sanki bir rüzgâr tüneline durmuş, Aidan Phillips'in restorana girişini izliyorum. Conor hemen arkasında, Hunter'la konuşuyor.

Aidan önce beni fark etti. Beklediğim gülümseme yerine Conor'a bakıyor.

"Harlow?"

Bakışlarımı tekrar Eric'e çevirmeye zorluyorum. "Özür dilerim. O adamlardan birkaçını tanıyorum. Dikkatim dağıldı."

Eric omzunun üzerinden bakıyor. Gözlerimi yemeğimden ayırmıyorum. "Gidip merhaba demek ister misin?"

"Hayır, değil." Bir ısırık daha alıyorum.

İtalyan ya da Japon seçmeliydim. Conor'la burada karşılaşma ihtimalim nedir bilmiyorum ama çok düşük olmalı.

Tekrar kafamı kaldırdığımda çocuklar tezgâhta sipariş veriyorlardı.

Eric'in söylediklerine odaklanmaya çalışarak ama daha çok Conor ve arkadaşlarının söylediklerini dinlemeye çalışarak tacolarımı yemeye devam ediyorum. Çalan müzikten pek bir şey anlayamıyorum, sadece seslerinin alçak uğultusunu duyuyorum.

Ve sonra onlar al onların Yemekve ayrılmak olmadan
a tek bir onay.

Kafam karışmış bir şekilde kapalı kapıya bakıyorum.

Yaralandım.

Sanki son birkaç hafta hiç yaşanmamış, zaman Aidan'ın bana antrenman planımı sormasından öncesine geri sarılmış gibi geliyor. Ama *o* zamanlar en azından bana selam verirdi. Ama Conor her fırsatta beni görmezden geliyordu, tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Dikkatimin dağıldığını fark etmemesini umarak kendimi Eric'e .

Yemeğimizi bitirdikten sonra dışarı çıkmadan önce bir süre oturup konuşuyoruz. Tabii şimdi yağmur yağıyor ve aceleyle Eric'in arabasını bıraktığı otoparka geri dönüyoruz.

"Yeterince ısındın mı?" Eric sedanının içine girdiğimizde ısıyı kontrol eden kadranla oynayarak soruyor.

"Evet, iyiyim," diye cevap veriyorum.

"Biraz çörek alabilir miyiz?" Eric öneriyor. "Ya da Gaffney's'e gideriz?"

"Dün gece geç saate kadar ayaktaydım. Beni bırakabilir misin?"

"Evet, tabii ki."

Arabayla restorana giderkenki rahat sohbet, Eric beni eve bırakırken bariz bir şekilde yok. Beş dakika kadar sonra bir müzik açıyor ve bizi tam bir sessizlikten kurtarıyor.

Ona ne söyleyeceğimi düşünürken yanağımın içini çiğniyorum. Gerçek dışında, onunla neden tekrar çıkmak istemediğime dair tek bir iyi açıklamam yok.

Başka birine karşı hislerim var.

Çok talihsiz bir başkasına.

Kiminle kimyanızın uyuşacağını seçemezsiniz. Çıktığım her erkekte olmayan tutkuyu buldum ve keşke bulmasaydım. Önemsemek *berbat* bir şey. Bir restorana girip Conor'ı başka bir kızla yemek yerken görseydim,

Artık iştahım olmazdı. Eric'le orada olmamı umursamıyor gibiydi.

Eric evimin önünde durup vitesi boşa alıyor. Bunu yaparken onu izliyorum, mümkün olduğunca uzun süre göz göze gelmekten kaçınıyorum.

"Eğlenceliydi," diyor.

Başımı sallıyorum.

Öyleydi.

Ama bir arkadaşla bir şeyler atıştırmak gibiydi. Randevu gibi değil.

Derin bir nefes çekiyorum. "Eğer tekrar takılacaksak, belki de sadece arkadaş olarak takılmalıyız?"

Gülümsemesi alaycı. "Doğru."

"Sen gerçekten harika bir adamsın. Sadece... şu anda bir şeylere başlamak için uygun bir durumda olduğumu sanmıyorum."

"Anladım. Biz iyiyiz, Harlow."

Eric'in sesi üzėün gelmiyor ama loş arabada yüz ifadesini tam olarak okuyamıyorum. Eğer söylediğinden daha fazla canı sıkkınsa, burada oturmamın ona yardımcı olmayacağını anlıyorum. Söyleyecek başka bir şey kalmadı.

Ona "Yemek için teşekkürler" diyorum ve sonra soğukta dışarı çıkıyorum, sokakta gözden kaybolana kadar onun arka lambalarını izliyorum. Ön kapıya giden yolda yürürken başparmağım ev anahtarımın yırtık metal kenarına sürtünüyor. Yolun yarısında sağa, arabamın durduğu garaj yoluna sapıyorum.

Eve'inki kayıp. Muhtemelen Ben'in .

Birçok sporcunun yaşadığı mahalleye birkaç blok öteden gitmek müsriflik olur. Ama hava karanlık ve soğuk ve bu acele kararı düşünmeye fırsat bulamadan oraya varmak istiyorum.

Sokağa park edip hızla dışarı çıkıyorum. Hâlâ yağmur yağıyor ama yakında kar yağmaya başlarsa hiç şaşırmam. Dışarısı bunun için oldukça soğuk.

İlk defa onun evine gidiyorum. Hokey takımı tarafından düzenlenen partilerin çoğundan kaçındım. Katıldığım tek parti caddenin karşısında, ikinci sınıf oyuncularının yaşadığı yerdeydi.

Kapının ziline basıp ellerimi tekrar ceplerime sokuyorum ve ısınmak için ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum.

Birkaç saniye sonra kapı açılır. Conor orada durmaktadır, üzerinde Meksika restoranında giydiği kıyafet vardır ve yüzünde şaşkın bir ifade vardır. "Burada ne işin var?"

"İçeri girebilir miyim?"

Cevap beklemiyorum, sadece bir adım öne çıkıyorum, böylece bana uyum sağlama ya da bedenlerimizin çarpışması seçeneğine sahip oluyor.

Hareket ediyor.

Ön salona göz gezdiriyorum. Onun evi benimkinden daha büyük. Ve üç hokey oyuncusunun burada yaşadığını düşünürsek beklediğimden daha temiz.

Kapının kapanma sesi incelememi yarıda kesti.

Conor'ı mutfaka kadar takip ettim. Üzerinde açık bir dizüstü bilgisayar ve bir burrito kalıntısı olan bir tabak bulunan ahşap bir masa var. Başka kimseden iz yok.

"Hunter ve Aidan nerede?" Ben soruyorum.

Conor mutfak masasına doğru yürür ve dizüstü bilgisayarını kapatır. "Dışarı çıktılar. Canım istemedi."

Yemeğinden son bir ısırık alıyor, sonra tabağı lavaboya taşıyor. Durulayıp bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra buzdolabına yöneliyor ve bir spor içeceği çıkarıyor.

"Burada... yalnız mısınız?"

"Evet." Plastik şişenin kapağını kapatıyor, sonra bana dönüyor. "Randevun nasıldı?"

Yüzündeki hiçbir ifade bana cevabın ne olacağını umursayıp umursamadığına dair bir işaret vermiyor.

"Harika."

Başını sallıyor. "Dönen erkeklerden oluşan bir listeniz var, ha?"

"Götlük yapma," diye çıkışıyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Harlow?" Soru sessiz ve ciddidir.

"Birbirimizi görmezden gelmeye devam edip etmediğimizi bilmek istedim. Eğer öyleyse, tamam. Sadece bilmem gerekiyor ki bir dahaki sefere bir yerde ortaya çıktığında ona göre plan yapabileyim."

"Randevunu bölmemi mi istedin? Eğleniyor gibi görünüyordun."

"Orada olduğumu fark etmemiş gibiydin." Conor beni inceliyor. "Kafam... karıştı."

"Unut gitsin." Başımı salladım. Benim de kafam karıştı. Neden burada olduğuma şaşırdım. Onunla ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda neden bu kadar önemsemişime şaşırdım. "Numaramı sil, tamam mı? Artık seni rahatsız etmeyeceğim. Hokeyde iyi şanslar. Belki bir maça gelirim."

Gatorade'i yere bıraktı ve bana doğru yürüdü. "Dur, bekle. Elimden geldiğince sana antrenmanlarında yardım edeceğim. Zaten çoğu sabah koşuyorum."

"Buna gerek yok. maratonda yürürüm."

Conor başını sallar. "Senin bu lanet maratonla derdin ne?"

Bu işten vazgeç, Harlow."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü ailemin anısına benim memleketimde düzenleniyor." Conor nefes verir. "Bunu bana neden söylemedin?"

"İnsanların benim için üzülmelerinden bıktım. Yardımınızı istemedim çünkü ben bir yetimim ve siz bana acıdınız."

"Sana bu yüzden yardım etmedim."

"Sen mutfakta yanıma kadar, bana herhangi bir konuda yardım edeceğini düşünmemiştim."

"Şimdi öyle düşünmüyor musun?"

diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır."

Başını yavaşça sallıyor. "Bu haftaki programıma bir bakayım, tamam mı? Yarın öğleden sonra bir kuru alan seansımız var ama muhtemelen-" "Hayır."

Ciddiyim. Teşekkür ederim ama buradan sonrasını ben hallederim."

Conor bir elini saçlarında gezdirerek koyu renkli telleri karıştırıyor. Gömleği bir santim kalkıyor ve bana dikkatimi dağıtan bir görüntü sunuyor. "Ne oluyor, Hayes? Seni eğitmediğim için kızgın bir şekilde buraya geliyorsun ve şimdi-"

"Kızmamın nedeni bu değildi. Daha önce beni görmezden geldiğin için kızmıştım ve tüm bunları geride bıraktığınızı sanıyordum."

"Başka bir adamla dışarıdaydın! Onu sorgulamamı falan mı istedin?"

"Hayır, 'Merhaba Harlow' demeni ve yürümeye devam etmeni istedim."

Nefesini bıkkın bir şekilde veriyor. "Peki. Bir daha seni onunla gördüğümde 'Merhaba Harlow' diyeceğim ve yürümeye devam edeceğim. Tamam mı?"

"Onunla bir daha çıkmayacağım."

"Neden?"

"Ben sadece değilim. Sonra görüşürüz."

Salona geri dönmek için dönüyorum ama Conor'ın refleksleri benimkilerden çok daha hızlı. Kolumu tutup beni olduğum yerde tuttu.

"Sana yardım etmek istiyorum, Harlow. Ve bu acıma değil, ama özellikle şimdi biliyorum ki..." Yutkunuyor. "Eğitime yardım etmeme izin ver. Lütfen."

"Bu kötü bir fikir."

Conor hâlâ kolumu tutuyor, onun farkında olduğunu sanmıyorum ama ben kesinlikle farkındayım. Onun dokunuşunu hissedebiliyorum, kat kat örtünün altından bile. "Kötü fikir nedir?"

"Birlikte vakit geçiriyoruz."

"Neden? Garnizonlar yüzünden mi?"

Başımı sallıyorum, ama bu kesinlikle bir karmaşa. Landon şu anda Conor Hart'ın mutfağında olduğumu bilse çıldırırdı.

"Sonra ne olacak?"

"Çünkü..." *Senden hoşlanıyorum. Senden bir erkekten hoşlandığımdan daha çok hoşlanıyorum ve bu korkunç bir şey.* "Çünkü seninle seks yapmak istiyorum."

kere ortaya çıktı mı, geri alamam. Ve bunun aşkımı itiraf etmekten daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değilim.

Conor'ın şok olmuş tepkisi *neredeyse* bunu ona söylediğimi fark etmesine değdi.

Gözleri genişliyor ve kaşları yukarı doğru kalkıyor. "Sarhoş musun sen?" İç çekiyorum. "Ne yazık ki hayır. Belki eve gittiğimde. Sanırım Eve'in dondurucuda bir şişe votkası var."

Kolumu çekiyorum ve bir adım geri atıyorum. Conor, "Ben kız arkadaş edinmem," diyor.

Başımı salladım. "Açıklamak zorunda değilsin-"

". Açıklığa kavuşturuyorum. Sadece seksle aran iyi mi?"

Kalp atışlarımın başladığını hissederek ona bakıyorum. Neredeyse düşünüyor gibi mi geliyor?

"Ben sadece seksle iyiyim."

Beni öpüyor.

Bir kadeh espresso içmek gibi. Soğuk bir havuza atlamak gibi.

Sistemime bir şok, asla iyileşebileceğimden emin değilim.

Ve Conor beni nefesimi kesen bir beceriyle öperken bunun *gerçekten* kötü bir fikir olduğunu biliyorum.

Bazı kötü fikirlerin gerçekten iyi hissettirdiği ortaya çıktı.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CONOR

Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Harlow Hayes'ten uzak durmaya karar verdim. Ve bu sadece bir *Evet, muhtemelen bunu yapmalıyım. Daha çok bir firma kesinlikle bunu yapmalı.*

Onunla koşu pistinde buluştuktan sonra Pazartesi günü antrenmana geç kalmama bir dakika kalmıştı. Vizelerin yoğunluğu içindeyim - bu hafta iki sınavım vardı ve Salı günü on sayfalık bir ödevim var. Takım hâlâ yenilmedi ve ben de bunu sürdürmeye kararlıyım.

Ateşli bir kızıl ihtiyacım olan bir dikkat dağıtıcı değil.

Ama her nasılsa, şu anda ereksiyonumun üzerine oturmuş ve üstünü çekiyor.

Kapalı.

Harlow onu fırlatıp atıyor, böylece yerdeki ceket ve eşofmanımınla birleşiyor.

Giydiği sutyen dayanıksız ve dantelli, göğüslerini örtmekten çok sergilemeye yarıyor. Meme ucunu çevreleyen esmer halkayı görebiliyorum.

Ve evet, bunun gerçekleşmemesine imkan yok. Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtik.

Kendime asla konuşmayacağımı söylediğim kızı becereceğim.

Üvey kardeşimin en iyi arkadaşı.

Babamın kızı olarak gördüğü ve biyolojik çocuğu benden daha iyi tanıdığı kız.

Ŗu anda, bana doğru bastırılmışken, onu o şekilde göremiyorum. Styenin danteli göğsüme sürtünüyor ve vücudumun üretmesi gereken tiksintinin hiçbiri yok. Onunla ilk konuştuğumda üretmeyi bıraktı. Sadece şehvet, sıcaklık ve açlık var. *Acı* verici bir şekilde tahrik oldum.

Bir tek ben değilim.

Harlow beni oksijenden daha çok ihtiyaı varmış gibi öpüyor. Sanki benim için aresizmiş gibi. nc ya da dördüncü öpücük gibi hissettirmiyor ya da kaç kez olduysa artık. Buraya gelmeden önce bir süre mutfakta pştk. O zaman bile bir gariplik ya da yabancılık yoktu.

Dudakları boynuma doğru hareket ediyor ve dili devreye giriyor ve lanet olsun, şu anda doğru düşünmekte zorlanıyorum.

Harlow parmaklarını Henley'imın paasının altından geçiriyor ve boxer klotumun bel bandının hemen üzerindeki deri şerisinde gezdiriyor. Kalçalarını döndürüyor, kot pantolonunun kotu giydiğim pamuktan hissedebileceğim sert bir sıyrık. Göğüsleri her hareketinde zıplıyor, beni yavaş yavaş ıldırıyor.

Arkasına uzanıp açıyorum ve sonunda çıplak göğüslerine ilk kez bakabiliyorum. Ellerimi kaburgalarının üzerinden kaydırıp onları kavradığımda titriyor. Sol meme ucunu ağzıma aldığımda inliyor ve sonra ıslak bir *patlamayla* bırakıyor.

Harlow adımı inliyor, amını bana daha da sert srtyor. Bu hızla giderse, o daha soyunmadan benim boşalma ihtimalim var.

"ıkar" diyor, gömleğimi çekiştirerek.

ekip çıkartıyorum ve topaklanmış pamuğu atıyorum.

Yüzünde bir ilgi belirtisi yakaladım. Az önce itiraf ettiği bariz çekiciliği ilk kez görüyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor, a bakışları gğsmde ve ardından karın kaslarımda geziniyor.

Kıkırdıyorum, sonra onu öpüyorum. Çok duyarlı, çok istekli. Göğüsleri gğsme srtnrken ikimiz de inliyoruz. Tırnakları omuzlarımı sıyrıyor ve

Göğsümden aşağı iniyor, hafif acı arzumu daha da artırıyor. Bana işkence ettiği ıslak sıcaklık yerine boxer külotumla boşalabileceğim meşru bir endişe noktasına getiriyor.

Kalçalarını kavriyorum ve onu üstümden çeviriyorum, sabrım tükeniyor. Harlow sırtıyor, saçları lacivert çarşafıma kızıl bir dalga gibi yayılıyor. Kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını açıyorum, sutyeniyle uyumlu şeffaf bir tanga giyene kadar kotu aşağı çekiyorum. Daha önce bir randevuda olduğunu ve muhtemelen onun için giydiğini hatırlayana kadar çok seksi.

Kızgınlığın sıcak nabzı alışılmadık.

O benim değil, kendime hatırlatıyorum. İsteddiği kişiyle çıkabilir ya da takılabilir.

Tangasını çıkardığımda ıslaktı. Sonra Harlow altımda çırılçıplak kaldı ve ben öylece bakakaldım.

Onun vücuduna bakmak beni şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi hissettiriyor. Dokunmak istediğim çok şey var. Tatmak için.

Onu böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Ne yani, daha önce hiç çıplak bir kız görmedin mi?" Harlow alay ediyor. hafif. Etkilenmemiş. Ama belirsizliğin ipliğini yakalıyorum.

Gergin olduğunu söyleyebilirim. Yukarı çıktığımızda bir lamba yaktım, böylece cildindeki tüylerin hafifçe diken diken olduğunu görebiliyorum. Boğazının çukurundaki nabzın çırpınısını görebiliyorum.

"*Seni* daha önce hiç çıplak görmedim, hayır."

Gözlerim nereye bakacağına karar veremiyor. Ve aletim o kadar sertleşmiş ki boxer külotumun bel bandından dışarı çıkmış. Harlow'un bakışları oraya odaklanmıştı. Yutkunurken boğazının sallanışını yakalıyorum.

Elini saçlarından çekip vücudundan aşağıya, açıktaki amına doğru kaydırıyor.

"İşleri kendi başıma mı halletmeliyim-"

Onu orada dövüp bir parmağımı içine soktuğumda inliyor, sırtı kamburlaşıyor. Tamamen ıslanmıştı, elime damlıyordu.

"İstediğin bu muydu, Hayes?"

Bir inilti daha, ikinci bir parmak ekleyip onu biraz gerdiğimde nefesi kesiliyor. *Kahretsin*, çok sıkı. Bacakları genişçe açılmış, çıplak amının müstehcen bir görüntüsünü sunuyor.

"Sanırım senin gerçek bir kızıl olup olmadığını asla bilemeyeceğim, ha?"

Harlow gözlerini devirir. "Biraz orijinal replik bul Hart. Bunu daha önce de duymuştum."

Pistteki konuşmamıza dayanarak bakire olmadığını varsaymıştım. Ama önümde çırılçıplakken başka erkeklerin onu bu şekilde gördüğünden bahsettiğini duymak beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde rahatsız ediyor.

Şimdiye kadar sadece buzda ortaya çıkan rekabetçilik hayata kıvılcım saçıyor. Sanki beni *kıyaslayacak* başka bir şey bulacak.

"Daha önce birlikte olduğun adam mı? Sana dokunmasına izin mi verdin?" Yeşil gözlerinde öfke kıvılcımları. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Seni bu kadar ıslattı mı? Yoksa bunların hepsi benim için mi, Hayes?"

Ağzımdan dökülen bokun farkında bile değilim. O kadar tahrik oldum ki gülünç. Ve ben... kiskancım. Sonunda çirkinliği tanımlayabildim. Bunu daha önce de yaşamıştım ama işin içinde bir kız olduğu için değil.

"Siktir git," diye tükürüyor.

Sırıyorum. ". Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama sikimi istiyorsun, değil mi?"

Parmaklarımı çekiyorum ve onun üzerine sürünüyorum, vücutlarımızı sıraya diziyorum, böylece onun yerine sikimi beceriyor. Boxer külotumu hemen ıslatıyor. Sonra, beklemediğim bir hareketle, ayaklarını elastik bel bandına takıyor ve aşağı çekiyor. Tamamen değil, sadece etkisiz kalmalarına yetecek kadar.

Hiçbir şey sikimin ucunun dar, ıslak sıcağın içine kaymasından daha iyi hissettirmedi. Prezervatif takmadan bir kızla hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Tek yapmak istediğim daha derine sokmakken geri çekmek işkence gibi.

Boxer külotumdan kurtulup yatağımın başucundaki masaya uzanıyorum ve çekmeceyi çekip açarken kulpuyla oynuyorum. Prezervatif kutusunu bulana kadar etrafı . Arkama yaslanıyorum, folyo ambalajı dişlerimle yırtarak açıyorum ve fiziksel olarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yuvarlıyorum. Taşaklarım sıkıca gerilmiş ve zonkluyor, serbest kalmak için çaresizim.

Ve sonra onun üzerindeyim, bu sefer çekmeye niyetim yokken girişine bastırıyorum.

Ama daha önce hiç yapmadığım şekilde *duraklıyorum*.

Aramızda olan her şey -seçmediğimiz bir bağlantı ve o zamandan beri yaşanan tüm beklenmedik etkileşimler- ortadan kayboluyor. Sadece bu an var, zamanda askıya alınmış. Aşağıdayken bunun bir önemi olmayacağını söyledim kendime. Önce afalladım, sonra Harlow'la seks yapmanın başka bir kızla yapmaktan farklı olmayacağını düşündüm.

Yanılmışım.

Harlow'un ifadesindeki tüm öfke kayboldu. Benimkini inceliyor, dişleri alt dudağına batıyor ve pembeyi kovalıyor.

"Emin misin?" Sesim kısık, tüm bedenim kısıtlamayla gerilmiş durumda. "Eminim."

"Söyle o zaman. Sikimi ne kadar çok istediğini söyle."

Ona mükemmel bir şekilde girmek için sıraya girdim, ama yapmıyorum. Henüz değil. Penisimin ucunu sıırıslıkam yarığına sürüyorum, yüzünün her değişimine odaklanıyorum. Göğsü kabarıyor ve elleri yumruk oluyor. Ağzı kapalı, meydan okurcasına.

Bunun aramızda asla olmayacağına yemin etmişim. Sanırım Harlow da aynısından emindi. Ve eğer bunu yapacaksak, bunu kabul etmesine ihtiyacım var. Bunun bir delilik anı olmadığına beni ikna etmeli. Kaçınılmaz olacak kadar çok istediğine.

İçine bir santim itiyorum, sonra çekiyorum. Harlow küfrediyor, beni içinde tutmaya çalışırken kalçalarını kaldırıyor.

Aramızdaki havada bir beklenti uğultusu var, buza adım atmadan hemen önce yaşadığım elektriğin aynısı.

"Söyle bana, Hayes. Bu güzel amcığı doldurmamı ne kadar çok istediğini söyle. Sikilmeye ne kadar ihtiyacın olduğunu."

Benden önce katlanmasını istiyorum. Aletimle çivi çakacak kadar sertim.

"Egon yeterince büyük değil mi?"

"Söyle, Harlow." Aletimle klitorisine vuruyorum ve iniltisi şimdiye kadar duyduğum en seksi ses.

Bacaklarını olabildiğince açarken kafamın içinde yankılanıyor. "Sikini istiyorum Conor. Daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar. O kadar kötü ki nefes almakta zorlanıyorum. Bunu mu istiyorsun-"

İçine girdiğimde Harlow çığlık atıyor. Yeterince ıslak olduğu için ilk birkaç santim kolay oldu. Sonra dirençle karşılaştım. Beni sıktığını hissedince inledim, kaygan, sıcak ve bir yumruk kadar sıkı. Etrafımda yayıldığını hissediyorum, bedenime uyum sağlamak için mücadele ediyor.

"Hâlâ nefes alıyor musun?" diye sordum.

"Beni seninle edepsiz konuşmaya *zorlarsan*, bunun için benimle dalga geçemezsin." Bir santim daha ileri sallanıyorum. O çok sıkı ve ben de çok . "Varsın, değil mi?"

Omuriliğimde ısı şeritleri yükselirken dişlerimi sıkıyorum. "Hayır."

Elim ona girdiğim yerin hemen üstüne gidiyor ve klitorisini uyarıyor. Etrafımda kasılıyor, son birkaç santim içine bastırmam için yeterince gevşiyor.

"Çok fazla. Çok, çok fazla."

İlk kez sonuna kadar içeri girdiğimde altımda kıvranıyor, amı protesto için titreşiyor.

"Beni götürüyorsun, Hayes. *Kahretsin*, beni ne kadar iyi götürdüğüne bak."

Çekiyor, sikime sürüyorum ve sonra tekrar içine giriyorum. Bu sefer hiç direnmiyor. Bana doğru kayıyor, ben de daha hızlı ve daha derine giriyorum.

"İyi misin?"

Yeşil gözleri kapüşonlu ve hararetili. "Çok, *çok* iyi."

Her türlü kısıtlama çoktan ortadan kalkmıştı. Onu hızlı, acımasız darbelerle beceriyorum, kalçalarımı daha da derine itmek için açıyorum, ikimizin de çıkardığı sesler dışında odadaki tek ses tenimizin birbirine çarpması. Ona o kadar sert vuruyorum ki yatakta kalıcı bir çentik kalacakmış gibi görünüyor.

Harlow adımı tekrar tekrar inliyor, saatlerdir -neredeyse onunla geçirdiğim her saat- hayran olduğum uzun bacaklarını sarıyor. Tıpkı amcığının sikimi yumrukladığı gibi beni de yerine hapsetmeye çalışıyor.

Boşalmaya başladığında bunu hissediyorum. Etrafımda daha da sıkılaşıyor, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Artık kendimi tutamayana kadar beni sıkıyor. Kör edici zevk beni sert ve hızlı bir şekilde vururken her şey kararıyor. Bu en tatlı rahatlama. Yüksek bir homurtuyla boşalıyorum, prezervatifin içine tekrar tekrar dökülürken sikim sarsılıyor.

Şu anda tatmin olmuş hissetmeliyim. Az önce hayatımın en iyi orgazmını yaşadım. Ama Harlow'a bakarken -yüzündeki memnun gülümseme, hareket edemeyecek kadar iyi sikilmiş gibi yatağıma yayılma şekli- düşünebildiğim tek şey bunun tekrar olmasını ne kadar çok istediğim.

Bu gece yaşanan beklenmedik şeyler arasında en şok edici olanı da buydu.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

HARLOW

Uyandığımda aklıma gelen ilk şey *Conor Hart'la seks yaptığım* oluyor.

Conor Hart ile seks yaptım.

Conor Hart ile seks yaptım.

Ne düşünüyordum ki ben? Conor Hart ile seks yaptım.

Hayatımın en ateşli cinsel karşılaşması -şimdiye kadar- onunla olmamalıydı.

Onu hala bacaklarımın arasında hissedebiliyorum. Edepsiz sözlerinin yankılarını duyuyorum.

Tadını ağızımda hissediyorum. Tenimde kokla.

Landon'ın üvey kardeşi. Hugh'un oğlu.

Ona olan ilgimi itiraf etmem sadece kafamda gerçekleşmeliydi. Şu anki ev adresimi görmezden gelmesi ve bunu kabul etmesi gerçekleşmemeliydi. Ama en azından seksin aramızdaki ateşi söndürmesi gerekiyordu. Zihninizde abarttığınız ama sonra gerçeğin yetersiz kaldığı deneyimlerden biri.

Öyle bir şansımız yok.

Yatağının başucundaki saate bakıyorum. Sonra yanımda uyuyan Conor'a. Onu uyandırmamak için sadece boynumu oynatıyor ve vücudumun geri kalanını tamamen hareketsiz tutuyorum. Marinaya gitmeden önce on beş dakikam var. Genelde alarm kurarım ama dün gece malum nedenlerden dolayı kurmayı unuttum. Sanırım vücudum artık Cumartesi günleri erken uyanmaya alıştı.

Ya da belki de bu rahatsız edici durumdan kurtulmak için kendimi koruma içgüdüsüdür.

Daha önce hiç bir erkekle aynı yatakta uyumamıştım. Ve yanımda birinin uyuması çok garip.

Ama bu tuhaflık, *Conor Hart* olduğu gerçeğiyle gölgeleniyor. Yatağın yarısından fazlasını kaplıyor, varlığını görmezden gelmek imkansız.

Conor Hart ile seks yaptım.

Kafamda kaç kere söylersem söyleyeyim, asla normal gelmiyor. Ben istedim. *Ona istediğimi söyledim.*

Evet dememesi gerekiyordu.

Onun nefretinin benimkinden daha güçlü olması gerekiyordu. Ve onun iradesi. Bu kampüsteki her kız ona aşık. Dün gece biriyle yatmak için tek seçeneği ben değildim.

İnce çarşafın altından kocaman sikinin şeklini seçebiliyorum. Kalçalarımın arasında hain bir zonklama başlıyor ve bana onun içimde nasıl hissettiğini hatırlatıyor.

Üzerimde sadece onun tişörtlerinden biri var. Bana teklif etti ve ben de seks bağımlısı bir salak gibi kabul ettim. Sonra, film izlememizi önerdiğinde de evet dedim. Yarı yolda, parmakları tişörtümün eteğinin altına girdi ve bir şekilde tekrar oldu.

Bu çok, *çok* kötü.

Pek çok nedenden ötürü ama özellikle de bunun tekrar olmasını istediğim için. İki kez yeterli değildi.

Ona bakarken bile ıslanıyorum. Dağınık saçları ve kaslarıyla, uyanıkken takındığını hiç görmediğim huzurlu bir ifadeyle. Genelde yoğun ve odaklanmış, rahat değil. Köprücük kemiğinde morumsu bir iz ve göğsünde benden kaynaklanmış olması gereken kırmızı çizikler var.

Başka bir sıcak flaş. Conor bir ısıtıcı gibi, kelimenin tam anlamıyla sıcak.

Bir santim sağı kayıyorum, yatağın kenarına yaklaşıyorum. Hangi noktada uykuya daldığımdan emin değilim ama geceyi burada geçirmek bilinçli bir seçim değildi. Daha önce hiç ertesi sabah durumuyla karşılaşmamıştım ve nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Dün gece için pişman değilim ama o pişman olacak diye endişeleniyorum.

Bu yataktan ne kadar çabuk çıkarsam, hayatımın geri kalanında ondan o kadar çabuk kaçabilirim. Aynı sınıfları ya da aynı arkadaşları paylaşmıyoruz. Kolayca ayrı hayatlar yaşamaya geri dönebiliriz, tıpkı üç yıl boyunca yaptığımız gibi. Mezuniyete sadece yedi ay var.

Birkaç santim daha ve neredeyse yataktan çıktım. Kıyafetlerimi yerden alıp koridorda giyinmeye karar verdim. Gömleğini bir yere bırakabilirim.

"Gizlice kaçmak mı?"

Tüm bedenim şaşkınlıkla sarsılırken kalbim göğsümden fırlamaya çalışıyor. Nabzım hızla atarken ona bakıyorum.

Conor'ın gri-mavi gözleri ardına kadar açık ve doğrudan bana bakıyor. Yüz ifadesi pürüzsüz, hiçbir duygu belirtisi yok. Ve sesi uykudan dolayı herhangi bir ton algılayamayacağım kadar kısık.

Dürüst olmaya karar verdim.

"Evet." Bu cevaba hiç tepki yok.

Sonra oturup lacivert çarşafı attı. "Seni geçireyim."

Aleti ortaya çıkar çıkmaz yutkunuyorum. Tamamen sertleşmemiştir ama yine de etkileyiciydi. İçime sığıldığına inanamıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyebildim. Kıpırdamadan, çıplak vücudunun görüntüsüyle büyülenmiş bir halde. Bu sadece... çok fazla. Dün gece de görmüştüm ama azgın ve gergindim. Pencereden içeri süzülen sabah ışığı farklı bir görüntü oluşturuyor.

Conor bakışlarımın yönünü takip ediyor. Gülümsüyor. Sonra bir elini büyüyen ereksiyonunun etrafına sarıyor ve kendini okşuyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü, Hayes?"

Tanrım, soğuk bir duşa ihtiyacım var. Klima. Kasım ayında olmamız umurunda değil. Sıcaklık bir alevin yalaması gibi tenimde geziniyor, tüm çekingenliği ve sağduyumu yakıp yok ediyor.

Artık tamamen sertleşmiş, siki karın kaslarına doğru gururla kalkıyor. Genişlemiş ucu morarmış, ön sperm sızdırıyor. Kalçalarım gömleğinin altında birbirine kenetleniyor, zonklayan nabız daha ısrarlı hale geliyor.

"Evet. Hayranıyım," diyorum.

Dün gecedan sonra ondan etkilendiğimi bilmiyor değil.

Conor'ın ona cevap vermemi beklediğini sanmıyorum. Bir anlık şaşkınlık ve ardından gelen sıcaklık. Üzerimi örten çarşafı çekip indiriyor ve beni sadece gömleğiyle bırakıyor. Kalçalarımın birbirine ne kadar sıkıca bastırıldığını görünce gözleri daha da karardı.

"Ağrın var mı?" Sesi çakıl taşı kıvamında, alçak ve derin. "Evet" demeyi başarıyorum.

Bu iyi bir yara. Memnun bir ağrı. *Gergin* bir .

Ama dün geceyi hatırlamadan bir süre hareket edemeyeceğim. Kendini okşamayı bıraktı, onun yerine sıcak avucu sol baldırına indi. Eli gittikçe daha hareket ederek bacaklarımı ayırmaya zorluyor. Nefesim kesiliyor. serin hava içimden sızan ıslaklığa çarptığında.

"Vay anasını. Sırılsıklam olmuşsun." Conor'ın sesinde şehvetin kalın törpüsü var. Sebebin kendisi olduğunu bildiği için de gururlu.

Başparmağı kemiğimin etrafında küçük daireler çiziyor, her adımda şiştiğim ve onun için acı çektiğim noktaya yaklaşıyor.

Sonra eli uzaklaştı. Sızlanıyorum. Conor yüzümdeki hayal kırıklığını okuyarak sırtıyor. Sonra aşağıya doğru kayıyor, elleri kalçalarımın altından geçiyor ve onları aralıyor. Dudakları az önce başparmağının olduğu noktaya konuyor ve ne olduğunu anlıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Şunu söylemeyi kes, Hayes. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam."

Dilinin ilk darbesi elektrik gibi. Altında kıvranıyorum, yaklaşmaya ya da uzaklaşmaya çalışıyorum, emin değilim.

Çok fazla, tıpkı dün gece beni doldurduğunda olduğu gibi, her şeyi uyaran seyreltilmemiş bir zevk akışı. Her şeyi ezip geçiyor. Parmaklarım saçlarını itiyor, hızla oluşan baskının bir kısmını serbest bırakmak için koyu renkli telleri yumrukluyor ve çekiyor.

Conor klitorisimin etrafında inliyor, titreşim her yerde yankılanıyor. Kolu kalçalarımın altından kayarak beni gnahkr ağzına yaklaştırıyor, dili içime girmeden önce tüm yarığımı geziyor.

Kemiksizim, dşncesizim. Tek farkında olduğum şey o, utanmazca yüzüne srtnyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Daha önce hiç böyle *olmamıştı*.

Ve bu sadece his değil. Bu *o*.

Karanlık başı açık kalçalarımın arasında geziniyor. Conor'ın dişlerinin klitorisimi sıyırdığını, dilinin beni tattığını bilmek. Kalçalarının yatağa doğru hareket edişini izlemek ve yüzüne binmektense aletini almamı tercih edeceğini bilmek.

O, benim zevkimi kendi zevkine tercih eden *bencil pislik*.

Bu farkındalık beni uçurumun kenarına gönderiyor. Onun yetenekli ağzına karşı daha sert bastırırken, vücudunu serbest bırakmayı koalamak için kullanırken amım sıkıştı. Ellerim sırtının st kısmına doğru hareket ediyor, muhtemelen orada da izler bırakıyor.

Conor aldırmıyor gibi görünüyor. Belimi sıkıca kavırıyor ve dili hassaslaşmış bedenimde gezinmeye devam ederken beni yerimde tutuyor. İ kaslarımın titreşimi durana kadar geri ekilmiyor.

Yatağa doğru yığılıyorum, hazzın kalıntıları tüm vücudumda uğulduyor. Bir bulutun içine batıyormuşum gibi hissediyorum. Akılsız bir sisin içinde kayboluyorum.

Dün gece inanılmazdı.

Daha iyi olabileceğini düşünmemiştim.

Çok kötü, kendime söylüyorum. Bu sahip olmak istemediğim bir bilgi.

"Bana göğüslerini göster." Bu bir talep, bir istekten daha fazlası.

Aşağı uzanıp gömleğinin eteklerini tutuyorum ve köprücük kemiğime kadar çekiyorum. Conor şimdi dizlerinin üzerinde, acı verici görünen ereksiyonunu yumrukluyor. Vücudumun şimdiye kadar üretebileceği tüm uyarılmayı tamamlamış olması gerekirdi. Ama hayır. Nefes alışım hızlanıyor, ön kolundaki kasları izlerken kendini okşuyor, çıplak bedenimin görüntüsünden zevk alıyor. Kesilmiş kılların dibinden ıslak ucuna kadar kendini okşayan eline bakıyorum.

Saniyeler sonra, sıcak sperm ipleri aletinden fışkırdı ve göğsüme sıçradı. Daha önce hiçbir erkek üzerime boşalmamıştı. Şu anda nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirim. Gizlice kaçma niyetimin nasıl olup da burada, tişörtümü ona gösteriyormuşum gibi yukarı çekmiş, menisiyle kaplanmış bir halde bulduğumu anlayamıyorum. Ne zaman Conor'ın yanında olsam, çılgın bir domino etkisi oluyor. Bir şey oluyor ve sonra verdiğimi hatırlamadığım uzun bir kararlar silsilesine bakıyorum.

Conor birkaç mendil kapıyor ve üzerimdeki dölleri dikkatlice siliyor. "Özür dilerim," diye geveliyor. "Kendimi biraz kaptırdım."

Az önce sildiği her noktada göğsüm karıncalanıyor, sanki tenime görünmez bir dövme yapılmış gibi.

"Aldırmadım. Hava sıcaktı."

Bakışları çok yoğun, çok yoğun.

Başka tarafa bakıyorum, saate doğru.

"*Lanet olsun.*" On beş dakikalık boş zamanım beş dakika geç kalmaya dönüştü. Sam'e bugün orada olacağımı söyledim, bu yüzden tüm ekibi bekleteceğim.

Yataktan fırlayıp iç çamaşırlarımı arıyorum. Onları tekrar giymek iğrenç hissettiriyor ama başka seçeneğim yok. Eve gidince duş alırım.

"Sorun nedir?" Conor soruyor.

"Benim... Cumartesi sabahı işim var," diyorum, kot pantolonu giymek için yapmam gereken garip sallanma ve zıplama hareketine odaklanarak.

"*Cumartesi sabahı şeyi mi? Bu ne demek oluyor? Kilise mi?*"

Buna homurdanıyorum ve sütyenimi giyebilmek için gömleğini çıkarıyorum. "Sanırım çoğu dini tören Pazar günleri yapılıyor, ama bu benim versiyonum sanırım."

Bir duraklama, sonra "Yüzmek?"

"Hayır." Gömleğimi çekiştiriyorum, ceketimi alıyorum ve arkamı dönüp ona bakıyorum. Boxer külot giymiş, bu da biraz daha az dikkat dağıtıcı. "balığa gidiyorum."

"Ne? *Neden?*"

"Okyanusa bakmayı seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım benim buz pateni pistim." Conor bir an beni inceledi, sonra "Gelebilir miyim?" diye sordu. Şaşırdım. "Ne? *Neden?*"

Gözlerini deviriyor, şifonyerine doğru yürüyor ve bir çekmece açıyor.

"Tamam, boş ver. Giyineyim, seni geçireyim."

"Burada kullanabileceğim bir tuvalet var mı?" diye sordum.

"Evet, koridorun sonunda. Sadece... Aidan ve Hunter muhtemelen evdedir. Uyurken yani. Ama evde."

"Anladım."

Koridora çıkıyorum, banyoya ulaşmadan önce kapalı bir kapının önünden geçiyorum. Benimkinden daha büyük, zemin şaşırtıcı derecede temiz olan beyaz bir fayans. İşiyorum, ellerimi yıkıyorum ve sonra aynı sabunla yüzümü yıkıyorum. Umutsuz zamanlar. Rafın üzerindeki havluyla yüzümü kurulayıp koridora geri dönüyorum.

Conor merdivenlerin başında bekliyor, üzerinde *Holt Hockey* logosu olan eşofmanlardan giymiş. Yürürken ceketimi , onu taşımaktan yoruldum.

"Her şey hazır mı?" diye soruyor.

Derin bir nefes çekiyorum. "Hâlâ gelmek istiyorsan, ." Beni inceliyor. "Emin misin?"

Yüzüm kızarıyor, bana bunu en son sorduğu zamanı hatırlıyorum. Ve cevabım aynı. "Eminim."

"Tamam. Telefonumu alayım." Conor yatak odasına geri döner.

Fikrimi değiştireceğimi düşünmeden öylece bırakması hoşuma gitti. Ne yazık ki o mutfakta bana yaklaştığından beri genel kanı Conor'la ilgili pek çok şeyi sevdiğim yönünde. Çok fazla şey.

Birkaç saniye sonra geri geldi ve sessizce aşağıya indik.

Gece kar yağdı. Dışarı çıktığımızda hafif bir beyaz toz her şeyi kaplıyor. Çok güzel, sessiz sabah ışığında parıldıyor.

"Ben sürerim," dedim. Arabam tam evinin önündeki sokağa park edilmiş, herkesin görebileceği bir yerde duruyor. Yerini değiştirmek için sabırsızlanıyorum.

"Bana uyar." Conor esniyor.

"Gelmek istediğine emin misin?" diye sordum. Dün gece pek uyuyamadık. "Ben iyiyim," diyor.

"Birkaç saat sürecek," diye uyarıyorum.

Conor'a, onun etrafında çizdiğim tüm çizgilerin bulanıklaşmasından ve kimseye bahsetmediğim bu parçamı paylaşmanın onları daha fazla silebileceğinden endişe ettiğimi nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

"Ben de gelmek istiyorum, Hayes."

"Tamam." Arabama doğru , o da hemen arkamda.

Tam da korktuğum gibi, marinanın otoparkına girdiğimde çoğu yer boştu.

Arabadan inip iskeleye doğru koşuyorum. Conor bana kolayca ayak uyduruyor, ellerini eşofmanının ön cebine sokuyor ve ben Sam'in teknesine doğru acele ederken ilgiyle etrafına bakıyor.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," diye mırıldanıyorum ona ulaştığımda. "Kahve alacak zamanım da olmadı." Sam'e özür dileyen bir bakış attım.

Bana bakmıyor. Hiçbiri bana bakmıyor. Hepsi Conor'a odaklanmış durumda.

"Bu Conor. Bize katılması sorun olur mu?"

"Elbette," diye yanıtıyor Sam. "Ne kadar çok o kadar iyi."

Nefes veriyorum. "Harika." Teknenin yan tarafına tutunup gemiye tırmanıyorum.

Conor da aynısını yapıyor ve benim gemiye ilk bindiğimde yaptığımdan çok daha zahmetsizce hareketi yönetiyor.

Sam ona buruşuk bir el uzatır. "Samuel Prescott."

Conor'ı bir baba gibi ölçüp biçiyor ve kalbimin etrafında aptalca bir sıkışma oluyor.

Conor onu sallar. "Conor Hart."

Sam'in gözleri genişler. "Buna ne dersin? Harika bir sezon geçiriyorsun evlat."

Conor, "Tüm ekip öyle," diye yanıtıyor.

"Alçakgönüllü davranıyor," diyorum süt kasama doğru ilerlerken. Eskiden yapamayacağını düşündüğüm bir şey.

Sam eğlenmiş görünerek, "Bunu kendim toparladım, Harlow," diyor.

Ekibin geri kalanı kendilerini Conor'a tanıtır. Brent ve oğlu Levi onunla hemen sohbet etmeye başlıyor. Sam iskeleden ayrılmadan önce sosyalleşmeyi kesmesi için bağırarak zorunda kalıyor.

Her sabah marinadan yola çıkan balıkçı teknelerinin çoğundan hem daha küçük hem de daha eski olmasına rağmen, midye kaplı gövdesi çalkantılı ve tuzlu suyu zahmetsizce yarıyor. Timmy ve Brent güvertede dolaşıyor, oltaları bağlıyor ve ağları bırakıyorlar. Conor ağları çekmeye yardım ediyor ve bu sırada Timmy ile sohbet ediyor. Sam bizi yönlendiriyor; bugün çoğu zamankinden daha kolay bir iş. Pırıl pırıl açık bir güne dönüşüyor, güneş ışığı denizin yüzeyini kamaştırıyor ve uzaktaki dağların karlı zirvelerini aydınlatıyor. Bir kartpostal gibi görünüyor.

Conor'ı mürettebatla birlikte birkaç dakika izledikten sonra tekrar suya odaklanıyorum. Kıyıdan bir sürüyü görecektir kadar uzaklaşmamız genellikle on dakika kadar sürüyor. Ama her ihtimale karşı telefonumu çıkarıp elektronik tabloyu açıyorum, böylece gördüklerimi not edebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Hemen arkamda onun sesini duyduğumda irkildim. "Görülenlerin kaydını tutuyorum."

"Neyin görülmesi?"

"Orkalar. Buralarda yaşayan birkaç sürü var." Conor suya bakıyor. "Onları ne sıklıkla görüyorsun?"

"Yılın zamanına göre değişiyor. En yoğun sezon yaz aylarıdır, ki ben hiç burada olmam. Ama oldukça düzenli olarak."

Telefonu elimden alıyor, gözlerini kısarak notlara bakıyor. "Bu bir ödev için mi?"

"Hayır, sadece benim için."

"değil." Telefonumu bana geri veriyor ve parmaklarımız birbirine değiyor. Şimdi bile, bana çok daha yakından dokunduğu için, vücudum tepki veriyor.

"Eğer geldiğine pişman , en azından bir süre daha burada sıkışıp kaldık demektir. saat."

Sam'in yolculuklarının uzunluğu büyük ölçüde değişir. Hangi ruh halinde olduğuna, havanın nasıl olduğuna bağlı. Herhangi bir kapsül görüp görmediğimize.

"Pişman olacağımdan çok endişeleniyorsun, Hayes. Seninle gelen son kişi denize falan mı düştü?" diye soruyor. "Feragatname imzalamalı mıydım?"

Alay ediyorum. "Hayır. Bırakın yanımda getirmeyi, bunu yaptığımı kimseye söylemedim."

"Asla mı?"

"Bu sabah tam olarak doğru düşünemiyordum." Şaka yapmaya çalışıyorum, aksi takdirde çok fazla şey anlayacağından endişeleniyorum.

"Ben de öyle. Hayatımın en ateşli seksiydi, Hayes."

Hala o söylediğinde duyuyorum. Belki de bu bir repliktir. Belki Conor bunu birçok kıza söylemiştir.

Ama içgüdülerim öyle olmadığını söylüyor.

Ben de onun gibi suya odaklanıyorum. Bazen yüz metreden daha uzaktaki her şeyi örten sis fark edilir derecede yok. Bu sabah manzaranın tek sınırı benim görüşüm. Onun yerine bakabildiğim her şeye bakmaya odaklanmaya çalışıyorum. Burası her zaman düşünebildiğim, dikkatimi dağıtacak şeylerin bana ulaşamadığı bir yer olmuştur.

Conor *çok* dikkat dağıtıcı. Ani bir hareket gözüme çarptı. "Ee, *bu* da ne böyle!"

Lanet neredeyse bir haykırış. Conor'ın benim birkaç saniye önce fark ettiğim şeyi fark etmesi için siyah beyaz bedenin yüzeye çıkması gerekti; üç orka yakınlarda. Bir tanesi beklediğimden daha yakına geldi. O kadar yakındı ki, birkaç tuzlu su damlası yanaklarıma çarptı.

"Kutsal..." Conor çılginca bana bakıyor, sonra da az önce yaşananların tek kanıtı olan köpüren suya. "Bu...vay canına."

Hevesle başımı sallıyorum. "Tamam mı?"

Tepkisi beni çok heyecanlandırdı. Yüzündeki huşu ve heyecandan.

Okyanusun kendisi uçsuz bucaksız, güçlü bir kuvvettir. Bu gücü aerodinamik hızda tasarlayan hayvanlara tanıklık etmek nefes kesici. Ve bunu onunla paylaşmak çok özel bir duygu.

"Bunun biliyor muydun?"

"Birkaç sırt yüzgeci gördüm, bu yüzden bir şans olduğunu düşündüm."

"Küçük bir uyarı iyi olurdu, Harlow. Vay anasını." Conor birkaç kez başını sallıyor ama bakışlarını suda tuttuğunu fark ediyorum, sanki daha fazla hareketliliği kaçırmak istemiyor gibi.

"Tekrar sıçrayacaklar mı?" diye soruyor.

"O grup değil. Çoktan adanın etrafından dolaşmaya başladılar. Muhtemelen sürülerinin geri kalanıyla buluşmak için. Gördünüz mü?" Uzun boyluyu gösteriyorum,

Siyah yüzgeçler suyu keskin bıçaklar gibi kesiyor.

Conor gözlerini kısar. "Belki mi?"

Telefonumu çıkardım ve gördüğüm yeri hesap çizelgemde işaretledim. Burası daha önce şansımın yaver gittiği bir nokta. Birkaç haftadır bir şey görmediğim için heyecanlıyım. Dürüst olmak gerekirse, benden çok Conor için. Buna şahit olduğu için mutluyum.

"Fena bir gösteri değil, ha?" Sam kaptan koltuğundan sesleniyor. Başımı sallıyorum ve sırtıyorum.

Başka balina göremiyoruz ama balık tutmak için güzel bir sabah oluyor. Sam teknesini marinaya geri götürene kadar gemideki tüm kutular dolmuş oluyor.

Timmy sağdaki rıhtıma ulaştığımızda tekneden atlıyor ve bizi metal klemenslere bağlamaya başlıyor. Brent günün avını boşaltmaya başlıyor, böylece taze buzla yeniden paketlenip satışa gönderilebilecek.

"Teşekkürler Sam," diye sesleniyorum, tekneden inip el sallıyorum. Conor hâlâ Brent'le konuşuyor. Birkaç saniye sonra bana doğru yöneliyor ve Sam'in yanında durup bir şeyler söylüyor. Conor başını sallıyor, sonra bana doğru ilerliyor. Biz değişen rıhtım boyunca yürürken diğer çocuklar da bu şekilde vedalaşıyor.

"Sam sana ne dedi?" Ben sordum.

"Bana bu sezon için iyi şanslar diledi."

Yalan söylüyor. Nasıl emin değilim ama biliyorum. "Oh. Bu güzeldi."

"Evet. O iyi bir adam." Conor bana baktı. "Onunla nasıl tanıştın?"

"Birinci sınıfta buralarda takılır, kıyıdan orkaları görmeye çalışırdım. Bir gün bana acıdı ve beni teknesine davet etti. O zamandan beri her cumartesi geliyorum."

Geçitten çıkıp arabama doğru yürürken başını sallıyor. Sessizlik rahatsız edici değil. Daha çok, sessizliği bir şeylerle doldurmak zorunda değilmışiz gibi hissettiriyor.

Gereksiz kelimeler.

Conor'ın uzun gövdesini yolcu koltuğuma katlayışını izlemek bu sabah erken saatlerde olduğu kadar ikinci kez de eğlenceli. Acelemiz olmadığı için şimdi bunu takdir etmek için daha fazla zaman ayırıyorum.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor, ben sırtışıma gizlemeye çalışmazken o sandalyeyi geriye kaydırmaya çalışıyor. Zaten gidebileceği yere kadar gitmiş.

Geri vitesle takarken ona "bir şey söylemedim," diyorum.

Tam otoparktan çıkarken, bir çağrı aldım. *Landon Garrison* ekranda beliriyor ve donup kalıyorum. Conor'ın bunu görebileceğini biliyordum. Havadaki ani gerilimi hissediyorum.

Bir noktada, Conor'ın konuşmadığı üvey kardeşiyle en iyi arkadaş olduğum gerçeğini unuttum. Kabul bile etmedi. Bir şekilde ikincil bir mesele haline geldi. Şu anda bana *hatırlatıldığı* gibi, bana hatırlatılması gereken rahatsız edici bir bağlantı.

Çağrıyı olabildiğince hızlı reddediyorum.

Ama zarar çoktan . Şimdi, sessizlik rahatsız edici.

Evinden bir blok ötede Landon beni tekrar aradı. Conor alaycı bir kahkaha atıyor, dirseğini arabanın kapısına dayıyor ve başını cama yaslıyor. Tam anlamıyla benden uzaklaşıyordu.

Conor'ın evinin önünde duruyorum, ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Önce o konuştu. "Çok eğlendim. Teşekkürler."

"Balık tutma gezisi için mi? Yoksa seks için mi?"

Conor'ın çenesindeki bir kas sıçrar. "Ne söylememi istiyorsun, Harlow?"

"*Teşekkürler.*"

Landon beni üçüncü kez arıyor ve telefonumu pencereden dışarı fırlatmak istiyorum.

Conor kapıyı açıp dışarı çıkarak, "Şunu alsan iyi olur," diyor. "Birinin seninle *gerçekten* konuşmaya ihtiyacı var gibi görünüyor. Ve adamlardan biri

Seni g rmek i in. Bu y zden arabanı aldık, değil mi?"

Cevap vermeme fırsat vermeden kapıyı kapatıyor ve bir kez bile arkasına bakmadan evine doğru ilerliyor.

Avucumla direksiyona vuruyorum, irkiliyorum ve s rmeye devam ediyorum. Karmakarışık duygularımı biraz kontrol altına aldıktan sonra Landon'ı geri arıyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Selam."

"Selam."

"Seni aramaya  alışıyordum. Her Şey yolunda mı?"

"Evet,  z r dilerim. Havuzdan eve d n yordum ve sanırım telefon servisimde bir tuhaflık var. Aramalarınız kesilip duruyordu."

Ben *berbat* bir insanım. *Berbat* bir arkadaş.

"Huh. Bu garip. Şimdi beni iyi duyabiliyor musun?"

"Evet," diye cıvıldıyorum. "Zil kadar net. Ne var ne yok?"

"Bug nden iki hafta sonra Claremont yakınlarında bir konser ayarladığımızı haber veriyordum.  ok b y k bir yer değil ama yasal. Doğum g n  partisi ya da a ık mikrofon değil. A ılıŐı biz yapacağız."

"Bu harika, Landon! Tebrikler!"

"Bunun i in eve gelebilir misin? Ő kran G n 'ne  ok yakın olduğunu biliyorum, bu y zden zamanlama ideal değil. Ama Ağustos'tan beri birlikte takılmadık ve annemle babamın seni g rmeyi  ok isteyeceğini biliyorum."

Teredd t ediyorum ve nefret ediyorum.   nk  o hafta sonu Eve ile planlarım ya da ertesı g n sınavım olduğu i in değil. Conor y z nden ve kaydettiğimiz ilerlemenin silinmesinden korktuğum i in.

Landon her zaman yanımdaydı. O benim en eski ve en yakın arkadaşım. Birlikte b y d k, ailemle yaşadığım en mutlu anıların  oğunda o ve onun ailesi de vardı. T m yakın ailemi kaybettiğimde yanımdaydı, hayatımı toparlamama ve ailesinin yanına taŐımama yardım etti. Onu desteklemek hi  de zor olmamalı.

Peki ben bu sabah ne yaptım? Gezegendeki en sevmediği kişiyle yatakta uyandım.

Landon'ın Conor ile olan ilişkisinin ayrıntılarını hiç sormadım. Üvey kardeşi hakkındaki keskin yorumları bazen beni rahatsız etti, çünkü tarafsız bir gözlemci muhtemelen Conor'ın Landon'a kızmak için daha iyi nedenleri olduğunu söyleyecektir. Landon'ın mutlu bir evliliği ve iki ebeveyni oldu. Conor'ın olmadı. Belki de tek çocuk olarak tam olarak anlayamadığım çarpık bir kardeş rekabetidir.

"Harlow?"

"Evet, özür dilerim. Sadece düşünmeye çalışıyordum. Belki Eve'e onunla bir şeyler yapacağıma dair söz vermişimdir diye düşündüm, ama bu bir önceki hafta sonu. Orada olacağım."

"Emin misiniz? Eğer zaten bir şeyler , sakın..." "Eminim. Sizi oynarken göreceğim için heyecanlıyım!"

En azından bu doğru.

"Tamam, harika. Annemle babama haber veririm." Tereddüt ediyor. "Annem bir süredir senden haber alamadığını söyledi. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey . Sadece meşguldüm."

"Tamam. Yakında görüşürüz!"

"Hoşça kal, Landon."

Telefonu kapattıktan sonra bir dakika boyunca evimin dışına bakıyorum. Saat daha sabahın onu bile değil ama koca bir gün geçmiş gibi hissediyorum.

İçeri girdiğimde Eve kanepeye uzanmış, bir kase mısır gevreği yiyordu. Kıyafetlerimi inceliyor, dün gece giydiklerimin aynısı.

"Randevu iyi geçti mi?" Sırıttıyor.

Ceketimi çıkarırken başımı sallayarak bir kahkaha atıyorum. Eric'le yemek yemek sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. "Ah, hayır. Yani, iyiydi. Hoş biriydi. Akşam yemeği güzeldi. Her şey güzeldi. Ama hiç kıvılcım yoktu. Sanırım

-Umarım o da aynı şekilde düşünüyordur. Arkadaş kalmaya devam etmemiz gerektiğini söylediğimde bunu oldukça iyi karşıladı."

Sıradaki sorunun ne olduğunu biliyorum.

"Eğer Eric'le birlikte değilsen, dün gece neredeydin?"

Yalan söyleyemeyecek kadar yorgunum, kafam çok karışık.

"Conor Hart ile seks yapmak."

Eve'in ağzı açık kalır. " anasını. Gerçekten mi?" Başımı salladım.

"Aman

Tanrım."

Tekrar başımı salladım.

"Aman Tanrım," diye tekrarlıyor Eve.

"Nasıldı?" "İyi idi."

"Yüzün kızarıyor," diye takılıyor.

"İyi, gerçekten çok . *Gülünç derecede* iyi idi. Sekste hokeyden daha iyi."

"Ne kadar büyük?"

Homurdanıyorum

. "Büyük."

Başını sallaması bekleniyordu. "Evet, bu enerjiyi kesinlikle ondan alıyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse. Duş almam lazım."

"Bu kapımıza daha sık geleceği anlamına mı geliyor?" Tek görebildiğim kambur omuzları, uzaklaşıyor.

"Hayır. Sanırım bir kerelik bir şeydi." *İki kez*. Bu sabahı da sayarsam *üç kez*.

"Peki bu konuda iyi misin?"

"Elbette. O adamdan *hoşlanmıyorum*."

Eve kadar ben de kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Başını sallıyor, bana inanmış gibi görünüyor. "Tamam, . Sadece soruyordum. Yani, o *Hartbreaker*, değil mi?"

Alay ediyorum. "Kalbimi kırmayacak. Duş almam, sonra da bir şeyler yemem lazım. Holey Moley'e çörek yemeye gitmek ister misin?"

"Evet, kulağa hoş geliyor."

Başımı salladım, sonra koridora yöneldim.

"Oh, bekle. Aslında bir şey daha var. Mary ve ben dün gece Clayton Thomas'a rastladık."

"Tamam..."

"Mary ile her Cumartesi gecesi bowlinge gittiğinizden bahsetmiştim."

İki kaşımı da kaldırıyorum. "Mary ve ben her Cumartesi gecesi bowlinge gitmiyoruz."

Eve bana mahcup bir gülümseme sunuyor. "Şey... gelecek hafta sonu ikinizle gitmek istiyor."

"Ne? Eve!"

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Mary pek konuşmuyordu ve o gece verdiği partiye gelip gelmeyeceğini sordu ve oradan kartopu gibi büyüdü. Rastgele şeyler ortaya çıkmaya başladı ve sonra bir baktım ki bir *plan* var."

"Yani, ne yapmam gerekiyor? Randevularına eşlik mi edeceğim?"

"Ya da iki katı. O sırada Eric'i de getirebileceğini düşünmüştüm. Sporu sever mi?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "çıkmadı."

Eric bowling meraklısı olsa bile onu bu işe bulaştırmazdım. Onunla onurlu niyetlerle çıkmak başka bir şeydi. Ama şimdi ilgilenmediğimi bildiğim için, bunu yapmayı midem kaldırmıyor.

"Lütfen?" Eve yalvarır. "Belki Mary ve Clayton ruh eşidir. Ayrıca, eğer çıkarlarsa ve birbirlerine aşık olurlarsa, artık sınıfta bunu duymak zorunda kalmayacağım."

"Uh-huh. Çok özverilisin," diyorum alaycı bir şekilde. "Hiçbir söz vermiyorum," diye uyarıyorum. "Ama bunu düşüneceğim, tamam mı? En çok da bunun için bana ne kadar borçlu olacağını."

Eve ışınlanıyor. "Tamam."

Çok ihtiyacım olan duşu almak için banyoya gid.

Conor'ı kafamdan çıkarmanın, onu tenimden temizlemek kadar kolay olmasını diliyorum.

ONUNCU BÖLÜM

CONOR

Ağırlık salonuna girdiğimde hâlâ yarı uykuluydum. Daha önce gözlerimi kapatmak istememiştim ama kapattım ve şimdi üç saatlik uykumdan öncekinden bile daha uykuluyum. Yorgun ve sinirliyim, genel olarak huysuz bir ruh halindeyim.

Beyaz tahtanın etrafında toplanmış olan gruba katıldım. Zimmerman bugünün programını karalıyor. Çocuklar kağıda iyice baktıktan sonra kendilerine ayrılan istasyonlara doğru ilerlemeye başladıklarında odada birkaç homurdanma oluyor.

"Hey. İyi misin?" Hunter yanımdaki yerinden bana bakarak soruyor.

"Evet, iyiyim. Neden?"

"Dün gece kaçtın -Phillips, Thomas'ın partisine gelmediğin için çok kızdı bu arada- ve sonra da günün büyük bölümünde odandaydın. İşte bu yüzden."

"Dün kendimi biraz tıkanmış hissettim. Yirmi dört saat dinlenmeye ihtiyacım vardı. Biraz dinleneyim."

Hunter daha da endişeli görünüyor ve ona yalan söylediğim için kendimi bok gibi hissediyorum. Odaklanmam konusundaki uyarılarından sonra dün gece Harlow'la birlikte olduğumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Önceki sezonlarda bekâr değildim. Ama daha önce hiç Harlow'un beni etkilediği gibi dikkatim dağılmamıştı.

Bunun farkındaydım ve bu yüzden dün gecenin asla yaşanmaması gerekiyordu. Ama oldu ve ben bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

"İyiyim," diyorum, sonra beyaz tahtaya bakıyorum ve açık bir haltere yöneliyorum. Halterin ucunu plakalarla doldururken bir esnemeyi daha gizliyorum.

Eğer yeterince zamanım olsaydı, bir kahve içmek için dururdum.

Çubuğun her iki ucundaki tasmaları sıkarken Aidan yanıma geliyor. "Hart! Dün gece neden gelmedin? Thomas'ın partisi için sana beş kez mesaj attım."

"Onları görmedim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Dostum, bir bağıllık vardır, bir de delilik. Sen hızla ikinci kategoriye doğru ilerliyorsun. Biraz eğlen, tamam mı?"

Aidan'a yarı yarıya gerçeği söylemek istiyorum: hayatımın en iyi seksini yapmakla meşgul olduğum için partiyi . Kendimi hokeye çok adadığım konusunda onu rahatlatmak için. Ama Aidan'ın kocaman bir ağzı var. Eğer ona söylersem, tüm takım -hatta tüm okul- muhtemelen bunu duyacak.

Ve dün geceyi her zaman hokeyi düşünmediğimi kanıtlamak için küçümsemek ucuz geliyor.

"Çok eğleniyorum Phillips," diye cevap veriyorum. "Sen puanların için endişelen, bırak ben de sosyal hayatım için endişeleneyim, tamam mı?"

"Çok mu eğlenceli? İyiydi, Hart."

"Bu benim atışım Phillips," diye hatırlatıyorum ona.

Hokeyden başka bir şey düşünmediğim konusunda yanılıyor ama hokeye odaklandığım konusunda haklı.

Takımdaki bazı oyuncuların kazanma konusunda rehavete kapılmasından endişe ediyorum. Yenilgisiz bir sezon geçirirken bunu yapmak sandığınızdan daha kolay. Kazanmayı beklerken. Ama her galibiyetle playofflara biraz daha yaklaşıyoruz. En düşük lig seviyesinde bile bu, baskı ve beklentilerin artacağı anlamına geliyor.

Bunun için hazırlanan tek kişi ben olamam. Son üç sezondur olan buydu.

Aidan sırtıtmayı bırakarak, "Evet, biliyorum," diye yanıtlıyor. "İkinci sıra hazır olacak. Söz veriyorum."

"Harika." Bankın üzerine uzandım ve halteri kaldırdım.

Ağırlık kaldırmaktan nefret ediyorum. Kas geliştirmenin gerekli bir parçası olduğunu anlıyorum ve bu gücün buza yansıyacağını biliyorum. Ama bir ağırlık çubuğunu tekrar tekrar kaldırıp indirmektense koşmayı ya da buzda olmayı tercih ederim. Kaslarım titremeye başladıktan sonra bile işbirliği yapmaya devam etmeleri için onları ikna ederken, ağırlık odasının çatlak alçı tavanını incelemekten başka yapacak bir şey yok.

Ağırlık antrenmanının tamamı yaklaşık bir saat sürüyor ve ardından bir sonraki rakiplerimizin kasetlerini izlemek için film odasına geçiyoruz.

Buraya film odası demek yanlış olur. Atletizm bütçeleri konusunda cömert olan ve başlangıçta sağlam bir bütçeye sahip olan okulların aksine, bizimki çıplak kemikler. Bir ortaokul beden eğitimi sınıfını andırıyor. Aşınmış muşamba, bir zamanlar beyaza boyanmış ama uzun zaman önce griye dönmüş duvarlar ve oturduğunuzda gıcırdayan metal katlanır sandalyeler. Silinme özelliğini kaybetmiş bir beyaz tahta var. Solmuş siyah ve mavi keçeli kalem izleri yüzeyi bozuyor ve ekrana yansıtılan videoya dalgalı çizgiler ekliyor.

Koç Keller'ın stratejisi her zaman büyük ölçüde film izlemeye dayanmıştır. Rakipleri gözetlemektense bireysel beceriler üzerinde çalışmayı tercih eden oyuncular ve başka koçlar tanıyorum. Sanırım bunun zihinsel bir yönü de var. Üstün bir takımı izlemek moral bozucu olabilir. Ancak diğer oyuncuların hareketlerini tahmin etmek her zaman güçlü olduğum bir alan olmuştur. Buza adım atmadan önce oyun tarzları hakkında iyi bir fikre sahip olduğumda bunu yapmak çok daha kolay. Hafta sonu antrenmanları tam bir saçmalık olabiliyor. Dikkat dağıtıcı şeyler ve homurdanmalarla dolu. Tüm film seansı boyunca hiç mırıldanma ya da zaman kontrolü olmamasından etkilendim. Ya da koç buzda zaman geçireceğimizi söylediğinde

Somerville Sharks'ın yarısını etkileyen grip yüzünden bu akşam saat sekizde.

Çocukların soğukkanlılığından etkilendim. Kendimi buna adanmış olmama rağmen, şampiyonluğun güvenli bir bahis olduğunu düşünmüyorum. Takım arkadaşlarıma güvenmek, sadece yeteneklerine değil bağlılıklarına da güvenmek çok işe yarayacaktır.

"Hart. Bir dakikan var mı?" Diğerleri karanlık odadan çıkarken Koç soruyor.

"Evet, tabii."

Projektörle uğraştığı yere doğru yürüdüm. "N'aber, Koç?"

"Senin hakkında birkaç telefon aldım, Hart."

Kalbim yerinden fırladı. "Öyle mi?"

"Evet," diye onaylıyor. "Sporda garanti diye bir şey yoktur ama sen iyi bir noktadasın. Müthiş bir serinin başındasın."

Bir nefes üflüyorum. "Ya bu seri sona ererse?"

Bu, her maça çıktığımda ortaya çıkan ve W sütununa eklenen her işaretle daha da artan bir korku. Kazanacağımızı ummak yerine kaybedeceğimizden endişelenerek buza adım atıyorum.

"O zaman biter. Ben lanet olası koçum Hart. Benim işim maçın sonunda daha çok gol atan takım olmamızı sağlamak. Seninki de olabileceğin en iyi pivot olmak. Özellikle bu sezon kaptan olarak bizi nasıl geliştirdiğini fark etmediğimi sanma." Soyunma odasını işaret ediyor. "Oradaki çocuklar? Seni uçurumdan bile takip ederler. Daha önce hiç bu kadar kararlı bir takım görmemiştim. Eğer bir şampiyonluğu en çok isteyerek kazanmak mümkün olsaydı, o arenada çoktan yeni bir pankart olurdu. Siz odaklanın, yaptığınız şeyi yapmaya devam edin ve bırakın skor tabelasını ben düşüneyim. Sezon sonu anlamına gelen bir maçı kaybetmemize daha çok var. Eğer böyle bir şey olursa, bir sonraki maçı kazanmak için daha çok çalışacağız."

Başımı salladım. "Tamam. Teşekkürler."

"Git buradan," dedi bana. "Sekizde görüşürüz."

"Sonra görüşürüz, Koç."

Koç Keller projektörü kapatmaya geri dönmeden önce başıyla onaylıyor. Telefonu çalıyor ve ben odadan çıkmaya fırsat bulamadan "Merhaba tatlım" diyerek telefonu çıkarıyor. Koç'un ev hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Evli olup olmadığını ya da çocuğu olup olmadığını. Konu hokeyle ilgili olmayan şeylere geldiğinde her zaman kapalı bir kitap olmuştur. Sanırım benim gibi.

Soyunma odasına gidiyorum. Çocukların çoğu çoktan gitmiş, muhtemelen akşam yemeğini yemek ya da akşamki paten öncesi ödevlerini bitirmek için acele ediyorlardı. Aidan bankta oturmuş spor ayakkabılarını bağlıyor. Hunter ve Robby ortak işletme derslerinden birinde bir ödev hakkında konuşuyorlar.

Terli tişörtümü çıkarıp duş alma zahmetine girmemeye karar verdim. Paten kaydktan sonra bir duş daha almam gerekecek.

Aidan bana bakıyor, sonra da iki kez dönüp . "*Lanet olsun*, Hart. Bir puma ile güreş maçını mı kaybettin?"

Robby ve Hunter bu bakıyor. Kafamın içinde yüksek sesle yemin ediyorum.

Hepsinin ne gördüğünü anlamak için aşağıya bakmama gerek yok. Buraya gelmeden önce üstümü değiştirdiğimde göğsümdeki izleri fark ettim. Sırtımda da bir kaç tane olduğuna eminim.

Hunter suçlayıcı bir şekilde, "Dün gece evde kaldığını sanıyordum," diyor.

"Yaptım. Sadece yalnız değildim." Çantamdan temiz bir gömlek çıkarıp hızla üzerime geçirdim.

"Sokakta neden bir araba olduğunu merak ediyordum," diyor Aidan. "Sarah mıydı?"

"Evet," diye cevap veriyorum, sonra çenemi sıkıyorum. Aidan'a bir isim vermek istememiştim. Sadece bu konuşmadan olabildiğince çabuk kaçmaya çalışıyorum.

"Aferin sana Hart. Evde görüşürüz çocuklar." Aidan ayağa kalkar, çantasını alır ve gider.

Robby hemen arkasında.

Hunter kalıyor. "Dün gece Sarah Clark'la birlikte değildin. Onu yanlışlıkla partide başka bir adamla gördüm. Bana üçüncü kez yalan söylemek ister misin?"

Nefes veriyorum. "Soru sormayı kessin diye Aidan'la anlaştım. Kiminle yattığın onu ilgilendirmez. Seni de ilgilendirmez."

"Harlow Hayesti, değil mi?"

Çantamın fermuarını çekip yüzümü ona dönüyorum. "Az önce ne ben Morgan? Williams ve takımın yarısı gibi ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" "Hayır, yok. Ama eğer bu seni rahatsız ederdi, değil mi?"

Hunter başını sallar ve alay eder. "Bu hatunla aranda ne var? Yıllardır ondan nefret ediyorsun, şimdi de onunla mı yatıyorsun?"

"Sana ne?" Tersliyorum.

"*Seni* önemsiyorum Conor. Senin formanı satın almak ve tanıştığım herkese en iyi arkadaşımın profesyonel olarak hokey oynadığını söylemek istiyorum. Bunu hak ediyorsun. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun. Ve biz çok yakınız. *Sen* çok yakınsın. Onunla ilişkiye gireceksen sezon sonuna kadar bekle. Bana bunun seni etkilemediğini söyleme. Bugün zombi gibiydin. Bütün takım fark etti. Kendi geleceğini mahvetmeyi umursamıyorsan, onları düşün. Hepimiz senin şansını yakalaman için kığımızı yırtıyoruz. Kazanmaya odaklanmak yerine sevişmekle meşgul olduğunu söylemek ister misin?"

Bana bir şey söyleme fırsatı vermeden çekip gitti. Ne cevap verirdim bilmiyorum zaten. Hunter'ın hayal kırıklığı, o gittikten sonra bile soyunma odasında ağır bir yük gibi. Tanıdığım en soğukkanlı ve akli başında adamdır. Sinirlenmesi, başkasının işine burnunu sokması için çok şey gerekir.

Telefonum cebimde vızıldıyor. Çıkardığımda annemden bir mesaj görüyorum, nasıl olduğumu soruyor ve yarınki vardiyasından önce beni arayacağını söylüyor. Cevap veriyorum, iyi olduğumu ve yakında onunla konuşacağımı bildiriyorum.

Sonra mesajlarıma bakıyorum. Harlow'a hiç mesaj atmadım ama numarası bende var. Ve bütün gün onu kullanmayı, bu sabahki ayrılığımız için özür dilemeyi düşünüyordum. Çekip gittiğim için.

Hepimiz sana şans vermek için kıcımızı yırtıyoruz. Kazanmaya odaklanmak yerine sevişmekle meşgul olduğunu mu söylemek istiyorsun?

Telefonu cebime sokup soyunma odasından çıkıyorum ve kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

HARLOW

Beş, dört, üç, iki, bir.

Kulaçları kafamda sayıyorum, sonra suyun altında takla atıyorum, havuz duvarının sert kenarından uzaklaşıyorum. Ciğerlerim hava için çığlık atana kadar tekme atıyorum, yüzeyi kırıyorum ve sonra serbest stile başlıyorum.

Durmadan önce on tur daha yüzdüm. Saate baktım, bir saatten fazladır burada olduğumu doğruladım.

Kaslarım ağrıyor, kendimi havuzdan çıkarıp soyunma odasına doğru ilerlerken yorgunluktan titriyorum. Bu sabah uyudum, dünden yorgun düşmüştüm, sonra biraz iş yapmak için önce kütüphaneye gittim. Günün büyük bir kısmını orada geçirdikten sonra kampüsten ayrılmadan önce yüzmek için buraya geldim.

Soyunma odası boştu, ben de duş aldım. Eve'in yarın resim dersi için önemli bir projesi var. Bu sabah bana eve geç geleceğini söyledi. Hazır dışarı çıkmışken yemek de yiyebilirim. Eve'e göre saçımda ne kadar az klor kalırsa o kadar iyi.

Duş alıp tozluk ve sıcacık bir kazak giydikten sonra havuz binasından çıkıyorum. Soğuk hava ıslak saçlarımı üşütüyor ve arabama doğru koşarken titrememe neden oluyor. Dün yağan kar çoktan kalkmış ama dışarısı buz gibi.

Arabama bindiğimde birkaç dakika düşünürüm.

Gaffney'den yemek alabilir ya da şehir merkezindeki pizzacıda durabilirdim. Cuma gecesi Eric'in beni götürdüğü Meksika restoranına gitmeye karar verdim. Yemekler harikaydı ve daha uzun bir yolculuk için havamdaydım. Tüm okul ödevlerim bitti ve evde beni bekleyen tek şey boş bir ev. Saçlarımın daha hızlı kurumasını umarak vantilatörü açıyorum ve müziği açıyorum.

Küçük restorana adımımı attığımda beni hemen baharat ve narenciye kokuları karşılıyor. Etrafımdaki neşeli, renkli ortama göz gezdiriyorum. Bütün gün kütüphanede oturduktan ve ardından yüzdükten sonra, aşırı duyuşal bir yüklenme yaşıyorum.

Cuma gecesinden daha kalabalıklar. Bütün masalar dolu. İki kız tezgahda sipariş veriyor. Arkalarından sıraya girip menüyü tarıyorum. Yine balık taco mu alsam yoksa farklı bir şey mi denesem diye kararsızım.

En yakınımıdaki kızın sürekli bu yöne bakması dikkatimi dağıtıyor. Onu tanımıyorum, bu yüzden bana baktığından şüpheliyim.

"Hayes."

Donup kalıyorum. Sadece bir kişi bana böyle seslenir. Ayrıca, onun sesini tanıyorum.

Yemek almaya karar verdiğimde Conor'la burada karşılaşma ihtimali aklıma gelmemişti. O sadece Cuma gecesi buradaydı. Ben de öyleydim sanırım.

"Hart," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. Hızla yükselen vücut ısımla tam bir tezat oluşturuyor.

"Hafta sonu iyi miydi?" diye soruyor. "Akılda kalıcı bir şey yok."

Sonunda ona baktığımda Conor'ın dudaklarının köşeleri eğlenerek yukarı doğru kalkıyor. Benim dudaklarımda olan dudaklar. Vücutumun her yerinde olan dudaklar. Ve bu *çok* unutulmazdı ama artık bunu itiraf etmek kabul edilebilir gelmiyor.

"Bu çok kötü."

"Evet."

Önümdeki kızlar siparişlerini bitirdi ve sıra bana geldi. Tavuklu burritoda karar kıldım. Conor biftekli sipariş etti.

Yemeğimizi beklerken daha fazla sohbet etmeye çalışacağından endişeleniyorum. Yapmayınca hayal kırıklığına uğradım. Yemeği hazır olana kadar hakkında fısıldaşan iki kızı görmezden gelerek telefonunda geziniyor. Tavuk kalmamıştı, o yüzden siparişim gecikti. Yemeğini alıp giderken bana bakmadı bile ve ben de bunun iyi olduğuna karar verdim. En azından beni kabul etti ve bir noktada ondan istediğim tek şey buydu.

Numaram söylendi ve kasaya gidip kredi kartımı çıkardım.

"Parası ödendi, bayan. İyi geceler." Kadın, içinde yemeğimin olduğu kâğıt kutuyu bana doğru itiyor.

Sırayı beklettiğimi fark edene kadar şaşkın şaşkın duruyorum.

Ona teşekkür ediyorum ve sonra kapıya yöneliyorum. Hâlâ boş masa yok ve ben de kanepemde yemeyi tercih ederim.

Conor dışarıda bekliyor.

Kaldırımın kenarında durduğunu görür görmez adımlarım tekliyor ama tepkimi gizlemeye çalışıyorum. Ne söyleyeceğimi düşünerek ona yavaşça yaklaşıırken kutuyu sıkıca kavriyorum.

Taşıdığım yiyeceğe doğru başımı sallayarak "Teşekkürler," demekle yetiniyorum. Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Bu kelimeyi sevmediğini sanıyordum."

Nefesimi çek. "Bunun hakkında konuşup konuşmadığımızdan emin değildim."

Başını yavaşça sallıyor. "Dün sabah için özür dilerim. O şekilde tepki vermemeliydim."

"değil."

"Hayır, öyle değil. Ben sadece..." Nefes veriyor. "Onunla arkadaş olduğumu biliyordum. Ama ben *bilmiyordum*. Ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Bu mantıklı mı?"

"Evet, öyle."

Conor'ın yanındayken komplikasyonları düşünmemek kolay, hem de çok kolay. Son üç yıldır birbirimizden uzak durmamızın *sebepleri* olduğunu hatırlamak.

"Bu akşam antrenmanınız var mı?"
diye sordum. "Hayır. Pazar günleri
genelde izinliyiz."

Derin bir nefes alıyorum. "Bütün günü kütüphanede ödevlerimi yetiştirerek geçirdim ve Eve'in bu akşam yapması gereken bir sanat etkinliği var. Planım televizyon izlemek ve bu kanepede bunu yemekti. Eğer, bilirsin, sıkıldıysan."

"Evet, tamam."

"Öyle mi?" Kalbim yerinden fırlıyor ve ona sakın
söylüyorum. Başını salladı. "Senin evinde görüşürüz."

Conor hemen arkamdan garaj yoluna girdi. Kelimenin tam anlamıyla beni buraya kadar takip etti, dikiz aynasına her baktığımda farları ikiz ışıık saçıyordu.

Akşam yemeğimi ve sırt çantamı yolcu koltuğundan alıp soğuk gece havasına çıkıyorum.

Conor cipinden inerken, "Sabaha kadar burada olacağımızdan emin değildim," diye takılıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Yavaş bir sürücü olduğumu biliyorum; daha önce pek çok kişi bana bunu söyledi. Somerville'de yaşamının tek dezavantajı sık sık araba kullanmanın gerekmesi. Bunu her zaman stresli bulmuşumdur. Bir de annemle babam bir araba kazasında öldü, o da var.

Ön kapının kilidini açıyorum, içeri girerken Conor'a bakıyorum. Merakla etrafına bakıyor.

Oturma odası dağınık. Sırt çantamı bırakıp yemeğimi koyuyorum, yağmur çizmelerimi çıkarıyorum, böylece yastıkları düzeltip

battaniye kanepede. Eve'in eskiz defterleri sehpa yerine köşedeki masaya taşınır.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Conor çoktan ayakkabılarını çıkarmış ve *Holt Hockey* ceketini silkiyordu.

"Bu benim repliğim," diyorum.

Sırtarak yemeğiyle birlikte kanepeye doğru yürüyor ve oturuyor. "Bunun hakkında mı konuşuyoruz?"

"Önce sana sordum."

"Eğer sorduğun buysa, hiç olmamış gibi davranmak istemiyorum." Kutuyu açıyor ve burritosunun etrafındaki folyoyu açmaya başlıyor.

Koku midemi bulandırıyor. Temizlik yapmaktan vazgeçiyorum -elektrik süpürgesini çıkaracak değilim ya- ve yanına oturmadan önce kendi yemeğimi alıyorum.

Aramızda bir adım boşluk bırakmaya dikkat ediyorum.

Conor'la nerede durduğumdan nadiren emin oluyorum. Hem sıcak hem soğuk. Alaycı ve ciddi. Anlayışlı ve mantıksız. Bazı tepkilerini ve motivasyonlarını anlıyorum. Diğerleri kafamı karıştırıyor. Neden dün çekip gitti ama bu gece burada? Sakinleşmek için zamana mı ihtiyacı vardı? Benim onun üzerinde kafa yordüğüm gibi o da beni düşündü mü?

Tüm soruları soracak kadar cesur değilim.

Kumandayı ona uzattım, dürümümle minderlere yaslandım ve ona "Seçim senin" dedim.

"*Legally Blonde* izleyeceğimizi

düşünmüştüm." Homurdanıyorum. "Sen zaten

izledin. İddiaya göre."

"*Sözde*" mi? Senin için yaptığım dans gösterisini unuttun mu?

Çünkü bunu yine yapacağım,

Hayes." "Sadece bir film seç,

Hart."

Cuma akşamı izlediğimiz süper kahraman filminden daha iyi olan *Wedding Crashers*'ı seçti. Adını çoktan unuttum.

Burritomu bitirdikten sonra buzdolabından iki zencefilli soda alıp birini ona ikram ediyorum. "Teşekkürler" diyerek alıyor ve sonra tekrar kanepeye oturuyorum.

Bu sefer ona biraz daha yakın, kendime kasıtlı olmadığını söylüyorum ama kesinlikle öyle.

Onu buraya neler olabileceğine dair bir beklentiyle davet etmedim. Yemeğimin parasını ödedikten ve dün için özür diledikten sonra bana kibarca geldi. Ayrıca onunla vakit geçirmek istedim. Hangi sorular yanıtlanırsa yanıtlanırsın ya da onun hakkında hangi sonuçlara varırsam varayım, Conor ilgimi çekiyor. O bir bataklık, tehlikeli ve görmezden gelinmesi imkansız.

Eve film den yarım saat sonra bana mesaj attı.

Hepsi tamam. Ama geceyi Ben'de geçireceğim. Yarın görüşürüz!

Mesajı beğendim, böylece izlediğimi biliyor. Sonra hâlâ filmi izliyormuş gibi yapan Conor'a bakıyorum.

"Eve geceyi erkek arkadaşında geçirecek," diyorum ve telefonumu tekrar sehpanın üzerine koyuyorum.

Kiminle mesajlaştığım hakkında varsayımlarda bulunmasını istemiyorum. Ve evet, bu biraz davetiye gibi.

Conor başını sallıyor. Sonra da "Ne zamandır birlikteler?" diye sorar.

"Eve ve erkek arkadaşı mı? Bir süredir. Birinci Sınıf Haftası etkinliklerinden birinde tanıştılar."

Bir kez daha başını sallıyor, sonra yeniden filme odaklanıyor. "Gerçekten izliyor musun?"

Bana baktı. "*İzleyebilmemiz için koymamı söylediğin film* Öyle mi? Evet."

"Diğer eğlence seçenekleriyle ilgileniyor musunuz?"

Bacaklarımı kanepeye doğru çekerken gözleri kararıyor. Ayağımı, çok bilinçli bir şekilde, eşofmanının içinde büyüyen şişkinliğin üzerine koyuyorum.

Conor arkasına yaslanıp kalçalarını açıyor, böylece gri kumaş ereksiyonu boyunca daha sıkı geriliyor. "Diğer eğlence seçenekleri neler?"

"Sertleşmişsin."

"Yok artık," diyor kendini ayarlayarak. "Son bir saattir bir kanepede yalnızız."

Kendimi en iyi halimden çok uzakta hissediyorum, hala kadınlar soyunma odasında duş aldıktan sonra giydiğim taytları giyiyorum. Saçımı arabamın havalandırmasıyla kuruttum ve dudak kremim bile yok.

Bu şartlar altında bana tepki vermesi? Kendimi seksi hissediyorum.

"Son bir saattir bir hamle yapmanı bekliyordum." Yürüyüp giden oydu. Hiç mesaj atmayan.

Conor'ın çenesi birkaç kez çalışır. "Buraya takılmak için gelmedim."

"Neden buraya geldin?"

"İstedim," diyor bana.

Kucağına tırmandım. "Ya *bunu* istersem? Ya sikini tekrar istersem, Conor?"

İniltisi alçak ve işkenceli. Ben kalçalarımı hareket ettirip sürtünme yarattıkça sesi daha da yükseliyor.

"Prezervatifin var mı?" diye soruyor.

"Sanırım Ben-Eve'in erkek arkadaşı- banyoda biraz saklıyor. Ama o senden bir karış daha kısa. Bu yüzden emin değilim..."

Conor sırtıyor, ne dediğimi anlıyor. Bu pozisyonda onun cüssesini görmezden gelmek imkânsız. "Arabamdan bir tane alacağım. Bir saniye."

Ayağa kalktı ve ön kapıdan çıktı. Ben de ayağa kalkıyorum, tüm kıyafetlerimi çıkarıyorum ve kanepeye geri oturuyorum. Işıklar kısık ve panjurlar kapalı olsa bile, oturma odasında tamamen çıplak oturmak çok tuhaf hissettiriyor. Yine de bu sadece seks ve bunu hatırlatmaya ihtiyacım var. Kanepede kısa bir sevişme, onu yatak odama getirmekten daha az samimi. En azından kendime böyle söylüyorum.

Her tuhaflık Conor'ın döndüğünde vereceği tepkiye değer.

İfadesi hemen değişiyor, gözleri çıplak bedenimde gezinirken yüzündeki arzu açıkça belli oluyor. Kanepeye ulaşır ulaşmaz eşofmanını indiriyor, prezervatifi yırtarak açıyor ve ereksiyonunu örtüyor.

Onu izlerken tüm vücudum karıncalanıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve nefes alışım da hızlanıyor, beklenti sistemime yayılıyor. Uyluklarımın arasında ikinci, ısrarlı bir nabız başlıyor.

Haksız yere çekici. Ezici bir
şekilde erkeksi. Ve bu gece,
tamamen benim.

Conor kanepeye oturur ve kazağını çıkarır. "Buraya gel, Harlow."

Eşofmanını sonuna kadar indirmeye bile zahmet etmedi. Görünüşe göre o da benim kadar sabırsız ve istekli ve bedenim buna onun fiziksel görünüşü karşısında sersemlediği tepki veriyor.

Kucağına yerleşiyorum, kocaman elleri göğüslerimi kavradığında inliyorum, aynı anda amım ereksiyonunu okşuyor. Beklemediğim bir şekilde beni öpüyor, dilinin her darbesi uyarılmamı daha da artırıyor.

Conor'ın sağ eli göğsümden ayrılıp karnımdan aşağı kayıyor, nasırlarının hafif törpüsü tenimde ürpertiler yaratıyor. Klitorisimi buluyor ve ağzına doğru inlememe neden olacak bir beceriyle ovuyor. Ve sonra penisinin kalın başı orada, giriş yerimle alay ediyor. Sikini açıklığının etrafında ileri geri yönlendiriyor, ara sıra az önce oynadığı sinir demetini fırçalıyor.

Aşağı inmeye çalışıyorum ama o beni geri çekiyor. Hırlıyorum, sinirleniyorum. Dişlerimi alt dudağına gömüyorum ve göğsünün eğlenceyle gümbürdediğini hissediyorum. Ve sonra -son olarak- zaten bağımlısı o lezzetli esneme geliyor.

Büyük olduğunu biliyorum. Bu açıdan bakınca, *kocaman* görünüyor.

İlk başta, doldurulmak bir rahatlamadır. Sürekli dibe vurmasını bekliyorum ama olmuyor. Ne kadar sıkı ve şiş olduğumu söyleyebilirim, beni nasıl zorla açtığını hissedebiliyorum. *Beni yararak açıyor* gibi hissediyorum.

"Sakin ol, Hayes. Beni zaten iki kez aldın, unuttun mu?"

"Üçüncüsü cazip *değil*."

Conor'ın göğsü bir kahkahayla daha titriyor. Sonra bizi ileriye doğru hareket ettiriyor, dizlerimi minderlere sıkıştırmak yerine kanepeye uzanmam için daha fazla alan sağlıyor. Dudakları boynumun hassas derisinde geziniyor. Dili köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor. Ve sonra başparmağı klitorisime geri dönüyor, içime girdiği noktanın tam üzerinde daire çiziyor. Bedenim karşılık veriyor, titreşiyor ve sonra onun etrafında gevşiyor. Daha derine kayıyor. Ve daha derine. Ve *sonunda*, taşaklarını kıcımda hissedebiliyorum.

"Aferin kızıma," dedi bana.

Arkasına yaslanıyor, elleri kalçalarımın altına iniyor. Beni daha da yaklaştırıyor, böylece kalçalarımız tamamen aynı hizaya geliyor. Klitorisim kasık kıllarına sürtünüyor ve inliyorum.

"Vay anasını. Şu haline bak, Hayes." Sesi hayranlık uyandırıcı, gizemli gözleri ise tahrik edici. Kalçalarımı kaldırırken aşağı bakıyorum, içimden kayışını izliyorum. Sadece ucu kaldığında, tekrar aşağıya batıyorum. Bu sefer çok daha kolay bir süzülüş.

Conor'ın çenesi sıkıca kenetlenmiş, aletinin içimde kayboluşunu izlerken boynunun tendonları kalkmış.

"Biraz daha hızlı?" diye öneriyor.

Bir kahkaha attım. "Sen de biraz iş yapmayı dene."

Bunun için yeterince atletik olduğumdan emin değilim. O sadece çok büyük.

Beklediğimden daha hızlı hareket ediyor, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucağından kaldırıyor. "Eğil," diyor bana.

Benim var.

Sonra elleri tekrar kalçalarımın altına ve arkamdan içime giriyor. Şaşırılmış bir şekilde nefes alıyorum ve bu nefes, inlemeye başladığında hızla inlemeye dönüşüyor.

İtiş. Hız cezalandırıcı ve sabırsız, beni o kadar hızlı dövüyor ki öne düşmemek için koltuk minderlerini yumruklamak zorunda kalıyorum. Onu yatak odama getirmemek bir hataydı. Bu *çok* samimi hissettiriyor ve artık bu kanepede ders çalışamayacağım.

Orgazmım hızla artıyor, her itiş baskıyı artırıyor.

Isı tenimi kavuruyor. Çok ama çok yakınım. Ve sonra bir çığlıkla boşalıyorum, öne doğru yığılmadan önce onun adını haykırıyorum. Orgazmım boyunca beni beceriyor, sonra kendi boşalmasını bulurken aletin içimde nabız gibi attığını hissediyorum.

Conor yavaşça içimden çıkıyor ve prezervatifi sarmak için sehpanın üzerinden akşam yemeğiyle birlikte gelen peçetelerden birini alıyor. Sırt üstü yuvarlanıyorum, hâlâ ağır ağır nefes alıyorum. Endorfinler vücudumda vızıldıyor, kaslarım gevşiyor ve rahatlıyor.

Onunla olan seks anılarım, gerçek bir şeyi tekrar deneyimlemek gibi değildi.

Sweatshirt'ünü kapıp tekrar üzerine geçiriyor. Tek çıplak kişi olmak istemediğim için oturup kendi kıyafetlerimi aldım.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Conor eşofmanlarını giyerken duraksıyor. "İlginç zamanlama." Sırıttıyor. "Tabii, devam et."

Sevişmiş olsa bile bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Ama sormak için en iyi zamanın bu olduğunu düşündüm. Ve Eve dün bahsettiğinden beri Mary'ye yardım etmeye karar verdim. Clayton'la ruh ikizi olduklarından şüpheliyim ama kim bilir? Conor Hart'ın seks yaptıktan hemen sonra oturma odamda olacağını hiç düşünmemiştim. Daha çılgınca şeyler de oldu.

"Clayton'ın arkadaşısın, değil mi?" diye sordum. "Thomas mı? Evet, sanırım öyle."

"Bir arkadaşım var, Mary-aslında o daha çok Eve ile arkadaş ama-"

"Sadede gel, Hayes."

"Cumartesi gecesi benimle çıkar mısın?" Pat diye söyledim. "Yani, sadece *biz* değil. Başka insanlarla. Mary Clayton'a aşık ama utangaç ve onunla tek başına çıkmak istemiyor. Eve, Mary ve benim bowlinge gittiğimizle ilgili çılgın bir hikaye uydurdu -ki gitmiyoruz- ve sanırım Clayton da gitmeyi kabul etti. Onlarla üçüncü kişi olmak istemiyorum. Clayton'la arkadaş olursan daha az garip olur."

"Bu çifte randevuya benziyor." Giyinmeye odaklandığım için ses tonundan bir şey anlayamıyorum.

"Biliyorum. Ama öyle değil. Bu bir takılma. Ya da yarım bir randevu. Biz çıkmayan taraf olacağız tabii ki."

Hiçbir şey söylemiyor. Sonra, "Evet, tabii, gideceğim."

"Gerçekten mi?" Yapıp yapmayacağından emin değildim. Yapmayacağını varsaydım.

Conor cebinden arabasının anahtarlarını çıkarırken başını sallıyor. Gidiyor ve ben hayal kırıklığına uğramaktan nefret ediyorum. "Evet. Ama sen de benim için bir iyilik yapmalısın."

"Bu... cinsel bir şey mi?"

Conor . "Hayır. Cuma akşamı maçıma gelmelisin."

Zaten gitmeyi planlıyordum ama bunu ona söylemedim. Sadece kabul ediyorum. "Tamam."

"Güzel. Cumartesi günü saat sekizde seni alırım." "Kendim sürebilirim," diye teklif ettim.

"Araba kullanmamın sakıncası yok. Sonra görüşürüz, tamam mı?" "Tamam."

Başını sallıyor, arabasının anahtarlarını tek parmağında döndürüyor ve kapıya yöneliyor.

Akşam yemeğimin kutusunu atıyorum, kanepeyi düzeltiyorum, biraz bulaşık yıkıyorum ve sonra yatmak için hazırlanıyorum.

Yorganın altına girdikten hemen sonra telefonum bir mesajla çalıyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Hepsi bilinmeyen bir numaradan. İlk mesajı okur okumaz kim olduğunu anladım.

İyi geceler, Hayes.

ne için teşekkürler.

Seks için rica ederim.

Alt dudağımı ısırarak gülümsüyorum. Tam bir ukala.

Bu kim?

Bir saat önce bağıırken adımı gayet iyi hatırlıyor gibiydin.

Bu hala çok daraltmıyor...

Bunu şahsen dene, Harlow. Bir dahaki sefere daha uzun yalvartırım seni.

Bir dahaki sefere?

Bir dahaki sefere.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

CONOR

G ame günleri her zaman farklı hissettirir. Kan dolaşımda sessiz bir uğultu var. Her düşüncenin arkasında karıncalanan özel bir farkındalık. Her molekül ve kas daha sonra ne olacağını bilir, performans göstermeye hazırlanır.

Benden ne beklendiğini
biliyorum. Nasıl biteceğini
bilmiyorum.

Bunun verdiği ek bir heyecan var. Bir maçın sonunda skor tabelasında ne yazacağını bilmeyi seçebilseydim bile, bunu yapmazdım. Beklenmeyenin verdiği bir heyecan var. Meydan okumanın. Uğruna çok çalıştığım namağlup sezonun her an elimden kayıp gidebileceğini bilmek. Rehavete yer yok.

Gürültü yapıyorum. Sezona dokuz maçla başladık ve her birini kazandık. Geçen hafta *Center Line Commentary*'de Holt hakkında "Division III'ün Karanlık Atı?" başlıklı bir makale vardı.

Bir makale herhangi bir yerle anlaşılmam için yeterli değil. Ama birkaç kişinin geçmişimi araştırması için yeterli olabilir. Birleşime katılmamamın iyi bir nedeni olduğunu anlamaları için. Seçmelere girmek için. Gözlerinde milyonlarca dolar işareti olan sözleşmeli çaylaklardan üç kat daha fazla çalışacağımı fark etmeleri için.

Omzunuzdaki bir çip, yüklü bir çekten çok daha iyi bir teşviktir. En azından benim için.

Telefonumun alarmı çalmaya başladı. Bükülmüş çarşafların arasından yuvarlanıyorum ve ayak parmağım yerdeki bir ders kitabına çarpınca küfrediyorum. Odamın kapsamlı bir temizliğe ihtiyacı var. Muhtemelen yakın zamanda olmayacağını bildiğim bir temizlik.

Üzerime bir eşofman altı ve bir tişört geçirip kahve aramak için aşağıya iniyorum.

Topallayarak mutfığa girdiğimde Hunter bana bakıyor. Ayak parmağımdaki ağrı azalmaya başladı ve dün gece bir saat daha paten kaymanın büyük bir hata olduğunu hatırlattı.

"Tanrım, Hart. Diğer adam daha mı iyi görünüyor?" Hunter soruyor.

Onu tersledim. "Ben iyiyim. Antrenman bittikten sonra bir süre pistte kaldım."

Hunter endişeli görünüyor. "İyi olduğuna emin misin? Hampton bu gece kan arayacak. Özellikle de seninkini."

Hatırlatmaya ihtiyacım yok.

"Biliyorum. Hazır olacağım," diye onu temin ediyorum. Hunter kahveyi çoktan hazırlamıştı, ben de büyük bir fincan doldurdum.

"Ciddiyim dostum," diye bastırıyor Hunter. "Sen iyi misin?" "Evet," diyorum. "Bırak da oyun için ben endişeleneyim, tamam mı?" "Tamam." Hunter iki elini de kaldırdı.

İç çektim. "Özür dilerim."

"Birlikte çok zaman geçiriyoruz Hart. Çoğunda huysuz olduğunu zaten biliyorum."

Buzdolabından bir kutu yumurta çıkarırken gözlerimi deviriyorum. Kızarmış domuz pastırması ve çırpılmış yumurta kokusu Aidan'ı aşağıya çekmeye yetiyor. Üzerinde sadece bir çift boxer külotla mutfığa giriyor.

"Ne kadar evcimen değil mi?" Ocağın başında duran ben ve buzdolabında bir bardak portakal suyu dolduran Hunter arasında başını sallıyor.

Hunter, "Artık aile dostu olmadığından emin olmak için burada olman iyi bir şey," diye yorum yapıyor. "Pantolonun var mı Phillips?"

"Evet," diye yanıtlıyor Aidan neşeli bir ses tonuyla. Yüzünde bir gülümsemeyle uyanan o sinir bozucu insanlardan biri.

"Yani bira göbeğini görmek istediğimizi düşündüğün için mi böyle dolaşıyorsun?"

Aidan güler ve karın kaslarını okşar. "Temiz kıyafetim kalmadı. Çamaşır yıkamam lazım."

Hunter gözlerini devirir. "O zaman pis kokulu kışın otobüsün ön tarafında oturmayı planlıyor olsa iyi olur."

"Oyun teçhizatım temiz," diye yanıtlıyor Aidan, biraz kahve alarak.

Kahvaltımı ederken ve telefonumda gezinirken onların sıkıcı kıyafet konuşmalarını duymazdan geliyorum. Sonunda mesajlarıma ulaşıyorum. Tüm ekibe otobüsün ne zaman kalkacağına dair bir hatırlatma gönderiyorum. Sonra Harlow'la olan mesajlaşmamı açıyorum. Pazar gecesi onun evinden döndüğümünden beri ona mesaj atmamıştım.

Çok istedim ama Northampton konferanstaki en büyük rakiplerimizden biri. Bu akşamki maça hazırlanmak, programımın özellikle yoğun olduğu anlamına geliyor. Sadece Koç değil. Bana ne söylemiş olursa olsun, namağlup sezonu devam ettirmek benim sorumluluklarımdan biri gibi geliyor. Gol atma yeteneğime, çocukların odaklanmasını sağlamama bağlı. Benim odaklanmama.

Bu hafta ekstra antrenmanlar yaptım ve Northampton'ın son maçlarını saatlerce izledim, bu akşam kazanmamız için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Belki bir parçam da kendime Harlow'un dikkat dağıtıcı olmadığını kanıtlamaya çalışıyor.

Telefonumu kapattım ve kahvaltı tabaklarımı bulaşık makinesine yerleştirdim. "Ben derse gidiyorum," diyorum, diğer odalara geçmiş olan iki oda arkadaşına.

farklı marka çamaşır deterjanlarını tartışıyorlardı. "Geç kalma, mı?"

"Hatırlatmayı aldık, Kaptan." Aidan telefonunun ekranını bana doğru çeviriyor ve grup sohbetindeki son mesajımı gösteriyor.

Eşyalarımı toplayıp dışarı çıkmadan önce gözlerimi deviriyorum. Gökyüzünden hafif bir sis yağıyor ve her şeyi ince bir nem tabakasıyla kaplıyor. Sırt çantamı ve hokey takımımı arabamın bagajına atıp kampüse doğru sürüyorum.

Bugün sadece bir dersim var: Afro-Amerikan edebiyatı semineri.

Hokey takımındaki çocukların çoğu işletme mezunu. Diplomaya giden kolay bir yol olarak biliniyor ama ben derslerimi seviyorum. Ancak hokeyde başarılı olamazsam İngilizce diplomasıyla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Umarım anlamak zorunda kalmayacağım bir şey olur.

Erkenciyim; odada profesörden başka kimse yok. Bu daha küçük bir seminer olduğu için kampüsteki büyük amfilerden birinde yapılmıyor. Sadece avluya bakan ortalama büyüklükte bir oda.

"Merhaba Conor," diye selamlıyor Profesör Ashland ben içeri girerken.

"Hey, Profesör," diye cevap veriyorum, hokey ceketimi bir sandalyenin arkasına asıp sırt çantamı yere bırakıyorum.

Profesör Ashland önce kapıya sonra da bana baktı. Çantasından bir yığın kâğıt çıkarıyor. "Bunları geri vermek için dersin sonuna kadar bekleyecektim, ama erken geldiğiniz için..." Birini aldı ve bana doğru yürüdü. Geçen hafta teslim ettiğim kompozisyonun sayfasının üstünde kocaman kırmızı bir A vardı. "Çok etkilendim, Conor."

"Teşekkürler, Profesör."

"Mezun olduktan sonraki planlarınız hakkında hiç düşündünüz mü?" diye soruyor.

Be

n. "Profesyonel olarak hokey oynamayı umuyorum," diye itiraf ediyorum.

Bu kampüste yaygın bir bilgidir, ama ben genellikle bunu söylemekten kaçınırım.

kelimeleri yüksek sesle. Bunu yapmak evrenle alay etmek gibi geliyor. *İşte istediğim şey!* Kaybetmenin en çok acı vereceği şeyi işaret eden göz kamaştırıcı bir neon tabela.

Profesör Ashland başını sallıyor. "Hokey takımının iyi bir sezon geçirdiğini duydum. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim."

"Profesyonel bir sporcu olma yolunda bazı belirsizlikler olduğunu tahmin ediyorum."

Küçümseme karşısında başımı salladım. "Evet. Oldukça fazla."

"Sen çok yetenekli bir yazarsın Conor. Seçeneklere sahip olmaktan zarar gelmez. Eğer herhangi bir yüksek lisans programına başvurmak istersen..." Odanın kapısı açılıyor ve Adelaide Jackson odaya giriyor. Yazdığım makaleyi defterimle kapatıyorum. "Sadece düşün," diyor Profesör Ashland.

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım. Teşekkürler."

B planına hazırlanmak akıllıca. Gerçekten sözleşme imzalama ihtimalimin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama cesaret kırıcı derecede düşük olduğunu biliyorum. Büyük ve saygın hokey programlarına sahip profesyonel seviyeye asla ulaşamayacak çocuklar var. *Benim* başaracağıma dair umut beslemek muhtemelen boşa bir çaba. Ama... alternatifleri düşünmek pes etmek gibi geliyor. Bu boktan olasılıkları kabul etmek gibi. Ve ne kadar mantıklı olursa olsun, kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum. Kalbim aklımdan üstün sanırım.

"Hey, Conor," diyor Adelaide koltuğa otururken. "Selam," diye karşılık veriyorum.

Birinci sınıfta, İngilizce 101 dersindeki tüm kızların erkek bir sınıf arkadaşına sahip olmaktan çekindiklerini söyleyebilirim. Hepsi bunun bir şaka olduğunu ya da benim bunu ciddiye almayacağımı düşünüyordu. Şimdi, mezun olduğum sınıfta İngilizce okuyan iki erkekten biriyim. Diğeri, Paul Deering, daha çok basmakalıp edebiyat öğrencisine benziyor: gözlükler, düğmeli gömlekler ve kalın bir tutam kıvrıkcık saç. Bir kitabı kapağına göre yargılamamak için uygun bir hatırlatma.

Ders şu anda okumakta olduğumuz kitabın tartışılmasıyla başlıyor ve Profesör Ashland'ın herkesin makalelerini iade etmesiyle sona eriyor. Doğruca kapıya yöneliyorum. Otobüse zamanında yetişmek için on dakikam var. Geç kalmamaları için herkesi tehdit ettikten sonra, geç kalmam özellikle kötü görünecekti.

Hunter ve Aidan beşeri bilimler binasının dışındaki banklardan birinde bekliyorlar.

Göğsümü tutuyorum. "Siz ikiniz beni beklediğiniz için çok tatlısınız."

Aidan Hunter'a, "Bu konuda hıyarlık yapacağını söylemiştim," diyor. "Kampüse kadar yürüdük ve otobüse binmek için otostop çekiyoruz. Hunter senin havanda olmadığından endişeleniyor." Bu iki cümle bana yönelikti.

"Evet, bunu nasıl söylediğimi ve *sonra* aramızda kalmasını söylediğimi hatırlıyor musun?" Hunter kaşlarını çatarak Aidan'a bakıyor.

Aidan gözlerini deviriyor. "Ona endişelendiğini söylemezsen endişelendiğini nasıl anlayacak?"

"Ona söyledim. Tıpkı beni dinlemediğini sana söylediğim gibi."

"İkinizi de duyabiliyorum," diyorum ve doğru ilerliyorum. Bana yönelen bakışları görmezden . Bana seslenen insanlara başımı sallıyorum ama sohbet etmek için durmuyorum. Havamda değilim ve saat işliyor.

"Morgan'ın neden bu kadar endişelendiğini bana söylemek ister misin?" Aidan yanıma gelerek soruyor. "Yoksa bunu ondan öğrenmemi ve sonra bana söylediğinde şaşırmış gibi mi yapmamı istiyorsun?"

"Morgan'ın sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum Aidan'a, Hunter'a sert bir bakış göndererek. Gerçi son zamanlarda kafa kafaya verdiğimiz tek bir konu var, bu yüzden bir fikrim olduğundan oldukça eminim.

"Bunun Harlow Hayes'le bir ilgisi var mı?" Aidan masumca sorar.

Lanet olsun. "Kesinlikle hiçbir şey," diye ısrar ediyorum.

"Onu maraton için eğittiğini sanıyordum. Bundan vazgeçtin mi?"

"Hayır, vazgeçmedim. Dikkatim dağınıktı, bu gece için hazırlanıyordum." Hunter bir şeyler mırıldanıyor. Aidan gülüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Tanrım, siz ikiniz. Hokey maçını kazanmaya odaklanabilir miyiz? Odaklanamadığımdan mı endişeleniyorsun? Görünüşe göre bu siz ikinizsiniz."

Sessizlik. Sadece ayaklar kaldırıma vuruyor.

"Sanırım hazır," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor Hunter Aidan'a.
Homurdanıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Üçümüz spor merkezine vardığımızda takımın geri kalanı bizi bu akşamki maçımız için Hampton Üniversitesi'ne götürecek olan otobüsün etrafında toplanmıştı bile.

"Herkes bu kadar! Otobüse, çocuklar!" Koç bağırıyor.

Kimse hareket etmiyor. Ben çantamı kargo bölümüne koyana kadar bekliyorlar.

Merdivenlere ulaşır ulaşmaz, herkes beni takip ettiği için bir hareketlilik oluyor.

Gülümsüyorum. Birinci sınıftayken bile takımın lideriydim. Bunun bir nedeni de istatistiklerim. Tarihsel olarak vasat ve sıkıcı bir takımda, gol atan ve buza güvenle adım atan gösterişli bir yıldızım. Liderlik rolü bana doğal geliyor.

Ama bu yıl ilk kez yeteneklerin bir araya gelmesinden ziyade uyumlu bir birim olarak çalıştık. Ben ana bileşenim ve takımda bunu bilmeyen kimse yok. Ve bunu *hissediyorum*. Uyandığımda hissettiğim o uğultu, diskin tam önüme düşmesiyle birlikte her zamanki ateş perdesine ulaşmaya çok yakın.

Hunter yanımdaki koltuğa oturdu. "Phillips'e seni rahatsız etmesini ben söylemedim," diyor bana. "Seni bu hafta hazırlanırken gördüm. Tam havandasın dostum."

"Evet. Öyleyim."

"Ve ben de-" Koridorun karşısındaki Sampson'a bakar. "Diğer şeyi bırakacağım. Sadece endişelendim dostum. Bunu senin için istiyorum ve... kafanı toparlaman için kafana bir darbe yemen gerekiyor gibi geldi. Ama bu senin işin. Buz üstünde kararlarına güveniyorum. Buz dışında da güveniyorum."

Çantamdan kulaklığımı çıkarıp telefonuma takıyorum. "Sağ ol dostum," diyorum.

Koç yoklama almaya başladı. Adımı söylediğinde elimi kaldırıyorum ve her zamanki oyun öncesi çalma listeme başlıyorum.

Telefonumu çevirmeden hemen önce ekranda yeni bir mesaj beliriyor. Kapalı.

İyi şanslar Hart.

Kampüse on beş dakika kala Harlow'un mesajına cevap vermeye karar veriyorum. Otobüs karanlık ve sessiz, çocukların çoğu derin uykuda. Tüm kutlamalar yaklaşık bir saat önce sona erdi. Holt tüm takım için otel odalarını karşılayamayacak kadar ucuz, bu yüzden Hampton Üniversitesi'ni beş golle yendikten sonra Holt'a üç saatlik bir yolculuk yapmak zorunda kaldık. Ben iki gol attım.

Tarihsel olarak daha iyi olan bir takıma karşı baskın bir performanstı. Galibiyet sütununda bir iz daha. Serimiz devam etti.

Bitkinim, tüm vücudum hırpalanmış ve morarmış. Hampton alt dudağım yarıldığı için iki kez küçük ceza aldı. Dilimle kesiği yokluyorum, yüzüm buruşuyor.

Şerefsizler.

Uyanık mısın?

Anında cevap veriyor.

HARLOW: Tebrikler.

Skoru kontrol etti.

Yüzümde aptal bir sırıtma oluşuyor.

Annem her zaman mümkün olduğunca çok maçıma gelirdi. Ve her konuştuğumuzda sezonun nasıl gittiğini sorar. Ama o meşgul. Hastanede yoğun bir mesainin ortasında skorları kontrol edemez. Bu yüzden hiçbir zaman bir olduğunu hissetmedim, sadece *benimle* ilgilenen biri.

bir bütün olarak oyunun sonucu yerine. Verdiğim tepki için bu sıcaklığı, bu takdiri suçluyorum.

Gelebilir miyim?

Yakında görüşürüz.

Spor merkezinin otoparkına girdiğimizde Aidan'ı dirsekleyerek uyandırıyorum. Ağzı açıktı ve salyasının aktığından oldukça emindim. Keşke Hunter da dönüş yolunda yanıma otursaydı ama o arkadaki sıraya oturdu.

Işıklar yanıp sönerken otobüsün içinde iniltieler yankılanıyor.

Koç Keller en önde duruyor. "Bu gece harika bir maç çıkardınız çocuklar. Bugün canınızı dişinize takıp çalıştığınız için yarınki antrenmanı iptal ediyorum." Yüksek sesli tezahüratlar patlak verdi. Koç antrenmanı iptal etti... asla. "Perşembe günü her zamanki programa dönüyoruz," diye bağırıyor. "Cuma günü kazanmamız gereken bir maç var. Biraz uyuyun."

Otobüsten iniyoruz, şoförün eşyalarımızı alabilmemiz için kargo bölümünü açmasını beklerken titriyoruz. Havada nefesimi görebiliyorum.

Çantamı alıp bir omzuma atıyorum ve hep birlikte arabama doğru yola çıkmadan önce Aidan ve Hunter'ın da kendilerininkini almalarını bekliyorum.

"Yemek için duracak mıyız?" Aidan esniyor.

Hunter, "Hayır, aç değilim," diyor. "Sadece yatmak istiyorum." "Evet, tamam," diye kabul ediyor Aidan.

Arabayı evimize doğru sürerken hiçbir şey söylemedim. Garaj yoluna park etmek yerine kaldırıma yanaştım. Aidan yolcu tarafındaki koltuğundan bana sorgulayan bir bakış attı.

"Ben Harlow'a gidiyorum. Yarın görüşürüz çocuklar." Bir süre sessizlik oldu.

"Harlow... Hayes?" Hunter'ın Aidan'a dikkatimin dağılmasıyla ilgili ne söylediğini bilmiyorum ama fazla bir şey söylemiş olamaz çünkü Phillips'in sesi afallamış gibiydi. "Onunla *yatıyor* musun?"

"Yarın görüşürüz," diyor Hunter ve arkadan tırmanıyor. Başka bir deyişle *kaçıyor*.

"İyi geceler Morgan," diyorum ona.

"*Harlow Hayes* ile seks mi yapıyorsun?" "Evet.

Arabamdan iner misin Phillips?" "Nasıl?"

Ona ters ters baktım. "Çık dışarı!"

"Tamam, tamam. Tanrım. Eğer biriyle yatıyorsan, daha iyi bir ruh halinde olman gerekirdi. Büyük bir kuraklık dönemi geçirdiğini sanıyordum. İyi eğlenceler Hart." Sırıttırıyor, sonunda dışarı çıkıyor.

Kapıyı kapattıktan sonra kaldırımdan uzaklaşıp Harlow'un evine doğru kısa bir yolculuk yapıyorum. Arabasının arkasına park ettim, sürücü tarafından inerken yüzümü buruşturdum.

Yolda yürüyüp ön kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra açıldı.

Harlow pijamalarını giymiş, uzun saçlarını at kuyruğu yapmış.

"Hey." Sesim sigara tiryakisi gibi çıkıyor, bir saat boyunca buzun üzerinde bağırmaktan boğazım acıyor.

"Hey. İçeri gel." Kenara çekilerek beni küçük girişe aldı ve kapıyı arkamdan kapattı. "Bir şey ister misin..." Yüzüme bakınca sesi kesiliyor. "Kahretsin."

"Göründüğünden daha iyi hissettiriyor," diye yalan söylüyorum.

Sanki yüzüme bir sopa yemişim gibi hissediyorum, ki tam da öyle oldu. En azından bir güç oyunu golü bulduk.

"Yiyecek bir şey ister misin? Ya da içki? Ben-"

Başımı sallayarak sözünü kesiyorum. "Ben iyiyim. Maçtan dönerken otobüs durdu."

"Yorgun görünüyorsun,"

diyor. "Zor bir maçtı."

"İstiyor muydun..."

"Sadece sen istersen. Yani, her zaman istiyorum. Ama aynı zamanda az önce otobüs *çarpmış* gibi hissediyorum. O yüzden uyku da iyi geliyor."

"Buraya uyumaya mı geldin?"

Sesi şaşırılmış gibi geliyor. Başka bir şey anlayamıyorum.

Bir erkek arkadaş gibi davranıyorum ve o benim kız arkadaşım değil. Ben sadece... onu görmek istedim. Ve iki günden az oldu. *Hay sikeyim*.

"Tamam, gidiyorum. Görüşürüz."

Dönmeye çalıştığım da elimi tutuyor ve beni evin derinliklerine doğru çekiyor, yürürken ışıkları kapatıyor. Pazar gecesi takıldığımız kanepenin yanından geçiyoruz, sonra Harlow beni koridora ve soldaki odaya çekiyor.

Merakla onun yatak odasına bakıyorum. Benimkinden daha düzenli. Büyük bir yatak - tahminimce orta boy - uzak duvarın çoğunu kaplıyor. Çalışma masası sol tarafta, başlığında *denizcilik* ya da *su* ile ilgili olan ders kitaplarıyla dolu. Sağ tarafta büyük bir gardırop var, içinden kıyafetler dökülüyor.

"Misafir beklemiyordum," diye mırıldanan Harlow yerden bir sweatshirt aldı.

Gülümsüyorum. "Dağınıklık umurumda değil, Hayes."

Maç sonrası aldığım duştan sonra giydiğim eşofman üstümü çıkarıyorum ve üzerimde sadece boxer külotum kalıyor. Bu gece aldığım birkaç darbe sayesinde kaburgalarım da kırmızımsı mor bir çürük oluşuyor.

"Tanrım, Conor."

"Sonlara doğru oldukça kirli oynamaya başladılar ve Willis'e ulaşmaya çalıştılar."

"Koruyucu ekipman kullanmıyor musunuz?"

"Bu koruyucu ekipman giymektir."

Alt dudağını kemiriyor ve anlıyorum ki... *endişeli*. Annem dışında sağlığımla ilgili endişesini dile getiren kimse olmamıştı. Ve çürüklerime alarm ve öfke karışımıyla bakan kişinin *Harlow Hayes* olduğuna inanamıyorum, sanki almayı düşünüyormuş gibi

Northampton'ın savunucuları. Bir ay önce, beni bir otobüsün önüne itmeye çalışsaydı şok olmazdım.

"Cidden, ben iyiyim."

Nefes veriyor. "Tamam. Hemen döneceğim."

O odasını karıştırıyorum. Masasının üzerinde birkaç çerçeveli fotoğraf var. Bir tanesi gülümseyen bir çiftle birlikte. Ailesi, fark ettim. Büyük bir uçurumun kenarında duruyorlar, arkalarında mavi gökyüzü ve önlerinde canlı yeşil çimenler. Diğer fotoğraf... Çenem sıkıştı. İki çocuk -muhtemelen dokuz ya da on yaşlarında- eski bir sundurma salıncağında oturuyor. Harlow'un saçları şimdikinden daha kısa, iki atkuyruğu şeklinde kıvrılmış. Yanındaki çocukta ise hiçbir benzerlik göremiyorum. Ama Landon olduğunu biliyorum.

Cumartesi günü arabada onu aradığında da aynı rahatsız edici sarsıntıyı yaşamıştım. Arkadaş olduklarını biliyordum; Garrison'ların evlat edindikleri kızın da Holt'a gittiğini duyduğumdan beri ondan uzak durmamın tek nedeni buydu. Ama şimdi Harlow'u tanıdığım için, görmezden gelmek çok daha zor.

Bu ancak onları ayrı tutarsam işe yarayabilir. Onun hakkında bana açıkladıkları dışında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırsam.

Dikkatimi dağıtmak için su kaynakları ders kitabını karıştırıyorum. Harlow elinde bir torba donmuş yaban mersini ile odasına geri döndüğünde de bunu yapıyordum. "Dondurucuda sadece bunlar vardı," diyor bana. "Smoothie'lerim için daha fazla meyve almayı unutup duruyorum."

Boğazımda bir şeyler
düşümleniyor. "Bu mükemmel,
teşekkürler."

Dudağım yarılmasaydı, onu öperdim.

"Su kaynakları nelerdir?" Onun yerine ben soruyorum.

Ders kitabına bir göz atıyor ve burnunu kıvrıyor. "Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum.

"Deniz rezervleri, nesli tükenmekte olan türlerin korunması, yok olma riski, nüfus dinamikleri. Bunun gibi şeyler. Dünya üzerindeki yaşamın çoğu suda yaşar. Göremediğiniz zooplanktonlar ve fitoplanktonlar var, bir de yüz metreden uzun deniz memelileri."

Harlow'un gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor.

Sound'a gidip o katil balınayı gördüğümüzde de aynı ifadeyi takınmıştı. Belki ben de buza bastığımda aynı şekilde bakıyorumdur.

"Ne?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hiçbir şey." "İnek olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bence bu kadar tutkulu olduğun bir şey bulmuş olman harika. Bazı insanlar bunu asla yapamaz."

Koyu yeşil yorganın kalın ve davetkâr olduğu yatağına doğru ilerliyorum. Bu garip hissettirmeli, bir kızla yatağa girmek ve seks yapma niyetinde olmamak. Tıpkı onun odasında olmanın garip olması gerektiği gibi. Ama değil.

Daha önce binlerce kez yaptığım gibi yorganın altına giriyorum, donmuş yaban mersinlerini yan tarafımdaki çürüğe doğru sıkıştırıyorum. Biraz yardımı oluyor.

Harlow eşofmanını çıkardı. Göğüsleri ortaya çıkar çıkmaz kanım ısınıyor, diri ve mükemmel. Üstsüz olarak gardırobu açıyor, birkaç kazağı eledikten sonra büyük boy bir tişört çıkarıyor. Bende de var, oryantasyonda dağıtılan genel sınıf tişörtü. Mavi ve beyaz, okul renkleri için.

Taytları gidiyor, siyah dantelli erkek tişörtleri kalıyor. Belki başka tarafa bakmalıyım ama yapamıyorum. Sanki burada olduğumu bilmiyor. Dondurma külahı desenli bir çift pembe pamuklu şort giyiyor ve yatağa tırmanıyor, dikkatlice üzerime sürünüyor ve sonra diğer yastığa .

Sağımda Harlow'un sıcak bedeni, solumda soğuk yaban mersini torbası, onun yatağına uzanıyorum.

uykuya dalmıyorum. Ama
uyuyormuş gibi yapıyorum.

Burada olmak garip değil ama ilk içgüdümün onu görmek olması garip geliyor. Harlow'un bundan ne anlam çıkaracağından endişeliyim, ne anlam çıkarması gerektiğinden.

Ayrıca onu uyanık tutmak istemiyorum. Artık ilk iş ağırlık seansım yok ama erken bir dersi olabilir.

Harlow doğru dönene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Kıpırdamadan duruyor, sanki bir tepki bekliyor. Sanki hâlâ uyuduğumdan emin olmak ister gibi.

Ben kıpırdamayınca, biraz daha yaklaştı. Yavaş yavaş, yaralanmamış tarafıma bastırana kadar.

Eli nazikçe göğsümde duruyor. Ve sonra yumuşak, memnun bir iç çekti.

Sonunda uykuya daldım.

Onu *kucaklamak*.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARLOW

Önce gürültü geliyor. Holt'un hokey sahasına ikinci kez adımımı atarken şok içinde etrafıma bakıyorum. Sessizlik ve bayat ter kokusu yerine, soğuk hava beklenti ve heyecanla uğulduyor. Somerville'den gelen aileler ve yaşlı çiftlerden oluşan kalabalıklar etrafta dolanıyor. Ve sonra bir sürü öğrenci.

Eve ve Ben şaşkın görünüyorlar. Eve bu akşam Conor'ın maçına geleceğimi öğrenince bana katılmak istedi ve Ben de peşime takılmaya karar verdi.

"Sanırım oturacak yer bulmalıyız?" Tıka basa dolu tribünlere şüpheyile bakarak öneriyorum.

Göğsü boyalı gömleksiz adamlar ve ellerinde ev yapımı pankartlar tutan dar bluzlu kızlarla dolu. Birkaç tabelayı okudum. *Hart* ve *15'i* gözden kaçırmak imkansız.

Orta koridora doğru ilerliyorum. Buza yakın tribünlerin hepsi dolu. Yarısına kadar hedeflediğim bir boşluk var. Bunu başarmak için bile çoktan yerlerini kapmış seyircilerin itişip kakışması gerekiyor. Sanırım daha erken gelmeliydik. Basketbol maçından daha kalabalık olacağını düşünmüştüm. *Bunu* beklemiyordum.

"Vay canına," diyor Eve, yanımdaki koltuğa otururken benim düşüncelerimi yankılayarak. Ben onun diğer tarafına oturur. "Holt'ta kimsenin bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum.

okul ruhu."

"Keşke film gösterimlerimize bu kadar çok insan gelse," diye homurdanıyor Ben. Eve onun kolunu teselli edercesine okşar.

"Peki... erkek arkadaşın hangi numara?" Eve dikkati bana dönerken soruyu bağırarak soruyor.

Tam önümüzde oturan iki kız da arkalarına bakıyor. En iyi arkadaşıma ters ters bakıyorum. "O benim erkek arkadaşım *değil*," diye tıslıyorum.

"Bu hafta *iki kez* bizim evde yatıya kaldı. Bunun *tek gecelik ilişkinin* tanımını olduğunu sanmıyorum Harlow."

Buna verecek iyi bir cevabım yok.

Eve haklı. Önce Conor Salı günü deplasmandaki maçtan sonra geldi. Ve sonra dün gece film seansından sonra uğradı. Seks yaptık, sonra da uyuduk.

Her şey çok ilişkisel hissettirdi. Ama biz bir ilişki içinde değiliz, Conor bunu açıkça belirtti ve ben de bunu gözden kaçırmadım. Sanırım bir dizi tek gecelik ilişki yaşıyoruz. Seks inanılmaz ve onun etrafında olmayı seviyorum. Buna bir etiket koymaya gerek yok.

Oyuncular buzun üzerinde belirir ve Eve'in dikkati dağılır. Önce bir uça gri formalar, sonra diğer uça Holt'un kobalt mavisi formaları belirir. Her iki takım da hızlı daireler çizerek paslaşıyor ve kalenin demir direkleri arasında ortalanmış iri gövdeye şutlar gönderiyor. Birkaç oyuncu merkezdeki çembere yakın bir yerde buzun çömeliyor. Açılma ve esneme hareketleri gerçekten çok seksiydi. Conor'ın bana popo tekmeleri konusunda koçluk yaptığını hatırlıyorum ve kendi kendime sırtıyorum.

Onu bulamıyorum.

Formaları tarayıp on beş numarayı arıyorum. Kalenin yanında ya da gerilen adamlardan birinde değil.

Sonunda onu bankın yanında gördüm.

Panoya doğru eğilmiş, baş antrenör olduğu tahmin edilen kır saçlı bir adamla konuşuyor. Dönüşümlü olarak konuşurlarken yüz ifadeleri ciddi.

Conor aniden sırtıttığında bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğinden endişeleniyorum. Antrenörü omzuna bir tokat atıyor ve sonra dönüp kaskını tek bir zahmetsiz hareketle takarak buzun ucunu hızlı vuruşlarla yiyor.

Holt kalesinin yanında durur ve kale tahtalarına beyaz talaş püskürtür. Kaleci Willis'le konuşur, o da maskesini yukarı çekip ağzına biraz su püskürtür ve Conor'ın söylediklerine başıyla eşlik eder. İki adam da gülüyor ve sonra Conor kaleye şut çekmek için bekleyen adamların arasına katılıyor. Mavi formalılardan biri gerinerek ayağa kalkıyor ve ona doğru kayıyor. Formasının arkasında *34* ve *Phillips* yazıyor. Aidan, fark ettim.

Daireler çizerek kaymaya devam ediyorlar. Kaleye doğru atış yapıyorlar. Şutların yaklaşık yarısı giriyor. Bunun iyi olup olmadığından emin değilim. Holt'un gol atmasını istiyorum ve Willis'in de topu kalelerinden uzak tutmasını istiyorum.

Conor'ın iki şutu da kaleyi buldu. Hiçbir şey ifade etmediklerini biliyorum ama her seferinde bir gurur sarsıntısı yaşıyorum. Sanki gurur duymam gereken biriymiş gibi. *Aslında değil* ama öyleymiş gibi davranıyorum. Sadece oyun için.

Tüm mavi formalılar kalelerinin yanında toplandıklarında skor tabelasının üzerindeki dev saatte iki dakika kalmıştır.

"Neler oluyor?" Eve bana soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum, Conor'ı arıyorum.

Onu kalenin hemen girişinde buluyorum. Kaskı yine kapalı, elini saçlarında gezdirirken yüzündeki gergin ifade ortaya çıkıyor. Dudakları kıpırdamaya başlıyor ve tüm takımın neden onun etrafında toplandığını, sopalara yaslanıp başlarını salladıklarını anlıyorum.

Onlarla konuşuyor. Onları yönlendiriyor.

Karşı uçtaki gri formalılar hala daireler çiziyor, kafaların çoğu Holt'un ucuna doğru dönmüş, orada neler olduğunu ve neden ısınmayı bıraktıklarını anlamaya çalışıyor.

Conor bir şey söylüyor ve Holt'un tüm sopaları sanki onu alkışlıyorlarmış gibi hızla ve tekrar tekrar buza vuruyor.

Sonra hepsi Holt'un yedek kulübesine doğru kayıyor.

Mavi formalıların çoğu buzı terk ediyor. Conor ve diğer dört oyuncu buzun üzerinde kalıyor, bir de kalecilerinin iri cüssesi.

Bu kez Conor'ın daha önce konuştuğu koçun etrafında toplanırlar.

Isınma süresinin bittiğini gösteren yüksek sesli bir zil sesi duyuluyor.

Hoparlörden herkesi oyuna davet eden ve acil durum prosedürlerini anlatan bir ses geliyor. Milli marş çalıyor, buzda sadece on iki oyuncu var. Holt oyuncuları bayrağa doğru dönerken formalarının arkasını göremiyorum ama görmeme de gerek yok.

Hangisi olduğunu

biliyorum. Kendinden

emin duruş.

Diğer oyuncuların ona bakıp durması.

Diğer takımların başlangıç dizilişlerinin tanıtımlarını dinliyorum. Pist geldiğimizden beri en sessiz halini aldı.

Willis tanıtıldıkça ses giderek yükseliyor. İki Holt defans oyuncusu.

Sonra "Robby Sampson!" Alkışlar.

"Aidan Phillips!" Daha fazla alkış.

Bir duraklama var. Kasıtlı bir duraklama gibi geliyor.

"Ve kaptanınız ve en skorer oyuncunuz... CONOR HART!"

Bir dakika sonra onun girişini takip eden gürültü patlamasından dolayı kulaklarım hala çınlıyor.

Eve bana bakıyor ama bir şey söylemiyor. Ya da bile ben duyamıyorum.

Conor pistin tam ortasında olmak üzere tüm oyuncular buz üzerindeki yerlerini alıyor. Hakem başını sallayarak bir şeyler söylüyor, ardından pak bırakılırken siyah bir ışık çakıyor. Tüm oyuncular hemen tepki veriyor, tıpkı koşucuların başlama tabancasına tepki vermesi gibi.

Conor'ın hokey oynaması zarafet, güç ve şiirsel bir harekettir. Onu buzun üzerinde tek başına dönerken izlemek daha da nefes kesiciydi. Bu sefer, sahadaki diğer tüm oyunculardan ne kadar hızlı ve çabuk olduğunu söyleyebilirim.

Buzda. Sanki hareketsizlermiş gibi onları nasıl geçtiğine tanık olun. Pakı kolaymış gibi çalıyor.

Hokeyi her zaman acımasız ve kanlı bir spor olarak görmüşümdür. Temel içgüdülere ve morarmış eklemlere hitap bir spor. İtişme, kakışma ve nefretle dolu. Conor'ın kaburgalarında hâlâ duran çürüğün nasıl oluştuğunun kanıtı olan bazı şeyler var ama aynı zamanda... güzel de.

Keskin atışlar.

Buz parçaları uçuşuyor.

Belirli bir oyuncuya karşı duygularımın ne kadar karmaşık hale geldiğini düşünmüyorum. Hugh Garrison'ın oğlunu hiç hokey oynarken görmediğini düşünmüyorum. Landon Garrison'ın şu anda Holt'un sahasında oturuyor olmamdan ne kadar nefret edeceğini düşünmüyorum.

Sadece izliyorum.

Tüm nüansları takip etmiyorum. Ma özetlerini okumak ya da babamla izlemek bana her bir penaltının ne anlama geldiğini ya da hakemlerin neden rastgele düdük aldığını anlamamı sağlamadı. Buz üzerinde tartışan oyuncuların ne dediğini duyamıyorum. Hangi emberde sıralanacaklarını tahmin etmemin bir yolu yok. Maçın onuncu dakikasında gri formalı bir oyuncunun neden ceza sahasına gönderildiğı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama hızı ve yoğunluğu takdir edebiliyorum. Tahtaların her şakırtısı ve kalabalığın her kükreyişı arenanın her yerinde yankılanıyor.

Bütün maçı Conor'ı izleyerek geçirdim. Buzdaki diğer tüm oyuncuların üzerinde yükseliyor gibi görünüyor. Formasının arkasındaki beyaz renkli 15 rakamı Holt'un mavi formalarıyla tam bir tezat oluşturuyor, aynı şekilde Holt'un her oyuncusu da beyaz-gri renkli buzda göze çarpıyor.

Donmuş yüzeyde zahmetsizce uçuyor ve hepsinin peşinden koştuğı küçük, siyah daireye doğru savruluyor. Diğer oyunculara kıyasla tamamen farklı bir oyun alanında olduğunu söylemek için daha önce bir hokey oyunu izlemiş olmanıza gerek yok.

Conor rakip kaleciyi şut üstüne şutla hırpalıyor. Holt'un takımının geri kalanı ona pas vermeye devam ediyor, gri formalılar Holt'un yıldız oyuncusunun kim olduğunu bilerek Conor'un etrafında toplanmaya çalışırken bile tek kişilik saldırıya yardımcı oluyorlar. Conor için tekrar tekrar geliyorlar.

Hunter Morgan bana hiçbir zaman Aidan'ın davrandığı gibi dostça davranmadı. Ama Conor'a doğru giden gri formayı dişlerimi takırdatan bir çarpma ile panolara gönderdikten sonra onu alkışlıyor ve tezahürat yapıyorum.

Aniden olur.

Kulaklarım gürültülü arenaya alıştı sanırım, çünkü gök gürültüsü beni hazırlıksız yakaladı. Yüksek sesli zil sesi ve buzun bir ucundaki ışık parlaması da öyle. Tüm mavi formalılar bir anda tek bir noktada toplandı.

Eve önce ne olduğunu anladı. "Sayı yaptık!" diye bağıyor.

Çoğu durumda Eve'i coşkusundan dolayı alaya alırdım. Gittiğimiz basketbol maçının büyük bölümünü Mary ile sanat üzerine tartışarak geçirdi, oysa maça gitmek en başta onun fikriydi.

Ama kalabalıkla birlikte bağlamakla o kadar meşgulüm ki kimsenin tepkisini değerlendiremiyorum. Ben bile Holt öğrencilerinin sinema ve hokeye verdiği değer arasındaki kopukluktan duyduğu rahatsızlığı atlatmış görünüyor. O da hepimizle birlikte alkışlıyor ve ıslık çalıyor.

Hoparlörden sesler yükseliyor. "Holt Üniversitesi'nin golünü on beş numaralı Conor Hart attı. Asist yirmi iki numara Hunter Morgan'dan. Gol zamanı, ikinci devrenin on üç dakika otuz iki saniyesi."

Conor'ın golü domino etkisi yaratacak gibi görünüyor. Aidan Phillips birkaç dakika sonra gol atıyor. Sonra adını hatırlayamadığım bir ikinci sınıf öğrencisi. Sonra yine Conor.

Holt üç dakika dört gol farkla önde. Elli yedi saniye geçiyor ve diğer takım kalecisini çekiyor. Conor pakı ele geçiriyor ve buzda mavi bir mermi gibi ilerliyor.

Boruların arasından atmasını bekliyorum ama atmıyor. Buzun üzerinden on yedi numaralı bir oyuncuya pas veriyor.

Takım listesini ezberlemediğim için on yedi numaranın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama her kimse, pakı doğrudan kaleye gönderiyor ve coşkulu kalabalığın yeni bir kükremesine yol açıyor. Beşe sıfır. Süre dolduğunda skor hâlâ bu.

"Aman Tanrım! Biz kazandık." Eve'in sesi yarı şaşkın, yarı mutlu geliyor. "Gerçekten kazandık!"

"Takım bu sezon yenilmedi Eve," diyorum ona.

Gri bir çizgi gözden kaybolurken buzda kutlama yapan tüm mavi oyuncular izlemek için geri dönmeden önce bana dilini uzatıyor.

Ben sadece birine odaklandım.

"Vay canına," diyor Eve, ben oturma odasına girdiğimde mutfağa giden açıklıkta belirerek.

"Ne?" Pardösümü askıdan alıp kazağımın üzerine geçirerek "Ne?" diyorum.

"Saçını düzelttin. Duş aldın. Yirmi dakika sürdüğünden şikâyet ettiğin dumanlı gözü yaptın. En çok göğüs dekoltesi gösteren kazağını giyiyorsun. Ve..." Kokluyor. "Annenin en iyi arkadaşının sana aldığı o süslü parfümü kullanmışsın."

"Yani?"

"Ondan *hoşlanıyorsun*, Harlow. Bir bowling salonunda takılmak için bu kadar çaba sarf etmedin."

"uzun zaman oldu. Sadece... canım öyle istedi."

"Uh-huh." Ses tonuna bakılırsa Eve bunu yutmuyor. Yememeli de.

Sizi iyi tanıyan biriyle yaşamamanın sorunu da budur. Hangi müziği dinlemek istediğinizi ve en sevdiğiniz markayı bilirler.

Çikolata. Ayrıca saçınızı sadece özel bir önemi olduğu düşünülen durumlarda dzleştirdiğinizi de biliyorlar. Bunları bir bağlama oturtmak gerekirse, aylardır saçımı düzeltme zahmetine girmedim. Geçtiğimiz yaz çalıştığım okyanus araştırma şirketinin son günüm için düzenlediği partiden beri.

Bu gece için çok gerginim. Conor'a bunun bir randevu olmadığını söyledim. O da bunu bir randevu olarak görmüyor. Hâlâ kabul etmesine řařırđıėım bir iyilik bu.

Ama bu gece bir randevu gibi. Bir Hollywood aktryle çıkma şansımın Conor Hart'la çıkmaktan daha yüksek olduğunu düşünmüştüm.

Ama işte , en iyi arkadaşımın üvey kardeşinin beni almasını bekliyorum. Çünkü randevumuz olmadığı için *teklif etti*.

Eve mutfakta dolaşırken beni yakından izliyor. Muhtemelen bu rahatsız edici sahnenin ortaya çıkışını izlemek için kendine bir kase patlamış mısır hazırlıyor. Kanepeye uzanıyorum ve onun dikkatli bakışlarından kaçınmak için telefonumu çıkarıyorum.

Dakikalar sonra kapı çaldı.

Ayağa kalkıyorum ve kazağımı düzeltiyorum. Eve, Ben'le gittiği sinemadan on dakika kadar önce döndüğü için şu anda üzerimde olan kot pantolon ve kazağı seçmemin ne kadar uzun sürdüğüne şahit olamadı. Bu basit kıyafet aldaticı bir şekilde iyi dşnlmş. Kotlar benim favorim: esnek ama rahat. Üzerimdeki kazak rahat ama dikkatsiz görünecek kadar da büyük değil. Altına da dantelli bir st giyiyorum.

n kapıyı açtığımda Conor elleri cebinde, boşluğa bakıyor. Menteşeler gıcırdayınca bana doğru bakıyor. Sürekli nemli bir iklimde yaşamanın çok fazla pas anlamına geldiğini öğrendim.

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. Verandanın ışığındaki eski ampul çok loş olduğu için yüz ifadesinden pek bir şey anlayamıyorum. Ama üstünkörü bir bakıştan fazlası var. Conor her zamanki eşofman altı yerine kot pantolon giyiyor ve *Holt Hockey* ceketinin altından kırmızı bir Henley görünüyor.

"Hey, Hayes," diye selamlıyor.

"Merhaba Hart," diye cevap veriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Tabii ki buğulanıyor. Kapüşonumu yukarı çekiyorum, böylece saçımı düzeltmek için harcadığım on beş dakika boşa gitmemiş oluyor.

Cipine doğru yürürken Conor başka bir şey söylemiyor. İlk defa onun arabasına biniyorum. Bardak tutucularında birkaç boş su şişesi var ama ön koltuk çoğunlukla temiz. Dikiz aynasında benzin istasyonlarından alabileceğiniz ucuz çam kokularından biri asılı.

Arabanın kapısını kapattığımda katlanmış bir kâğıt kapı cebinden ayak boşluğuna düşüyor. Conor su şişelerini arka koltuğa fırlatırken kağıdı alıyorum, gözlerim büyük, kırmızı bir A harfine takılıyor. Conor'ın bana baktığını görmek için yukarı baktım.

"Ne?" diye sorar.

Kağıdı çeviriyorum ki neye görebilsin. "Etkileyici." Conor omuz silkiyor, kayıtsız.

Başlığı taradım. Afro-Amerikan edebiyatı dersi için. "İngilizce mi okuyorsun?"

"Evet," diye onaylıyor.

"İş dünyası diye tahmin ederdim," diye itiraf ediyorum.

Klişeleşmiş sporcu çalışma alanını söylediğimde Conor'ın dudakları titriyor. "Deniz biyolojisini tahmin edemezdin. Bu sabah hiç balina gördün mü?" diye soruyor.

Cumartesi sabahlarımı nasıl geçirdiğimi hatırladığını ve bunu sorma zahmetine girdiğini fark ettiğimde midemde tuhaf bir kıpırdanma oluyor.

"Bu sabah değil, hayır. Sam iyi bir vurgun yaptı. Dün geceki galibiyet için seni tebrik etmemi söyledi. Yani, tebrikler."

"Oyun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Harikaydı. Sen . Takım harika oynadı."

Muhtemelen çok kısa bir süre içinde *harika* kelimesini kullanma rekoru kırdıktan sonra utanıyorum.

Dün gece maçına gittikten sonra Conor'a mesaj atmadım ve nedenini de bilmiyorum. *İyi maçlar* demekten daha orijinal bir şey bulamadım. Ve daha anlamlı bir şey söylemem gerektiğini hissettim. Aklıma bir şey gelmediği için ona hiçbir şey göndermedim.

Bir parçam bana mesaj atmış olabileceğini düşündü. Ama atmadı. Dün gece takımla kutlama yaptığını varsayıyorum. Belki başkalarıyla da.

"Yani... harika mı?"

dudaklarında alaycı bir eğim var.

"Bunu nasıl tarif edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Beklediğim gibi bir şey değildi. Çok gürültülü ve heyecan ve... siz de oynayanlardan biriydiniz."

"Takımda olduğumu söylemeyi mı unuttum?" Bir kahkaha attım. "Seni oynarken görmek farklıydı, hepsi bu." "Nasıl farklıydı?"

"Bilmiyorum. Sanırım nasıl bittiğini daha çok önemsedim."

Çok fazla şey söylüyorum. Sadece skor umurumda değil. Ona yatırım yaptım.

"Geldiğine sevindim," diyor Conor.

"Evet, ben de."

Birkaç dakika sessizlik içinde sürdük.

Önce o konuşur. "Thomas'ın sana çıkma teklif ettiğini söylemedin."

Konunun değişmesini beklemeden ona bakıyorum. "Nedenmiş o? Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ortaya çıktı."

"Kiminle geldin?" Ben

sordum. "Fark etmez."

"O zaman neden bundan bahsediyorsun?"

"Bunu kabul etmeden önce bilmem iyi olurdu," diyor.

Ben.

"Neden? Onunla arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Conor *artık değil* gibi bir şeyler mırıldanıyor. "Geçen bahar birlikte beşeri bilimler dersi almıştık."

"Onunla çıktın mı?" Conor soruyor.

"Hayır."

"Sen... onunla yattın mı?"

Ağzım açık kaldı. "Şu anda *ciddi* misin? Bu seni nasıl ilgilendirir?"

"Onunla çifte randevuya çıkıyoruz. Ben sadece bunun ne kadar garip olacağını çalışıyorum."

Conor arabasını bowling salonunun çekti. Durur durmaz arabasından indim.

"Harlow!"

Yürümeye devam ediyorum.

"*Harlow!*" Conor kolumu tutup beni dönmeye zorluyor. Bana yetişmek için koşmuş olmalı ama nefes bile almıyor. Aptal, formda adam.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Özür dilerim, tamam mı? Bu beni ilgilendirmez. Ben sadece..." Nefes veriyor. "Dün gece Thomas'ı gördüm ve senin hakkında bir şeyler söyledi, özür dilerim."

"Ne tür bir bok?"

Conor'ın çenesi çalışır. "Bu geziye arkadaşınla ilgilendiği için gelmiyor diyelim."

Başka tarafa bakıyorum. "Sence ona bir şey söyleyecek mi?"

"Hayır. Thomas tekneyi sallamayı sevmez. O sadece emin olmak istedi hokey takımının partisine ." "Ama gitmiyorum."

Conor'ın alnı kırışır. "Ne demek davet edilmedim?" "Davet edilmedim."

"Davet edilmedim-" Gülüyor. "Harlow, hadi ama. Sen neden bahsediyorsun?"

"Hokey takımının bu gece parti verdiğini bilmiyordum. Dün gece olduğunu ve senin de orada olduğunu sanıyordum."

Conor bana "Aidan ve Hunter'la birlikteydim," dedi. "Ve Clayton."

"Evet, o ve bir grup adam daha sonra bira ve video oyunları için geldiler."

"Kulağa bir *patlama* gibi geliyor."

Conor birkaç saniye beni inceliyor. "Neden üzgün olduğunu anlamıyorum," diyor sonunda.

"Yok bir şey. Sadece dün gece bana mesaj atabileceğini düşündüm."

"Yapacaktım. Sonra çocuklar geldi ve ben de... senin meşgul olduğunu düşündüm."

Bu gurur verici, sanırım. Çünkü telefonuma bakmakla *meşguldüm*, ona ne mesaj atacağımı merak etmekle bana mesaj atmasını dilemek arasında gidip geliyordum. Acıması bir durum.

"Bu gece davetlisin, tamam mı? Bu benim, seni davet ediyorum." "Hart! Harlow!"

İkimiz de dönüp Clayton'ın yaklaşmasını izliyoruz. Conor'la tokalaşıyor ve sonra bana sarılıyor. Conor ellerini ceplerine sokmadan önce yumruk yapıyor.

Park yeri karanlık ve soğuk, bu yüzden Mary'nin gelmesini beklemek için içeri giriyoruz.

İçerisi imtiyazlı bir stand gibi kokuyor, yağlı pizza tepsileri ve döner simitler içeri girer girmez solda. Halı turuncu ve mor renklerden oluşuyor. Sağ tarafta bir düzine metre boyunca uzanan uzun bir tezgah var. Başında orta yaşlı bir adam duruyor, başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyor.

Hepimiz ayakkabı numaralarımızı veriyoruz ve o da çirkin ayakkabıları veriyor.

Bowling oynamayalı uzun zaman oldu. Muhtemelen küçükken bir doğum günü partisinde.

Mary birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor ve Clayton'ı görür görmez kıpkırmızı oluyor. Clayton ona sarılıp ayakkabılarını alması için tezgâha götürdüğünde rahatladım.

Kulvarlara bakıyorum, bir babanın kızının raftan bir topu kaldırmasına yardım edişini izliyorum. Küçük çocukları ebeveynleriyle birlikte gördüğümde sık sık olduğu gibi göğsüm sıkışıyor. *On yedi yılım var*, kendime hatırlatıyorum. Bu birçok insanın sahip olduğundan daha fazla. Ve hiç yoktan çok daha iyi.

"Bowlingde iyi misin?" Conor bana soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. Ona bakmak yerine gözlerimi şeritlerden ayırmıyorum. Az önceki konuşmamızdan dolayı hâlâ tedirginim ve bu yüzden onun yanında nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Mary'nin iyi olduğunu düşünüyor musun?" "Atletik olmaktan çok sanatsal."

"Güzel. O zaman muhtemelen Thomas'ı yeneceğiz."

"Kazanmak istiyorsan, neden onunla oynamıyorsun?" Tersledim.

"Çünkü sahte bir randevudayız, Hayes. Ve Thomas'la , onu *yenemem*."

"İkinizin arkadaş olduğunu sanıyordum. Sizi davet etmemin tek nedeni de buydu, bunu daha az garip hale getirmek. *Daha fazla* değil."

"Evet, dün gece Thomas'a karşı çok daha az dostça hissetmeye başladım." Sonunda ona baktım. "Sana ne dedi o?"

Conor cevap veremedi Mary ve Clayton bize katıldı. Zaten cevap vereceğinden emin değilim.

Bize ayrılan kulvara geçiyoruz ve sokak ayakkabılarımızı rahatsız bowling değiştiriyoruz.

"Neden sevimli olamıyorlar?" Soldakini giyerken inliyorum. "Ya da sadece daha rahat. Ayaklarım tahtaya bağlanmış gibi hissediyorum."

Mary sempatik bir şekilde gülümsüyor. Çocuklar beni görmezden geliyor.

Dün gece Clayton ve Conor arasında ne olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yok ama havada kesinlikle garip, düşmanca bir enerji uğulduyor.

"Ben mı?" Clayton önerdi.

"Elbette," diyorum.

Clayton top rafına yöneliyor, oradan kırmızı bir top alıyor ve kulvarın başında duraklıyor. Sonra topu ileri doğru fırlatıyor. Düz başlıyor, sonra sağa doğru yöneliyor. Top görüş alanından çıkmadan önce sadece bir pin devriliyor. Clayton başka bir top alıyor ve bunu biraz daha kuvvetle fırlatıyor. Bu sefer iki lobutu vuruyor.

Yüzünü buruşturarak bize doğru dönüyor. "On üzerinden üç. Harika değil." "Senin sezon rekoruna benziyor."

Conor'a bu yorumu için "*Kes şunu*" bakışı attım.

"Ben gidip bir bira alacağım," diyor Clayton. "Başka isteyen mı?"

"Hayır, ben böyle iyiyim," diye cevap veriyorum. "Teşekkürler."

"Ben bir tane alacağım," diyor

Mary. "Hart?"

Conor, "Yok, ben iyiyim," diye yanıtlıyor.

Clayton başını sallar. "Hemen döneceğim. Gelmek ister misin, Mary?" Mary hevesle başını sallar.

"Ne halt ediyorsun sen?" Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Conor'a tıslıyorum.

"Ne?"

"Sen, bir bowling maçını sidik yarışına çeviriyorsun. Basketbol takımının derecesi kimin umurunda?"

"Ben değil," diyor Conor. "Ve çok fazla insan da değil. Şimdiye kadar iki ve on iki kişi olduklarını düşünüyorum."

"Eğer bir pislik olacaksan, gitmelisin." "Ben senin arabanım."

"Eve yürüyeceğim. Ya da Mary ile giderim."

Conor nefes verir. "Başka bir şey söylemeyeceğim, tamam mı?"

Cevap vermiyorum. Çünkü *acınası* bir şekilde gitmesini istemiyorum. "İçki içer misin?" diye soruyor aniden.

"Ne?"

"Alkol. Alkol içer misin?" "Ben-ne?"

"Az geri çevirdin ve fark ettim ki seni hiç içerken görmedim."

"Evet, yapıyorum. Sadece o kadar sık değil." Başını sallıyor.

"Peki ya sen? Neden içmiyorsun?"

Conor bana "Sezon boyunca içki içmem," diyor. "Ve içsem bile... bu gece içmezdim."

"Neden olmasın?"

"Muhtemelen içki içip araba kullanmayı teşvik edeceğini düşündüğüm son kişi sensin, Hayes. Sen benim arabamda olursan, ben de ayık olurum."

Başka tarafa bakıyorum. Conor'ın geçmişimi bildiğini unutup duruyorum. Ve umursamamaya çalışıyorum, beni sürmeden önce bir şey içmemiş olsun diye, ama pek başarılı olamıyorum.

"Rakipler kafayı çekerken bana bowling tekniğini göstermek ister misin?" diye soruyor.

"Hayır."

Mary'nin iyi olduğundan emin olmak için imtiyaz standına doğru bakıyorum. Gülümsüyor, bunu görmek beni rahatlattı. Ama barda kimseden iz yok, bu da bana bunun uzun bir gecikme olacağını düşündürüyor. Daha bir kareyi bile bitiremedik.

"Peki," dedim. "*Bir kez* bowling oynayacağım ve sonra bana taktik verebilirsin." Ayağa kalktım ve raftan mor bir top aldım.

Pimlerin hepsi Clayton'ın dönüşünden itibaren kulvarın sonunda değiştirildi. Parmaklarımı üç küçük deliğe soktum ve pimin ağırlığını test ettim.

Top.

Kulvarın ortasına diziliyorum, parmaklarımı gevşetiyorum ki topun içinden kayarak çıksınlar ve tam vuruş olmasını umduğum yere doğru uçurmak üzereyken bir el belime dolanıyor. İrkiliyorum, neredeyse ayağımın üzerinde tuttuğum ağır küreyi düşürüyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" Conor'a çıkıştım. "Bölgemdeydim."

"Oluktan bir top atmak üzereydin," diye beni bilgilendiriyor.

"Hayır, değildim! Mükemmel bir şekilde hizalanmıştım-"

Conor sözlerini şöyle bitiriyor: "Bir oluk topu at."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hokey takımına bu kadar çok mu patronluk taslıyorsun?"

"Evet," diye neşeyle yanıtlıyor Conor. "Son zamanlarda sezon rekorumuzu kontrol ettin mi?" "Anlaşmaya göre ben bowling oynayacağım, sen de yorum yapacaksın."

Conor iç çeker. "Peki."

Geri adım attı. Topun uçmasına izin verdim... doğrudan çukura. Arkamı döndüğümde Conor kendini beğenmiş gülümsemesini gizlemeye çalışmıyor. En azından *ben demiştim* demiyor.

Onun yerine tekrar öne çıkıp bana başka bir top uzatıyor. Bu sefer ellerinin bana dokunmasını bekliyorum ama vücudum sanki bir sürprizmiş gibi tepki veriyor. Dokunuşu bir şekilde üzerimdeki iki kat elbiseyi delip geçerken tüylerim diken diken oluyor.

"Kalçanı böyle çevir. Omzunu düşür..." Conor vücudumdaki ayarlamaları kendisi yapıyor, bu yüzden özel talimatları duymuyorum. Sadece kulağıma çok yakın konuşan derin sesinin mırıltısını dinliyorum.

Eli belimde duruyor, sonra kıcıma doğru kayıyor. Adını tıslıyorum. "Hemen yanımızda küçük çocuklar var." Alçak sesle kıkırdıyor.

Sonra, başparmağı kazağımla kot pantolonumun arasındaki açıkta kalan tene sürtünüyor. Karar vermeden ona doğru eğiliyorum, vücudum tanıdık hale gelen dokunuşa karşılık veriyor. Conor uzaklaşmadan önce başımın tepesini öperek beni şok ediyor.

"Tekrar dene."

Öfkem dağıldı, bedenim onunkini özlüyor. Ama yeniden odaklanıyorum, ahşap şerit, etrafımızdaki insanlar, çirkin halı hepsi farkındalığıma geri dönüyor.

Bu sefer sekiz lobut deviriyorum.

Conor'ın gururlu ifadesini gördüğümde midemde bir kelebek sürüsü beliriyor.

Clayton ve Mary köpüklü bira bardaklarıyla dönüyorlar. Sırada Mary var.

Tıpkı Conor'a tahmin ettiğim gibi, Mary'nin o kadar da etkileyici değil.

İlk denemesinde bir oluk topu yuvarladı. Clayton ikinci denemesinde ona yardım etmek için ayağa kalktığında gülümsüyorum. Dört pin vurmaya başarıyor ve birlikte kutluyorlar.

Conor ilk denemesinde isabetli bir atış

yaptı. Clayton birasının yarısını içiyor.

Ve Conor'a söylediklerime rağmen, kendimi bir randevudaymışım gibi hissediyorum.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CONOR

Dün gece kazandık. Yok ettik. Yok edildik.

İkinci sınıfların evinin oturma odasına girdiğimde bunu hatırladım. Bu akşamki kutlamaya ev sahipliği yapıyorlar.

Bunun sadece şanslı bir seri olmadığını, üstünlüğümüzün tesadüfi olmadığını kanıtladık. Bir galibiyet daha herkesin beklediği bir şeydi, ancak bu 5-0'lık galibiyetin sezon kayıtlarımıza kalıcı olarak geçtiğini bilmenin tatmin ediciliğini azaltmadı. Ayrıca Willis ilk kez sesini kesti.

İnsanlar konuşmaya başlıyor. Dikkat çekmeye. Şampiyonluk için geliyoruz ve normalde ligin lideri olan takımlar oturup tehdidi hissediyorlar. İzlenmek, mazlum olmaktan daha farklı bir his. Artık kanıtlamamız gereken bir şeyle birlikte korumamız gereken bir şey de var.

Şu anda, bu konuda daha az endişelenemezdim. Sarhoş Holt öğrencilerinden oluşan kalabalığın arasından geçerken, erkeklerle yumruk yumruğa kavga ederken ve kendinden emin sırtışıyla kızların aklını başından alırken tezahüratları içime çekiyor ve tebriklerin tadını çıkarıyorum.

Dün gece takım olarak kutlama yaptık.

Bu gece tüm okul buradaymış gibi hissediyorum.

Mutfağa ulaştığımda Harlow hâlâ arkamdaydı. Daha önce birleşik bir takımdık, Thomas ve Mary'yi kolayca yenmiştik. Tanıdık. Senkronize. Ben değilim

nasıl olduğundan eminim ve... nefret etmiyorum.

Buzdolabını açtığımda "Egonun Washington büyüklüğünde olmasına şaşmamalı" diye mırıldandı.

Buzdolabından bir zencefilli gazoz alırken sırtıyorum. En son birlikte bir partiye gittiğimizde içtiği şey buydu ve şu ana kadar bunu hatırladığımı fark etmemiştim.

"Bir tane ister misin?" Ona uzatarak sordum. "Elbette. Teşekkürler."

Kutuyu benden alırken başımı sallıyorum, sonra kendim için bir soda daha alıyorum.

"Votkanız var mı?"

Şaşırarak bir kaşımı kaldırdım. Harlow bir tane kaldırdı.

"Smith!" Sesleniyorum.

Cole birkaç saniye sonra bir elinde bira bardağıyla belirir. "N'aber Hart?"

"Votkanız var mı?"

Kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor. "Vay anasını. İçki mi içiyorsun?"

"Benim için değil. Bu Hayes için." Harlow'a doğru başımı salladım.

"Hey, Harlow." Cole ona gülümsüyor, Clayton Thomas'ın basketbol takımıyla mezuniyete kadar Harlow'la yatacağına dair elli dolarına bahse girdiğini söylemesi kadar beni sinirlendiren aptalca bir sırtış. Onu sadece bowlingde dövdüğüm için şanslı, gerçek anlamda değil.

"Merhaba," diyor ve kutuyu bana geri uzatıyor. "Bunu bir saniye tutabilir misin?"

Kazağı çoktan başından çıkarıp onu etekleri dantelli ipeksi bir atletle bırakana kadar ne olduğunu anlamıyorum. Bakıyorum. Cole da bakıyor.

"Smith!" Havladım. "Votkan var mı yok mu?"

Sıcıyor. "Uh...Pierce'a bir sorayım. Misafirlerimiz geldiğinde genellikle iyi eşyaları odasında saklar."

"Harika."

Cole, Andy Pierce'ı kontrol etmeye gidiyor.

Harlow bana "Bunu büyük bir prodüksiyon haline getirmek istememiştim," diyor. "Ben sadece bununla iyiyim." Zencefilli gazozu benden geri almak için öne doğru eğildi. Gömleğinin yakası biraz daha açılarak göğüslerinin ağız sulandıran görüntüsünü sunuyor.

"Pierce'ın paylaşmayı öğrenmesi iyi olur," diyorum ona. "Buzun üzerinde de disk avcısıdır."

Harlow homurdanıyor, sonra kutuyu kırıp açıyor ve uzun bir yudum alıyor. Bir an için boğazındaki kasların kasılmasını izliyorum, sonra hızla başka tarafa bakıyorum. Görünüşe göre yaptığı her şey beni tahrik ediyor.

Ve bu benim için yeni bir deneyim. Daha önce hiç bir partiye bir kızla gitmemiştim. Kalabalık bir oturma odasında yürüyen birini hiç takip etmemiştim. Son üç saatimizi şüpheli bir şekilde randevu gibi hissettiren bir şeyde birlikte geçirdik. Ondan uzaklaşmak için can atıyor olmalıydım. Takım arkadaşlarımla konuşmak istemeliydim. Ya da rastgele bir kızla öpüşmek. Ama herhangi bir yere gitmek için motivasyonum bariz bir şekilde yok.

"Hart!"

Genç bir defans oyuncusu olan Jake Brennan beliriyor ve sağ taraftan omzumu tutarak kolunu bana doluyor.

"İyi vakit geçiriyor musun, Brennan?" Buğulu gözlerini ve kızarmış yanaklarını fark ederek soruyorum. Yarınki antrenmanda onu halsiz bırakacak miktarda alkol tükettiği için onu azarlamalıyım.

Jake sırtıyor. "Evet, öyleyim!" Gözlerini benden kaçırıyor. "Hey, Harlow." "Selam." Ona gülümsüyor ve sonra sodasından bir yudum daha alıyor.

Tanrım. Takımda onu tanımayan tek bir erkek var mı? Kızgınlığımı yüzümden uzak tutmak için mücadele ediyorum. Onu sahiplenmiyorum.

Kızlar. Takım arkadaşlarımla Harlow Hayes'in varlığını kabul etmesi beni hep rahatsız etmiştir. Şimdi ise tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Dün gece maçta mıydın? Kahrolası Hart." Brennan bana gururlu bir sırıtış attı. "Calder Trophy kazananı. Şimdi söylüyorum."

Jake kırmızı bardağını coşkulu bir *alkışla* kaldırır. Bu hızlı hareket biranın bir kısmının bardağın kenarından Harlow'un bluzunun alt kenarına sıçramasına neden olur.

"Lanet olsun, Brennan. Güzel eller."

Jake gömleğindeki ıslak lekelere bakıyor. Aslında, daha yukarılara bakıyor olabilir "*Çok* özür dilerim."

"Merak etme," diyor Harlow, içkisini tekrar bana uzatarak. "Ben tuvalete gideceğim. Temizleneyim."

"Tekrar özür dilerim," diye sesleniyor Jake arkasından. Ses tonu özür dileyici. Gözleri kızın kışına odaklanmış.

"Gözler yukarı, Brennan."

Jake bana şaşkın bir bakış fırlattı. "O bekar değil mi?"

Aklıma gelen ilk kelime *hayır* oluyor ve bu beni çok korkutuyor.

Ben.

Takım arkadaşlarımdan hiçbirinin Harlow'la takılmaya çalıştığına şahit olmadım,

ve ben bunu hep Jack'le olan geçmişine bağladım. Ama şimdi fark ediyorum ki, muhtemelen bunun Jack'le çıkmadan önce ve çıktıktan sonra takımdan - benden- uzak durmasıyla daha çok ilgisi var. Eğer erkeklerden biri ona bir hamle yaparsa... Nasıl tepki vereceğimden emin değilim ama bunun çak bir beşlikle olmayacağını biliyorum.

Pierce elinde bir şişe votkayla mutfığa giriyor ve beni Brennan'a cevap vermekten kurtarıyor.

Bir fincanı buzla dolduruyorum, dolapta bulduğum temiz görünümlü bir shot bardağıyla iki ons votka ölçüyorum ve Harlow'un bana bıraktığı kutudan sağlıklı bir zencefilli gazoz ekliyorum. Andy ve Jake yüzlerinde aynı şaşkın ifadeyle beni izliyorlar.

Hunter elinde iğrenç jöle kaplarıyla mutfağa geliyor, çocukların dikkatini dağıtıyor ve beraberinde yeni bir hareketlilik dalgası getiriyor. Birkaç kişinin daha tebriklerini kabul ettikten sonra Harlow'u aramak için oturma odasına gidiyorum.

Sarah Clark önüme geçti.

Nefesimin altında küfrediyorum,
sonra duruyorum. "Hey, Conor."

"Hey." Elimdeki soğuk bardağı sıkıca kavriyorum. Kendi içeceğimi mutfakta bırakmışım, yeni fark ediyorum.

"Oldukça iyi bir galibiyet serisi yakalamışsın. Yukarı çıkmak ister misin, seni tebrik edeyim?"

Sırıttıyor, kasıtlı olarak sikime bakıyor ama sikim seğirmiyor bile. On dakika önce Harlow'u soda içerken izlerken yarı sertleşmiş olmasaydım, ekipmanımın çalışması konusunda gerçekten endişelenirdim.

"Bu gece olmaz," diyorum

ona. Sarah suratını astı.

"Neden?" "Kendimi iyi
hissetmiyorum."

"Eminim seni havaya sokabilirim." Yaklaşıyor ve ben de aramızdaki mesafeyi koruyarak hızla geri çekiliyorum.

"Burada biriyle birlikteyim, tamam mı?"

Sarah görünüyor. "*Kız arkadaşın mı var?*"

"*Hayır. O benim kız arkadaşım değil. Biz sadece...*" *Birlikte yatmak* kulağa adi geliyor. "Takılmak."

"Bana bir kız arkadaşın varmış gibi geldi."

Lanet olsun. Belki de haklıdır. Harlow'un etrafında olma dürtüsüne ve sikimin sadece onunla ilgilenmesine ne diyeceğimi bilemiyorum ama şimdiye kadar hiç yaşamadığım bir şey.

"İyi geceler, Sarah."

O başka bir şey söyleyemeden yürümeye devam ediyorum. Oturma odasında Harlow'dan iz yoktu, ben de yemek odasına yöneldim.

O burada, bira pong oynuyor. O ve Robby, Clayton ve Aidan'a karşı. Kırmızı bardaklar boş, kimse topun muhtemelen en son on yıl önce temizlenmiş zeminde sektikten sonra değdiği hiçbir şeyi içmek istemiyor.

Harlow'un arkadaşı Mary'nin kenarda durduğunu ve diğer birkaç kızla konuşurken gülümsediğini görüyorum. Clayton ona hiç dikkat etmiyor, topu arka sıradaki bir bardağa atan Harlow'a odaklanmış durumda.

Harlow'a doğru yürümeye devam ediyorum ve ona ulaştığımda fincanla kolunu dürtüyorum. "Bunu mutfakta unutmuşsun."

Bana doğru dönüyor, yüz ifadesi ürkmüş. Fincana baktı. "Kutuya ne oldu?"

"Pierce değerli votkasından biraz ayırdı. Senin için karıştırdım." "*Sen* mi yaptın?"

İlk başta kokteyl yapmaktan aciz olduğumu ima ettiğini düşündüm. Sonra neden endişelendiğini anladım. Holt partisinde kimsenin bir şey içtiğini hiç duymadım, ama birçok başka okulda bunun olduğuna dair korku hikayeleri duydum.

Sesimi alçaltıyorum. "Bunca zamandır bendeydi. Başka kimse dokunmadı, yemin ederim."

Başını salladı ve bir yudum aldı. Ve fark ettim ki... bana güveniyor.

Harlow gülümser. "Bu iyi. Teşekkürler."

"Güzel! Barmenlik mi yapıyorsun Hart?" Aidan soruyor. Benimle Harlow'un arasına bakarak sırtıyor ve ben de ona yorumunun beğenilmediğini belli eden bir bakış fırlatıyorum.

"Hayır," diye çıktım.

Harlow ani, karanlık ruh halime bir açıklama arıyormuş gibi yüz ifademi tarıyor.

Onun için bir şeyim yok. Kendim bile ne hissettiğimi anlamıyorum. Sinirliyim ve bunun iyi bir nedeni yok. Tek şey

Her zaman ruh halimi yöneten hokey şu anda daha iyi gidemezdi. Heyecanlı olmalıydım, sinirli değil.

"İyi atış," diyorum ona, sonra girdiğim yoldan geri çıkıyorum. Aidan'ın adımı söyleyebileceğini düşünüyorum ama arkamı dönmüyorum.

Birinci katta dolaşıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Yarın sadece bir film seansımız var ama içmek istemiyorum. Sarah ya da Harlow olmayan başka bir kızla takılmakla ilgilenmiyorum.

Arka kapıya ulaştığımda dışarı çıkmaya karar veriyorum. Küçük arka bahçe tamamen boş, muhtemelen burası içeriden kırk derece daha soğuk olduğu için. Evin yan tarafına yaslanıyorum ve ellerimi ceplerime sokarak karanlık gökyüzüne bakıyorum.

Kapı açılıp tekrar kapanmadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

Otomatik olarak ona bakıyorum, onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Peşimden geldi.

Harlow'a bakana kadar umduğum şeyin bu olduğunu fark etmiyorum, yüz ifadesi beni incelerken endişeyle kırılıyor. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Bir kahkaha attım. "Sebepsiz yere boktan bir ruh halindeyim. Orada sana karşı kısa davrandıysam özür dilerim. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

İçeri geri dönmek yerine bir adım daha yaklaşıyor. "Geldiğim için kızgın mısın?"

"Ne? Hayır. Hayır. Seni ben davet ettim, unuttun mu?"

"Evet, öyle. Ama orada... eskiden olduğu gibi hissettim. Beni gördüğünde mümkün olduğunca çabuk kaçmaya çalışırdın."

"değil. Söz veriyorum."

Başını yavaşça sallıyor ve sonra alt dudağını dikkat dağıtıcı bir şekilde kemirmeye başlıyor. "İçki için teşekkürler."

Boş ellerine bakıyorum. "Bir tane daha ister misin?"

"Hayır, sadece biraz sıvı sıcaklığı için içtim."

Hokey ceketim hâlâ üzerimde. Ama Harlow sadece giyiyor.

Duvardan uzaklaşıyorum, donuyor olması gerektiğini fark ediyorum.

"Kazağın nerede? Ya da ceketin?"

"Ceketimi arabanda unutmuşum. Ve kazağımı aradım ama bulamadım."

Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen biri almıştır."

Kapıya doğru bir adım attım. "Ben bakarım."

"Bekle." Ben bir adım daha atmadan kolumu tuttu. "Bir süveter arama ekibi göndermeden önce... bana neden üzgün olduğunu söyle."

"Sana söyledim, hiçbir şey."

"Bu Clayton'la olan şeyle mi ilgili?"

"Hayır." Yalan mı değil mi bilmiyorum. Ona hâlâ kızgıyım, tıpkı Brennan'ın gezinen gözlerine kızdığım gibi. Ama bu ondan daha büyük bir şey. İkisinden de çok benimle ilgili.

Harlow bana "Clayton'la ilgilenmiyorum" dedi.

"Güzel. Daha iyisini yapabilirsin." Thomas'ın aptal bahsini kaybedeceği için çok heyecanlıyım.

"Seninle yapıyorum"

Hart." Sonra beni öptü.

Thomas'ın ve bu okuldaki diğer tüm erkeklerin önünde onu sahiplenmek istediğim şekilde öpüyorum, acil, kendinden emin ve yüksek sesle. Eğer biri bunu görseydi - eğer ona içkiyi uzattığımda onu bu şekilde öpseydim - hepsi az önce kendime itiraf ettiğim şeyi söyleyebilirdi: Bu kıza karşı ciddi hislerim var.

Onu sadece çekici bulmuyorum.

Bu sadece şehvet ya da dalga değil.

Harlow'u hiç alışık olmadığım bir şekilde *önemsiyorum*. Beni korkutan bir şekilde, çünkü kararlarımda kendime güvenmeye alışkınım ve onun söz konusu olduğu yerde ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Adımı inliyor ve bir anda aletim tamamen dikleşiyor. Bir dizimi bacaklarının arasına iterek onu vücudumla evin arasına hapsediyorum. Elleri gömleğimin altından kayarken Harlow kalçalarımaya sürtünüyor. Elleri donuyor, sırtımı kazıyor ve bu yeni bir aciliyet hissi uyandırıyor.

Onu bu şekilde beceremem. Dışarısı o kadar soğuk ki nefesimizi havada görebiliyorum.

-Prezervatifim yok ama bu ona aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu hatırlatamayacağım anlamına gelmiyor.

Onu ilk gördüğümünden beri beni yavaş yavaş çıldırtan ince bluzunu sol göğsü ortaya çıkana kadar çeğiştiriyorum. "Sütyen giymiyor musun?" İnliyorum.

"İçinde ankastre var," diyor bana. Sonra eğilip meme ucunu dilimle daire içine aldığımda nefesi kesiliyor. "Yani kayış yok."

Şimdi kalçama doğru sallanıyor, nefesi düzensiz ve düzensiz. "Böyle boşalabilir misin?"

"Muhtemelen." Kızarıyor.

Çok sabırsızım. Bu kafamda bir yarışma, onu olabildiğince çabuk boşaltmak. Dokunuşlarıma ne kadar duyarlı olduğunu görmek egomu yükseltiyor. Kot pantolonunun bel bandına ulaşacak kadar geri çekiliyorum, düğmelerini açıyorum, fermuarını açıyorum ve iki parmağımı kalçalarının arasına sokana kadar çeğiştiriyorum.

Harlow inliyor. İç çamaşırı sıırılsıklam olmuş, amının sıcaklığı elimi kavuruyor. Parmaklarım içeri girer girmez, Harlow başını arkaya yatırıyor, gözlerini kaparken dokunuşuma doğru eğiliyor. Her tepkisini hissedebiliyorum, duvarları sanki beni içinde tutmaya çalışıyormuş gibi parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

Onu gördüğümde hiç tepki vermedim. Hiç etkilenmedim
Onu.

Ama bu - dudakları öpücüklerimden şişmiş ve saçları benim Elleri ve amı parmaklarımı ıslatacak kadar ıslak mı? Bu ondaki yeni favori görüntüm. Ve adı da *benim*.

Her ne kadar burada durup manzarayı seyretmek istesem de neredede olduğumuzu unutmuş değilim. Vücudunu kendiminkiyle engelliyorum ama yine de kimsenin onu bu şekilde görmesini istemiyorum. Ve Harlow sabırsızlanıyor, bana karşı kıpırdanıyor ve daha fazla sürtünmeye zorlamaya çalışıyor. Kot pantolonu kalçalarını bir arada tutuyor, bu yüzden normalden daha da sıkı hissediyor.

Kısıtlı alanda onu parmaklarımla olabildiğince hızlı beceriyorum, duvarlarının titremeye başladığını hissettiğimde onu öpüyorum, elimi onu boşaltmak için kullanıyorum. Titremeler durduktan sonra bile onu öpmeye devam ediyorum. Tadı zencefil, votka ve sadece Harlow'a ait özel bir şey gibi. Sadece bana karşı titrediğini hissettiğimde geri çekiliyorum.

Burası onun yarı çıplak olması için çok soğuk. Parmaklarımı yalayarak temizlediğimde yüzündeki şaşkın ifadeye sırtıyorum. Sonra kotunu tekrar yukarı çekip askısını omzuna takıyorum.

Beni yakından izliyor. "Şimdi bira fabrikası ve seks gibi kokuyorum." "Caddenin karşısında temiz kıyafetler satan bir yer biliyorum..." "Kalmak istemiyor musun? Takımla kutlama yapmak?"

Dürüst olacağım. "Hayır."

Hepsi sarhoş ve zaten zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz. Buradayım çünkü gelmem bekleniyordu ve yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

"Kalmak istiyor musun?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Sadece takım kaptanı davet ettiği için geldim ve kabul etmemek kabalık olur diye düşündüm."

Sırtıyorum.

"Mary'ye mesaj atayım, iyi olduğundan emin olayım." Harlow cebinden telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar.

Ceketimi omuzlarımdan çıkarıp onun omuzlarına atıyorum.

"Teşekkürler."

"Tamamen kişisel çıkar, Hayes. Eğer hipotermiye , seni beceremem."

, telefonuna bir şeyler yazarken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Tamam. Mary iyi. Hadi gidelim."

Evin etrafından kaldırıma doğru yürüyoruz.

"Gelecek hafta sonu evimizde bir maçımız daha var, biliyorsunuz. Eğer bundan nefret etmediyseniz."

Harlow sessiz.

"Zorunda değilsin tabii ki. Ben sadece-"

"Hayır, gitmeyi çok isterim. Ben sadece... Gelecek hafta sonu burada ."

Tek söylediği bu. "Nereye gidiyorsun?" diye sormadan önce bile açıklama yapmamasının ne anlama geldiğini biliyordum.

"Claremont. Landon'ın bir işi var."

"Oh." Söyleyecek başka bir şey bulamadan kaldırıma ulaştık. "O bir müzisyen mi?"

"Evet. O bir grupta."

Üvey kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sevdiklerini. Sevmedikleri. İlgi alanları. Sinir bozucu şeyler. Hobiler.

"Bunlar iyi mi?"

"Um. Onlar devam eden bir çalışma."

Acaba Hugh müzikle ilgileniyor mu? Sanmıyorum. Acaba benim ilgi alanlarımin babamınkilere daha yakın olması Landon'ı kızdırıyor mu?

Bu beni rahatsız ediyor.

Harlow'a bakıyorum. Beni dikkatle izliyor, sanki her an çekip gitmemi bekliyormuş gibi. Landon onu aradığında verdiğim tepkinin aynısını.

Gelecek hafta sonu Garrison'ları ziyaret edecek olması beni rahatsız ediyor ?

Evet.

Bu ona karşı olan hislerimi değiştirir mi? Değiştirmez.

Harlow'un bunu merak ettiğini anladığım için uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Evime dönene kadar böyle yürüdük.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

HARLOW

Zil seslerinin sıkıcı kesik kesikliği şarkıyı başlatıyor. Birkaç saniye sonra gitarist Adam geliyor. Ardından Landon sahnenin ortasında duran mikrofona doğru adım atıyor ve şarkı söylemeye başlıyor. Grubunun müziği benim kişisel zevkime göre olmasa da dinlemekten her zaman keyif aldığım gırtlaktan gelen, derin bir sesi var. Ben daha çok indie folk dinlerim. Somerville'den Claremont'a giderken The Head and the Heart'ı bangır bangır dinledim.

Landon'ın grubu -şu anki adını hatırlayamıyorum çünkü sürekli değiştiriyor- daha çok alternatif rock. Sanırım. Müzik meraklısı olmaktan çok uzağım. Çalma listelerim çoğunlukla favori sanatçılarımla kaydettiğim kişilere göre önerilen şarkılardan oluşuyor.

"İnanılmaz değiller mi?" Simone

bağırıyor. "Evet," diye bağırıyorum ona.

Simone ile yirmi dakika önce, Landon ve grup arkadaşları yirmi dakikalık setlerinden önce kulise gittiklerinde tanıştım. Anladığım kadarıyla burada bulunma sebebi, bu konser için *açlıktan* ölmek üzere olan *sanatçı* görünümünü tercih eden tüylü saçlı Adam'la takılıyor olması. Sırık gibi bedenini kaplayan soluk tenini gösteren yırtık bir tişört giyiyor.

Landon'ın konseri Claremont'tan bir kasaba ötede küçük bir kulüpte. İçerisi karanlık ve rutubetli, bir nevi bodrum katı gibi. Uzun bir bar bir duvarın çoğunu kaplıyor, geri kalanını siyah deri kabinler kaplıyor. Mekanın çoğu açık, bir

birkaç yüksek masa sahnenin yakınına serpiştirilmiş. Katılım iyi, en az altmış kişi burada kümelenmiş.

Eminim Landon çok heyecanlanacaktır. Bu, grubunun profesyonel bir performansa en çok yaklaştığı an.

Şarkı bitti. Simone ve ben yüksek sesle alkışlıyoruz ve odada dağınık bir alkış tufanı kopuyor.

"Ben gidiyor içinkapmak bir şey için iç." I söyle Simone. "Bir şey ister misin?"

Gözlerini sahneden ayırmıyor. "Ben iyiyim."

Başımı sallayıp bara doğru ve yolun yarısında bir boşluk buluyorum. Orta yaşlı barmen birkaç dakika sonra yanıma geliyor ve limonlu maden suyu sipariş ettiğimde başını sallıyor. Hemen içkimi getirip, ödemeyi teklif ettiğimde elinin tersiyle itiyor. Ona teşekkür ediyorum, bahşiş kavanozuna birkaç dolar atıyorum ve sonra Simone'a doğru geri dönüyorum.

Yolu kesen bir adam var, cilveli bir sırtışı var. Saçları dağınık ve açık kahverengi, üzerinde siyah bir tişört var.

"Hey, ben Macon." Adını söyleme şekline , tanımam gerekiyor.

Ama bu adamı hayatımda daha önce hiç görmedim. "Merhaba..."

Gömleğinin yakasını çekiştirerek kıkırdıyor. "Oof. Tanınacağım tek yerin burası olduğunu düşünmüştüm. Ben başrol oyuncusuyum."

Macon en yakındaki kabine doğru başını sallar. Üstündeki duvarda yüzünün devasa bir poster var, altında büyük harflerle *Macon Gray* yazıyor.

"Oh. Uh, güzel."

"Yani... hayranı değil misin?"

"Müziğinizi hiç dinlemedim, o yüzden bir şey söyleyemem. En iyi arkadaşımı desteklemek için buradayım." Sahnede Landon'ı işaret ediyorum.

"Ah. Onlar iyi."

Başımı salladım.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim, Red?" Yüzümü buruşturma dürtüsüyle savaşıyorum.

Kızıl saçlarımın görünüşünü seviyorum. Aynı tonda olan bir bağlantı. Mirasımın bir hatırlatıcısı. Ama Kızıl denmesinden nefret ediyorum, kesinlikle *nefret ediyorum*. Ve neden bu kadar çok erkeğin bunu yaptığını anlamıyorum. Koyu kahverengi saçlı olsaydım, *sana bir içki ısmarlayabilir miyim Esmer?* diye sormayacağına eminim.

"Bende bir tane var, teşekkürler." Kanıt olarak suyumu tutuyorum. "O zaman dansa ne dersin?"

"Benim bir erkek arkadaşım var."

Hayatımda daha önce hiç söylemediğim bir cümle kendiliğinden dökülüveriyor. Genellikle bir erkeğe *ilgilenmediğimi* ya da *arkadaşlarımla birlikte olduğumu* söylerim. Erkek arkadaş bahanesini hiç kullanmadım, bir erkekle çıkarken bile.

Erkek arkadaşım *yok* ama kulağa yalan gibi gelmiyor. Öyle de hissettirmiyor.

Conor burada olsaydı ne yapardı merak ediyorum. Clayton'ın ona benim hakkımda söylediklerinden kesinlikle rahatsız olmuştu, tahminimce bir süredir benimle takılmaya çalıştığı gerçeğine bir göndermeydi. Bu, kampüsteki en büyük adam olmak için yapılan maço bir rekabetin parçası mıydı? Yoksa kıskanıyor muydu?

"Tabii ki var," diyor Macon. "Onu alabilir miyim?"

Dudaklarım titriyor. "Hokey oynuyor."

"Lanet olsun. Eğer bu değişirse... beni ara. Bir gün büyük bir yıldız olacağım."

Macon bana muhtemelen hayranları olduğunu düşündüren bir sırıtış fırlatıyor ve sonra kulise doğru yöneliyor.

Simone'u kolayca buldum. Açık ara en hevesli izleyici oydu, zıplıyor ve kollarını sallıyordu. Uzun süre ortalıkta olmadığımı fark ettiğinden şüpheliyim.

Landon'ın grubu iki şarkı daha çalıp sahneden indi. Simone ve ben onları beklemek için bara geçtik. Sadece birkaç dakika sonra dört adam ellerinde soğuk biralarla yeniden ortaya çıkıyorlar.

Bir iç çekişi bastırdım. Onun setinden sonra doğruca eve gitmeyi umuyordum. Bu sabah yüzmek için erken kalktım, iki laboratuvar testi yaptırdım ve sonra Garrison'lara gittim. Landon ve ben buraya gelmek için ayrılmadan önce eşyalarımı bırakacak zamanım bile olmadı.

"Siz çocuklar *harikaydınız!*" Simone titriyor. "Gerçekten iyiydi," diye başımı sallayarak katılıyorum.

"Bir sonraki konserimize arkadaşlarını da getirmelisin, Harlow," diyor Adam. "Daha fazla hayrana ihtiyacımız var."

"Bir sonraki konserin ne zaman?" Ben soruyorum.

Landon bana "Bizim yok" dedi.

Baterist Matt, "Geleceğiz," diye tahmin ediyor. "Size amcamın barının oyuncu aradığını söylemiştim."

Landon ona "O zaman bize bir deneme ayarla" der.

Bazı ekipmanların içeri girebilmesi için kapıdan uzaklaşmamız gerekiyor, sonunda açık kabinlerden birine tikişiyoruz, böylece adamlar biralarını içip rahatlayabiliyorlar. Birkaç adam sahneyi yeniden düzenlerken hoparlörlerden rock müzik yükseliyor. Başımın ağrıdığını hissederek suyum . Burası fazla sohbet edilemeyecek kadar gürültülü, adamlar çoğunlukla başlarını sallayıp birbirlerine sırtıyorlar. Başarılı şovlarından sonra sevinçliler.

Hoparlörler kesilir ve bir erkek sesi "Bu gece herkes nasıl?" demeden önce bir grup alkış kopar.

Daha fazla alkış. Landon ve grup arkadaşları şimdi sahneye doğru bakıyorlar.

"Güzel, güzel. Ben Macon Gray. Eğer buradaysanız, muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur. Yine de..." Kıkırdıyor. "Olmayabilir. Sıradaki şarkıyı daha önce bir hokey oyuncusuna aşık olup beni beklemeyerek kalbimi kıran kızıl saçlıya ithaf etmek istiyorum. Beyin kas gücünden üstündür, bebeğim."

Neredeyse gülecektim, ta ki kabindeki herkesin bana baktığını fark edene kadar.

Landon, en zoru.

"Neden bu?" diye sordu bana. Sanırım buradaki tek kızıl saçlı benim.

Gözlerimi deviriyorum. "Yok bir şey. Barda bana asıldı. Ona ilgilenmediğimi söyledim."

"Bir hokey oyuncusuyla çıktığın için mi?"

"Ona sporcuların daha çok benim tipim olduğunu söyledim. O da sonuç çıkardı sanırım." Söylediğim her yalanda kalbim daha da hızlı atıyor.

Landon'ın Conor'la *konuştüğumdan* haberi bile yok.

Yirmi yıllık dostluğumuz boyunca sakladığım en büyük sır bu.

Landon'a mutfaktaki konuşmamızdan bahsetmem gerekiyormuş gibi hissetmedim. Ya da havuzdaki karşılaşmamızdan. Ya da pistteki antrenmanı. Seksi kendime saklamayı bile mantıklı bulabilirdim, Conor söz konusu adam olmadan önce bu konudaki ayrıntıları ona anlatmış değildim.

Ama Conor'la her konuştuğumda, ona mesaj attığımda, onu öptüğümde, ona dokunduğumda -ki son zamanlarda bunları çok sık yapıyorum- kendimi daha da suçlu hissediyorum. Bunu yaptığım için değil, Landon'ın bilmediği için. Özellikle de Conor'a karşı hissettiklerim sandığım -umduğum- gibi azalmak yerine daha da güçleniyor gibi görüldüğü için.

"Huh." Landon şaşkın görünüyor, şüpheli değil.

"Sporcular mı?" Davulcu Matt başını sallar. "Macon haklı.

Hata. Onlar kötü şöhretli sikiciler."

"Ben de müzisyenler hakkında böyle şeyler duymuştum," diyorum. Matt bana göz kırpmıyor. "Sadece başarılı olanlar."

Landon Matt'in kolunu yumrukluyor. Ya öyle olmadıklarını ima ettiği için ya da benimle flört ettiği için. Benden bir yaş küçük olabilir ama Landon çocukluğumuzdan beri koruyucu ağabey rolünü üstlendi.

Çocuklar biralarını bitiriyor, Landon gitarını alıyor ve otoparka doğru yola çıkıyoruz.

Arabayı sürmeye başlar başlamaz "Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Size söyledim; harikaydınız."

Landon şöyle baktı. "Adam setin yarısında yanlış tuştaydı." "Simone fark etmedi."

Gülüyor. "Evet. En azından *bir* hayranımız var."

"Ben de oradaydım," diye hatırlatıyorum ona.

"Geldiğin için teşekkürler, Harlie."

Suçluluk duygusunu bir kenara itip yola odaklanıyorum. "Tabii ki."

Yolculuğun geri kalanında rahatça konuşuyor, son birkaç ayın muhasebesini yapıyoruz. Benim açımdan kayda değer bir istisna dışında.

Arabamı büyük, tuğla evin yanındaki garaj yoluna park ederken karnım gurulduyor. Landon'ın konseri saat yedideydi ve saat neredeyse sekiz oldu. Allison eve döndüğümüzde akşam yemeği hazırlayacağına söz vermişti ve ben onun yemeklerini özlemiştim.

"Aç mısın?" Landon sırtıyor.

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyorum, arabadan inip geriniyorum ve onu ön verandaya giden taş yolda takip ediyorum.

Biz daha ulaşmadan kapı açılıyor ve Allison Garrison dışarı çıkıyor. Alkışlamaya başlar ve Landon'ın yanakları kızarır.

"Anne. Kes şunu," diye homurdanıyor.

"Gösterine gelmeme izin , bu yüzden seni tebrik etme şeklim bu."

Landon gözlerini deviriyor. "Sence kaç ünlü müzisyen gösterilerine annelerini de getiriyordur?"

"Taylor Swift" demeden duramıyorum. Onu hiç duydun mu?"

Allison gülüyor ve beni bir kez daha kucaklıyor. "Ah, seni özledim, Harlow."

"Ben de seni özledim," diyorum çenemi omzuna yaslayarak. Annemle aramda kalan en yakın bağ o. Hayatlarının yarısı boyunca en iyi arkadaşlardı, Holt'ta birinci sınıf öğrencisiyken tanışmışlardı.

Allison'ın kolları sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi beni sıkıca sarıyor.

"Yeni Bob Dylan şimdiden döndü mü?" Hugh Garrison mutfaktan çıkıp ön koridora doğru adım atıyor. Landon'a gülümsüyor, sonra bakışları bana takılıyor.

"Harlow," diye sıcak bir şekilde selamlıyor.

Ben erken geldiğimde işteydi. Ağustos'ta Holt'a gittiğimden beri onu ilk kez görüyorum. Hugh o zamanki haliyle aynı görünüyor. Uzun boylu, küçük oğluyla aynı kahverengi saçlara ve ela gözlere sahip.

"Hey, Hugh," diye selamlıyorum, açık kollarına doğru bir adım atarak.

İlk defa aklıma geliyor: *Conor Hart'ın babasına sarılıyorum.*

Kafamda hep Landon'ın babasıydı. Allison'ın, annemin en iyi arkadaşının kocası.

Conor babasına hiç sarıldı mı merak ediyorum. Hiç .

"Akşam yemeğini fırından yeni çıkardım. Zamanlaman mükemmel," diyor Allison mutfığa gitmeden önce.

Ceketimi ön salona asıyorum ve onu takip ediyorum. Harika kokuyor, bir tepsi kızarmış tavuk ve sebze tezgahın üzerinde yeşil salatanın yanında duruyor. Kendim için pişirdiğim her şeyden çok daha iyi.

Masayı kurup yemeğe oturduğumuzda Hugh ve Allison dersler ve arkadaşlar hakkında sorular sorarak beni sıkıştırıyorlar. Normal hissettiriyor. Rahat. Daha önce defalarca gerçekleşmiş bir rutin, çünkü öyle.

Landon'a işi hakkında sorular soruyorlar, ses tonlarındaki gurur açıkça belli oluyor. Landon muhtemelen palyaço kariyerine devam etmeye karar verebilir ve onlar da bunu destekler. Ve bunu takdir ettiğini biliyorum. Ama Conor'la kıyaslamadan edemiyorum. Annesinin bu sezon tek bir maça bile gittiğini sanmıyorum. Gittiyse bile bundan bahsetmedi.

"Gösteri için daha güzel bir şey giyemez miydin?" Allison, Landon'ın kıyafetine eleştirel bir gözle bakarak soruyor.

"Ciddi misin anne?" Landon giydiği *Brighton* sweatshirt'üne bakıyor. "Bunun nesi var?"

"Başlangıç olarak, kirli." Allison kolundaki kahveye benzeyen lekeyi başıyla işaret ediyor.

Landon gözlerini deviriyor, sonra eşofmanını çıkarıyor. Altında, eğer pamuğundaki kırıxıklıkların sayısı bir gösterge ise, yakın zamanda uyuduğu uzun kollu bir tişört var. "Daha iyi misin?"

"Daha da kötüsü," diyor Allison. "Yemekten sonra çamaşırları yıkayacağım." Sırıtmamak için alt dudağımı ısııyorum.

"Müzisyenlerin zamanlarını çamaşır yıkamaktan daha iyi değerlendirecekleri şeyler vardır."

Allison'ın yanıtı "Açlık çeken bir sanatçı olmak istiyorsun diye öyle giyinmen gerekmez" oldu. Adam'ın kıyafeti hakkında ne düşünürdü merak ediyorum. En azından Landon'ın gömleği tek parça.

"Kelly bu hafta sonu ziyarete mi geliyor?" Hugh konuyu değiştirmek için bariz bir şekilde sorar.

Landon, "Hayır, mola veriyoruz," diye yanıtlıyor.

Allison, Hugh ile bakışmadan önce "Oh," diyor.

İkisi de haberlerden dehşete düşmüş görünmüyor. Landon'ın kız arkadaşını da hiç sevmedim. Zamanının çoğunu şikayet ederek geçiriyor. Bence çok daha iyisini yapabilirdi.

"Peki ya sen Harlow?" Allison bana baktı.

"Peki ya ben?" Çatalıma biraz salata koyarak soruyorum.

"Kısa bir süre önce Eve ve erkek arkadaşıyla çiftte randevuya çıkacağını söylememiş miydin?"

"Oh, evet. Bu oldu." "Nasıl oldu?"

"Harika değil," diyorum açıkça. "Biz kesinlikle ruh eşı değiliz."

"Peki ya sınıftaki şu adam? Aaron?" Allison caymadı. Belki de annemin burada olmadığı soruları sorması gerektiğini hissediyordur.

"Eric. Biz de dışarı çıktık," diye itiraf ediyorum. "Ve?"

İç çektim. "İyi biriydi."

"Bu umut verici!"

Landon, "İyi olmak *ilgilenmemek* anlamına geliyor anne," diyor. olduğunu kabul ederek gözlerimi deviriyorum. "Bir daha dışarı çıkacağımızı sanmıyorum," diyorum ona.

"Peki, değil," diyor Allison. "Dışarıda bir sürü harika adam var."

"Bir sürü pislik demek istiyorsun." Landon alay ediyor. "Brighton'daki adamların çoğu tam bir pislik."

Allison, "Tüm arkadaşların gayet iyi görünüyor," diye yanıtlıyor. "Şey, evet. *Sporcu* değiller."

Bu yorumun beni ve *benim tipim olduğunu* iddia ettiğim *sporcuları* hedef aldığını hissediyorum.

"Bu çok basmakalıp Landon. Baban spor yapardı."

"Evet, biliyorum." Landon gözlerini deviriyor. "Elma ağaçtan uzağa düştü." Hayal ettiğimi sanmadığım garip bir duraklama oluyor. Ama belki de hayal .

Burada yaşamaya başladığımdan beri Conor'ın adının bu evde kaç kez yüksek sesle söylendiğini parmaklarımla sayabilirim. Ama Landon'ın az önce söylediğı gibi zararsız deyimlerde geçiyor. Babalar Günü'nde. Ne zaman Holt ya da hokeyden bahsedilse.

O arka planda bir gölge.

Konuşmalarda alt metin.

Bunu hep belli belirsiz hissetmişimdir. Şimdi acı bir şekilde farkındayım. Çünkü Conor artık benim için bir gölge ya da alt metin değil. O canlı bir renk. Hayattan daha büyük.

Yemekten sonra Landon'ın lise arkadaşlarından birkaçı hasret gidermeye geldi. Sonunda çalışma odasında uzanıyoruz.

Landon'ın arkadaşları da ona benziyor: tatlı, biraz inek ve geceyi dışarıda geçirmektense evde geçirmekten daha mutlular. *Yüzüklerin Efendisi* filmlerinden birini izleme kararı, ben hariç herkes tarafından büyük bir coşkuyla karşılanıyor.

Telefonumda sosyal medyada gezinerek kendimi eğlendiriyorum.

Birden birkaç kişi koltuktan kalktı.

"Film bitti mi?" diye sordum. Landon'ın göz devirmesine bakılırsa, soru çok hevesli gelmişti.

"Hayır. Patlamış mısır molası," diye yanıtlıyor. " misin?"

"Yok, böyle iyiyim. Teşekkürler." Yastıklara geri sokuldum.

Steve Essex hariç tüm çocuklar çalışma odasından ayrılıyor. "Son sınıf iyi gidiyor mu?" diye soruyor bana, kanepedeki fazladan alandan yararlanarak biraz yayılmak için.

Steve her zaman Landon'ın diğer arkadaşlarından daha dışa dönük olmuştur. Neredeyse hiç kimseyi tanımadığım bu kasabada arkadaşla en yakın olduğum kişi o.

Garrison'lar her zaman Kanada'daki ailemi ziyarete gelirlerdi. Onlarla yaşamaya başladığımda Landon hâlâ lisedeydi ama ben birinci sınıfa başlamak için Holt'un yurtlarına taşınmadan önce Claremont'ta sadece birkaç hafta yaşadım. Bu kasaba evim gibi hissettirmiyor.

"Evet, oldukça iyi," diye cevap veriyorum. "Üniversiteyi bitirmek üzere olduğuma inanmak çılgınlık."

"Bir de bana sor. Yarisından fazlasını bitirdiğime inanamıyorum. Takımdaki tüm kıdemli oyuncular son maçımızda berbat durumdaydı." Steve gülümsüyor. "Yakında benim de öyle olacağımı düşünmek garip."

Oregon'da küçük bir üniversitede futbol oynadığını hatırlıyorum. Landon'ın "*Arkadaşlarım aptal değil çünkü sporcu değiller*" kuralına bir istisna.

"İyi bir sezon geçirdiniz mi?"

"Fena değil. Gerçi biz 3. Lig'deyiz, biliyor musun? Çok büyük bir şey değil."

"Evet, Holt da aynı şekilde."

Steve önce çalışma odasına açılan sürgülü kapıya, sonra da bana bakıyor. "Duyduğuma göre hokey söz konusu olduğunda öyle değilmiş."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Evet. Hokey için değil."

"Landon'ın ondan neden nefret ettiğini anlıyorum. Ben de anlıyorum. Ama ben de Conor'la aynı liseye gittim. Bazı anları oldu... ama kötü bir adam değildi. Evan Sanford benimle futbol takımındaydı. Kışın Conor'ın sağ kanat oyuncusuydu. Onun hakkında ne kadar iyi şey söylesem azdır. Ben sadece... Conor için de kolay olmamıştır, anlıyor musun?" Steve omuz silkiyor. "Şimdi bazı şeylerin onun için yolunda gittiğini görmek güzel. Umarım profesyonel olur."

Sadece ona bakıyorum.

Sessizliğim Steve'i sinirlendiriyor. Öne doğru eğilmeden önce kapı aralığına bir kez daha bakıyor. "Bu sadece ikimizin arasında, değil mi? Sen..."

"Landon'a hiçbir şey söylemeyeceğim," diye onu temin ediyorum. Steve rahatlamış bir iç geçirdi.

"Tamam. Güzel."

Yüksek sesli konuşmalar Landon'ın birlikte geri döndüğünü duyurur. Konu fantezi üçlemelerine gelince, hepsinin söyleyecek çok şeyi var. Landon patlamış mısır kasesini bana uzattığında başımı sallıyorum ve film devam ederken gözlerimi televizyon ekranına sabitliyorum.

Kendimi filme kaptırmaya bile çalışamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Jenerik akana kadar ekrana bakıyorum, sonra Landon ve arkadaşlarına iyi geceler dileyip odama çıkıyorum.

Beş yatak odalı evdeki birkaç misafir odasından biri. Hugh ve Allison istediğim değişiklikleri yapmam konusunda beni teşvik etmelerine rağmen, taşındığımda burada bulunan mobilyaların hiçbirini değiştirmedim.

Yatmak için hazırlanıyorum ve yumuşak pazen çarşafların arasından kayarak komodinden telefonumu alıyorum. Ona mesaj atmadan önce bir dakika boyunca alt dudağımı çiğniyorum.

Hey.

Cevap vereceğinden emin değildim. Cuma gecesi idi. Ama hemen cevap verdi.

Hey. İyi misin?

Evet, yol o kadar da uzun değil. Bildiğiniz

gibi.

HARLOW: Bu haftaki tatbikatlara Cody mi karar verdi?

Cevabı beni aramak olunca şaşırdım.

Cevap verdiğimde Conor, "Bu mesaj atmaktan daha kolay," diyor.

"Kaburgalarım buz koymaya çalışıyorum."

"İyi misin?"

"Evet. Sadece Sampson hıyarlık yapıyor. Sayı yapmak üzere olduğumu iddia ediyor." "Öyle miydin?"

Bir duraklama. "Şey, evet." Gülüyorum.

"Ve evet, Cody'nin her zaman olduğu gibi bu hafta da bir sürü isteği vardı. Ayrıca bana çok yavaş kaydığımı söyledi. Biniş izniyle oynayacak kadar büyüdüğünde onu bir sürpriz bekliyor."

Diğer uçtan boğuk bir çarpma sesi geliyor ve ardından Aidan'ın sesinin zayıf bir versiyonu duyuluyor.

"Sakıncası var mı?" Conor gürlüyor.

"Sana 10'da çıkacağımızı söylemiştim. Ne oluyor Hart?"

"Ben de sana gitmeyeceğimi söyledim. Şuna baksana."

Bir hışırtı var.

"Siktiğimin Robby'si," diye homurdanıyor Aidan. "Peki, Gaffney's'i es geçelim. Pizza yiyebilir miyiz? Ben acıktım. Telefonda kiminle konuşuyorsun?"

Nefesimi

tutuyorum. "Ben

Harlow."

"Kız arkadaşını mı kastediyorsun?"

"Dışarı, Phillips! Beş dakika içinde aşağıda olacağım, tamam mı?"

"Peki. Seviştiğin ve sürekli konuştuğun kıza şunu söyle-"

Conor'ın bir gümbürtü, sonra sessizlik.

"Ne kadarını duydun?" Sesi yine normal, artık boğuk değil.

"Hepsi."

İç çekiyor. "Kahrolası Phillips. Eğer iyi bir kanat oyuncusu ve harika bir arkadaş olmasaydı, onunla bir daha asla konuşmazdım."

Yorganın üzerindeki bir iplikle oynuyorum. "Ona ne kadar söyledin?"

"Kesinlikle hiçbir şey. O sadece tanıdığım en meraklı adam ve hokey programımı biliyor. Bana ve Morgan'a ders programlarımızı buzdolabına astırdı, bu yüzden ikimiz de hokey ya da okulla ilgili olmayan herhangi bir yere gittiğimizde sorularla karşılaşılıyor. Morgan neredeyse hiçbir yere gitmiyor, o yüzden pek umursamıyor."

"Belki sen de aynı şeyi ona yapmalısın. Aidan'a sürekli nereye gittiğini sor ki bunun sinir bozucu olduğunu anlasın."

"Bunu denedim." Conor iç çekiyor. "Bayıldı. Zaten aşırı paylaşımcıdır." Duraksıyor. "Ben değilim, Hayes. Eğer endişelendiğin buysa."

". " Yine de bilmek güzel.

"Gitsem iyi olacak. Phillips buraya geri gelecek."

"Evet, biliyorum. Yakında görüşür myz?"

Çarşamba antrenmanından sonra geldi ve geceyi burada geçirdi ama o zamandan beri onu görmedim. Bu yolculuğun yaklaştığının aşırı farkındaydım, belki o da farkındaydı.

"Evet, döndüğünde bana mesaj at. İyi geceler,

Hayes." "Bye."

İkimiz de bu satırda birkaç saniye oyalanıyoruz ve söyleyebileceğimiz başka sözcükler için boşluk bırakıyoruz. *Seni özliyorum* ya da üç kelimelik başka bir cümle. Ama ikimiz de başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyoruz.

Yüzümü ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuşturuyorum. Benim dışımda hiçbir şeyin değişmediği buraya dönmek çok garip. Bunun bir parçası olduğum yerde

Conor'ın hayalet olduğu somut bir aile.

Babası ve üvey kardeşiyle saatler geçirdim -doğal, rahat saatler- ve bildiğim kadarıyla ikisiyle de *yıllardır* konuşmadı bile. İleride büyük bir barikat var, uygun olduğu için görmemezlikten geliyorum.

Eninde sonunda bunu kabul zorunda kalacağım. Ve Conor'la ne kadar -Ve ben *çoktan* yaklaşıyorum. *Ne kıyıyı görebiliyorum ne de dibe dokunabiliyorum.*

ne kadar çok acıtacaksa.

Birkaç saniye sonra kapı hafifçe çalındı. Boğazımı temizleyip "Girin" diye sesleniyorum.

Kapı açılır ve Allison kafasını içeri uzatır. "Hey. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Her şey yolunda, teşekkürler."

"Burada bazı sesler duyduğumu sandım..."

"Oh, evet. Benimki. Eve aradı çünkü bazı sanat eşyalarını bulamamış."

Yalan söyleme konusunda gittikçe daha iyi oluyorum ve bundan gurur duymuyorum.

Allison gülümsüyor. "Onun gibi bir arkadaş bulmana çok sevindim. Bana annenle beni hatırlatıyor."

Ben de gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Yemekte ısrarcı davrandıysam özür dilerim Harlow. Seni zor durumda bırakmak istemedim ve asla annenin yerini alamayacağımı biliyorum. Sadece benimle her konuda konuşabileceğini bilmeni istiyorum."

"Bunu biliyorum. Teşekkürler."

". Tatlı rüyalar." Kapıyı kapatmaya başladı. "Hey, Allison?"

"Evet?"

"Annemin babamla ne zaman tanıştığını hatırlıyor musun?" "Tabii ki."

"Onun hakkında ne söyledi? Nereden biliyordu? Onun doğru kişi olduğunu yani."

Kaşlarından biri kalkıyor. "Demek bir erkek *var*, ha?"

"Evet." Aşağı bakıyorum, yine iplikle oynuyorum. "Ama bu yemek masasında konuşulacak bir şey değıldi. Landon'ın onu onaylamayacağından eminim. Ve bu daha çok fiziksel bir şey. Aslında çıkmıyoruz falan."

Allison kapıyı kapatıyor, sonra gelip yatağımanın ucuna oturuyor. "Neden Landon'ın onaylamayacağını düşünüyorsun?"

"O, uh, spor yapıyor."

Gölümsüyor. "Bence Landon bu konuda biraz haksız yere önyargılı olabilir. Gençken futbol oynamıştı, biliyorsun."

"Öyle mi?"

Hatırladığım kadarıyla Landon'ın ana ilgi alanı müzikti. Allison başını sallıyor. "Sanırım Hugh için kendini baskı altında hissediyordu. Hugh'un mirasına layık olmak için oynadığında baskı altındaydı. Bu onun için doğal bir uyum değildi ve bu zordu. Tek söylemek istediğim, Landon'ın önyargılarının sizin de önyargınız olmasına izin vermeyin. Bu adam hakkında spor yapması dışında bilmeniz gereken başka ne var?"

Yanağımanın içini çiğneyerek daha ne kadarını paylaşacağıma karar vermeye çalışıyorum. Hugh ve Landon gibi Conor'la biyolojik olarak akraba değiller ama Conor teknik olarak onun üvey oğılu.

"O..." Başımı sallıyorum. "Onu nasıl tarif edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bazen sinir bozucu olabiliyor ama aynı zamanda çok tatlı da olabiliyor. Düşünceli. Beni dinler ve dikkatini bana verir. Ona bir laboratuvar raporundan bahsedersem, bir hafta sonra teslim edilmesi gerektiğinde bana sormayı unutmaz. Ona zencefilli gazoz sevdiğimi hiç söylemedim ama sanırım bir noktada fark etti çünkü şimdi bana ikram ettiğı ilk şey o. Düşünceli biri ve bana meydan okuyor ve ben...ben, um, saçmalıyorum."

"Kulağı harika geliyor, Harlow."

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet, öyle. Ama aramızdaki ilişki asla yürümeyecek. Çok farklıyız ve o da zaten bir ilişkiyle ilgilenmiyor. Bu yüzden sürekli bitmesini, kendiliğinden sönmesini bekliyorum ama olmuyor. Sadece daha da derine inmeye devam ediyorum."

"Sanırım bu yüzden buna aşık *olmak* diyorlar, tatlım. Bir kere başladın mı bırakması zor oluyor."

"Buna ihtiyacım var."

"Söyle ona, Harlow. Bu adama onun hakkında ne hissettiğini söyle. Ve eğer söylediğin gibiyse, umarım seni şaşırtır. Bazen kendimiz göremediğimizde, insanların bize farklı bir bakış açısı göstermesine ihtiyaç duyarız. Bu adamla ilk tanıştığınızda ona karşı böyle duygular beslemeyi bekliyor muydunuz?"

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır."

"Gördün mü? Asla bilemezsin. Belki o da aynı şekilde hissediyordur. Ve eğer hissetmiyorsa, o zaman senin için doğru kişi değildir ve bu onun kaybıdır. Tamam mı tatlım?"

Başımı sallıyorum, bunun bir çözüm olduğundan emin değilim. Conor'ın bana karşı bazı hisleri olsa bile, bunlar bu evdeki diğer insanlara duyduğu nefretin gölgesinde kalıyor.

Garrison'lara sırtımı dönmediğim ve onlarla bir daha asla konuşmamaya karar vermediğim sürece, herhangi bir geleceğin bizi bir çift olarak nasıl içerdiğini göremiyorum. Ve kendimle yaşayabileceğimden emin değilim. Hugh'un yaptığı hatalar, Landon'ın içinde barındırdığı kırgınlıklar ne olursa olsun... onlar beni aileleri olarak kabul ettiler. Ailemle aramdaki en yakın bağ onlar.

Hayatıma dahil olmalarını istiyorum. Evlenirsem Hugh'dan benimle yürümesini isteyeceğimi düşünmüştüm hep. Allison'la böyle konuşmalar yapardım ama bir erkeğin adını kullanırdım. Conor ve benim için bu mümkün değil.

Ama o bir bağımlılık haline geldi. Onunla konuşmadan birkaç gün bile geçiremiyorum. Kendimi korumak için bile olsa ondan uzaklaşacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum.

Conor aramızdaki şeyleri bitiren kişi olmak zorunda kalacak.

Ve o aptal lakabını hak *edecek*, çünkü kalbimi kıracak.

Allison ayağa kalkar. "Biraz uyu. Yarın için brunch rezervasyonu ve tırnak randevusu aldım. Kız kıza gezebiliriz diye düşündüm."

Başımı salladım. "Kulağa harika geliyor."

"Her şey yoluna girecek," diyor bana.

Gülümsemeye zorluyorum. "Biliyorum."

Ama ben bilmiyorum.

Allison kapıya doğru yönelmeden önce, "Bir gün onunla tanışmayı çok isterim, Harlow," diyor.

Sanırım *çoktan* yaptın.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

CONOR

Dışarıda güneşli bir hava var ve havada nemden eser yok.

Derin nefes alıyorum, ciğerlerimin gevreklikle dolmasına izin veriyorum. Arabama binmek yerine ellerimi ceplerime sokuyorum ve kaldırım boyunca kampüse doğru yürümeye başlıyorum. Dün kar yağmış, şu ana birkaç santim kalmış. Yolun iki yanındaki küçük yığınlar şimdiden griye dönmüş ve çamurla kaplanmış, ama geri kalanı tertemiz.

Futbol stadyumuna ulaşmam on dakika sürüyor.

Dokuzdan sonra Harlow'un kızıl saçlarını fark ettim. Koşu parkuruna açılan kapının yanında, ona gösterdiğim esneme egzersizlerinden birini yapıyordu.

"Kıçını tekmelemeye başladın mı?"

Harlow bana doğru dönüyor, dudaklarına yayılan gülümsemeye ben de otomatik olarak eşlik ediyorum.

"Hey," diye nefes alıyor.

"Hey."

İki aptal gibi birbirimize sırtıtıyoruz.

"Tebrikler," dedi Harlow bana. "Yine kazandığını gördüm."

"Evet, teşekkürler. Her maç daha da ihtimal dışı gelmeye başlıyor." Tüm seriler sona erer. Çoğu şey biter.

Harlow'un gülümsemesi gibi. Birbirimize ne kadar uzun süre bakarsak yüzündeki gülümseme o kadar yavaş kayboluyor.

"Peki... k   tekmelemelerini yapt  n mı?" Tekrar soruyorum. "Neden?"

Sırıt  yorum. "       izlemek istedim."

G  zlerini deviriyor, sonra yakla  yor. Ceketimi yana   ekti ve g  mle  imi yukarı   ekti.

"Tanr  m, Hayes! Halk  n i  indeyiz!"

Benim alayc     fkemi g  rmezden geliyor ve kaburgalar  ma yay  lm   , morun kızg  n bir tonuna d  n   m        in  lik    r     inceliyor. Parmakları haf  f  e iz bırak  yor ve ben irkilmemek i  in   enemi sık  yorum.

"Cumartesi g  n   bununla mı oynad  n?"

Ba  ımı sallad  m. "Yar  n ba   a bir ma  ımız var. O zamana kadar daha iyi olur."

Harlow g  mle  imi d      yor ama geri adım atm  yor. "S  per kahramanlar bile bu kadar hızlı iyile  mez Hart."

"Bana s  per kahraman mı diyorsun?"

"Senin s  per g    lerin neler?"

"Bana b  y  l   bir aletim oldu  unu s  ylemi  tin."

Kızard  . "Bunu *hi   ama hi  * s  ylemedim."

Omuz silkiyorum. "G    l   bir   ekilde ima edildi."

Harlow ba  ını sallayarak bir kakhaha at  yor. "Robby bunu g  rd   m  ?" diye soruyor, ba  ıyla    r    m   i  aret ederek.

"Antrenman yaparken bile zor bir spor."

"Al    tırma yaparken *bu kadar* sert olmamalı." Dudaklarını b  z  yor, sanki Sampson'ı azarlamayı d    n  yorm    gibi.   ok sevimli.

Robby olaydan sonra benden yar  m d  zine kez   z  r diledi. Aya  ı tak  ld  , beklemedi  im bir anda beni tahtalara   arp  tı.

Jamison ge  en hafta Collins'in di    lerinden birini k  rd  .

Olur b  yle   eyler.

"Ben iyiyim, Hayes. Sar  lmak i  in burada de  ildin, ben de bir torba bezelye ile idare ettim."

Gözleri açılıyor ve artık seksten sonra her zaman kaşıklaştığımızdan bahsetmemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Bu anlaşmanın kurallarının ne olduğunu biliyorsam ne olayım. Bizim kurallarımız yok ve muhtemelen sorunun bir parçası da bu.

"Sarılmak başka bir şeyin kodu mu?"

"Dikkat dağıtmak için oral seksi geri çevirir miydin? Hayır. Bu hafta sonu gitmen kötü zamanlama."

"Yine de bir tane alabilirdin."

O bu sözleri söyler söylemez kaskatı kesiliyorum. Kurallarımız olmamasının yanı sıra, özel olup olmadığımız hakkında da hiçbir fikrim yok.

Takılmaya başladığımızdan beri başka biriyle birlikte olmadım ve Harlow'un da olduğunu sanmıyorum. Ama yine de *bilmiyorum*. O bana hiç sormadı, ben de ona hiç sormadım. Bu aramızda belirsiz olan birkaç şeyden biri, tıpkı babamın evinde mutlu bir aile hafta sonu geçirmesi gibi.

"Şey, ben yapmadım." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Hafta sonun nasıldı?"

Başka tarafa bakıyor. "İyiymiş."

Bu cevapsızlığı kabul etmek yerine, üsteliyorum. "Sen ne yaptın?"

"Landon'ın konseri Cuma gecesi idi. Oraya gittik, sonra eve geldik. akşam yemeği için. Landon'ın birkaç arkadaşı film izlemeye geldi. Sonra Allison ve ben brunch'a ve tırnaklarımızı yaptırmaya gittik."

Harlow pembe parmaklarını bana gösteriyor ve onlar onun parmakları olduğu ve neredeyse bir haftadır seks yapmadığım için hemen onları sikime dolanmış olarak hayal ediyorum.

"Hugh, barbekü yaptı ve Monopoly oynadık. Cumartesi günü de aylaklık ettik. Öğle yemeği saatinde ayrıldım."

İsimlerini bu kadar rahat kullandığını duymak çok tuhaf. Anlattığı mutlu, sağlıklı, masa oyunları oynadıkları ve birlikte yemek yedikleri sahneyi hayal ediyorum.

Bunun bir parçası olmam gerekirken bensiz gerçekleşmesi garip. Yine de bunu kabullenmek için yıllarım oldu.

İşin en tuhaf yanı da *Harlow*'un -benim Harlow'umun- bunun bir parçası olması. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Alaycılığı sesimden uzak tutmak bir mücadele. Ama . "Hafta sonun nasıldı? Maç dışında yani."

"İyiymiş." Kahvaltıda pizza artığı yedim, ödevlerimi yaptım ve morluğuma buz koydum. Daha çok süper sıkıcı gibiydi. "Koşmaya başlamalıyız. Yakında antrenmanım var."

"Evet. Tabii."

Beni kardan temizlenmiş koşu pistine kadar takip ediyor. Sessizce koşmaya başladık.

"Şükran Günü için ne yapıyorsun?" Harlow soruyor.

"Neden? Arabayla gitmek ister misin?"

Sessiz.

Nefes veriyorum. "Kusura bakmayın. Annemin öğleden sonra çalışması gerekiyor, o yüzden hastaneye gitmeden önce brunch yapmayı planlıyoruz."

"Hastanede ne iş yapıyor?"

"Hemşire olarak başladı, sonra tıp fakültesine girdi. Şimdi acil servis doktoru."

"Vay canına. Aferin ona."

Başımı sallıyorum, sonra ekliyorum, "Yarın benim maçıma geliyor." "Bu sezon hiç maça geldi mi?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Şu anda meşgul." "Yargılamıyordum Conor," diyor usulca.

Birkaç tur boyunca sessizce koşuyoruz. Yanımdaki kızıl yerine ritmik adımlara odaklanmaya çalışıyorum. Geri döndüğü için mutluyum. Ama bir yanım gergin. Bekliyorum. Uzakta geçirdiği bir hafta sonu, bu her neyse onunla ilgili hislerini değiştirdi mi diye merak ediyorum. Bana karşı olan hislerini değiştirdi mi?

"Gelecek yaz bitiş çizgisine ulaşma ihtimalim nedir sence?" Harlow soruyor. Daha ağır nefes aldığını fark ediyorum, bu yüzden hızımı biraz yavaşlatıyorum. "Bu hafta sonu koşuya çıkmayı planlıyordum ama sonra... çıkmadım."

"Neden gitmediniz? Garrison'ların maratondan haberi yok mu?"

"Biliyorlar. Sadece tembellik ediyordum." Bir duraklama oldu, sonra,

"Onlar
çalıştırıyorum."

"Hepsi mi? Hepsi mi?"

"Uh-huh. Kilometrelerce para topluyorlar."

Birkaç saniye bunu düşündüm. "Eve döndün mü? O zamandan beri..."

"Kanada'ya geri döndüm. Büyüdüğüm şehre değil. Ama planım her zaman mezun olduktan sonra oraya geri dönmekti, yani... Bir ara yüzleşmem gerekecek, değil mi?"

"Yani, hayır. Asla geri dönemezsin." Mezun olduktan sonra nerede olacağıma dair hiçbir fikrim olmasa da, bencil bir yanımdan onun burada kalmasını tamamen destekliyorum.

Gülüyor. "Evet. Doğru. Sanırım... aynı yerlerde yeni anılar yaratmaktan her zaman endişe duymuşumdur, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa? Oraya geri dönmek... aynı yerlere gitmek ve aynı şeyleri yapmak, ama onlar olmadan, hatırladıklarımın önüne geçebilirmiş gibi geliyor. Ama aynı zamanda bunları ailemi hatırlamak için de yapmak istiyorum. Bu mantıklı mı?"

"Bu çok mantıklı. Ama hiçbir şeyi unutacağını sanmıyorum. Ve tahmin etmem gerekirse, ailenin sonsuza kadar uzak kalmanı isteyeceğini sanmıyorum."

Başını sallıyor. "İrlanda'ya geri dönmememin nedeni de aynı. Babamın ailesini görmek için sık sık oraya giderdik. Büyükannem ve büyükbabam öldü ama Dublin'in hemen dışında yaşayan iki halam var. Beni sürekli davet ediyorlar ama ben hep bahaneler üretiyorum."

"Orası nasıl bir yer? Hiç ülke dışına çıkmadım." Harlow şaşırması görünüyor. "Hiç mi?"

Başımı sallıyorum.

"Burası çok güzel. Göz alabildiğine yeşil çimenler. Suyu bakan büyük kayalıklar. Pastaneleri ve eczacıları olan köyler. Arnavut kaldırımlı sokaklar." Gülümsüyor. "Her ziyaretimden sonra İrlanda aksanıyla konuşuyormuş gibi yapardım. Ailemi deli ederdim."

"Geri dönmelisin, Harlow."

"Evet." Başımı sallıyor. "Bu yaz bunu düşünüyorum. Garrison'lar yazın her zaman bir haftalığına ailemde kalmaya gelirlerdi. Son birkaç yıldır büyüdüğüm yerden yaklaşık bir saat uzaklıkta bir yer kiraladılar. Geleneği biraz farklı bir şekilde devam ettirdiler. Landon doğduğundan beri sadece bir yıl gelemediler, o da uzun zaman önceydi. Bunu kaçıran ben olmak istemiyorum, bu yüzden tarihler kesinleştğinde başka planlar yapacağım."

Bana onlardan bahsederken giderek daha rahat olmaya başladığını fark ettim.

"O yıl gitmediler çünkü Allison, Hugh'un annemi yine kazıkladığını öğrendi, Harlow."

Ona bakmıyorum. Bakışlarımı ileriye doğru tutuyorum. Uzun bir duraklama oldu. Sonunda,

"Ben... Ben bilmiyordum." "Bilmediğini biliyorum."

Harlow'un babamı nasıl gördüğünün farkındayım. Onun gözünde babam, karısının en yakın arkadaşının yetim kızına evini açan bir kahraman. Onun destek sisteminin bir parçası oldu ve bunun için ona kızmıyorum. Ona sahip olduğu için mutluyum.

Ama benim hayatımda kötü adam o. Annemin hayatını, sonra benim hayatımı, sonra tekrar annemin hayatını mahveden pislik. Ona karşı hislerim her zaman netti. Siyah ve beyaz.

Ve bencilce, Harlow'un bunu görmesini istiyorum. Kim bilir Landon ona benim hakkımda neler anlatmıştır. Babam benden bahsetse bile.

Bu çirkin gerçeği ağzımdan kaçırdım çünkü onun benim tarafımı görmesini istiyordum.

Hugh'la ilgili davranışımı kimseye haklı ihtiyacı hissetmedim. Ama Harlow'un onu neden affedemediğimi anlamasını istiyorum.

"Kaç ?" diye soruyor. "Yedi."

"Nasıl öğrendin?"

"Annemi bir arkadaşıyla konuşurken gizlice dinlemiş." "Peki Hugh Allison'a söyledi mi?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Anneme Allison'la sorunları olduğunu söylemiş. Onun yanında durmadığı için pişman olduğunu. Bizi seçmediği için. Sonra yine fikrini değiştirdi. Bir kez aldatan ve yalancı, her zaman aldatan ve yalancıdır, değil mi? Annem bunu hiçbir zaman atlatamadı. Her iki seferde de."

"Conor..." Harlow'un ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yok. Onu suçlamıyorum.

"Bir şey söylemene gerek yok, Harlow. Uzun zaman önceydi. Çoğu insanın düşündüğü kadar uzun değil. Kendimce sebeplerim var, tamam mı? Sebepsiz yere onlar hakkında ahmaklık yapmıyorum."

"Bunu biliyorum," diyor usulca.

Bir tur boyunca sessizlik içinde koşuyoruz.

"Landon'ın bildiğini sanmıyorum."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diyor bana.

"En iyi arkadaşına yalan mı söylüyorsun?" Soru, kastettiğimden daha alaycı geliyor.

"Biriyle arkadaş olabilir ve yaptığı her şeye katılmayabilirsiniz."

"Doğru. Aidan ayda sadece bir kez çamaşır yıkıyor."

Harlow gülerek bu ağır anı hafifletir. Ses, güneşin ışıltısına benzer bir etki yaratıyor. "Bu iğrenç."

"Biliyorum. Hunter'la bu konuda çok tartıştılar." Yine gülüyor.

Harlow tempoyu zorladığımda ve geçen sefer koştuğumuz mesafeye fazladan bir mil eklediğimde şikayet etmiyor, ancak finişe ulaşır ulaşmaz eğiliyor

son kez.

"Kollarınızı yukarıda tutun," diye talimat veriyorum. "Bu ciğerlerinizi açar."

Ellerini dizlerinin üzerine koyup sallanmaya devam ediyor, ben de öne çıkıp onun yerine yapıyorum. Şaşırmış yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Ona dokunmamı beklemiyordu. Bir yatakta ya da başka bir düz yüzeyde olmadığımız sürece genellikle dokunmam. "Taraf olmak istemiyorum Conor. Ama... benim bir taraf olduğumu düşünme.

onların."

Başımı salladım. "Onlardan bana istediğin kadar bahsedebilirsin Harlow. Hayatının bir parçası olduklarını anlıyorum. Sen bunu yaptığında çekip gitmeyeceğim. Ama onu asla affetmeyeceğim. Eğer bunun değişeceğini düşünüyorsan... değişmeyecek."

Başını sallıyor, ben de ellerini . Telefonumdan saati kontrol ettim.

"Antrenmana gitmeliyim."

"Seni sonra görecek miyim?"

Davet karşısında sikim seğiriyor. "Muhtemelen olmaz. Bu gece izlemem gereken beş saatlik film var."

Harlow başını sallar. "Tamam."

Kendimi bundan vazgeçiremeden bir adım öne çıktım ve onu öptüm. Anında tepki veriyor, ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve tırnaklarını kafa derime geçiriyor.

Telefonum cebimde vızıldamaya başlayana kadar geri çekilmiyorum. Çıkarıp Aidan'ın aradığını görüyorum ve cevap veriyorum.

"Ne?"

"?" diye soruyor.

"Antrenmana gidiyorum."

"Beni misin? Kamyonet çalışmıyor." "Göze batan itfaiye aracını mı diyorsun?"

Aidan iç çekiyor, sesinde her zamanki iyi mizahından eser yok. "Hunter'ı arayacağım."

"Tanrım, Phillips. Orada olacağım, tamam mı? Her şey mi?"

"Evet. Sadece boktan bir gün geçiriyorum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım, sonra Harlow'a baktım. "Gitmem gerek."
"Tamam." Spor ayakkabısını piste srtyor, ortasına sarılıyor.
Onu son bir kez öptüm, sonra arabama yöneldim.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

HARLOW

E ve ben kampüste yürürken onu fark ettim. Onları. Elimdeki kahve fincanını sıkıca kavıyorum, yarın başlayacak olan Şükran Günü tatili için ayrılmadan önce kampüse uğramamızın tek nedeni bu. Claremont'a gitmeden önce Eve'i havaalanına bırakacağım.

"Harlow, dünyadan Harlow'a!"

"Ne?" Eve'e sordum.

"Neye bakıyorsun?" Bakışlarımı takip ediyor, sonra sırtıyor. "Bak, üçüncü oda arkadaşımız. Hadi gidip merhaba diyelim!"

"Eve, hayır-"

Artık çok geç. Conor'a doğru çekştirilmeye başladım bile. Annesi olduğundan emin olduğum bir kadınla birlikte duruyor ve ana beşeri bilimler binasını işaret ediyordu.

Anna Hart'la tanışmak üzereyim.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Hamile kalmadan önce Hugh ile uzun süre çıktıklarını biliyorum. Hugh'un, Anna'nın varlığından haberi olmayan Allison'la çabucak hayatına devam ettiğini biliyorum. Conor'ın dün pistteki küçük bombası sayesinde, geçmişin sandığım kadar eski olmadığını biliyorum.

Sanırım o da beni Conor gibi suçlu olarak görüyor... ya da görüyor. Onun beni nasıl gördüğünden emin değilim.

İkisinin konuşmasını izliyorum.

Yakın oldukları çok açık. Sohbet ederken ve gülümserken hiçbir gariplik ya da yabancılık yok. Öyle olmaları gerektiğini düşünmüştüm ama buna bizzat şahit olmak çok farklı. Hugh Garrison'ı önümdeki sahnenin bir parçası olarak hayal edemiyorum ve öyle olabileceğini düşünmek garip. Ve eğer öyle olsaydı Conor'la hiç tanışmamış olacağımı fark etmek daha da garip. Brighton'a ya da harika bir hokey programı olan başka bir okula giderdi.

"Conor!" Eve sesleniyor.

Biz yaklaşırken gözleri önce ona, sonra da bana kayıyor.

Yakından bakınca Anna Hart göz kamaştırıcı. Omuz hizasındaki saçları Conor'inkiyle aynı koyu tonda ve kalp şeklinde bir yüzü çerçeveleyiyor. Ve onun gözlerine sahip, mavimsi grinin değişen tonunda. *Onun gözlerini* miras almış olsa bile, kafamda *onun gözleri* var. Rahat giyinmiş, kot pantolon ve büyük boy bir kazak giymiş.

"Harlow ve ben mola için ayrılıyoruz," diyor Eve. "Seni yeni gördüm ve merhaba demek istedim."

Buraya gelmenin kendi fikri olduğunu açıkça belirtmesini takdir ediyorum çünkü Conor annesiyle tanışmam konusunda ne hissettiğine dair hiçbir işaret vermiyor. Bu tanışmayı kendisi de ayarlayabilirdi. Ama yapmadı ve bu kasıtlı gibi geliyor.

Eve adımı söyler söylemez Anna bana baktı. İfadesinde kötü niyet yok, sadece ilgi var.

Onun incelemesi altında kayıyorum. Deste bana karşı yığılmış durumda, ama bir nedenden dolayı üzerinde durmama izin vermiyorum, benden hoşlanmasını gerçekten istiyorum.

"Merhaba, Bayan -uh, Dr. Hart. Ben Harlow."

Sıkması için elimi uzattım. Sıkıca kavradı. "Anna iyi," diyor bana.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sen de." Anna hâlâ beni inceliyor, yüz ifadesi her şeyden çok meraklı.

Acaba Conor ona benden hiç bahsetti mi, yoksa o da benim gibi kasaba dedikodularına mı güveniyor? Allison ve Hugh Claremont toplumuna çok bağlılar. Eminim bir yetimi evlat edinmeleri yerel manşetlere eşdeğer bir dedikodu olmuştur.

Yıllar boyunca dinlediklerimden anladığım kadarıyla, Anna hamile olduğunu öğrenmeden önce Hugh ile araları bozulmuş ve kısa bir süre sonra da Allison devreye girmiş.

Belki ahlaki bir gri alan.

Belki de sadece berbat bir zamanlamadır.

Ama bu Anna'nın tek başına bir oğul yetiştirmesiyle sonuçlandı. Ona harika bir iş çıkardığını söylemek istiyorum.

"Ben Eve," diyor Eve.

Anna gülümser. "Tanıştığımıza memnun oldum Eve."

Conor'ın bakışlarından kaçınarak ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Artık gitmeliyiz. Bu gece iyi şanslar, Conor."

Kimse bir şey söyleyemeden yürümeye başlıyorum ve Eve'in beni takip etmesi için dua ediyorum. Geldi de.

"Sheesh. Biraz yavaşla, olur mu?"

"Bir seks arkadaşının ailesiyle tanışamazsın Eve," diye tıslıyorum.

"İnanamıyorum

beni oraya çektin!"

"Annesi gayet iyi görünüyordu. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Harlow ama sen ve Conor Hart *seks arkadaşı* değilsiniz. Tam anlamıyla çıkıyorsunuz, bu da son zamanlarda ikinizin etrafında olan herkes için açık. Sen hariç. Ve belki de o."

"Yanılıyorsun," diyorum ona, ama emin değilim.

Arkamdan "Hayes!" diye bağırıldı.

Conor'ın bana doğru koştuğunu görmek için döndüm.

Eve bana bir *bakış attı*, sonra yürümeye devam etti. "Seninle arabada

buluşuruz." "*Çok* özür dilerim," diye geveliyorum, bana ulaştığında. "Eve seni gördü ve

ben yapamadan-"

"Sorun değil, Harlow. Sadece seni tatilden sonraya kadar gremeyeceğimi fark ettim.

şükran Gnnz kutlu olsun demek istedim."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Kanadalı olduğumu biliyorsun, değil mi? Haftalar önce kutladık."

Homurdanıyor. "Evet, Kanadalı olduğunuzu biliyorum. Ama biz bir Amerikan okuluna gidiyoruz ve Amerika'da yaşıyoruz ve siz Perşembe günü kutlama yapıyorsunuz, değil mi?"

"Doğru."

"Evet, şükran Gnnz kutlu olsun." Bir omzunun üzerinden, kütüphanenin önündeki dev karaağacın yanında bir plaketi okuyan annesine bakıyor. "Gitmeliyim. Görüşürüz."

Bakışlarımız birleşiyor, ikimiz de hareket etmiyoruz. Bir an için öne çıkıp beni peceğini düşünüyorum, tıpkı Pazartesi günü pistte yaptığı gibi.

Ama yapmıyor. Bir adım geri atıyor, sonra iki.

"Mutlu şükran Günleri, Conor."

Sırıtıyor. "Teşekkürler."

Sonra dönüp annesine doğru koşmaya başladı. Dönüp otoparka ve beni bekleyen Eve'e doğru yürümeye devam ediyorum.

şükran Günü'nde aynı şehirde olacağız. Ama birbirimizi grmemizden ya da takılmamızdan hiç .

Ve bunun, aramızda ne değişirse değişsin, bazı şeylerin değişmediği anlamına geldiğini biliyorum.

Bazı şeyler *olmaz*.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CONOR

Claremont, Washington'la ilgili sevdiğim pek fazla şey yok. Güzel bir kasaba sanırım. Küçük ve basmakalıp. İnsanların aşırı arkadaş canlısı olduğu ve dedikodunun az olduğu bir yer. Kasaba sakinlerinin büyük bir kısmı sadece yirmi dakika uzaklıkta bulunan Brighton Üniversitesi'nde çalışıyor.

Sessiz, basit tempo skandal ve tartışmaları nadir kılıyor. Bu aynı zamanda en müstehcen dedikoduların yirmi yıl öncesine ait olduğu anlamına geliyor. Hem annem hem de Hugh Garrison burada büyümüş. Çocuklarını burada büyüttüler. Affedip unutan tiplerden olmadığımız için -en azından yarımız-annemle babamın birbirleriyle olan ilişkisi ve benim Garrison'larla olan ilişkim kasabada her zaman ilgi çeken bir konu olmuştur.

Evan Sanford'un evine girerken bunu hatırladım. Büyürken en iyi arkadaşımdı ve hâlâ çok yakınız. Lisedeki kadar sıkı değil ama yakın temasta kalmaya devam ettik.

Ve lisede ailemin berbat dinamiğinden çok daha fazlasıyla tanınıyordum. Muhtemelen yaptığım şeylerin yarısını bu yüzden yaptım, dikkatleri başka yöne çekmek için. Kendi şöhretimi yaratmak için. Annemin hayatını olduğundan daha zor hale getirmek istemediğim ve hokey bursu almak istediğim gerçeği olmasaydı muhtemelen tamamen raydan çıkardım.

Claremont'a ve eski sınıf arkadaşlarıma geri döndüğümde, daha umursamaz bir versiyonuma geri dönmek çok kolay. Şükran Günü yarın ve önümüzdeki üç gün boyunca antrenmanım yok. Bu gece, son sınıf sezonum başladığından beri ilk kez içki içmeme kuralımı gevşeteceğim.

Önce mutfağa yöneliyorum, defalarca durdurulduğum için yavaş ilerliyorum.

Evan adanın yanında duruyor. Eski kanat oyuncum bana geniş bir sırıtış attı. "Hart! Tam zamanında, dostum!"

"Dokuz demiştin. Saat daha dokuz buçuk," diye .

"Ayrıntılar." Evan elini sallıyor. "Bira ister misin?" "Tabii ki."

Bana o kadar soğuk bir şişe uzatıyor ki koyu kahverengi bardağın kenarlarından süzülen buğuyu görebiliyorum. Tezgâhtan açacağı kapıyorum, kapağı açıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Soğutulmuş, demlenmiş şerbetçiotu dilime çarpıyor ve sırtıyorum. Tam isabet.

"Sezon boyunca hâlâ içmiyor musun?"

"Hayır. Yine de benim için oldukça iyi gidiyor."

Evan sırıtıyor. "Evet, öyle diyebilirim. Yenilmez mi?" Başını sallıyor. "İyi olduğunu biliyordum dostum. Ama bu şekilde mi oynuyorsun?" Islık çalıyor. "Bütün takımın çok sıkı. Adamlarımın yarısını sabah antrenmanına getiremiyorum."

Homurdanıyorum. Evan da benim gibi 3. Lig'de oynamaya devam etti. Benim aksime, o bunu daha yüksek hedeflerle yapmadı. "Tüm bu liderlik olayı, eğer onlara şut atan sizseniz daha az etkili oluyor."

"Hayır, bu bana göre değil."

Demlenmiş mutluluktan bir yudum daha almadan önce gülüyorum. Soğuk bir biranın tadını unutmuşum, özellikle de yorucu bir antrenmandan sonra. Claremont'a sadece birkaç saat önce geldim, çünkü maçımıza rağmen bu sabah çalışmaya karar verdim.

"Sen Conor Hart'sın, değil mi?" diye soruyor bir kadın sesi.

Evan bana sırtlıyor, sonra da çekip gidiyor.

Döndüğümde bana gülümseyen bir sarışın görüyorum. Güzel bir kız. Kasıtlı olarak öyle. Açık renk saçlarının her bir teli mükemmel bir bukle halinde düşüyor ve dudakları yapay bir kızıl tonuna boyanmış.

"Doğru," diye onaylıyorum, biramdan bir yudum daha alarak.

Son yudummuş meğer. Boş şişeyi ada tezgahının üzerine koyuyorum ve mermere çarpıyor.

Bu onunla flört etmem gereken zaman. Bir aydan fazladır ilk kez kendimi serbest bırakacağım gece. Ve sarışının bana bakışına bakılırsa, istediğim her şeye hazırды.

Ama hiçbir şey yok. Hiç ilgi yok.

"Brighton'a gidiyorum," diyor sarışın bana. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hokey takımımızdaki çocukların hiçbiri senin kadar iyi değil. Onun yerine bizim için oynamalıydın."

Hatırlatılınca gerildim. Holt'u tercih ederek neden birinci ligdeki bir okulda oynama fırsatını geri çevirdiğim konusunda pek çok spekülasyon yapılmıştı. Bazıları bunun Hugh ile ilgili olduğunu doğru tahmin etti. Ama bunu açıkça itiraf ettiğim tek kişi Harlow'du.

"Mazlum olmayı seviyorum," diyorum.

Sarışın gülüyor. "Tüm zamanların en skorlu oyuncu rekorunu kırmaya mazlum olmak mı diyorsun?"

Sezgilerim titriyor. Sözde disk tavşanı olmak isteyen kızlarla bir sorunum yok. Benimle ilgilenen tek kişi hokey oynamam. Ama bu kızın adımı bilmesi, Brighton'da oynamadığımdan bahsetmesi ve istatistiklerimi bilmesi garip.

Tuvalete gitmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

"İşemem lazım." Onu daha az küfürbaz bir adama karşı korkutacağını umarak bilerek kaba terimlerle ifade ettim. "Sizinle tanışmak güzeldi..."

Adını söyledi mi? Söylediyse bile, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kelly," diyor. Hâlâ çok ilgili görünüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kelly."

Gülümsemeye zorlayarak mutfaktan çıkıyorum ve misafir süitine bağlı banyoya yöneliyorum. Alt kattaki diğer yarım banyoyu kullanmak için bekleyen en az bir düzine insan var. Büyürken burada çok zaman geçirdim ve doğru odayı bulmam uzun sürmedi. İşiyorum, ellerimi yıkıyorum ve sonra bitişikteki yatak odasına gidiyorum.

Artık boş değil. Azgın bir çift yerine, önceki sarışınla karşı karşıyayım. Kelly.

Şaşkınlık adımlarımı yavaşlatıyor.

Beni buraya kadar takip mi etti? Ne oluyor lan?

"Landon yalan söylemiyordu," diyor kollarını kavuşturarak. "Onun hakkında gerçekten *hiçbir şey* bilmiyorsun, ha? Son iki buçuk yılını birlikte geçirdiği kızın adını bile bilmiyorsun."

Sadece ona bakıyorum. Görünüşe göre ağabeyimin kız arkadaşı. Onu birlikte hayal ettiğim kişi değil ama liseden mezun olduğundan beri onu şahsen görmedim bile.

"Burada benimle konuştuğun için mutlu olmayacak."

Kelly gülüyor. "Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Şey... bu geri tepti.

"İlişkiyi bitiren bendim. Birinci sınıftayken çok tatlıydı.

Ama..." Omuz silkiyor. "Sen daha ateşlisin."

Sadece ona bakıyorum. Buraya döndüğümde hep Landon ve babamı hatırlıyorum. Ama bu? Bu daha önce olmamıştı.

Birden Kelly'nin gömleği çıktı, göğüsleri sıcak pembe sütyeninden dışarı döküldü.

Ve hala... hiçbir şey yok.

"Hadi Conor. Ne diyorsun?"

"Landon'ın berbat bir kadın zevki var," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Kim bir adamla iki yıldan fazla çıktıktan sonra ondan ayrılır ve sonra dönüp *kardeşini* becermeye çalışır? Yarıısı, ama yine de.

Kelly gülümsüyor, hiç de kırgın görünmüyor. O yaklaşıyor, ben geri çekiliyorum.

"İlgilenmiyorum."

"Ne?" Kelly cevabım karşısında afallamış görünüyor.

"İlgilenmiyorum. Bu her neyse-" Ona doğru el sallıyorum. "Acıması bir durum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Eğer lisede olsaydık, belki de bu benim yapacağım bir hataydı. Eski kız arkadaşını becerdiğimi öğrendiğinde üvey kardeşimin yüzündeki ifadeyi hayal etmek. Onu becermem için bana yalvarmıştı.

Ama Kelly'den hoşlanmadığım gibi nedenini de biliyorum.

Landon onunla yattığımı duyarsa Harlow da duyar. Çıkmıyor olabiliriz, ne halt ettiğimizi de bilmiyorum açıkçası ama başka biriyle seks yapmanın aldatmak gibi geleceğini biliyorum. Onun dışında bir kızla yatak olan bir odada yalnız olmak bile beni huzursuz ediyor. Ve bu Kelly tişörtünü çıkarmadan önceydi.

Ailemin dağınık dinamiğini tam olarak anlayabilecek yaşa geldiğimden beri, bazı şüpheli seçimler yapmak için iki şey beni motive eden başlıca unsurlar oldu: babamın hayatımı ne kadar berbat ettiğini fark etmesi arzusu ve benim yerime seçtiği oğlu gibi olmama ihtiyacı.

İlk defa, üçüncü ve daha az sabote edici bir etki var.

Harlow'un ne düşündüğünü önemişiyorum.

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Nasıl hissetmem gerektiğini. Omzumdaki iki şeytana bir melek katıldı. Ve üçü de muhtemelen şu anda Monopoly ya da aynı derecede sağlıklı başka bir aile saçmalığı oynuyorlardır.

Kelly başka bir şey söyleyemedi misafir odasından çıktım. Ya da daha fazla kıyafet çıkarmamı. Belki reddimi daha iyi ifade edebilirdim ama

eski erkek arkadaşının ayrıldığı üvey kardeşine asılan o.

Oturma odasına geri döndüğümde Evan duvarı itiyor, konuştuğu esmerden kurtulup yanıma dönüyor.

"Beş dakika önce sarışının seni takip ettiğini gördüm. Bugünlerde tetiği biraz hızlı çekiyorsun, değil mi Hart?"

Gözlerimi deviriyorum, yan masadan açılmamış bir kutu bira açıyorum. "Hissetmiyordu. Sadece Garrison'la yatmak istiyordu."

"En sevdiğin hobini mi kastediyorsun?"

Omuz silkiyorum, inkar etmiyorum. Ama hâlâ öyle olduğundan emin değilim. "Ben kaçıyorum. Annem yarın ağaç kesmeye gitmek istiyor, eğer sen de gelmek istersen. Muhtemelen saat on bir gibi, vardiyasından önce gideriz."

Evan sırtıyor. "Evet, . O çamlar onlara neyin çarptığını anlamayacak."

"Harika. Görüşürüz, dostum."

"Cuma akşamı Zeke'in partisini unutma."

"Unutmadım. Orada olacağım."

Evan'ın yumruğuna vuruyorum ve kalabalığın arasından ön kapıya doğru ilerliyorum. Geçerken birkaç kişi bana sesleniyor ama onları duymazdan geliyorum. Gürültülü bir evde bunu yapmak kolay.

Dışarı adımımı attığımda soğuk hava yüzüme çarpıyor. Elimdeki biranın geri kalanını yudumluyorum ve sokağa çıkar çıkmaz Sanford'ların çöp kutusuna atıyorum.

İki elimi de eşofmanımın cebine gömüyorum. Hava donma noktasının o kadar da üzerinde olamaz ama hayatımın çoğunu buz pistinde geçirdim. Bu hiçbir şey değil.

Arabama atlayıp eve gitmek yerine yürümeye devam ediyorum. Annem çalışıyor, yani beni bekleyen tek şey boş bir ev.

Ara sıra aile köpeğini gezdiren yetişkinlerin yanından geçiyorum. Ortaokula gidiyor gibi görünen bir grup kız ya da

bir pijama partisinden ayrılıyorum. Hepsi yanımdan geçerken kıkırdıyor, ellerinde kabarık battaniyeler ve uyku tulumları var.

Dört blok sonra, tuğla eve ulaştım.

On beş yıl sonra bulabileceğimden emin değildim. Ama siyah ön kapının iki yanındaki sütunları tanıdım. Düzgünce kesilmiş çitleri. Verandaya giden tertemiz yolu.

Ona bakarken bir kahkaha atıyorum ve nefesimin bir anlığına soğuk gece havasında asılı kalışını izliyorum. Donma noktasının altında o zaman.

Başka bir hayatta burada yaşayabilirdim. Daha bağışlayıcı bir insan olsaydım, yarın hindi yemek için buraya gelebilirdim.

Tırnaklarım avuç içlerime o kadar sıkı bastırılmış ki kan akmasından korkuyorum.

Liseden mezun olduğumdan beri Garrison'ları hayatımdan tamamen çıkarabildim. Artık Landon'ı koridorlarda görmek ya da pahalı, Avrupalı bir arabayı okulun otoparkına sürmesini izlemek yok. Annem Hugh'un nafaka olarak gönderdiği parayı hiç kullanmadı. Hepsi bir yerlerde bir hesapta duruyor ve umarım ona hiç dokunmak zorunda kalmam. Babam bana hiçbir şey *almadı*. Sadece çek gönderdi.

Harlow'un arabası garaj yolunda Landon'inkinin yanına park edilmiş, bu çok tuhaf. Burada kaldığını bilmek bir şey. Bunun somut kanıtını görmek başka bir şey.

Arkamı dönüp planlıyorum. Ama bunun yerine, ayaklarım yürümeye devam ediyor

İleri. Babam aynı kasabada yaşamıyormuş gibi davranmayı bırakma dürtüsü, Harlow'u görme isteğiyle karışıyor.

Benim utanacak bir şeyim yok; onun var. Benim uzak durmam sadece onun bunu unutmasını sağlıyor. Ve bu ziyaretin babamla bir ilgisi yok, gerçekten. Buraya Harlow'u görmeye geldim, çünkü bu karşı koymamayı seçtiğim bir dürtü.

İlerlemeye devam ederken bir nefes daha üflüyorum. Bu kötü bir fikir. Her adımda bunu biliyorum ama yine de bunu yapmak için gereken itici gücü kendimden alamıyorum.

Her neyse. Eldivenlerimi buzun üzerine bıraktığımdaki aynı umursamaz enerji içime doluyor. Kelly'nin bana bu kasabadaki Garnizonlardan asla kaçamayacağımı hatırlatmasına ve Harlow'un şu anda tam olarak nerede olduğunu bilmeme tepki veriyorum.

Ön verandaya ulaşıyorum ve ayaklarımı karşılama paspasına sürtüyorum. Parlak ve neşeli, ayçiçekleriyle kaplı ve üzerinde *Hoş Geldiniz* yazan bir yazı var. Paspasın yanında iki balkabağı duruyor.

Üniversiteye gitmediğim zamanlarda yaşadığım basmakalıp apartman dairesi amacına hizmet ediyor. Annem tıp fakültesi için yüklü miktarda kredi aldığı için ancak bu kadarını karşılayabiliyoruz. Elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum ve bunun için ona kızmıyorum. Tam tersi.

Hugh Garrison? *Ona* çok kızgıyım.

Kapı ziline bastım. Devasa evin içinde yankılandığını duydum. Apartman dairesi muhtemelen buranın bir odasına sığabilirdi. "Geliyorum!" diye sesleniyor bir kadın sesi.

Harlow'un değil, bu da demek oluyor ki.

"*Conor!*" Sürpriz, Allison Garrison'ın sesinin kulağa doğal gelenden daha tiz çıkmasına neden oluyor. Harlow'un sevdiği balinalardan birinin çağrısı gibi.

Allison onu son gördüğümdeki gibi görünüyor, ütülü bir bluz ve hırka giymiş. Basmakalıp bir ev kadını gibi, yuva yıkan biri gibi değil.

Ellerim eşofmanımın cebinde yumruk oluyor.

"Harlow burada mı?" Aniden soruyorum.

"Harlow? Uh... Sanırım..." Allison neden kapısının önünde olduğuma dair nasıl bir sonuca vardıysa, bu evlatlık kızıyla ilgili değildi. Soru onu tamamen şaşırttı. "Evet, o burada. Bekle biraz." Döndü, sonra tekrar arkasını döndü. "İçeri gelmek ister misin...?"

"Hayır, ben burada iyiyim."

Allison başını sallıyor, sonra kapıyı açık bırakarak evin derinliklerine doğru ilerliyor. Bir dakika boyunca girişlerini inceliyorum. Evin dışı kadar görkemli. Geniş trabzan beynimden silinip gitmiş bir parça.

-Anılar. Duvar resimleri ve halılar ise yeni. İçeri adım attığımdan bu yana geçen on beş yılda yeniden dekore etmişler.

Değerlendirme bitti, caddeye bakmak için geri döndüm, bir zamanlar üzerinde büyümüş olabileceğim yolu incelemek için korkuluklara yaslandım.

Okuldayken geçmişi görmezden gelmek kolay. Conor Hart olduğum yerde, bir sonraki hokey maçı ve gece için hangi kızı seçeceği dışında endişelenecek bir şeyi yokmuş gibi görünen ukala kaptan.

Bu ön verandada bunu yapmak çok daha zor.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HARLOW

Andon patlamış mısır parçasını kaçırıyor -yine- ve ben gülüyorum. Bir masa oyununun ortasındaydık ve kapı çaldığında oyuna ara verdik. Allison kapıya bakmaya gitti ve Landon o zamandan beri patlamış mısır parçalarını ağzında yakalamaya çalışarak kendini eğlendiriyor. Şimdiye kadar tek bir tane bile yakalayamadı.

"Sıra sende anne," diyor Landon, Allison çalışma odasında yeniden belirir belirmez. "Oh, tamam." Hemen cevap veriyor ama sesi dikkati dağılmış gibi geliyor.

Allison bana bakıyor, alnı kırıışmış. "Kapıda kim vardı?" Hugh soruyor.

Allison kocasına cevap vermek yerine bana, "Bu senin için Harlow," diyor.

"Benim için mi?"

Şaşırdım. Burada pek bir sosyal çevrem yok. Ya da *herhangi bir* sosyal çevrem. Claremont'a tatile geldiğimde gördüğüm birkaç kişi çoğunlukla Landon'ın arkadaşları, onları da yıllar içinde tanıdım.

"Kim o?" Landon patlamış mısır denemelerini bırakarak sorar.

Claremont'ta yaşayan yakın olduğum tek insanlar bu odada. Şunlar hariç.

Midem takla attı. *Buraya* gelmezdi, değil mi? Yabancılaşmış yarısına maruz kaldığımız her neyse onu seçmezdi.

Aile.

Ben öyle düşünmüyordum ama bilemiyorum. Conor Hart'ı tanımlamak için kullanacağım son sıfat tahmin edilebilir olurdu ki Allison da bir sonraki sözleriyle bunu doğruluyor.

"Ben Conor."

"*Conor?* Burada mı?" Hugh sersemlemiş görünüyor.

"*Ne?*" Aynı zamanda Landon'ın sesi de kuşkulu geliyor.

Sikeyim. Bu kelimeyi sadece düşünüyorum, ama yüksek sesle söylemek istiyorum.

"Hemen döneceğim." Kanepedeki yerimden kalkıp tuzlu parmaklarımı tozluklarıma sürüyorum.

"Sen... ne? Ben de seninle geleceğim." Landon da ayağa kalkar. "Öylece ortaya çıkabileceğini düşündüğüne inanamıyorum-"

"Ben hallederim, Landon." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor, çünkü Conor'ın burada olmasının nedeni her ne olursa olsun, Landon'ın bu işe karışmasının bir faydası olmayacağından eminim.

En iyi arkadaşım itiraz etmek için ağzını açıyor ama Allison'ın yumuşak "Landon" sesi ağzını tekrar kapatmasına neden oluyor.

Allison'a bakıyorum. Şarap kadehine bakıyor, kırmızı sıvıyı etrafında döndürüyor.

Sanırım buraya son geldiğimde hangi adamdan bahsettiğimi fark etti.

Conor bu ailede birçok köprüyü yaktı.

Bu ateşleri yakmakta haklı olup olmadığı bir görüş meselesidir. Bakış açısı.

Odadan çıkmadan önce başka bir şey söylemiyorum. Ön koridordan gelen bir cereyanı takip ederek açık kapıya doğru ilerliyorum. Yalnız bir figür ön verandayı çevreleyen parmaklığa yaslanmıştı. Tişörtünün arkasında *Hart* ve *15* yazmasa bile tanıyabileceğim biri.

Ceketimi askıdan alıp üzerime geçiriyorum ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Conor sessiz *klik* sesiyle dönüyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Geleceğini haber vermediği için duyduğum kızgınlığa ve *neden* burada olduğuna dair kafa karışıklığıma rağmen, yaşadığım birincil duygu heyecan. Onu göreceğim için *her zaman* heyecanlıyım ve bunun en erken pazartesiye kadar olacağını düşünmemiştim.

"Kayıp mı oldun?" diye sordum.

"Hayır, tesadüfen oradan geçiyordum."

İğneleme olduğunu varsaydığım şey karşısında gözlerimi deviriyorum. Ama sonra sokakta araba olmadığını ve yanaklarının soğuktan kızardığını fark ediyorum. "Bekle, buraya gerçekten yürüyerek mi geldin?"

"Liseden bir arkadaşım birkaç blok ötede oturuyor. Bir parti için oradaydım... ve kendimi burada buldum." Alt dudağını ağzına götürüp emiyor, sonra önünde durduğumuz eve bakıyor. "Yedi yaşımdan beri gitmedim, biliyorsun."

"Ben... uzun zaman olduğunu düşündüm." Yaklaşıyorum, böylece aramızda yaklaşık bir adım boşluk kalıyor. Korkuluklara yaslanıp onun rahat duruşunu taklit ediyorum. "Seri bitmedi."

Ağzının bir köşesi -benim görebildiğim tarafı- yukarı kıvrılıyor. "Şu haline bak, skorları kontrol ediyorsun. Zamanını hokeyi takip etmekten daha iyi şeylerle geçirdiğini sanıyordum, Hayes?"

"Sadece skoru kontrol etmedim. Maçı izledim."

Bana bakıyor, şaşkınlığı yüzünün çizgilerine yansımış. "Onları canlı yayınlıyorlar."

"Evet, biliyorum." Conor duraklar. "Sadece bunu bildiğini *bilmiyordum*." "Annenin orada olmasına sevindim."

Verandanın ahşap tahtalarına bakıyor. "Ben de."

Havadan sudan konuşmayı bıraktım. On beş yıl sonra buraya geldi ve ben bunun bir anlamı olmasını istiyorum. Ama bir anlamı olup olmadığından ya da bunu ona nasıl soracağımdan emin değilim. Ve bu konuşmayı Holt'ta, bizim hakkımızda bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalmayacağım bir zamanda yapmayı tercih ederim.

"Burada ne yapıyorsun Conor?" Yumuşakça sordum.

"Sadece seni görmek istedim." Parmaklıklardan iterek uzaklaştı.

"Bırakayım da oyununa geri dön."

"Masa oyunu oynadığınızı nereden bildin?" Gözlerini deviriyor. "Şanslı tahmin."

"Buraya gelmen konusunda Garnizon'a ne söylemem gerekiyor?" "Sen ne istersen."

"Bunu bilmelerini isteyeceğini düşünmemiştim." Bedenlerimiz arasında bir el sallıyorum.

"Ne bildikleri umurunda değil," diyor bana. "Onlarla ilişkisi olan sensin."

"O senin baban, Conor! Oraya girip Hugh'a haftalardır birlikte olduğumuzu ve *bu* yüzden buraya geldiğini söylememi mi istiyorsun?"

"Özür dilerim, tamam mı? Gelmemeliydim." Bir elini saçlarında gezdiriyor, telleri kabaca çekiştiriyor. "Ben sadece... Buraya geri döndüm ve farklı hissediyorum. Sen buradasın ve bu farklı. Onları değil seni görmek istiyorum ama *yapamıyorum*."

"Ne yapmamı istiyorsun? Gidip bir otelde uyumamı mı?" Nefes verir. "Hayır, tabii ki hayır."

Ona doğru adım atıyorum, böylece aramızda sadece birkaç santim oluyor. Bira kokusu her zamanki çam ve tuz kokusuna karışıyor. "İçiyor muydun?"

Ellerinden biri saçlarımın ucuna dolanıyor, telleri hafifçe çekiştiriyor. "Birkaç tane vardı. Bu ve Noel, finallere ulaşmayı ummadan önce yapacağım tek tatil."

"*Kesinlikle* finale çıkmadan önce demek istiyorsun."

Gülümsüyor. "Evet."

Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum ve saçlarımı sıkıca kavradığında inliyorum. Diğer eli ceketimin ve altıma giydiğim kazağın gizlice girip karnımı keşfediyor ve sonra göğüslerime doğru ilerliyor.

Göğüslerimi. Daha önce duş aldıktan sonra bir spor sütyeni giydim, göğsümü kavrayıp meme ucumu ağrıyan bir noktaya kadar ovalarken esnek malzeme kolayca yolundan çekiliyor.

Alt dudağını dişlerimin arasına alırken Conor ağzımın içinde inliyor. Tadı bira, nane ve arzu gibi. Ellerimi eşofmanının altına kaydırıyorum. Sıcak, sıkı teni dokunuşumun altında geriliyor. Karnımda sertleştiğini hissedebiliyorum.

Dudaklarımız nihayet ayrıldığında, "Yürümeye değer," diye fısıldıyor. Ellerini bırakıyor ve isteksizce ben de bırakıyorum.

"Partide eğlenmiyor muydun?" diye sordum.

"Pek sayılmaz." Bir saniye beni inceliyor. "Landon'ın eski sevgilisiyle hiç tanıştın mı? Sarışın olanla?"

"Kelly mi? Evet, neden?"

"Daha önce partideydi." "Tamam..."

Başka tarafa bakıyor.

"Sana asıldı mı?" Sesim sinirli çıkıyor ve bu Landon'ın adına değil.

"Bundan biraz daha fazlası."

"O ne yaptı?"

"Beni yatak odasına kadar takip etti ve sonra gömleğini mi çıkardı?" "Bu... açıklayıcı," diyorum.

"Sen sordun, Hayes."

"Ve..."

"Ben de ona ilgilenmediğimi söyledim ve oradan ayrıldım."

Ona daha fazla soru yöneltmek istiyorum. Neden yatak odasında olduğunu sormak. Kızın teklifini kabul edip etmediğini. Partideki diğer kızların ona asılıp asılmadığını.

Ama hepsini yutuyorum.

"Gitmeliyim," diyor bana.

"Araba kullanabilecek misin?" Sesimdeki çıplak korkuyu duyuyorum ve o da duyuyor.

"Söz veriyorum."

Başımı salladım. "Tamam."

Conor ellerini ceplerine sokar ve başıyla onaylar. "Cuma akşamı bir partiye gidiyorum. Yine bir lise partisi ama çok daha büyük. Genelde kasabanın yarısı gelir. Eğer buralardaysan ve gitmek istersen bana haber ver."

Bunu açık bir davet olarak bırakıyor ama benim düşünmeme gerek yok. Claremont'ta hiç partiye gitmedim. Ve daha da önemlisi, Conor'ın buradaki hayatının nasıl olduğunu merak ediyorum.

"Evet, kulağa harika

geliyor." "Evet mi?"

Gitmek istediğime şaşırmış görünüyor, bu da beni şaşırtıyor. "Lisedeki tüm eski sevgililerin orada olacak mı?"

Conor bu soru karşısında eğlenmiş görünüyor. "Benim hiç eski sevgilim yok, Hayes." "Kalp kıran lakabının ortaya çıktığı yer lise, ha?" Sırıtmak yerine ciddileşiyor. "Kalbini kıran sensin.

Williams'ın kalbi."

Haftalardır bana ilk kez Jack'ten bahsediyor. Belki de onu yargıladığımı düşünüyordur?

"Endişeli misin?" Cevabına ilgisizmiş gibi davranarak soruyorum.

"Benim kırılacak bir kalbim yok." Bana nefret ettiğim ukala bir sırıtışla bakıyor. Kibirli, *umurumda değil* ifadesi. "Cuma günü için sana mesaj atarım."

Dönüp uzaklaşıyor ve beni Garrison'ların ön verandasında bırakıyor.

İçeri girdiğimde ev sessizdi. Hugh ya da Allison'dan iz yok, ama Landon ben odadan çıkarken olduğu yerde kambur duruyordu.

"Uzun sohbet." Önce Landon konuşuyor. "Bir adama siktir git demekten çok daha uzun sürdü."

İç çekiyorum. Ne olursa olsun bunu iyi karşılamayacak. "Landon, üzgünüm-"

Sözümü kesti. "Burada ne işi vardı, Harlow?"

"Konuşmak istedi."

"Ne hakkında?"

"Sadece... şeyler. Biz... arkadaşız."

"Onu hiç görmediğini söylemiştin." Landon'ın sesi suçlayıcı.

Yutkunuyorum. "Bunu söylediğimde doğrudu. İşler... değişti ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Onunla çıkıyor

musun?" Başımı

sallıyorum. "Hayır."

"Onunla yattın mı?" "Bu seni ."

Landon homurdanıyor, ikimiz de bunun evetle aynı anlama geldiğini biliyoruz.

Ellerimi sıkıca birbirine kenetleyerek inceliyorum, derinin altındaki kemikleri görebiliyorum. "Bunun olmasını istememiştim."

"O bir hata, Harlow."

"Kendi seçimlerimi yapabilirim. Kelly'i hiç sevmedim, ama *sana* söylemedim.

o bir hataydı."

"Kelly hayattaki misyonunu ailemi perişan etmek olarak belirlemedi."

"Bana karşı pek misafirperver değildi," diye belirtiyorum.

Landon uzaklara, şöminedeki kütükleri yalayan kükreyen alevlere bakar.

"Onun nesini sevebilirsin ki?" İç çektim.

"Çok fazla."

"Buna inanamıyorum." Landon avuç içleriyle gözlerini ovuşturuyor, sanki benim görüntümü silmeye çalışıyor. "Bunun olduğuna gerçekten inanamıyorum. Conor'ın yaptığı onca şeyden sonra mı? Ailemin ona gönderdiği doğum günü kartlarını geri postalardı, bunu biliyor muydun? Bir keresinde kendini buradaki bir banyoya kilitlemişti ve neredeyse itfaiyeyi aramak zorunda kalıyorlardı çünkü annesi ve ona ulaşamıyorlardı ve dışarı çıkmayı reddediyordu. Lisedeyken okuldan önce otoparkta bir kızla, öğle yemeğinde de başka bir kızla öpüştü. Ama evet, *sevilecek çok şey* var."

"Siz onun olsaydınız ne yapardınız?" diye sordum.

"Hiçbirini."

"Baban seni ve anneni terk etti, senin için sorun olmazdı, değil mi?" "Öyle olmadı, Harlow. Seni saçmalıklarla besliyor. Çünkü *Yıllar* sonra babam telafi etmeye çalıştı-"

"Denediğini biliyorum Landon. Ama... ortada affedilecek bir şey yoksa telafi etmeye çalışmazsın."

"Bunu dinleyemem."

Landon ayağa kalkar ve odadan dışarı çıkar.

Nefes veriyorum, minderlere yaslanıyorum. Muhtemelen Conor'a beni bu duruma soktuğu için kızmalıyım - buraya gelip Landon'ın sorularını cevaplamak zorunda bıraktığı için. Ama büyük bir parçam rahatladı. Bu sırrı sadece Landon'dan değil, Allison ve Hugh'dan da saklamaktan nefret ediyordum.

Üst katta bir kapı çarptı, Landon'ın oraya çıktığını gösteriyor. Muhtemelen ben de yatmalıyım. Yarın Şükran Günü ve bu gecedен sonra muhtemelen garip bir gün olacak. Yorgun olmak yardımcı olmaz.

"Oldukça güzel bir geceye dönüştü."

Çalışma odasının kapısında beliren Hugh'ya bakıyorum ve Landon'ın boş koltuğuna oturmasını izliyorum. Nefes ver. "Evet."

"Conor uzun buraya gelmedi." "Evet."

Bundan bahsetmişti."

"Siz ikiniz... dahil misiniz?"

Hugh'nun nazik konuşmasına neredeyse gülümseyeceğim. "Biz arkadaşız, sanırım. Belki de bundan daha önce bahsetmeliydim ama... Landon beklediğim tepkiyi verdi. Bu konuyu nasıl açacağımdan emin olamadım."

Hugh iç geçirir. "O ve Conor, benim asıl pişmanlığım bu. Onunla olan ilişkim bir yana. Oğullarımın kardeş değil de düşman olmasından nefret ediyorum." Şömineye bakıyor. "Çok fazla hata yaptım Harlow. Pek çok insanı inciten pek çok hata. Kimse mükemmel değildir ama ben çok uzaktayım, orası kesin."

"Conor biraz... daha yakın bir geçmişten bahsetti."

"Allison olan biten her şeyi biliyor. Landon bilmiyor."

Ben de öyle düşünerek başımı sallıyorum. "Landon sana davranışları yüzünden Conor'a kızıyor. Sana davranıyor."

"Biliyorum."

"Conor'ın olayları doğru şekilde ele aldığını söylemiyorum. Ama öfkelenmek için iyi sebepleri vardı. Landon bunu bilmiyor."

"Haklısın," diyor Hugh sessizce.

Şöminede bir kütük çatırdıyor.

"Nasıl biri?"

"Conor?"

Hugh başını
sallar.

Landon'ın Conor'la olan bağlantımın geçici olmasını umduğunu biliyorum. Ama Hugh? Yüzü yasak bilginin ateşli ışığıyla aydınlanıyor. Conor hakkında soru soracak başka kimsesi olmadığını fark ediyorum. Hayatları birbirinden tamamen kopuk, bir tek ben hariç.

"O... inanılmaz." Yavaşça ekliyorum, "."

Hugh'nun gülümsemesi hüznünlüdür. "Biliyorum. Hep umut ettim... bir ilişki için zorlamak işe yaramadı. Bir süre geri çekilirsem, bir gün kendi kendine ulaşacağını düşündüm. Ama hiç olmadı."

"Keşke her şey daha farklı gelişseydi," diyorum.

Hugh'a boş yere umut vermeyeceğim. Conor'ın babasıyla bir ilişkiye kesinlikle ilgi duymadığını biliyorum ve reddedileceğini bile bile aksini önermek zalimce görünüyor.

Ve... Hugh'a kızgınlım, olayları ele alış şekli yüzünden. Belki de benimle doğrudan ilgisi olmayan bir durumda bu adil değil. Herkes hata yapar ve onun da geçmişten pişmanlık duyduğu ortada. Ama o geçmiş benim bugünümü etkiliyor. Geleceğimi.

Belki de Conor, Garrison'larla olan bağlantım ne olursa olsun benimle bir ilişkiye ilgi duymayacaktı. Belki de geçmişi, her halükarda gerçekleşecek olan bir *mutlu son* için bahane olarak kullanıyorum.

Ama bundan asla emin olamayacağım çünkü Hugh'nun davranışları Conor'ı bu eve bile gelmeyecek kadar uzaklaştırdı. Babasına karşı nazik olmayı bile hazmedemiyor. Teklif ettikleri iyiliği kabul ettiğim için beni üç yıl boyunca görmezden geldiler.

Belki Hugh da bunu duymuştur çünkü bana şöyle diyor: "Elimde olsa farklı seçimler yapardım Harlow. Ve sadece kendi iyiliğim için değil."

Başımı salladım, sonra ayağa kalktım.

"Yatağa gitmeliyim." "İyi geceler."

Hugh'u çalışma odasında yalnız bıraktım. Düşünceleri ve pişmanlıklarıyla.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

CONOR

Ben içeri girdiğimde annem mutfakta Noel şarkıları söyleyerek dans ediyordu.

"Gerçekten de Şükran Günü'nün kendi anını yaşamasına izin veriyorsun, ha?" Bir fincana bolca kahve doldurarak soruyorum.

"Bana dinlemem için Şükran Günü şarkısı söyleyin, ben de koyayım," diyor.

Ben.

Tezgâhta oturup kâsedeki kırmızımsı karışımı inceliyorum. sobanın yanında. "O da ne?" "Kızılıcıklı

Fransız tostı yapıyorum."

"İlginç." Yudumladım. "Normal bir kahvaltı yapacağımızı sanıyordum?"

"Yaratıcı olmaya karar verdim. Al, patatesleri rende." Bana üç tane patates verdi.

soyulmuş patates ve rende.

"Patateslerin nereye gitmesi gerekiyor?"

Gözlerini deviriyor, sonra alt dolaplardan birinden bir tepsi çıkarıyor.

Bana uzatıyor.

"Evan'ın dün gecesi nasıldı?" diye soruyor.

"Peki. Onu daha sonra ağacı almak için bizimle gelmeye davet ettim." "Harika. O nasıl?"

"Güzel, sanırım. Ona kendiniz sorabilirsiniz."

Başını sallıyor, sonra bir baget alıp dilimlemeye başlıyor. Bordo karışımı için sanırım.

"Önümüzdeki birkaç hafta için programıma bir göz attım. Sanırım Aralık ayının ikinci haftasında bir maçınıza daha gelebilirim."

"Bunu yapmana gerek yok anne. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum." "İstiyorum tatlım. Elimden gelse her birine giderdim."

Ve o kadar fazla olmayabilir. Söylemiyor ama ikimiz de bunun güçlü bir olasılık olduğunu biliyoruz.

"Tamam, eğer gelebilersen seni görmeyi çok isterim."

"Kızıl saçlı biri bu oyunlara katılıyor mu?"

Başımı kaldırıp bakıyorum, bu sırada neredeyse parmağımı gıcırdatıyordum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kampüste Harlow'la karşılaştığımızda orada bir şeyler dönüyor gibiydi." Dikkatim patateslere döndü.

"İstemiyorsan konuşmak zorunda değiliz"

"Onun kızı gibi. Landon'ın en iyi arkadaşı." Bu iki cümleyi tükürerek söyledim ve hoşnutsuzluğumu açıkça ortaya koydum. Annem Garrison'lar hakkında ne hissettiğimi zaten bilmiyor değil. O bunu herkesin anlayabileceğinden daha iyi anlıyor.

"Hayatın çoğu dağınıktır, Conor."

"Aramızdaki ilişki asla yürümez."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor annem.

"Ben sadece... yapıyorum. Ve bunu *teşvik ettiğine* inanamıyorum."

Tek kaşını bana kaldırıyor. "Olanlar nasıl onun hatası oluyor?"

"Öyle değil. Ama onlarla bir bağlantısı var. Sürekli bir hatırlatma. Ondan seçim yapmasını istemeyeceğim, istesem bile muhtemelen beni seçmezdi. Her şeyin olduğu gibi kalması daha iyi."

"Peki bu nasıl?"

"Sadece, uh, sıradan."

"Onu hiç randevuya götürmedin mi?"

Taburemde garip bir şekilde kayıyorum. Annem ve ben çok yakınız. Hayatımın çoğunu onunla paylaşıyorum. Ama bana güvenli seks konuşması yapması dışında, kızları hiç konuşmadık. Tartışacak bir kız hiç olmadı.

"Bir keresinde bowlinge gitmiştik.

Arkadaşlarla." "Ne kadar romantik."

"*Anne.*"

Gülüyor, sonra ciddileşiyor. "Gündelikten daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Ben...bilmiyorum. Olmaması gerekiyordu, olmasını beklemiyordum. hiçbir şey. Tamamen hokeye odaklanmalıyım."

"Hayatta hokeyden daha fazlası var, tatlım. Ve ne sen ne de ben geleceği tahmin edebiliriz. Ama bu senin son sezonunsa, işler umduğun gibi gitmezse? Son seneni biraz daha farklı geçirmiş olmayı dileyebilirsin."

Bu aslında Hunter'ın bana verdiği tavsiyenin tam tersi: Hokeye odaklan, kızlar sonra gelir.

Sanırım annem ve Hunter'ın ortasında bir yerdeyim. Hâlâ kontrolüm altında olan şeyler var. Sezonun yarısına bile gelmedik. Şansım var ve hiçbir şey kesin olarak belirlenmedi. Geri çekilmenin, dikkatimi başka bir yere vermenin zamanı değil. Ama annemin anladığı ve Hunter'ın anlamadığı şey, Harlow'un benim için sıradan bir kız olmadığı. Hokeye öncelik verirsem ve onu kaybedersem, yeri kolay kolay doldurulamaz.

"Dün gece oraya gittim," diye itiraf ediyorum.

"Garrison'lara mı?" Annemin sesi yüksek ve şaşkın. Son ziyaretimden bu yana ne kadar zaman geçtiğini çok iyi biliyor - beni o almıştı.

"Evet. Ben... Ben onu görmek istedim. Başka kimseyle konuşmadım. Allison kapıyı açtı. Ama o kadar."

"Nasıldı?"

"Tuhaf. Sadece oraya dönmek değil, onu orada görmek. O evde kaldığını bilmek..." Başımı sallıyorum, son patatesi de bitirdikten sonra ellerimdeki yapışkan nişastayı yıkamak için lavaboya gidiyorum.

Ben tekrar otururken annem iç geçiriyor.

"Bunu bir kez söyleyeceğim ve sonra siz aksini istemediğiniz sürece bu konuda konuşmamaya devam edebiliriz."

Başımı salladım.

"Babanın pek çok pişmanlığı var Conor. Ama benim de var. Sana hamile olduğumu öğrendiğimde gençtim ve korkmuştum. Baban ve ben kötü bir durumdaydık, Allison'ı öğrendim ve ben... incindim. Ama ben bir yetişkindim. En azından öyle olmam gerekiyordu. Ve bu yaptığım en bencilce şeydi, gururumun babanı tanımana engel olmasına izin vermek. Ona karşı olan hislerimin seninkileri etkilemesine izin vermek. Hugh benim yerime Allison'ı seçti. Landon'ı sana tercih etmedi. Yıllarca senin hayatının bir parçası olmaya çalıştı. Seni gezilere davet etti, sana hediyeler almaya çalıştı ve... sadece seninle vakit geçirmek istedi. Ama bu uzun bir süre benim de onunla vakit geçirmem gerektiği anlamına geliyordu. Ya da okulunla veya kreşinle hayatımı daha da zorlaştıran planları koordine etmek zorunda kaldım. Sonra söz sahibi olacak kadar büyüdün ve ben... rahatlardım. Küçük bir parçam onun yerine beni seçtiğin için çok rahatlamıştı. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğin için. Ama buna sevinmem değil, yıkılmam gerekirdi. Hugh hatalar yaptı ama kötü bir adam değil. O senin baban ve senin baban olmak istedi. Eğer onunla bir ilişki istemiyorsan, bu senin vereceğin bir karar. Vermeye devam et. Ama bu değişirse, bunun istediğin bir şey olduğuna karar verirsen, bu benim destekleyeceğim bir seçim olur. Tamam mı?"

"Tamam."

"Güzel. Müziğin sesini açabilir misin?"

Başımı sallıyorum ama hoparlörü ayarlamak için ayağa kalkıyorum. Çınlayan ilahileri dinlemek için çok erken ama annemin şarkı söyleyip dans etmesini izlemek

buna değer.

Ve yol daha fazla
hakkında benim

Keyifli daha konuşmak
Babamla var olmayan bir ilişki.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

HARLOW

Allison elinde iki kadeh şarapla kapıda belirdiğinde, omuzlarıma bir battaniye sarmış arka verandada oturuyordum.

Nefes veriyor ve yanımdaki sallanan sandalyeye oturuyor. "Ev sahipliğini seviyorum ve bundan nefret ediyorum."

Gülümsüyorum. Allison'ın ailesi ve kız kardeşi dün Şükran Günü yemeği için geldiler. Kız kardeşi -ve üç çocuk- geceyi burada geçirdi. Sadece birkaç saat önce gittiler ve o saatlerden biri çalışma odasının duvarındaki kalemi temizlemekle geçti.

"Yemeklerin hepsi çok lezzetliydi,"
diyorum. "Teşekkür ederim. Güzel
bir tatildi."

Buğulanmış camı inceleyerek başımı sallıyorum. Arka sundurma yıl boyunca kullanılabilir ve kış aylarında cam bölmelerle kaplanan perdeli kenarları var. Köşede hem ısıtıcı hem de klima olarak çalışan elektrikli bir ünite var.

"İşte." Allison şarap kadehlerinden birini bana uzattı.

"Teşekkürler."

"Peki... bunun hakkında konuşmak mı istiyorsun yoksa hiç olmamış gibi mi davranacaksın?" Bir yudum aldım. "Konuşacak pek bir şey yok."

"Bundan çok şüpheliyim."

"Buraya geleceğinden haberim yoktu. Eğer bilseydim... sana ondan hiç bahsetmezdim."

"Neden olmasın?"

"Bu...garip, Allison. Onunla bir geçmişiniz var. Ve ben her zaman orada olduğunu biliyordum. Sadece... bunun hakkında çok düşünmedim. Sonra işler değişti ve ben bunu çok düşündüm."

"Conor bunu bir sorun haline getirdi mi?"

"Bu... gündeme geldi. Başta bu konuda tartıştık. Sonra o vazgeçti sanırım." Biraz daha şarap içiyorum. "Beni üç yıl boyunca görmezden geldi Allison. Olanları asla affetmeyecek. Asla unutmayacak. Her şey başladığında bunu biliyordum."

"Buraya geldi, Harlow. Bu bir adımdı."

"Burada, yani ön bahçede. İçeri gelmedi."

Allison nefes verir. "Keşke senin için cevaplarım olsaydı, Harlow. Ve keşke bunu düşünmek zorunda olmasaydın. Keşke her şey farklı olsaydı."

Başımı salladım. "Ben de."

Telefonum bir mesajla çalışıyor.

On dakika içinde orada ol.

"Kahretsin." , şarap neredeyse bardağın kenarından taşıyordu.

Allison telaşlanmış görünüyor. "Ne oldu?"

"Conor beni bu akşam bir partiye davet etti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Ayağa kalkıyorum, omuzlarımdan düşen battaniyeye neredeyse takılıyorum. Telefonumu kaptım ve hemen ona mesaj attım.

Yirmi mi? Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve hala hazırlanmam gerekiyor.

Vay canına. Gururum okşandı.

Başımı sallıyorum ve gülüyorum.

Senin için giyindiğim için *şaşkın* olmalısın. Eşofman giyebilirim.

Ne istersen giy, Hayes. Her şeyin içinde iyi görünüyorsun.

"Bu," diyor Allison yumuşak bir sesle.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Bana annenin babanın doğru kişi olduğunu nasıl anladığını sormuştun. Onun adına konuşamam ama senin o ekrana gülümsediğin gibi ona baktığını gördüm." Şarabından bir yudum alır. "Hugh'un hatalar yaptığını biliyorum. Ama Conor da seçimler yaptı. O kararların hepsi başkası tarafından verilmiş gibi davranmasına izin verme. Ve... hepsinin nihai olduğunu kabul etme. Sen onun tarafını görüyorsan, o da seninkini görmeli."

Başımı salladım. "Teşekkürler, Allison."

"Ne zaman istersen, tatlım. Bu gece iyi eğlenceler."

İçeri girip merdivenlere yöneldim. Landon sahanlıkta durmuş, ceketini çekiştiriyordu. Yutkundum, sonra tırmanmaya başladım. Yarı yolda karşılaştık.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

Başını sallıyor. "Katılmak ister misin diye sormaya gelmiştim. Biraz Steve'lere gideceğiz, sonra da muhtemelen onun davet edildiği partiye gideceğiz."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Claremont gibi küçük bir kasabada, Landon'ın gittiği parti ile benim gittiğim partinin muhtemelen aynı olduğunu tahmin ediyorum. Çarşamba gecesi tartışmamızdan bu yana en fazla konuştuğumuz an bu ve bunun başka bir tartışmaya yol açacağını tahmin ediyorum.

"Muhtemelen orada görüşürüz."

Doğru sonuca varması üç saniyesini alıyor. "Conor'la gidiyorsun."

"Evet."

"Benimle uğraşman için seni davet etti, Harlow. Kasabadaki herkes senin kim olduğunu biliyor. *Onunla* mı çıkacaksın? Hepsi konuşur."

Ben bir şey demiyorum. Landon'ın Conor'ın niyetinin ne olduğuna inandığı ve benim bildiğim şey... O kadar ayrılar ki onları uzlaştırmak anlamsız görünüyor.

"En azından başka biriyle takılmaya çalıştığında yanında olacağım," diyor bana.

"Benim hakkımda *böyle* mi düşünüyorsun, Landon? Conor'ı unut. Bana bu şekilde davranan bir adamla zaman geçireceğimi mi sanıyorsun?"

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum Harlow. *Üvey kardeşimi becereceğini* hiç düşünmemiştim ama işte buradayız." Başını sallayarak başka tarafa bakıyor. "Onun diğer yönünü bildiğini sanıyorsun ama . Bu bir *rol*. Çarşamba gecesi Kelly'yi yatak odasına götürdü, sonra da buraya seni görmeye geldi. O bir oyuncu ve pisliğin teki ve umarım bunu bir an önce anlarsın."

"Kelly ile aralarında hiçbir şey olmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana söyledi."

Landon başını sallar. "Ve sen ona *inaniyorsun*?" Cebinden telefonunu çıkarıyor, birkaç saniye kaydırıyor ve sonra ekranı bana gösteriyor. "Şuna bir bak."

Conor'ın mutfakta durup bir sarışına gülümsediği fotoğrafa gözlerimi kısarak bakıyorum.

Bu beni rahatsız ediyor ama belli etmiyorum. Landon'ın aradığı yakıt tam olarak bu.

"Bu onların yatak odasında seks yapmaları değil."

Telefonunu cebine koydu. "Her neyse. Muhtemelen sana bunu gösterebilirim ve sen de montaj olduğunu söylersin. Neye istersen ona inan."

Landon bana tek kelime etmeden merdivenlerden inmeye devam ediyor. Göğsümde ağır bir yük varmış gibi hissederek onun gidişini izliyorum.

Conor, Landon'ın tarafında
olduğumu düşünüyor. Landon
benim Conor'ın tarafında olduğumu
düşünüyor.

Ve ben... Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Evden çıkarken kimseye rastlamadım. Landon gitmişti ama Hugh ve Allison'ın nerede olduğundan emin değilim. Onlardan bir iz olmaması tüm tatsız düşünceleri bir kenara itip bu gece sadece eğlenmeye karar vermemi kolaylaştırıyor.

Ön verandaya adımımı atar atmaz donuk bir staccato duyuyorum. Merdivenlerden inip evin köşesini dönüyorum ve Conor'ın garajın yanındaki basketbol potasına atışını izliyorum. İçeri giriyor.

"Kötü olduğun bir spor var mı?" Ona soruyorum.

"Hayır." Conor basketbol topunu aldı, turnikeye gitti ve sonra bana döndü. Bir kez ısıık çaldı, uzun ve alçak. "Kahretsin, Hayes. Acele bir iş için fena değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Gitmeye hazır mısın? Dışarısı buz gibi."

"Hareket edersen o kadar soğuk olmaz." Bana basketbol topunu uzattı. Bir mucize eseri onu kapmayı başardım. "Haydi. Bir atış yap. Berbat atarsan gülmem."

"Vay canına. Çok ." Conor sırtıyor.

Topu elimde döndürüyorum, en son ne zaman bir basketbol topu tuttuğumu hatırlamaya çalışıyorum. Aklıma gelmiyor, bu da Conor ne derse desin, muhtemelen çok yakında güleceğİ anlamına geliyor. Gözlerimi kısarak fileye bakıyorum, topun metal çemberin içinden ve asılı iplerin arasından geçtiğini hayal etmeye çalışıyorum. Sonra şut çekiyor, top çemberden sekip asfalta düşüyor.

Harika değil ama utanç verici de değil.

Conor basketbol topunu çalılıklara yuvarlanmadan önce yakalıyor. "Tekrar dene." Bana geri sektiriyor.

Elime alıp kendime bir işaret yapıyorum. "Bunun ne kadar zamanımı aldığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, yirmi dakika."

Gölüyorum. "Terli bir pislik gibi görünmek istemiyorum."

"Neden olmasın? *Ben* zaten her şeyi gördüm." Bağışıklığım olmasını dilediğim o yıkıcı gülümseme ortaya çıkıyor.

"Ukalalık seksi değildir," diye bilgilendirdim onu.

Conor kahkaha atıyor ve bu kahkahanın boğuk tonu içimi giydiğim ceketten daha çok ısıtıyor. "Sadece bir sepet yap ve sonra gidebiliriz."

Topa vuruyorum. Bu sefer, top arka tahtadan sekti. İçimi çektim. Bu hızla gidersek, bütün gece burada kalabiliriz.

Conor topu tekrar aldı. Bana pas vermek yerine, topu tutmaya devam ederek yanıma geliyor. Basketbol topunu bana veriyor, sonra vücudumun arkasına geçerek kalçalarımı potaya bakacak şekilde konumlandırıyor.

"Hayes?" diye

mırıldanıyor. "Evet?"

Fısıldıyorum.

"Muhteşem görünüyorsun. Her zaman."

Sırtıma yasladığı sert bedeni ve kulağımın dibindeki derin sesi dışında, daha önceki mesajının aynısı.

"dağıtmaya devam , asla basket atamayacağım." "Sadece bir kez daha dene," diyor.

Basketbol topunu tekrar ellerimden itiyorum. Bu sefer basket topu potaya düşerken tatmin edici bir *ses* çıkarıyor.

"Evet! Girdi!" Conor'a söyledim. Belki bir metre önünde olanları kaçırmıştır diye.

"Gördüm, Harlow."

Sesi eğlenmiş gibi geliyor. Kutlamamın bir parçası olarak kollarımı boynuna doladığımda daha da eğlenmiş görünüyor.

"Gol atmak böyle bir his mi?" Ona sordum. "Bilmiyorum.

Bir tane atmayı dene, sonra bana anlatırsın."

"*Antrenmanda* kaburgalarının nasıl görüldüğünü gördükten sonra beni *asla* hokey oynarken yakalayamazsın. Ben bir pısırtığım ve bu benim için sorun değil."

"Ben değil öneren sen yüz kapalı karşı a iki yüz kiloluk defans oyuncusu. Sadece patenle etraftan dolaşıp pakı açık bir alana gönderiyorsun.

hedef."

"Bırakın gol atmayı, patenlerin üzerinde *şut* atacak kadar uzun süre kalabileceğimden bile şüpheliyim."

"İstersen sana öğretirim."

"Bu pozisyon için kesinlikle fazla niteliklisin. Muhtemelen sadece küçük çocukların ittiği turuncu konilerden birine ihtiyacım var."

Gülüyor, beni otomatik olarak gülümseten samimi bir kahkaha. "Fazla nitelikli ya da değil, pozisyon için başvuruyorum. Eğer paten kaymayı öğrenmek istiyorsanız, adaminız benim."

"Tamam," dedim. "Bir ara yapalım."

Conor'ın caddede park etmiş cipine doğru gidiyoruz. Oturma odasının pencerelerinden birinin önünden geçerken, bir perdenin hareket ettiğini gördüğümü sanıyorum. Ama emin olamıyorum. Belki de sadece sokak lambasının bir oyunudur.

"Kimin partisi bu?" Arabaya binerken sordum.

"Zeke Ledger. Liseye beraber gitmiştik. Benim sınıfımdaydı." "Hokey oynadı mı?"

Conor başını sallar. "Hayır. Yakın değildik. Büyük partiler düzenlemesini umursamayan zengin bir ailesi var. Lisedeyken partilerin çoğunu o veriyordu ve mezun olduktan sonra insanlar tatile döndüğünde de bu gelenek devam etti."

"Geçen sene gitmiş miydin?" "Evet."

Onunla aynı yerde, aynı şeyleri yaptığımızı düşünmek çok tuhaf ama yabancılar olarak.

"Landon orada olacak."

"Mantıklı. Oyun oynamak için evde olmayacaksınız." "*Conor*."

"Bir bok başlatmayacağım, tamam mı? O başlatmadığı sürece."

"Kelly'yi duymuş. Bana gösterdiği, ikinizin mutfakta konuşurken çekilmiş bir fotoğrafı var."

"girdiğimizi mi düşünüyor?" Conor soruyor. "Evet."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bana neler olduğunu anlattın ve ben de sana inanıyorum. Ben sadece... bizim hakkımızda öğrendikleri ve Kelly'ye ne olduğunu düşündüğü arasında, şu anda Landon'ın en sevdiği kişi değilsin."

"Hiçbir zaman onun en sevdiği kişi olmadım, Hayes." "Biliyorum."

Bu karmaşanın içinde olmamın bir nedeni de bu. Değer verdiğim ama birbirlerine katlanamayan iki adam arasında sıkışıp kaldım.

Birkaç dakika sonra devasa bir malikanenin önünde duruyoruz.

"Vay canına," diyorum modern görünümlü evin dış cephesini incelerken. Çoğunlukla koyu renk dış kaplaması ve gri taşlarla kaplı, ön kapısı büyük camlarla çevrili ve iki kat boyunca uzanan ikiz sütunlarla çevrili.

"Evet. Söylentiye göre ailesi dört milyon dolar yatırmış." "Ciddi misin?"

"Uh-huh. Hadi."

Conor arabadan iniyor, ben de aynısını yapıyorum. Ön kapıya yaklaşırken sinirlerim zonkluyor. Sadece Landon'ın beni ve Conor'ı birlikte görünce vereceği tepki yüzünden değil, Conor'ın lise arkadaşlarının hepsi burada olacağı için. Ve... Anna Hart'ın yanında hissettiğim gibi onların da benden hoşlanmasını istiyorum.

Adım attığımız giriş yüksek tavandan sarkan süslü görünümlü bir avizeyle yükseliyor. Hemen arkasında ikinci kata çıkan temiz merdivenler var. Duvarlar açık griye boyanmış, dış cephedeki ahşap ve taşlar rastgele yerlere serpiştirilmiş.

"Nefret ediyorum," diye fısıldıyorum Conor'a.

Oturma odasına girdiğimizde gülüyor. "Ben de gülüyorum."

"Hart!" Kirli sarı saçlı bir adam bize doğru geliyor ve Conor'ın vurması için yumruğunu uzatıyor.

Sonra bir kolunu belime dolayarak beni daha yakına ve öne doğru çekiyor.
"Harlow, bu Evan. Evan, Harlow."

Ona gülümsedim. "Selam. Tanıştığımıza
oldum." "Ben de. Ne gün ama, ha?"

Conor'a baktım, kafam karışmıştı. "Kara Cuma mı?"

Evan gülüyor. "Hayır, Hart bir randevu getiriyor. Daha önce böyle bir şey
görmedim."

Conor'ın arkadaşını düzeltmesini, ona sadece arkadaş olduğumuzu
söylemesini ya da elini bırakıp birlikte olmadığımızı açıkça belirtmesini
bekliyorum. Ama tek söylediği, "Eldivenlerini arabamda unutmuşsun."

"Ah, evet. Ben de onları arıyordum." Evan bana baktı. "Hart sana dün
Noel ağacı avına gittiğimizi söyledi mi? Zavallı adam Douglas köknarını tek
başına taşıyamayacağından endişeliydi."

"Siktir git, Sanford."

Evan gülüyor. Çocuklar hokey konuşmaya başlıyor ve ben de paltomu
silkerek çıkarıyorum. Burası o kadar da sıcak değil -minimalist iç mekan
sadece soğuk görünmüyor- ama dışarıdan daha sıcak.

Conor'a "Ben tuvalete gidiyorum," diyorum.

Başını sallıyor, ceketimi almak için elini uzatıyor. "Mutfağı geçince
sağda."

Başımı sallıyorum, ceketimi uzatıyorum ve Evan'a gülümsüyorum. Sonra
mutfak olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerliyorum. Evin derinliklerine
doğru yürüdükçe giderek daha da kalabalıklaşıyor.

Mutfak da benim zevkime göre değil, kahverengi mermer tezgahlar ve
daha gri taştan bir backsplash. Kalabalığı yarararak ilerliyorum, bağlantı
koridorunun yarısında banyo olduğunu tahmin ettiğim kapalı bir kapı
görüyorum.

Elbette bir sıra var ama sadece iki kız var. Biri telefonunda geziniyor,
diğeri tırnaklarını elindeki plastik bardağa vuruyor. Sıranın sonuna geçip
başımı duvara yasladığımda ve ellerimi arka ceplerime soktuğumda ikisi de
bana dikkat etmiyor

Pantolonumdan. Landon'dan henüz bir iz görmedim ve bir yanım onun gelmemeye karar verdiğini umuyor.

"Bu kadar çok insanın Conor Hart ve o sarışın kız hakkında konuştuğuna inanamıyorum," diyor telefondaki kız. "Kimdi o kız?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlar sıkılmış kız. "Ama Megan bana eskiden Landon Garrison'la çıktığını söyledi."

"Vay canına. Yani kendini geliştirmeye mi çalışıyordu?" "Öyle görünüyor."

Landon lise hakkında konuşmayı sevmez. Nedenini hep tahmin etmişimdir. Böylesine karmaşık bir bağ kurduğunuz birine diğer insanların yaltaklanmasını izlemek kolay olamaz. Ayrıca Conor'ın Holt'ta olduğu gibi lisede de aynı popülerliğe sahip olduğunu düşündüm. Ama Landon'ın benim Conor'ı ona tercih eden bir kişi daha olduğumu düşündüğünü fark edince içimde yeni bir suçluluk duygusu belirdi. Eğer sadık bir en iyi arkadaş olsaydım, Conor'da düşündüğümünden daha fazlası olduğunu anlayacak kadar onunla konuşmazdım.

"Conor burada mı? Onu görmedim."

"Bilmiyorum. Genelde gelir."

Banyo kapısı açılır ve sarışın bir kız dışarı çıkar. Elinde fincan olan kız da içeri giriyor. Yanımdaki kız beklemek yerine telefonunu bir kenara itip mutfığa yöneliyor ve beni koridorda tek başıma bırakıyor.

Fincan Kız banyoda on dakika kadar kalıyor ve çıkarken bana dikkatli bir bakış atıyor.

Banyo çok büyük, Holt'taki yatak odamdan bile daha büyük. Hem zemin hem de duvarlar kalın gri damarlarla kesintiye uğrayan pürüzsüz, krem rengi bir mermer. Üstlerinde devasa bir ayna asılı olan ikiz lavabolar ve tuvaletin yanındaki duvarın çoğunu kaplayan camla çevrili bir duş var.

İşemeye gitmeden ve ellerimi yıkamadan önce bir dakika boyunca etrafıma bakındım. Makyajım ve saçım düşündüğümünden daha iyiydi.

basketbolu takip edeceğini düşünmüştüm. Saçımın bir bölümünü taradıktan sonra kapıya yöneliyorum.

Beş kız şu anda koridorda bekliyor, bu da beni gittiğime memnun ediyor.

Geldiğim yoldan mutfığa gitmek yerine sola dönüp koridordan devam ediyorum ve resmi bir yemek odasına giriyorum. İnsanlar yirmi kişilikmiş gibi görünen uzun masada Flip Cup oynuyorlar.

Yemek odasını geçtikten sonra ön girişe geri dönüyorum. Steve Essex'i ön kapıdan içeri kadar takip eden Landon'la aynı anda içeri giriyorum.

"Hey, çocuklar!" Ses tonum çok neşeli. Yüksek ve sahte.

"Merhaba, Harlow." Steve gülümsüyor, ama sonra Landon'a gergin bir bakış atıyor ve bu da zaten yaşadığım tedirginliğin daha da artmasına neden oluyor.

" nerede?" diye soruyorum. "Onların işi değil," diye cevaplıyor Landon.

Bunun onun işi olduğunu ben de düşünmemiştim. Conor'a göre, bu parti son üç yıldır yapıyormuş. Landon bir kez bile katılmamış. Önünde performans sergileyeceği bir kalabalık olmadığı sürece daha küçük grupları tercih ediyor.

"Çılgın bir yer, ha?" Tartışmak için tarafsız bir şeyler bulmaya çalışarak söylüyorum. Steve gülüyor, etrafına bakınıyor. "Evet. Bu da bir şeydir."

Her şey yolundaymış gibi davranıyor ki bunu takdir ediyorum. Landon sadece kaşlarını çatıyor.

Bakışlarını, oturma odasında Evan'la birlikte duran Conor'a doğru takip ediyorum. İkisi de esmer bir kızla konuşuyor ve eminim bu Landon'ın zihninde Conor'a karşı bir başka işaret. Ama benim bakış açım göre -ki bu sadece hüsnükuruntu olabilir- Conor kızla ilgileniyor gibi görünmüyor. Kibarca başını sallıyor, aralarında bolca boşluk var. Ve hâlâ paltomu tutuyor, pembe astarı görünüyor ve bunun sadece düşünceli değil, amaçlı bir hareket olabileceğini fark ediyorum.

Bu açıdan, gördüğü tüm ilgiyi görebiliyorum. Evan Conor'ı dürttüğünde ve sonra bu tarafa başını salladığında daha da belirginleşiyor. İkisinin de bu yöne gitmesini beklemiyordum ama gidiyorlar.

İnsanlar Conor'a bağıyor. Onu yakalıyorlar. Küçük bir ilgi kısıntısı için çaresizler.

Onunki benden.

Conor yaklaşırken midem takla atıyor, bunun nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikrim yok.

"İçine düştün diye endişelendim."

Gözlerimi deviriyorum, Landon'ın gözlerinin üzerimde olduğunu acı bir şekilde fark ediyorum. Kardeşiyle konuşmamı izliyordu. "Sadece bir çizgi vardı. Her zamanki gibi. Ve sen bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsun-" Elimi girişe doğru sallıyorum. "Banyoya bak."

Conor sırtıyor. "Evet, oraya daha önce de girmiştin."

Steve ve Evan kolayca sohbet ediyorlar, bu çok hoş. Steve'in birlikte futbol oynadıklarından bahsettiğini unutmuşum. Garipliği biraz olsun gideriyor, iki grup arasındaki tek bağın ben olmamamı sağlıyor.

Sonra Conor derin bir nefes alarak ve üvey kardeşini tanıyarak beni şok ediyor. "Landon."

Landon'ın yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi beliriyor, sonra tekrar nötr hale geliyor. "Conor."

Conor bana dönüp baktı. "Ben de tam bir içki alacaktım. Bir şey ister misin?"

"Ben de seninle geleceğim."

Az önce küçük bir çaba gösterdi, takdir ediyorum. Landon'ın şu anda benimle konuşmak istemediğine dair güçlü bir izlenim ediniyorum ve ben de ondan hoşlanmıyorum.

"Sonra görüşürüz çocuklar," diyorum ve Conor'ı yemek odasına kadar takip ediyorum.

"Hart!" ve "Hey, adamım!" sesleri etrafımızda yankılanıyor. Tıpkı onunla hokey partisine girmek gibi . Aynı spot ışığı, sadece

farklı bir yere taşındı.

Conor birkaç kişiyle konuşmak için duruyor ve her seferinde beni tanıştırıyor. Tepkiler hep farklı oluyor. İlğilenen... şaşırان... kıskanan.

Sonunda mutfağa vardığımızda Conor doğruca buzdolabına yöneliyor. Açıyor ve sonra bir kahkaha atıyor. "Hepsi bira. Bir tane ister misin? Bu gece içmeyeceğim."

Hemen kendimi suçlu hissettim, neden geçen gece araba kullanmadan önce içki içmekte bir sakınca görmediğini ama şimdi içmemeyi tercih ettiğini biliyordum. "Bu senin özgürlüğünün son gecesi."

Yarın Cumartesi öğleden sonra antrenmanı için Somerville'e geri dönüyor. Tüm spor takımlarının programları öğrencilerin geri kalanından biraz farklı - sonbahar sporları kampüse erken dönüyor, kış sporları Şükran Günü ve kış tatillerini kısaltıyor, bahar sporlarının ise bahar tatili yok - ancak hokey takımı antrenmanlarını bambaşka bir seviyeye taşıyor gibi görünüyor.

"Yani?" Conor soruyor.

"Yani, senin-"

"Ben içmiyorum, Hayes. Hikayenin sonu. Ama sen istediğin kadar içebilirsin." Sırıttıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun Hart?" "Hayır. Ama geçen sefer eğleneliydi."

Daha önce hatırladığım partiden sonra olanları hatırlayarak yüzüm kızardı.

"Tamam. Bir bira alacağım."

Conor buzdolabından bir kutu alıp bana uzattı. Açıyorum ve sonra ona doğru tutuyorum. "Bir yudum al."

"Hayes..."

"Beni yalnız içmeye zorlama. Bir yudum, Hart."

Gözlerini deviriyor ama kutuyu alıp yudum içiyor. "Mutlu musun?" "Uh-huh." Bir yudum alıyorum, tam dudaklarının olduğu yerden.

Belki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi gözleri kararıyor. Bu gece beni henüz öpmemi ve ben de öpmesini dileyip duruyorum. Bu partinin nasıl sonuçlanacağından emin değildim, eski arkadaşlarıyla hasret gidermekle o kadar meşgul olacaktı ki neredeyse hiç konuşamayacaktık.

Ama bir kız ona çarpıp sahte -bana göre- bir kahkaha attığında bile odağı bende kalıyor. "Çok özür dilerim Conor."

"Sorun değil," diyor ona.

"Nasılsın?"

"Tamam."

Bir yudum daha alırken gülümsememi bira kutusunun arkasına saklıyorum. Tek heceli cevaplar aldığı birkaç sorudan sonra devam ediyor.

"Dışarı çıkmak ister misin?" Ona sordum.

Dışarısı soğuk ve karanlık, ama kalabalık ve gürültülü mutfakta durmaktan daha iyi geliyor. Çirkin tezgahın kenarı kalçama batıyor ve giderek daha da rahatsız edici hale geliyor. Ve Conor hâlâ paltomu tutuyor, böylece geçen seferki gibi donmayacağım.

Hemen başını sallıyor, elimi tutuyor ve beni mutfaktan dışarı çekiyor. Banyodan ters yöne doğru ilerliyoruz, bir çalışma odasından geçip arka kapıdan çıkıyoruz. Tam ortasına inşa edilmiş bir ateş çukuru ve verandanın yarısını kaplayan bir pergolaya asılmış ahşap bir salıncak dışında boş olan taş bir veranda var. Şu anda kütüklerle dolu olan çiçek tarhlarının arasına serpiştirilmiş küçük ışıklar nereye bastığımızı görmemize yetecek kadar ışık saçıyor. Conor'dan ceketimi alıyorum ve daha sıcak tutması için üzerime geçiriyorum.

Salıncakta otururken "Evan'ı seviyorum," diyorum.

"Evet. O iyi bir adam. Bazı yanımda oldu."

O *bokun* ne olduğunu ya da Garrison'larla ilgili olup olmadığını sormuyorum. Geçmişte olan herhangi bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini de. Hugh'un bazı suçları var. Ama Landon olan her şeyde masumdu.

Conor'ın olduğu gibi. Birbirlerini hiç tanımadılar, ikisi sadece çocukmuş gibi davrandılar.

"Williams hakkında söylediklerim için özür dilerim," diyor Conor aniden. "Sen ve o mu? Beni ilgilendirmez."

"Hayır, sen haklıydın. Her şeyi berbat ettim. Dürüst olmak gerekirse, onunla senin yüzünden bu kadar uzun süre ıktım."

"Ne demek benim yüzümden?"

"nk senden kaçıyordum ve artık senin için kolaylaştırmayacağıma karar verdim."

"Senin için nasıl gidiyor?"

Glyorum ve biramı biraz daha içiyorum. "Seni görmezden gelmek zor, Hart." "Sen de ylesin, Hayes. Birinden kaçmak için onu fark etmen gerekir." "Beni fark ettiğini mi söylüyorsun?" Alay ediyorum.

"Ben de *tam olarak* bunu söylüyorum. Senden o kadar etkileniyorum ki, bu delilik." Alt dudağımı çiğneyerek ona bakıyorum.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor Conor.

O bana doğru hareket ederken ben de ona doğru kayıyorum. Ortada buluştuğumuzda bindiğimiz ahşap salıncak gıcırđıyor. Ona doğru bastırılıyorum ama bu yeterince yakın değil. Bacaklarımdan birini onun iki bacağının üzerine sallıyorum, böylece güçlü kalçalarına binmiş oluyorum. Conor'ın elleri kalalarımdan yukarı kayıyor ve kıımın üzerinde yayılıyor. Gecenin sınırlı ışığında rengi normalden daha koyu olan o mavi derinliklere bakıyorum. Gözbebekleri şehvetle büyüyor.

Yavaşça öne doğru eğiliyorum, yüzünün tamamını göremeyeceğim kadar yakınımda duruyorum. Dudaklarını bir fısıltı gibi okşuyorum, nefesinin ılık esintiler halinde ağzından çıktığını hissediyorum.

"Bu parti gerçekten çok eğlenceli," diye fısıldıyorum.

Dudakları benimkilere değerken yukarı doğru kıvrılıyor. "Eğlenmene sevindim."

Conor diliyle alt dudağımda iz bırakıyor. İnliyorum ve bu anı benzine değer bir alev gibi tutuşturuyor.

Ağzımız zar zor fırçalamaktan çaresizliğe geçer. Duygudan başka bir şey yok. Aciliyet, ihtiyaç ve sıcaklık. Arzu reflekslerimi köreltiyor, çarpan bir kapıyı zar zor fark ediyorum.

"Bok" yüksek sesle ve net bir şekilde çınıyor.

Conor'dan uzaklaşıp eve, Steve Essex'in şaşkın yüzüne doğru bakıyorum. Landon hemen arkasında, başka bir senaryoda komik bulacağım dehşete düşmüş bir ifade takınıyor.

"Ah... kötü zamanlama," diyor Steve. "Buraya biraz hava almak için geldik."

Sanırım kaçmak için. Landon daha önce rahatsız görünüyordu ve bunun tamamen Conor yüzünden olduğunu sanmıyorum.

Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu.

Landon heykel taklidi yapıyor, Conor'a sarılmış bana bakıyor. Hareket etmiyor. Konuşmuyor. Nefes alıp almadığını bile anlayamıyorum.

Birden dönüp içeri yönelir. Steve özür dileyerek gülümser ve onu takip eder.

İçimi çektim. "Bir saniye," diyorum Conor'a, kucğından inip kapıya doğru koşuyorum. Landon ve Steve çalışma odasındaki masanın yanında durmuş konuşuyorlardı.

Steve bana şöyle bir bakıyor, tuvaletle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve sonra gidiyor.

"Ne yani, erkek arkadaşın yüzüme sürdükten sonra öpüşmeye devam etmek istemedi mi?"

Landon soruyu daha önce Conor'ı tartışırken kullandığını duyduğum aynı keskin, ısırıcı tonda soruyor. Ama hiç beni hedef almamıştı.

"İkimiz de oraya geleceğini bilmiyorduk Landon. Hiçbir şeyi yüzüne vurmaya çalışmıyoruz."

"Belki de değilsin."

"*Tabii ki* değilim. Landon, ben senin en iyi arkadaşımım. Asla seni incitecek bir şey yapmam-"

"Bunu yapıyorsun, Harlow! Bunu! Sen ve o *acıtıyorsunuz*! Bir erkek için hiç böyle davranmamıştın. Az önce oraya giden herhangi biri seni onun kucağında, bir-"

Ben hala. "*Neye* benziyorsun, Landon? Bir *sürtük gibi* mi? Bunu mu söyleyecektin?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama yapacaktın."

"Seni korumaya çalışıyorum çünkü sen kendini korumakla ilgilenmiyor gibisin. Bu onun için bir oyun. Bunu anlıyorsun, değil mi? Conor'ın umurunda bile değilsin."

İç çekiyorum, boş konuşmaktan bıktım. Belki de onun peşinden gelmek bir hataydı. "Onu tanımıyorsun."

"Adamın tek umursadığı şeyin hokey oynamak ve sevişmek olduğunu biliyorum."

Sen onun için sadece başka bir kızsın, üstelik beni incitme bonusuyla

birlikte." "O değil-"

"Aranızdaki bu şey başladığında senin kim olduğunu tam olarak bilmiyormuş gibi davranma. Sanki *evime* gelip seni ön verandada hissetmemiş gibi."

"Bizi mi izliyordun?"

"İyi olduğundan emin olmak için dışarı baktım," diye tersliyor Landon. "Önemsediğim için özür dilerim."

"Conor'ın bunu da bir şekilde planladığını mı düşünüyorsun?"

"Burada hiçbir şey tesadüf değil, Harlow! Konuşabildiğimizden beri benim en iyi arkadaşımsın. Conor'ı ne zamandır tanıyorsun? Muhtemelen seninle ilgilenmesinin tek sebebi bendim."

Derin bir nefes çekiyorum, suçluluk duygusu öfkeyle karışıyor. "Birimiz bu arkadaşlığı sonsuza dek bitirecek bir şey söylemeden önce ben gidiyorum."

Landon'ın yüzünde ilk kez bir kararsızlık ifadesi belirliyor. Sanki öfkeden kudurmuş ve sonunda söylediği her şeyin farkına varmış gibi.

"Harlow-"

Arka kapı açılıyor ve Conor çalışma odasına giriyor, soğuk bir hava esintisini de beraberinde getiriyor. Conor benimle Landon'ın arasına bakıyor, yüz ifadesi o kadar yumuşak ki tartışmamızı duyduğunu sanmıyorum. Dışarıda bıraktığım birayı bana uzatıyor.

"Ben mutfakta
olacağım." Başımı
salladım.

"Teşekkürler."

"İçki mi içiyorsun?" Landon başını sallayarak soruyor. "Vay canına, o bir *büyük* etki."

Conor her gündeme geldiğinde saldırmaktan kendini alamıyor gibi. Eskiden bunun Hugh'un öfkesi olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi? Artık sadece Landon'a ait bir sürü duygu olduğunu düşünüyorum. Conor'ın popülaritesini görünce kıskançlık. Belki de Conor'ın onunla hiç ilişki kurmak istememesine kızgınlık.

"Onunla konuşurken ses tonuna dikkat et Garrison."

Landon gülüyor. "Vay canına, kendini gerçekten kahramanlığa adıyorsun. Harlow'un yakında bunu anlayacağından mı endişeleniyorsun?"

Conor Landon'a doğru bir adım atıyor ve ben de ceketinin arkasını tutuyorum. "Yapma," diyorum ona. "Lütfen."

Landon olayları yatıştırarak bir ruh halinde değil. Acı çekiyor, incinmiş ve kim bilir daha neler. Bildiğim kadarıyla, hiç fiziksel bir kavgaya karışmadı. Ama ilk yumruk atan o olursa hiç şaşımam.

Landon'ın bakışları meydan okurcasına. Ama neyse ki başka bir şey söylemiyor. "Sen hazırsan ben de gitmeye hazırım," diyorum. "Seninle arabada buluşuruz."

Conor tereddüt etti ama sonunda başını salladı. Ceketini bırakıp koridorda mutfığa doğru yürümesini izliyorum. Mutfığa ulaştığında anlıyorum, çünkü yeni bir gürültü dalgası var.

"İçki içmiyor muydu?" Landon soruyor. "Sen cidden-" "Hayır, içki içmiyorum,"
diye . "Aslında reddetti. Ama ben

Conor'ı sana karşı savunmayı bıraktım. Onu tartışmayı bıraktım. Ben olmaya
çalışıyorum

Sabırlı ve anlayışlı olmaya çalışıyorum, Landon. Ama bunların geri alamıyorum. Ve alana kadar da seninle konuşmak istemiyorum."

Dönüyorum ve uzaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

CONOR

"F un party, huh?" Arabayı sürmeye başlarken söyledim. Harlow bir kahkaha atar. "Sonu biraz berbattı." "Keşke ona vurmama izin verseydin." "İşleri daha da kötüleştirirdi." Landon'ı savunmadığını fark ettim.

Bu beni mutlu etmeli ama onun yerine kendimi suçlu hissediyorum. Daha çok Garrison'a karşı hissettiklerimin bizi nasıl etkilediğine odaklanmıştım. Harlow'un onlarla olan ilişkisini nasıl etkileyebileceğini yeterince düşünmedim.

"Çarşamba gecesi geldiğim için özür dilerim. En azından seninle daha önce konuşmalıydım. O bombayı patlatmadan ve seni bununla baş başa bırakmadan önce konuşmalıydım."

"Aslında rahatladım," diyor bana. "Onlardan sakladığım için kendimi suçlu hissettim. Onlara yalan söyledim. Ve Landon'ın bunu nasıl karşılayacağını biliyordum. Bu yüzden kendim nasıl ya da ne zaman bir şey söyleyeceğimden emin değilim."

"Hugh nasıl tepki verdi?"

Harlow'un gözlerini üzerimde hissediyorum. Benimkiler yola sabitlenmiş. "Şaşırdı. Ve...heyecanlandı, sanırım."

"Heyecanlı mısın?"

"Senin hakkında soru soracak hiç kimsesi olmadı. Meksika yemeklerini sevdiğini ya da bazen horladığını bilmiyor. Ve..." Sesi hafifçe bastırıyormuş gibi titriyor. "Seninle ilgili bu tür şeyleri gerçekten bilmek istediğini hissediyorum."

Sessiz kaldım, bunu özümsedim. Annemin dün sabah söylediği her şeyle örtüşüyor.

"Ben horlamam, Hayes."

Gülüyor, sesi rahatlamış gibi. "Seni bir gece kaydedeceğim."

Bunun kulağa çok fazla gelmesini, birlikte geçireceğimiz daha çok gece olacağına dair kolay imayı seviyorum.

"Eve gitmek için acelen var mı?" diye sordum. Alay etti. "Hayır."

Daha fazla suçluluk. Ama aynı zamanda heyecan, çünkü onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum.

"Tamam."

Ben sürmeye devam ediyorum. Yaklaşık on beş dakika sonra bana baktı.

"Nereye gidiyoruz?"

". "

Gideceğimiz yerin önüne park ettiğimde Harlow kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bar mı?"

"seveceksin," diye söz veriyorum ona.

Ön kapıya yaklaştığımızda "Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye soruyor.

Korumaya kimliğimi veriyorum, o da içeri girmeden önce aynısını yapıyor.

", " diyorum ona, kapıyı geçip vestiyerde ceketlerimizi teslim ettikten sonra.

Başını iki yana sallar. "Tabii ki yaptın."

"Hiç isyan etmemiş gibi davranma, Hayes. Seni bira pong oynarken gördüm." Ayakta duran ve konuşan küçük grupların etrafından dolaşarak yürümeye devam ediyoruz.

Harlow'un elini otomatik olarak tutuyorum, onu koruyucu bir şekilde vücuduma çekiyorum.

ve onu mekânın bir tarafını boydan boya kaplayan metal bara doğru yönlendiriyor.

"İçecek bir şey ister misin?" Ona soruyorum. Gülümsüyor. "Evet."

Sona yakın boş bir yer bulduk. Harlow bir Moscow Mule sipariş ediyor, sonra kalabalığı incelemek için bara yaslanıyor. Arkaya doğru sahneyi görüyor, sakallı bir adam kabloları takıyor ve mikrofonları kuruyor.

"Burada canlı müzik mi var?"

"Uh-huh. Yerel müzisyenleri desteklemeyi sevdiğinizi de biliyorum."

Harlow barmenden içkisini alırken gözlerini kısar. "Zekice, Hart."

Garnizonlar hakkında söyleyebileceğim daha çok şey var. Gölgesinden kaçamadığımız kocaman bir bulut gibiler. Harlow'a olan hislerimin gittikçe güçlenmesiyle bağlantılı olarak bunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor. Ama bu gece için, onlar yokmuş gibi davranmak istiyorum.

"Hadi gel." Tekrar elini tuttum ve onu bardan uzaklaştırıp, iki kız ve bir erkeğin kurulan sahneye tırmanışını izlemek için toplanan küçük kalabalığa doğru çektim.

Çoğunlukla diğer üniversite öğrencileri ve birkaç genç profesyonelden oluşan grubun arasına karışıyoruz. Bu bar Claremont'tan bir kasaba ötede, Brighton Üniversitesi'ne daha da yakın bir yerde bulunuyor.

Lisedeyken buraya geldiğimde müzisyenlere pek dikkat etmemiştim. Bu yüzden ne bekleyeceğimden emin değilim ve belki de bu yüzden hoparlörlerden gelen akustik ses beni hoş bir şekilde şaşırttı. Ama bunun daha çok yanımdaki kıvılcık saçıyla ilgili olduğundan eminim.

Solist, barın karanlık ve gösterişsiz atmosferine çok yakışan, hırıltılı ve yıpranmış bir sese sahip. Ama ne giydiği hakkında hiçbir fikrim yok. Neye benzediği hakkında da bir fikrim yok.

Tüm dikkatim Harlow'da. Sanki sadece ona göre ayarlanmış yeni bir altıncı hissim var. Daha önce odayı onun için tarayıp durdum. Hala arkamda olduğundan emin olmak için kontrol edip durdum.

Partide ona ne kadar dokunacağımdan emin değildim. Kampüs dışında, özellikle de Landon ortaya çıktıktan sonra, herkesin içinde ne kadar rahat edebileceğinden.

Burada bunun için endişelenmiyorum. Onu bedenimin önünde konumlandırıyorum ve Harlow doğal bir şekilde bana yaslanıyor. Bakır bardağı tutmayan elini kaldırıyor ve daha da gevşerken saçlarıma doğru kaydırıyor. Sonra Harlow başını arkaya yatırıp bana bakıyor, yeşil gözleri parlıyor ve yanakları pembeleşiyor. Müziğe odaklanmak için sahneye dönmeden önce bana göz kırpmıyor.

Ve tek düşündüğüm onun bana böyle bakmasının ne kadar iyi hissettirdiği.

"Sorun nedir?" Harlow bana doğru yürürken sordum.

Vestiyerin yanında bekliyorum. Biz çıkmadan önce tuvalete gitmesi gerekiyordu ve çıkarken yüzünde bu asık ifade yoktu.

"Gruptan bir şeyler almak istiyordum ama sadece nakit veriyorlar."

"ATM arayabilir miyiz? Benim de hiç nakitim yok."

"Hayır, değil. Hadi gidelim."

Ceketlerimizi alıp dışarı çıkıyoruz. Arabaya giden yolun yarısında Harlow kolumu tuttu. Bir şeylerin ters gittiğinden endişelenerek sokağa baktım.

"Bir var!"

Rahatlıyorum. "Tanrım, Hayes. Holey Moley'i daha önce hiç görmedin mi?"

Bana bakıyor. Gülüyor. "Hiç görmedin mi? Hart, ben onların en sadık müşterisiyim. Eve ve ben her hafta sonu oraya gideriz. Bazen birkaç kez

hafta sonu."

"Tamam, . Çörekleri seviyorsun. ." "Gidebilir miyiz?"

Eminim şu anda benden her şeyi yapmamı isteyebilirdi ve ben de yapardım. Sadece yüzündeki o heyecanlı ifadeyi korumak için.

"Evet, tabii."

Park arabamın yanından geçip küçük çörekçiye giriyoruz. Popüler bir yer, çoğunlukla bizimle aynı bardan gelmiş gibi görünen insanlarla dolu. Neon tabelalar mekânı süslüyor ve duvarlarda birkaç plastik kabin sıralanıyor. İçeri girer girmez midem gurulduyor, şeker ve kızarmış hamur kokusuyla doymuş sıcak hava etrafımızı sarıyor. Çöreklerin saklandığı metal kutuların üzerinde kocaman bir kara tahta var ve olası tüm lezzetleri listeliyor.

Ben akçaağaçlı pastırmalı çörek sipariş ediyorum, Harlow ise çikolata serpilmiş bir çörekte karar kılıyor. Açık kabinlerden birini kaptık. Ben çöreğimi yaklaşık iki ısırıkta bitiriyorum. Harlow küçük parçalar koparıyor ve onları metodik bir şekilde yiyor, arada sırada parmaklarını yalıyor.

"Çok iyi," diye inliyor ve işte böyle sertleşiyorum.

Parmaklarımı silmek için masadan bir peçete alıyorum, sonra bunu nasıl söyleyeceğimi düşünürken peçeteyi yumruğumun içine alıyorum.

"Önümüzdeki Cuma kış sporları ziyafeti var."

"Bu ne anlama geliyor?" Elindeki çöreğe odaklanmış, bir parçasını tabağa düşen serpintilere bastırıyor.

"Bu sadece atletizm departmanının her yıl yaptığı bir şey. Yemek var ve ödüller falan dağıtıyorlar. Alkol yok ve şık giyinmek zorundayız, bu yüzden çocukların yarısı bundan nefret ediyor."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Eminim hayatta kalacaksın."

Gülümsüyorum. "Evet, eminim gideceğim. Ama sormaya çalıştığım şey, Hayes, benimle gelip gelmeyeceğin."

Şimdi tüm dikkati bende. Harlow donakaldı, bir lokma çörek ağzının yarısına kadar gelmişti. "Seninle mi geleyim?"

"Evet, misafir getirmemize izin var. Aile üyeleri, eski koçlar, kimi istersek."

"Ve sen beni davet ..." "Randevu."

"Doğru."

Biraz şaşkın görünüyor. Sersemlemiş aslında.

Gerginleşmeye başladım, her şeyi yanlış anladığımdan endişelendim. Belki de böyle hisseden bir tek ben varımdır.

"Eğer meşgulsen ya da istemiyorsan, bu-"

"Bana sor."

"Ne?"

"Bana sormaya *çalıştığını* söylemiştin. Devam et Hart."

Sırıtiyorum. "Peki. Benimle gelir misin, Harlow?"

O da gülümsüyor, çöreğinin son lokmasını alırken yanakları kızarıyor.

"Evet."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CONOR

Soğuk havayı keskin bir ıslık sesi kesiyor.

Sola doğru eğilip buzda dar bir daire çizdikten sonra aceleyle bankın üzerine çıkıyorum. Aniden duruyorum ve Hunter'a doğru bir talaş spreyi gönderiyorum. Eldivenini çıkarıp burnunu ovuyormuş gibi yaparak beni tersliyor. İçimden gülüyorum.

Koç Keller her zamanki iyileştirmeler listesini sıralamaya başladı ve yarın akşamki spor ziyafetini hatırlatarak bitirdi.

Çocuklar buzdan çıkıp soyunma odasına doğru gitmeye başladı. "Konuşabilir miyiz, Hart?"

Geride durup tahtalara yaslanıyorum ve Koç'un gelmesini bekliyorum.

"Caddell-Spade Ödülü'nü duydun mu Hart?"

"Hayır mı?"

Homurdanması onaylamadığını gösteriyor. "Bu, üstün liderlik sergileyen son sınıf öğrencisi bir sporcuya verilen bir ödül. Tüm komite ödülü alacak kişiyi . Bu yıl, o kişi sensin."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. Geçmiş ziyafetlerde Harlow'a tarif ettiğim, sıkılmış ve sabırsız adamlardan biriydim. Başka bir yerde daha iyi harcanabilecek bir zaman olduğunu düşündüm. Bu yıl için daha heyecanlıyım, çünkü o

ama ödöl alma ihtimalim aklımın ucundan bile geçmedi.

Koç Keller bana bakıyor ve bir yanıt bekliyor. "I-wow. Teşekkürler."

Başını sallıyor. "Sadece sizi uyarmak istedim. Alıcılar genellikle bir konuşma yapar."

"Konuşma mı?" "Evet."

"Um, tamam."

Sırtına vurdu. "Defol git buradan."

Buzdan çıkıyorum ve soyunma odasına giden kauçuk paspaslar boyunca yürüyorum.

Jack Williams su çeşmesinin başında durmuş, şişesini dolduruyor.

Bütün hafta Williams'a yarın akşamki ziyafete kimi getireceğim konusunda bir şey söyleyip söylememeyi tartıştım. Çıkmalarının üzerinden iki yıl geçmiş ve Harlow'a göre hiç o kadar ciddi değilmiş. Onu başka erkeklerle görmüş, hayatına devam ettiğini biliyor. Ama ben *liderlik* ödülüyle onurlandırılıyorum ve o da birinci sınıftan beri takım arkadaşım.

Durakladım. "Hey, Williams. Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Jack yukarı baktı. "Evet, tabii."

"Yani... Ben, uh, ziyafete bir kız arkadaş getiriyorum."

Başını sallıyor. "Bu harika Hart. Kampüsteki bir kızın sonunda sana zaman ayırmasına sevindim."

. Jack'le antrenmanlar dışında pek konuşmadım. Belki de onu yanlış değerlendirmişimdir.

"Evet. Mesele *şu* ki, *bu* kız... onunla çıktın."

Kimden bahsettiğimi hemen anladı. "Harlow'u mu getiriyorsun?"

Başımı salladım.

"Siz birlikte misiniz?"

"Emin değilim." Ona kız arkadaşım olmasını teklif etmedim. Ama bu artık kaçınılmaz gibi geliyor, bir *eğerden* çok bir *zaman*. "Yine de ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum."

"Bana söylediğin için
teşekkürler." Başımı salladım.

"Sonra görüşürüz."

Ben oturup patenlerimin bağcıklarını çözmeye başladığımda Aidan dolabında esniyordu. "Meksika yemeği yemek ister misin?" diye soruyor. "Uzun zaman oldu."

Bağcıkları gevşetmeye odaklanıyorum, nasıl tepki vereceğimi düşünüyorum. Cumartesi günü Edgewood'a karşı oynayacağım maçın filmini izlemeyi geciktirdim ve onlar karşılaşmadan önce tembellik edebileceğim bir takım değil. Kaptanları Jordan Driscoll tartışmasız tüm ligin en iyi oyuncularından biri. Geçen sezon playofflarda onlara kaybettik, yani benim tarafımda çok fazla husumet var. Ve tercihen, o filmi Harlow'la yatakta izliyor olacaktım.

Ama Aidan haklı, pek takılmadık. Ve son zamanlarda garip davranıyordu, beni antrenmana götürmek için aradığı gün gibi. Bana "boktan ruh halinin" ne olduğunu söylemedi, sadece günün geri kalanında homurdandı. Ertesi sabah, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

"Evet, tabii," diyorum, antrenman formamı çıkarırken.

"Morgan? Burrito ister misin?" Aidan soruyor.

"Yapamam," diyor. "Babam yeni . Akşam yemeği yiyeceğiz."

"Baban burada mı?" Aidan şaşırmış görünüyor, ben de öyle.

Hunter ziyaretten hiç bahsetmedi. Babasıyla bir kez tanışmıştım; ikinci sınıftayken bir maçımıza gelmişti. O da oğlu kadar sessiz ve ciddiydi. Ve Hunter annesinden hiç bahsetmedi, bu yüzden onun resimde olmadığını varsayıyorum.

"Evet." Hunter'ın tek söylediği bu.

Aidan ve ben birbirimize bakıyoruz. "Hâlâ var mısın?"

soruyor. "Elbette. Bana sadece on dakika ver."

Üzerimi değiştirmeyi bitirip hızlı bir duş aldıktan sonra Aidan'la birlikte otoparka doğru yola çıktık.

"Ben sürerim."

İnledim. "Phillips."

"Benim kamyonetim senin SUV'undan çok daha güzel, Hart. Rengi seni bu *kadar* rahatsız ediyorsa, içeriden bile göremezsın."

Gözlerimi deviriyorum ama çantamı arabamın arkasına koyuyorum ve sonra Aidan'ın göz kamaştırıcı arabasının yolcu tarafına tırmanıyorum. İç mekan konusunda haklı. Her şey pelüş ve hâlâ o yeni araba kokusu var.

Aidan arabayı Loughton'a doğru sürerken ben de telefonumu çıkarıp Harlow'a mesaj atıyorum.

Aidan'la yemek yiyeceğim, sonra da film izleyeceğim. Muhtemelen seni yarın akşama kadar göremeyeceğim.

Mesajı hemen beğeniyor ama cevap vermiyor.

Bu beni geriyor ve bunun doğru bir içgüdü olup olmadığından emin değilim. Şükran Günü'nden sonra Landon'la aralarının nasıl olduğunu sormadım ve Harlow da Landon'dan bahsetmedi. Seksi sevdiğini biliyorum, çünkü iştahı neredeyse benimki kadar doyumsuz. Haftalardır birlikte yatıyoruz ve hala ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Onu önemsemişimi, artık benim için *sadece seks* anlaşması yapmadığımızı bilmesini istiyorum. Uzun öyle olmadığını. Ama nasıl yapacağımdan, onun benden ne istediğinden ya da benim ona ne verebileceğimden emin değilim. Şu anda bir ipin üzerindeyiz ve bir noktada bir tarafa ya da diğerine düşmek zorundayız gibi geliyor.

"Buradayız Hart." Aidan kolumu dürttü.

İrkildim, sonra kamyonetinden çıktım ve gerindim. Geçen hafta verdiğimiz aradan sonra bu haftaki antrenman daha da zorlu geçti. Tüm vücudum ağrıyor.

Aidan ve ben içeri girdik. Perşembe akşamı için kalabalık, önümüzde yaklaşık altı kişi sırada ve masaların yarısı dolu. Önümüzde sırada iki kız arkalarına bakıp gülümsüyorlar.

Aidan onlara göz kırptıyor. "Hey, bayanlar. Buranın nesi güzel? Hiç gitmedim." Göz devirmeyi bastırmak zor. O gururlu bir playboy ve söyleyebileceğim kadarıyla bu konuda kızlara karşı her zaman açık sözlü, bu yüzden hiç sorun yaşamadım

onunla. Ama sadece birkaç ay önce, daha önce onlarca kez gittiğim bir yerin menüsünü bilmiyormuş gibi davranarak muhtemelen bu kızlarla da sohbet olacağımı düşünmek garip. Açıkçası, daha önce gittiğim her Meksika restoranıyla temelde aynı olan bir yer.

Ama tıpkı Kelly'de olduğu gibi - tıpkı son zamanlarda etrafımda olan her kızda olduğu gibi - hiç ilgi yok. Aidan'ı ve flörtlerini görmezden geliyorum ve sanki burası benim için yeniymiş gibi davranıyorum, menüyü inceliyorum ve sonra küçük restoranın etrafına bakıyorum.

Her zamanki siparişim olan biftekli burrito sipariş ediyorum ve açık masalardan birine yöneliyorum. Aidan birkaç dakika sonra bana katıldı.

"Eküri görevlerinde çok gevşek davrandın Hart. Beni tamamen yalnız bıraktın."

"Yani vurgun mu yaptın?"

"Hayır." Önümdeki masaya bir peçete atıyor. Üzerine iki rakam karalanmış.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Aidan yakışıklı bir adam ama kızları en çok cezbeden şey cazibesi gibi görünüyor. Onun bütün havası *iyi vakit geçiriyorum*. Bu da son zamanlardaki bazı davranışlarını daha da garip kılıyor.

"Her şey mi, dostum?" "Evet, neden?"

Omuz silkiyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Sadece son zamanlarda biraz keyifsiz görünüyordun. Bir şey olmadığından emin olmak istedim."

"Ben iyiyim."

"Tamam." Yemeye başlıyorum, çiğnenebilir, yumuşak eti ısırırken inliyorum. "Bizimkilerin Vail'de bir yeri var," diyor Aidan birden.

Çiğneyip yutkunuyorum, şaşıyorum. Aidan'ın paralı bir aileden geldiğini hep hissetmişimdir ama ailesinden hiç bahsetmez. "Bu harika."

"Kış tatili için oraya gidiyorum. Eğer ilgilenirsen." "Beni Colorado'ya mı davet ediyorsun?"

"Evet. Kayak yapabiliriz, snowboard yapabiliriz, her neyse. Jakuzi var. Aslında bütün ev çok güzel."

"Sizinkiler de orada olacak mı?"

Aidan başını sallıyor. "Kardeşim gelebilir ama bu."

"Kulağa harika geliyor," diyorum ona. "Yine de sana geri dönebilir miyim? Annemle tatil hakkında henüz konuşmadım, ne planladığından emin değilim."

Hokey sayesinde kısa bir tatilimiz var. Çoğu öğrencinin aksine, yılbaşından hemen sonra kampüse dönmek zorundayız.

"Evet, tabii ki." Taco'sundan bir ısırık alıyor. "Cumartesi için hazır mısınız?"

"Umarım öyledir."

"Bizi zafere götüreceksiniz Kaptan. Her zamanki gibi." Beni sahte bir şekilde selamlıyor. "Koç bana yarın gece ödül alacağımı söyledi."

"Bok yok mu?"

. "O kadar şaşırmış görünme."

"Bu şeyde ödül verdiklerini , hepsi bu."

"Unuttun, ziyafetin bütün amacı da bu zaten, Phillips."

"Bunun yemek yemek ve diğer sporcularla takılmak olduğunu sanıyordum. Alkol ya da eğlence olmadan sadece spora özel bir parti gibi."

"İnsanların bu şeyde ödül aldığını hiç fark etmedin mi?"

"Hayır." "Geçen yıl Macie Crawford'la takılmaya çalışıyordum."

Başımı sallıyorum. "Konuşmam sırasında biri seni seks yaparken görürse çok kızarım."

"Konuşma mı yapacaksın?"

"Görünüşe göre. Ve... Harlow'u getiriyorum. Eşim olarak." Aidan'ın kaşları havaya kalktı.

"Bunu bir şey haline getirme," diye onu uyarıyorum.

"Bana bunu bir şey haline getirmememi söylemen, bunu bir şey haline getiriyor gibi görünüyor." Suyundan bir yudum alıyor. "O zaman onunla resmen çıkıyor musun?"

"Henüz böyle bir konuşma yapmadık ama bir süredir yaptığımız şey temelde bu."

Düşünüyorum. Geçmişte hiç bir kızla çıkmadım, bu yüzden karşılaştıracak bir şey yok.

"Evet, biliyorum. Sadece öyle olmadığını söylüyordun, ben de bunu söylemene izin veriyordum."

İçimi çekiyorum, Aidan'ın yanında yaşadığım her zamanki eğlence ve öfke birleşimi ortaya çıkıyor. "Dışarı çıkmaya hazır mısın? Bu akşam izlemem gereken Edgewood filmi var."

"Evet. Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

HARLOW

Yanık kokusu beni endişelendiriyor. "Eve..."

"Neredeyse bitti," diye beni temin ediyor. "Sadece iki bölüm kaldı."

"Bu saçım için klordan daha kötü olmalı. Kelimenin tam anlamıyla
duyabiliyorum

kızartma."

"Koruyucu sprey sıktım. Kıpırdamadan dur yoksa boynunu yakarım."

İç çekiyorum ama hareketsiz kalıyorum. Eve'e Conor'ın beni spor ziyafetine davet ettiğini söylediğimde -eşi olarak- ilk sorduğu şey saçımı yapıp yapamayacağı oldu.

Annesinden öğrendiği tüm ipuçları ve püf noktaları sayesinde bu konuda harika. Benim için tasarladığı diğer birkaç seferde hep uzun bir süreç oldu ve bu gece de bir istisna değil. Sanki bir saattir burada oturuyor gibiyim.

Ve bu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Heyecanla karışık sinirlere odaklanmak için.

"Conor seni gördüğünde aklını kaçıracak."

Eve'in sesi heyecandan baş döndürücü.

Ona göre bu benim mutlu sonum. Conor'ın sonunda karşılıksız anlaşmamızdan daha fazlasını istediğine karar verdiğini ve benim için çok heyecanlandığını düşünüyor. O

en iyi arkadaşımla bir haftadır konuşmadığım gibi daha karmaşık detayları bilmiyor.

Landon ve ben, Cuma gecesi Garrison'lara varışımızla Pazar günü ayrılışımız arasında tek bir kelime bile etmedik. Ve o zamandan beri ondan haber almadım.

Allison bu hafta her gün bana mesaj atıp nasıl olduğumu sordu. Cevabım her zaman *iyi* oldu. Conor'ı onunla tartışmak bir şey, ama onun fikrini, tavsiyesini nasıl sorabilirim emin değilim.

-Landon'ın davranışları söz konusu olduğunda. Bir yanımda onun sihirli bir şekilde sorunlarını açacağını umuyor. Geri kalan yanımda ise bunun olmayacağını ve Conor'la bir ilişki yaşamamın en eski ve en yakın arkadaşımla olan arkadaşlığıma kalıcı bir zarar vereceğini biliyor.

Annemi özledim. Keşke burada olsaydı da tüm bunlar hakkında fikirlerini paylaşırdı. "Tamam. Hepsi bitti."

Eve başımın üstündeki bukle yığınının açıyor, bir fırçayla üzerinden geçiyor, meyvemsi kokan bir şey sıkıyor ve sonra kolumu dürtüyor.

"Git bak."

Aynaya doğru yürüyorum. Normalde dalgalı olan saçlarım zahmetsizce dökülen mükemmel lülelere dönüşmüş. Kendi başıma yapabilecek sabra ya da beceriye asla sahip olamayacağım bir stil. Dokunup bir şeyleri bozmaktan korkuyorum.

"Aman Tanrım, Eve. Bu inanılmaz."

Bana gülümsüyor, memnun. Sonra kapı çaldı.

"Kahretsin."

Saçım yapıldı ve Eve saç maşasını çıkarmadan önce makyajımı bitirdim, ama hala eşofman altındayım.

Eve bana "Ben kapıyı açarım" dedi. "Sen sadece elbiseni giy." "Tamam, teşekkürler."

Kıyafet kurallarıyla ilgili tek fikrim Conor'ın erkeklerin " giyindiği" yorumuydu. Eve ve birkaç saatimizi giyeceğim elbiseyi aramakla geçirdik.

Şimdi içine adım atıyorum. İpeksi, uzun ve koyu yeşil. Önü alçak ve arkası daha da alçak, askıları omuzlarımdan çapraz geçiyor.

Fazla giyinmiş olsam bile içinde kendime güveniyorum. Son dört yıldır her şık davette giydiğim nude topuklu ayakkabılar elbiseyi mükemmel bir uzunluğa getiriyor ve etek ucunun yere sürtünmesini engelliyor. Ceketimi, telefonumu ve anahtarlarımı alıp oturma odasına giden koridora çıkıyorum.

Conor girişi oturma odasından ayıran açıklığa yaslanmış, Eve ile konuşuyor.

Beni görür görmez doğruldu, bir elini temiz traşlı çenesinde gezdirdi.

"Lanet olsun, Harlow."

Sırıyorum. "Sen de iyi temizlik yapıyorsun."

Conor beyaz düğmeli lacivert bir takım elbise giyiyor ve bu onu şimdiye kadar gördüğüm en şık kıyafet. Ona tam oturuyor ve yakından tanıdığım kaslı vücudunu sergiliyor.

Ona ulaşır ulaşmaz Conor bir kolunu belime doluyor ve beni doğruca kendine çekiyor. "Hey, Hayes."

"Selam, Hart."

Ben daha bir şey söyleyemeden beni öpüyor, nane tadında ve çam kokusunda. Sadece bir öpücük, muhtemelen Eve'i rezil etmemek için, ama yine de kalbimi hızlandırmaya yetiyor. Ya da belki de onu bu takım elbisenin içinde gördüğüm içindir.

"Bu ne kadar sürdü?" "Yirmi dakikadan daha uzun."

Kıkırdıyor. "Hazır mısın?"

"Hı-hı." Paltomu çekiyorum, şimdi tam etkisini almış, telefonumu cebime kaydırıyorum ve sonra Eve'e bakıyorum. Kızını baloya gönderen gururlu bir anne gibi bize bakıyor. "Hoşça kal Eve."

"Hoşça kalın. İyi eğlenceler çocuklar."

Conor önce dışarı çıktı. Daha kapıyı arkamızdan kapatmamıştım ki beni , dış cepheye doğru bastırdı ve tekrar öptü. Daha derin, daha uzun ve daha sert, önümüzdeki birkaç saat boyunca halka açık bir etkinlikte olacağımızı düşününce haksız görünen bir aciliyetle.

"Bu lanet elbise, Hayes." Kelimeleri sanki söylemesi fiziksel olarak acı veriyormuş gibi inliyor. "Sen bu lanet elbiseyi giyerken ben nasıl başka bir şeye odaklanabilirim ki?"

Ona sırtıyorum. "Elbiseyi beğendiysen, altına ne giydiğimi görene kadar bekle."

Elinden kurtulup arabasına doğru yürümeye devam ediyorum. Ayak sesleri beni takip etmeden önce alçak sesle bir küfür duyduğumda gülümsüyorum.

Spor ziyafeti, pek de göz alıcı bir mekân olmayan basketbol salonunda düzenleniyor. En azından eski patlamış mısır, ter ve kimyasal temizleyici kokuları çoğunlukla bir duvar boyunca kurulmuş açık büfe masadan gelen aromayla örtülüyor. Yerel bir İtalyan restoranı bu gece yemek servisi yapıyor, kekik ve sarımsak en güçlü kokular.

Conor'ın da belirttiği gibi, katılan öğrencilerin en az yarısı reşit olmadığı için alkol servisi yapılmıyor. Ancak kahve, çay, soda ve su çeşitlerinin bulunduğu bir istasyon kurulmuştur.

Vardığımızda zaten kalabalıktı, yüksek tavanlar ve cüruf duvarlarda yankılanan konuşmalar.

Conor bana "Morgan'ı ara" dedi. "Bize bir masa ayırıyor olması gerekiyordu."

Sahanın ortasına, mikrofonlu bir sahnenin önüne kurulmuş yuvarlak masaları tarıyorum ve sonunda Hunter'ın tribünlere yakın bir yerde oturduğunu görüyorum. Yanında orta yaşlı bir adam var ve birbirlerine o kadar benziyorlar ki akraba olduklarından emin oluyorum.

"Sol arka taraf" dedim. "Tribünlerin yanında."

Conor da onu görüyor ve o yöne doğru gidiyoruz.

"Hunter'ın babası bu mu?"

"Evet."

"Annesi de burada mı?" diye

sordum. "Hayır, buralarda

olduğunu sanmıyorum."

"Peki ya Aidan? Ailesi burada mı?"

"Bahsettiğinden değil. Ailesine o kadar yakın olduğunu sanmıyorum."

Masaya ulaşıyoruz ve tanışma faslı başlıyor. Robby Sampson ailesiyle birlikte aynı masada oturuyor ve birkaç dakika sonra Aidan geliyor.

Beni Conor'ın yanında otururken görünce sırtıttı.

Çocuklar hokey konuşmaya başlarken ben de etraftaki diğer öğrencilere bakıyorum. Clayton Thomas'ı ve basketbol takımından birkaç kişiyi tanıyorum ama hepsi bu kadar.

Birkaç saniye sonra etkileyici bıyıkları olan orta yaşlı adam masamıza yaklaşıyor.

"Konuşabilir miyiz Hart?" diye bağırıyor.

Onu gittiğim maçtan tanımasam bile, masadaki tüm oyuncuların hemen daha dik oturmasından onun hokey koçu olduğunu anladım.

"Elbette," diyor Conor.

Koçu çoktan çekip gitti.

Hunter homurdanıyor. "Keşke Koç işini biraz daha ciddiye alsan." "Bir gülümseme kaydettik mi Sampson?" Aidan soruyor.

Konuşmaları sırasında Conor'ın eğilip beni öpmesiyle dikkatim dağılıyor.

"Hemen döneceğim," dedi bana.

"Tamam."

Beynim şu anda şaşkın bir pelte gibi. Daha önce de öpüşmüştük. Ama asla bu kadar aleni, bu kadar açık bir şekilde değil. En iyi arkadaşlarının önünde.

ve takım arkadaşları ve diğer herkes burada toplandı.

Conor sırtıyor, sonra ayağa kalkıp koçunu takip ediyor. "Sert fırlatma," diye öksürüyor Aidan.

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum.

Conor on dakika geçmesine rağmen hâlâ dönmeyince ayağa kalkıp içecek masasına doğru ilerliyorum. "Hey, Harlow." sesini duyduğumda bir bardağa maden suyu dolduruyordum.

Döndüğümde Jack'in yanımda belirdiğini görüyorum. Sergilenen çay poşetlerinden birini alıp bir bardağa atıyor, sonra da üzerine sıcak su döküyor.

"Selam, Jack. Nasılsın?"

Son birkaç yıldır birkaç kez karşılaşmıştık ama bu farklı hissettiriyor. Ve bunun Conor yüzünden olduğunu biliyorum. Çünkü Jack'in -iyi ve yakışıklı bir adam- benim için hissettiklerine neden karşılık veremediğimi anlamıyordum. Kağıt üzerinde her şey yolunda gidiyordu. Ama şimdi, o duyguları yaşadım. Tam olarak neyi kaçırdığımı biliyorum ve bu geçmişi unutturuyor.

"Fena değil," diyor bana. "Sezon iyi gidiyor, bu harika." "Evet. Bu konuda bir şeyler duymuştum."

"Maça mı?" Soru alaycı, kızgın değil. "Gittim," diye itiraf ediyorum.

Çıktığımız zamanlarda ona hokeyin bana göre olmadığını söylemiştim. Jack de bunu kolayca kabul etti çünkü hokeyi Conor'ın hayatında hiçbir zaman başrolde olmadı.

"Bu harika."

"Mezun olduktan sonra hâlâ Los Angeles'a geri dönmeyi düşünüyor musun?"

"Evet, plan hâlâ bu. Babam mezun olmamı bekleyemiyor. Yapabileceğinden çok daha fazla işi var."

Jack'in ailesinin çok yüksek profilli bir muhasebe firması var. Bir grup ünlü için vergi ve diğer para işlerini hallediyorlar.

"Bu harika."

"Evet, öyle." Kupasını kaldırır. "Kendine iyi bak, Harlow." "Sana da, Jack."

"Bu arada senin adına sevindim. Hart şanslı bir adam." Gülümsedim. "Teşekkürler."

Suyumu bitirdiğimde Conor'dan hâlâ bir iz yoktu. İnsanlar akşam yemeği için büfede sıraya girmeye başladı.

Spor salonundan çıktım ve önce sola, sonra sağa baktım. Buranın basketbol maçından çıktığım kapı olduğunu fark ettim. O zaman yönünü düşündüğüm koridorun aynısı. Tekrar sağa dönüyorum, köşeyi dönerken topuklarım muşambaya hafifçe vuruyor.

Ağırlık salonunun ortasında durmuş, boşluğa bakıyor. Açık kapıdan içeri giriyorum. "Hey."

Conor dönüyor, elleri ceplerinde. "Hey."

"Masaya geri gelmeyince beni ektiğinden endişelendim. Her şey yolunda mı?"

"Evet..." Conor nefes veriyor, yere bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Bu gece bir ödül alacağım."

"Öyle mi?"

"Evet. Koç dün bana bundan bahsetti." Gülümsemesi alaycı. "Konuşmamı hazırlamam için bana zaman vermek istedi."

"Benim üzerimde pratik yapmak ister misin?"

Homurdanıyor, sonra başını sallıyor. "Ben bir şey yazmadım. Sadece kanatlanacağım."

"Cesur."

"Deniyorum."

"Bu gece seninle konuşmak istediği konu bu muydu?"

"Hayır, yarınki maçla ilgiliydi."

Ona doğru yaklaşıyorum, Conor'ın gözleri her adımı takip ediyor. Burası spor salonunun floresan ışıklarından çok daha loş, ay ışığından gelen puslu aydınlığın çoğu yüksek pencerelerden içeri sızıyor.

Basit siluetinden başka bir şey seçebilmek için gözlerimin alışması birkaç saniye sürüyor. Basketbol maçı sırasında ona rastladığımda egzersiz yapmak için kullandığı ağırlık sehpasının yanında duruyordu.

"Ne düşünüyordun?" Ona doğru başımı sallayarak sordum. "Beni kapıda gördüğünde."

"Muhtemelen ne kadar ateşli olduğunu."

Benden etkilendiğini biliyorum. Bunu ondan duymak egom için hala harika bir şey. Birine karşı hissettiklerinizin karşılık bulduğunu bilmenin ekstra özel bir yanı var, tıpkı iki yapboz parçasının mükemmel bir şekilde birbirine uyması gibi.

"Seni kontrol *ediyordum*," diye itiraf ediyorum.

Gülüyor. "Biliyorum." Sonra ifadesinde bir şey değişiyor. Ciddileşiyor. "Gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Yutkunuyorum, onun yoğunluğuna tepki veriyorum. "Bilmiyorum. Bilmiyor ?"

Garrison'larla bir ilgisi var mı? Bunu soruyorum. Eğer eskiden aramızda var olan düşmanlığın bir versiyonuysa, bilmemeyi tercih ederim. En azından bu gece için, yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. Sıradan bir seks olarak başlayıp daha fazlası haline gelen bir kız ve bir erkek olduğumuzu. Zaman kadar eski bir hikaye.

"Düşündüm ki, *bu kız söz konusu olduğunda hiçbir oyunum yok.* Çünkü sen orada durmuş bana bakıyordun ve ben söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordum. Ve bunun *senin* dışında hiçbir şeyle ilgisi yoktu, Harlow."

Gülümsüyorum, sonra bedenlerimiz arasındaki kalan mesafeyi kapatıyorum.

Onu Conor inliyor, elleri sırtımın açıkta kalan derisini buluyor. Bu bir eksiklik değil. Dilini emiyorum, o da hırlıyor.

"Hayes, ereksiyon halindeyken konuşma yapmak benim için gerçekten garip olacak."

"Bunu düzeltebilirim."

"Aslında durumu daha da kötüleştiriyorsun... *Siktir*."

Dizlerimin üzerine çöküp kemerini çözerken gözleri anlayışla parlıyor. Fermuar kolayca açılıyor, sanki artık kocaman sikini tutmak için zorlanmadığı için rahatlamış gibi. Pantolonunu ve boxer külotunu indirir indirmez Conor'ın siki karnına doğru kalkıyor.

"Biri içeri girebilir," diyor sesi kısık bir şekilde.

"O zaman çabuk gel." Öne doğru eğilip penisinin kalın ucunu ağzıma almadan önce shaftını boydan boya geçen kabarık damarı yalıyorum. Conor homurdanıyor, yüz ifadesi zevkten gevşemiş bir halde onu daha fazla içime almamı izliyor.

Oral seks yapmayı hiç sevmedim.

Conor'ı emmeyi seviyorum.

Tadını, kalın şeklinin ağzımda bıraktığı hissi seviyorum. Öğrendiğim yöntemlerle onunla alay etmeyi seviyorum, mesela dilimin ucundaki sızıntı yapan yarıktan her geçişinde daha yüksek sesle inlemesi gibi. Kalçalarının gerilmesini ve karın kaslarının sıkışmasını seviyorum, hızını kontrol edebilmem için itmekten kaçınmaya çalışıyor. Bu güce sahip olduğumu bilmeyi seviyorum, yüzündeki şaşkın, bunalmış bakışın hepsi benim için.

Uzanıp taşaklarına masaj yapıyorum. Arkalarında her zaman tepki verdiği bir nokta var. Kalçaları titriyor ve ben onu bulduğumu anlıyorum.

Normalde elleri saçlarımda olurdu. Ama ellerini iki yana açmış ve bunun sebebinin görünüşümü korumaya çalışması olduğunu biliyorum. Ziyafete geri döndüğümüzde, buradaki herkesin onun için diz çöktüğümü bilmesini istemiyor. Ve bu düşünce, bir centilmenin geleneksel tanımı olmasa da, kendi uyarılmamı daha da artırıyor. Onu daha da memnun etmek istiyorum.

Ucu boğazımın arkasına değdiğinde öğürme dürtüsüyle savaşıyor yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve elimle alamayacağımı bildiğim inçleri kavriyorum.

"Yaklaştım," diye mırıldanıyor.

Conor'la ilgili bir başka çekici şey de beni her uyarması. Asla yutmak zorundaymışım ya da benden bunu bekliyormuş gibi davranmadı. Bu da saçıma dokunmamasıyla aynı tahrik edici etkiye sahip.

Bu sefer, zonklamayı görmezden gelmek daha zor. Sol elimi kalçalarımın arasına kaydırıyorum, ağrıyan klitorisime ulaştığımda rahatlayarak inliyorum.

Conor elbisemin altında tam olarak ne yaptığımı fark ediyor, siki ağzımda kalınlaşıyor. Sonra bana küfrediyor, övgüler yağıdırıyor ve ağzımı ılık, tuzlu dölllerle dolduruyor. Olabildiğince hızlı yutuyorum ve bir kısmı hala ağzımdan dökülüyor. Dilimle yalayarak uzaklaştırıyorum ve Conor bir çeşit şaşkınlık içindeymiş gibi başını sallıyor.

Henüz boşalmadım ama çok yaklaştım. Derimin altındaki karıncalanmayı ve leğen kemiğimin alt kısmındaki sıkılaşmayı hissedebiliyorum. Ve Conor'ın siki hâlâ dışarıda, tam göz hizamda. İçime kaydığını, beni gerdiğini, yıldızları görmemi sağladığını hayal etmek çok kolay. Şimdiden tekrar sertleşiyor, onun görüntüsüyle kendimi tatmin edişimi izliyor. Elit atletlere özgü bir şey mi yoksa Conor'a özgü bir şey mi bilmiyorum ama dayanıklılığı çılgınca.

Ve onun sikini parmaklarıma tercih edeceğime karar verdim. "Bankta otur," dedim ona.

Conor kaşlarını kaldırıyor ama razı oluyor ve en son buraya geldiğimde üstsüz çalıştığı ağırlık oturuyor. Kemerini açtığı pantolonu dışında hâlâ giyinikti ve yaklaşmamı izlerken siki tamamen kalkmıştı.

Elbisemi dizlerime kadar çekiyorum ve Claremont'ta verandadaki salıncakta yaptığım gibi onun kucağına oturuyorum. O zamankinden farklı olarak, vücutlarımız arasındaki tek engel, külot çizgilerinden endişelendiğimde giydiğim en küçük tangam.

"Siktir, Harlow." Parmaklarım kasıklarını çoktan yana çekti, bu yüzden ona çıplak bir şekilde sürtünüyorum. Kasık kıllarının çiziklerini hissedebiliyorum. Ereksiyonunun sıcak teni hâlâ ağzımda ıslak. "Siktir," diyor Conor yine, ama bu sefer sinirli. "Prezervatifim yok."

Derin bir nefes alıyorum, sonra ona asla dile getirmeyeceğime dair kendime söz verdiğim soruyu soruyorum. *Sadece seks yapan* bir adama sorulmayacak bir soru. "Başka kızlarla yatıyor musun?"

Basit-yararlı-evet ya da hayır yerine, yanıtı "Ciddi misin?" oluyor.

Tereddütle başımı salladım.

"Bunca zamandır *başka kızları becerdiğimi* mi düşünüyorsun?" Sesi kuşkulu geliyor. Kızgın.

"*Bilmiyorum* Conor," diye tısladım. "Bu yüzden sordum!"

"Başka erkeklerle birlikte oldun mu?" diye soruyor.

"Önce sana sordum. Bir ilişkimiz yok. Hiç ilişkimiz olmadı. Ya da özel bir ilişkimiz olmadı. Bu geçerli bir soru."

Ve bu konuyu açıp cevap istemeyi düşündüğüm pek çok kez, bu durum - kısa bir koridor ötede birkaç yüz kişinin olduğu bir ağırlık sehpasında çıplak ereksiyonu- kesinlikle en az ideal olanıydı.

Uzun bir duraklama oluyor ve loş ışıktaki Conor'ın yüzünde yanıp sönen duygulardan sadece birkaçını yakalayabiliyorum. Öfke, kızgınlık, kararsızlık, belirsizlik.

"Bu istediğin bir şey mi?" diyor sonunda, sesi alçak. "Bunun bir ilişki olmasını istiyor musun?"

"Kız arkadaş edinmediğini söylemiştin."

Fikrini değiştirmesini, bu gecenin bu yönde atılmış bir adım olmasını umuyor muydum? Kesinlikle umuyordum. Ama bunu hiçbir zaman açıkça söylemedi ve bunun açık sözlü olmakla ilgili bir sorunu olduğu için olmadığını biliyorum. Düzenli seks dışında herhangi bir şey için ona güvenmemi hiç önermedi.

"Ne dediğimi biliyorum."

Kalçalarımı onunkilere doğru sallayarak ona içinde bulunduğumuz durumu hatırlatıyorum. Uzun bir konuşmanın ne yeri ne de zamanı olduğunu. "Sadece sordum çünkü

Prezervatifin olmadığını söylemiştin. Başka kimseyle birlikte olmadım. Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum, eğer istersen..."

Çenemi yukarı kaldırıp beni ona bakmaya zorlarken başparmağı çene çizgimde geziniyor.

"Başka kimseyle birlikte olmadım, Hayes."

Farklı bir cevap beni şaşırtabilirdi. Ama yine de bunu duymak içimi rahatlattı.

Bedenlerimizin arasından uzanıp sikini buluyorum, kavıyorum ve sonra ucunu istediğim yere yönlendiriyorum. İkimiz de onun içine girerken inliyoruz, daha derine ve daha derine, ben onun tamamını alana kadar.

Bu anla ilgili her şey -süslü kıyafetlerimiz, gölgeli oda, havada süregelen gerginlik ve her an birinin buraya gelebileceğini hatırlatan uzaktan gelen konuşmalar- hafızama kazınıyor.

Conor'ın elleri elbisemin altından kalçalarımı buluyor, sıcak teni serin ipekle bir tezat oluşturuyor. Hareketlerimi yönlendirirken sıkı ve ölçülü bir şekilde kavıyor. Bunda tatlı ya da şefkatli bir şey yok. Sanki beni tatmin etmek için kendini kullanıyor ve siki beni boşaltmak için sadece bir oyuncak.

Eğer bu kadar inanılmaz hissettirmeseydi, nefret ederdim. Sanki bunu bana *borçluymuş* gibi, sanki ona sakso çekmemin karşılığı buymuş gibi beni beceriyor. Sanki bu bir ilişki değil de karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşmaymış gibi.

Ellerimi takım elbise ceketinin altından geçirip göğsünde gezdiriyorum ve sıcak kumaşın altında kalp atışlarının düzenli atışını hissediyorum. Belki de ilişki sorusuna cevap vermediğim için kızgındır. Belki o da bizim hakkımızda benim kadar kararsız ve kafası karışıktır.

Bu tartışmamız gereken bir konu.

Ama şu anda tek istediğim burada neler olduğunu kabul etmesi. Daha önce hiçbir erkeğin içime çıplak girmesine izin vermemiştim ve o içimde hareket ederken bunun inanılmaz derecede farkındayım.

"Senin için farklı mı?" Fısıldıyorum.

Yutkunurken adem elması sallanıyor. "Evet."

"Gecenin geri kalanında içimden senin döllerin damlarken dolaşacağım."

"Hayes." Sesi boğuk, kısıtlamanın sınırında.

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde yaklaşıyorum. "Başka biriyle yatmadığına gerçekten çok sevindim."

"Başka kimseyi istemiyorum, Harlow." Ellerinden biri yan tarafıma doğru kayıyor, göğsümün kabarıklığını buluyor ve yumuşakça ovuyor. Bunun ona doğru eğilmemi sağlayacağını ve beni pelvisine doğru daha sıkı bastıracağını biliyordu. Sanırım bunu öğrenen tek kişi ben değilim. "Şimdi ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Ortalığı dağıtacak mısın?"

Sırıttıyor. "Hayır. Şey, evet. Ama bu benim listeme girecek." "Ne listesi?"

"Maç öncesi ritüellerinden. Eğer yarın iyi oynarsam, her maçtan önceki gece seni böyle becermek zorunda kalacağım."

O mükemmel noktaya vuruyor ve gözlerim pır pır kapanıyor. "Bu konuda tamamen hemfikirim."

"Güzel." Dudakları boynuma doğru ilerliyor, tam nabzıma bir öpücük konduruyor. "Gittikçe sıklaşıyorsun, Hayes. Sıkımı sıkıldığını hissedebiliyorum. Ağzını doldurduğum gibi bu daracık amını da doldurmamı ister misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

O yukarı doğru itiyor ve ben de onu daha önce hiç olmadığı kadar derine almaya çalışarak aşağı doğru çekiyorum. Ve sonra bir rahatlama oluyor, tüm vücudum onun sikini sıkıldığım gibi kasılıyor ve içimde şiddetli ısı dalgaları oluşuyor. İçimde şiştiğini hissettiğimde hala titriyorum, sonra prezervatif takmadan boşalırken alışılmadık bir sıcaklık.

Koridorda bir kapı çarptığında ikimiz de ağır ağır nefes alıyor, coşkunun tadını çıkarıyorduk.

Aceleyle kucağından iniyorum, duvardaki bir kağıt havlu alıp kalçamın iç kısmına damlayan beyaz sıvıyı siliyorum. Conor pantolonunu düzeltirken beni izliyor, bakışları o kadar yoğun ve sahiplenici ki içime bir ürperti gönderiyor. Kağıt havluyu atıyorum, sonra iç çamaşırlarımı ve elbisemi yeniden ayarlıyorum.

"İyi görünüyor muyum?" *Ağırlık odasında seks yapmış gibi değil miyim?*

"Çok güzel görünüyorsun, Hayes."

Conor öne eğilip beni öpüyor, ağzımın tadının onunki gibi olmasını umursamıyor gibi görünüyor. Geri çekildiğinde yüz ifademi inceliyor. "Yarın akşam maçtan sonra benimle çıkar mısın? Konuşabiliriz."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Tamam."

Yarın benim doğum günüm ama bundan bahsetmiyorum. Annemle babam öldüğünden beri benim için garip bir gün oldu. Doğum günüm için özel bir şey yapmasını istemiyorum ve zaten doğum günümü onun yanında geçirmek istiyorum.

Elimi tutuyor, sıkıyor ve sonra salona geri dönüyoruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

HARLOW

Pencereye yağmur yağıyor. Camdan aşağı akan çizgilere , yüzümü buruşturuyorum ve makyajımı bitirebilmek için aynaya dönüyorum. Dün gecedен beri saçımı yıkamamıştım, Eve'in saçına sıktığı sprey buklelerimin bozulmamasını sağlıyordu. Saçlarım Conor'ın deplasman formasının arkasını kapatmasın diye yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmışlar.

Bu sabah giymek için elime aldığım ilk şeydi ve Conor bana bu akşamki maçta giymek üzere bunu saklamamı söyledi. Sanırım benimle dalga geçiyordu ama ona giyeceğimi söyleyerek ikimizi de şaşırttım. Sonra tekrar seks yaptık çünkü görünüşe göre prezervatifi takmak için gereken üç saniye Conor'ı yavaşlatıyordu.

Kapı zili çaldı.

"Harlow!" Eve arıyor. "Kimseyi beklemiyorum."

"Ben de beklemiyorum!" Ben de bağıriyorum.

"Kapıyı açma sırası kesinlikle sende."

İçimi çekiyorum, rimel tüpünü kapatıyorum ve koridora çıkıyorum. Eve mutfak masasında çizim yapıyor. "Muhtemelen erkek arkadaşın," diyor bana.

Bu sefer unvanı inkar etmiyorum. Dün gecedен sonra, olabilirmiş gibi geliyor. . Ama Conor çoktan pistte maçına hazırlanıyor olmalıydı.

Ön kapıyı açtım. Haklıydım. Bu Conor değil.

Mayıs ayındaki mezuniyete kadar Somerville'de görmeyi beklemediğim üç kişi.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Hugh, Allison ve Landon'a soruyorum.

"Mutlu yıllar tatlım," diyor Allison. "Gelip seninle kutlamak istedik."

Bir telefon bekliyordum. Perşembe günü postayla bir kart geldi. Ama Garrisonlar buraya hiç öylece gelmediler. Ve bu yıl -Landon'ın bana bakmaktan kaçınması ve Hugh'un üzerimdeki *Holt Hockey* formasına odaklanması şüpheli bir zamanlama gibi görünüyor. Allison'ın bugünü Şükran Günü'nde olanları ele almak için kullandığına eminim.

Ben burada sessiz durdukça Allison'ın yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Özür dilerim. Önce aramalıyım. Kampüste biraz dolaşıp sizinle geç bir öğle yemeği yiyebileceğimizi umuyorduk."

Landon hala bana bakmıyor. Hugh gülümsüyor ve zorlanmış gibi görünmüyor.

"Um..."

O kadar yol geldiler. Ama Conor'a maçına gideceğimi söyledim. *İstiyorum ki*

onun oyununa gitmek için.

Bir kez daha ortada kaldım.

Dürüst olmaya karar verdim. "Hokey maçına gitmem gerekiyor. Bir saat içinde başlayacak."

"Kiminle oynuyorlar?" Soru Hugh'un ağzından sanki sormak için can atıyormuş gibi dökülüyor.

"Edgewood." Geçen sene playofflarda kaybettikleri takım. Conor'a göre, bu şimdiye kadarki en zorlu rakipleri olacak.

"Hep birlikte maça gidebiliriz, sonra da yemek yeriz?" Hugh öneriyor.

Garrison'larla Conor'ın maçına gitmek garip hissettiriyor. Ama basketbol maçlarındaki boş, göze çarpan tribünler gibi değil. Eminim oyun

bugün de Cuma gecesi gittiğim kadar kalabalık olacak. Gün ortasında olduğu için muhtemelen daha da kalabalık olacak. Garrison'larla gidebilir, onlarla birkaç saat geçirdikten sonra Conor'la yemeğe çıkabilirim.

"Elbette," diyorum. "Kulağa hoş geliyor. Gidip eşyalarımı alayım. Maçtan önce kampüste dolaşabiliriz."

Allison gülümsüyor. "Mükemmel."

"İçeri gel." Kapıyı açık bırakıp oturma odasına geçiyorum. Eve kanepenin yanında duruyordu.

Bugün senin doğum günün mü?

Sonra tekrar konuşurum.

Allison her zaman bugünü benim için mutlu bir gün haline getirmeye çalıştı. Okulda kutlama yapmayı hiç istemediğim için Eve'e söylemediğimi öğrenmesi onu sadece kötü hissettirecek.

"Eve!" Allison en iyi arkadaşıma sarıldığını söylüyor. "?" "İyiyim, teşekkürler. Sizi gördüğüme sevindim çocuklar."

Hugh'a el sallıyor ve Landon'a gülümsüyor. Daha önce birçok kez karşılaşmışlar.

"Hemen döneceğim," diyorum ve koridordan odama doğru ilerliyorum. Biraz kapatıcı sürdükten sonra telefonumu ve anahtarlarımı aldım.

Kapım çalındı. "Evet?"

Eve olmasını bekliyordum ama Landon'ın sesi "Girebilir miyim?" diye soran ses oldu.

Göğsüm daraldı. Bir haftadan uzun süredir benimle konuştuğu ilk kelimeler. "Elbette."

Kapı açılıyor ve Landon odama giriyor. Bakışları üzerime yerleşmeden önce etrafına hızlıca göz gezdiriyor. Ağustos ayında taşınmama yardım etmek için gelmişti ama o zamandan beri Holt'a ilk kez geliyor.

"Hey," diyor.

"Merhaba." Sinirli bir şekilde anahtarlarımla oynuyorum.

Landon uzun bir nefes verir. "Özür dilerim Harlow. Gerçekten çok üzgünüm. Konu Conor'a geldiğinde benim için çok şey var. Yılların öfkesi ve kızgınlığı ve ben bunlarla başa çıkmak zorunda kalmadım. Hepsini bir kenara itip o yokmuş gibi davranabilirdim. Ve sonra sen... Sen benim ilk arkadaşımdın. Onunla bir okulu, bir kasabayı ve babamı paylaşmak zorunda kaldım -Conor öyle değilmiş gibi davransa da- ama seni paylaşmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. *Onunla* değil. Kafamı karıştırdı ve bununla iyi başa çıkamadım. Sana söylediğim bazı şeyler affedilemez. Ciddiyim, gerçekten üzgünüm."

Başımı salladım. "Özür dilediğin için teşekkür ederim."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın ve senin mutlu olmanı istiyorum. Çok şeyle uğraşmak zorunda kaldığını biliyorum. Ama arkadaşın olarak... Onun seni mutlu edeceğini sanmıyorum. Bu benim onayım değil. Bence sen onun için fazla iyisin ve bence seni incitecek. Ondan hâlâ nefret ediyorum ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum. Ama arkadaşlığımıza değmez. Bu yüzden onun söz konusu olduğu yerde çenemi kapatacağım. Senin hayatın, senin kararın."

Bu umduğum en iyi senaryo. Ama yine de beni tam ortada bırakıyor. "Onunla çıkıyor olabilirim, Landon."

Kolları çapraz. "Evet. Formayı fark ettim."

"Ve ben sadece...ne yapmalıyım? Hayatımın büyük bir bölümünü bu şekilde koparmam mı gerekiyor?"

"Daha önce benimle erkekler hakkında pek konuşmamıştın."

"Evet, çünkü onlar..." *Çünkü benim için önemli değillerdi.*

Çünkü hayatımın büyük bir parçası değillerdi.

"Bakın, Conor seçimini yaptı. Bir baba istemediğine karar verdi ve bu konuda pek de nazik olmadığını eklemeliyim. Bu benim suçum değil. Bu babamın suçu değil. Conor'dan aranızı düzeltmesini mi istiyorsun? Onu aile yemeklerine, bu yaz bizimle Vancouver'a yapacağı geziye davet ediyor musun?"

"Hayır."

Ben gitsem bile o .

Landon cevabı zaten bildiği için başını sallar. "Eğer ondan beni kabul etmesini istemiyorsan, benden de onu kabul etmemi isteme. Bizi ayrı tutabileceğini söylüyorum, erkekler konusundaki boktan zevkini sana karşı kullanmayacağımı söylüyorum. Benden bundan fazlasını isteme."

İç çekiyorum. "Tamam."

"Harika. Annem kampüsün her yerinde fotoğraflarımızı çekmek istiyor, böylece çılgın üniversite günlerini yeniden yaşayabilecek. Acele et."

Bana sırtıyor, sonra odamdan çıkıyor.

Hokey sahasının ana girişine yaklaşırken yağmur yağıyor. Hiç şaşırmadım.

Puslu, ıslak hava ruh halime uyuyor.

Garrison'larla kampüste dolaşmak endişelendiğim kadar garip değildi. Landon her zamanki neşeli haline geri dönmüştü, benimle gülüyor ve şakalaşıyordu. Bizi izleyen Allison'ın yüzündeki rahatlama çok açıktı.

Hugh yürüyüş boyunca merakla kampüsü inceledi. Dört yıldır burada olan Allison'ın aksine o sadece birkaç kez gelmişti. Kendi kafasının içinde kaybolmuş gibiydi ve sanırım Conor'ı düşünüyordu.

Allison'ın keyfi yerindeydi. Tıpkı Landon'ın dediği gibi, kampüsün her yerinde fotoğraflarımızı çekti. Başka bir hayatta annemi de onun yanında hayal edebilirdim, her ikisi de burada okuduklarından beri kampüsteki değişiklikleri görmekten başları dönüyordu.

Arenaya doğru ilerleyen kalabalığı takip ederken sinirlerim yeni bir dereceye yükseliyor. Katılımın her zamankinden daha fazla olduğu konusunda haklıydım. Lobiye girmek için kelimenin tam anlamıyla savaşmamız gerekiyor. Sorunun bir kısmı, üzücü kupa sergisinin bulunduğu lobi duvarının kordon altına alınmış olması. Dün geceki ziyafetten kalan tüm plaketer duvara ekleniyor.

Bakışlarım çoktan asılmış olan Caddell-Spade Ödülüne takılıyor ve yanından geçerken Hugh da onu fark ediyor. Bu en büyüğü, sanırım bu da prestijinin bir göstergesi.

"Conor kazandı mı?" sordu.

"Evet. Dün gece."

Lobiden geçiyoruz ve buzdu çevreleyen tahtalara giden kauçuk paspaslar boyunca yürüyoruz. Tribünler çoktan dolmuş ve daha fazla insan içeri akmaya devam ediyor.

Allison kalabalığa bakarak, "Vay canına, bu gerçekten bir şey," diyor.

"sonra buluşalım mı?" Hugh sorar. "Hayır, değil.

Birlikte yer bulmaya çalışalım," diyorum.

Bunca yolu geldiler. Bir yanım da Hugh'un oğlunun ilk kez hokey oynamasını izlerken nasıl bir tepki vereceğini merak ediyor.

Biraz itişip kakıştıktan sonra nihayet tribünde dördümüzün sıkışabileceği genişlikte bir bölüm buluyoruz. Çok iyi koltuklar değiller, garip bir açılar ve kalenin arkasında asılı duran ağ tarafından kısmen gizlenmişler, ama hiç yoktan iyidirler.

Yüksek sesli pop müzik çalıyor ve oyuncular buzda görünmeye başladıkça bangır bangır çalmaya devam ediyor. Holt'un mavi formaları karşı uça, Edgewood'un bordo formaları ise bize daha yakın.

Allison'a doğru eğildim ve yolda aldığım programı Hugh'a uzattım. "On beş," diyorum ona.

Bana *teşekkür ediyor*, sonra da listeyi incelemekle buza bakmak arasında gidip geliyor.

"Nasılsın? Gerçekten mi?" Allison bana soruyor.

"Tamam. *Gerçekten*," diyorum ona. "Okul son zamanlarda çok yoğun, dönem sonu da yaklaşıyor."

"Peki ya diğer her şey?"

"Bu gece beni dışarı çıkaracak. Bir randevuya."

Allison gülümsüyor. "Ona söyledin mi? Nasıl hissettiğini?"

"Henüz söylemedim."

Dün gece ziyafetten sonra yatakta uzanırken neredeyse yapıyordum. Ona karşı hissettiklerim çok açık olmalı, Conor'ın başka biriyle takılıyor olabileceğini düşünmem beni hayrete düşürdü. Ona karşı hislerim o kadar yoğun ki, kendimi kaptırmamak çok zor.

Ama Ekim ayından önce onunla hiç konuşmamıştım. İlişkiler konusundaki deneyimim çok az ve Garrison'ların karmaşası ile bireysel hayallerimiz arasında bizim için uzun vadeli bir geleceğin mümkün olduğundan emin değilim.

Conor'a hokeyde başarılı olamazsa yedek planının ne olduğunu hiç sormadım, çünkü bir plana ihtiyacı olduğunu ima etmek istemiyorum. Eğer profesyonel olarak oynarsa, gelecek yıl ülkenin herhangi bir yerinde olabilir. Eğer sözleşme imzalamazsa ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Onunlayken mantıklı düşünmek yerine duygusal düşünmek daha kolay. Soğuk bir arenada, bir anne figürüne en yakın olduğum kişinin yanında oturmak daha kafa karıştırıcı.

Allison kalçamı sıkıyor, tam o sırada hoparlörün sesi duyuluyor. Spiker daha önce olduğu gibi karşılama ve acil tahliye bilgilerini tekrarlıyor, ardından milli marş çalınıyor. Ve sonra başlangıç kadroları açıklandı.

"Ve kaptanınız ve en skorer oyuncunuz... CONOR HART!" anonsunun yapılacağını bilmeden önce Hugh'a bakıyorum. Oğlu için çılgık atan seyircilerin doldurduğu tribünlere bakarken yüzünde şaşkın ve gururlu bir ifade ve keşke bir fotoğrafını çekip Conor'a gösterebilseydim diyorum. Keşke o da kızgınlık ve öfkesinin ötesine geçip düşündüğünden daha iyi bir babası olduğunu kabul edebilseydi.

Pak bir dakika sonra düşüyor ve zaman ilerlemeye başlıyor. Edgewood başlangıçtan itibaren agresifti ve Holt da onların yoğunluğuna ayak uydurdu. İlk periyodun büyük bölümünde oyuncular buzda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor.

Her iki takım da topa sahip olmak için mücadele ederken kaleye sadece birkaç şut atabildi.

İkinci devre de aynı şekilde başladı. Beş dakika sonra Edgewood golü atıyor. Seyirciler arasında toplu bir inilti duyuldu.

Otuz saniye sonra, Edgewood yüksek sopa penaltısı kazandı. Bordo formalı oyuncunun ceza sahasına girip Holt'a skoru eşitlemek için önemli bir fırsat vermesini izleyen seyirciler arasında yeni bir heyecan dalgası oluştu.

Conor'ın çizgisi dışarı gönderiliyor. Hunter topu Edgewood kalecisine doğru taşıyarak Robby Sampson'a, o da Conor'a pas veriyor. Dairesel bir diziliş oluşturdular, birbirlerine olan aşinalıkları pak sopaları arasında sekerken, Edgewood'un defans oyuncularından hiçbiri yörüngesini durduramadı.

Hunter atışı yapan kişidir. File hızdan şişiyor, siren çalıyor ve skor eşitlenince arena patlıyor.

Yüzü gülen Hugh'a bakıyorum. Normalde pek spor seyircisi olmayan Allison da dikkatle izliyor. Landon'ın bile ilgisini çektiğini fark ediyorum. İlgisizmiş gibi bile davranmıyor, buza mümkün olduğunca yaklaşmaya çalışıyormuş gibi dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor.

Hokey, kendini kaptırması kolay bir spordur. Havada uğuldayan enerji elektrikli, tahtaların takırtısı ve bıçakların buza sürtünmesiyle noktalanır.

Oyun yeniden başlar, Edgewood gol yediği için açıkça kızgındır. Daha fazla baskı yapıyorlar ve oyun daha fiziksel bir hal alıyor. Conor'ın kaburgalarında yeni bir çürük oluşturacağını bildiğim bir darbe almasını izlerken irkiliyorum. Conor pakı elinde tutmayı başarıyor, kalenin arkasına doğru kayıyor ve bekleyen Robby'ye pasını atıyor. Robby şutunu çekiyor ve siren tekrar çalıyor.

Holt resmen kazanınca biraz rahatladım.

Dört dakika sonra Edgewood gol atıyor. İkinci devre 2-2 berabere bitti.

İkinci ara boyunca Allison'la havadan sudan konuşuyorum, dizim sürekli zıplıyor.

İzlediğim son maça bu kadar bağlanmamıştım ve bunun sebebinin sadece skorun bu kadar yakın olmaması olmadığını biliyorum. Çünkü Conor'ı *daha çok önemsiyorum*. Bu galibiyeti onun için her şeyden çok istiyorum.

Üçüncü periyot, her iki takımın da skor bulmak için can attığı bir mücadeleye sahne oluyor. Edgewood iki penaltı kazandı ve Aidan da Holt için bir penaltı aldı. Kimse başka bir güç oyunu golü bulamadı.

Ve sonra, üç dakikadan biraz fazla bir süre kala, Edgewood sayı yapıyor ve öne geçiyor. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor, odaklanabildiğim tek şey her saniyenin sona ermesi. Sadece yüz seksen üç tane kaldı.

Edgewood liderliğini korumak için mücadele ederken ve Holt namağlup sezonunu korumak için savaşırken buzda kaos var, hatlar değişiyor ve tahtalar çınıyor. Zaman daralmaya devam ediyor. Tek bir gol bulabilirlerse uzatmada kazanabilirler.

Buzda bir düdük sesi duyulur, ardından orta sahaya yakın bir yerde formalılar toplanır. Bir mavi forma elini kaldırmış hakeme el sallarken, diğer iki mavi forma onu geri çekmeye çalışıyor.

Daha oyuncu dönüp arkasındaki numarayı görmeden içimde kötü bir his var.

"Holt penaltısı, on beş numara, Conor Hart. Çelme için iki dakika."

Conor ceza sahasına gitmek yerine Holt'un yedek kulübesinde buzdan çıkar. Takım arkadaşlarının sırasını geçiyor. Koçunun Conor'ın başını sallamasına neden olan bir şey söylediğini ve ardından tribünlerin altındaki açıklığın altından devam ettiğini izliyorum. Birkaç adım sonra duruyor, sopasını taş duvara doğru savuruyor. Tahta parçalanıyor ve çatlak bir yığın halinde yere düşüyor. Conor ben onu göremeyene kadar yürümeye devam ediyor.

"Oyundan erken mi çıktı?" Landon'ın Hugh'ya sorduğunu duydum.

"Oyunda cezasından daha az zaman kaldı," diye yanıtlıyor Hugh. "Tekrar buza çıkamazdı."

Başka koşullar altında, Landon'ın Conor ve hokeye olan ilgisini olumlu bir işaret olarak kabul ederdim.

Ama ben buzun üzerindeki mavi formaların altındaki çökmüş omuzlara odaklanmış . Henüz kimsenin hareket ettirmediği kırık sopaya. Sessiz, kasvetli kalabalığa.

Elli üç saniye sonra Holt'un galibiyet serisi sona eriyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CONOR

Kaybettik.

Kaybettik amına koyayım.

Bu olasılığa karşı hazırlık yaptım ya da en azından yaptığımı düşündüm.

Sporda hiçbir zaman garanti yoktur. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Sezona başladığımızdan beri maç kaybetmenin olabileceğini biliyordum. Başlarda bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyordum. Ama bir noktada, ne kadar uzun süre olmazsa, kendimi o kadar yenilmez hissettim. *Olmayacağını* daha çok düşündüm.

Ve o yenilmez sezonu istiyordum. kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum. Ve gitti. Tıpkı profesyonel bir kariyer gibi.

Başımı ellerimin arasına alıyorum, patenlerime bakıyorum ve diğer çocukların soyunma odasına gelmesini bekliyorum. Buradaki yalıtım berbat. Birkaç dakika önce son düdüğü duydum. Muhtemelen şu anda el sıkışıyorlardır.

Orada olmalıydım. Dün gece lanet bir liderlik ödülü kazandım ve cesur bir yüz takınıp saklanmadan bir mağlubiyet alamam.

Sadece...yapamadım. Sonsuza dek beynime kazınacağını bile bile o son, kaybedilen skoru gösteren kırmızı rakamlara bakamazdım. Eğer sözleşme imzalayamazsam, eğer bu sezon son sezonum olursa, izini bu ana kadar süreceğimi biliyorum. Sonun başlangıcına.

Belki de asla başaramazdım. Ama asla *bilemeyeceğim*. Bu hep bir *keşke* olarak aklımda kalacak. Yenilgisiz bir takımın kaptanı olmak, otuz dört galibiyet ve bir mağlubiyet almış bir takımın kaptanı olmaktan çok daha iyi geliyor kulağa.

Edgewood daha iyi olsaydı, bir şey olurdu. Eğer galibiyeti hak etmiş olsalardı, bu mağlubiyeti daha kolay hazmedebilirdim.

Ama bunu hak etmediler. Onları yenebilirdik. Onları yenmeliydik.

Ve bu benim hatam.

Bu hafta yapmam gerektiği gibi hazırlanmadım. Dün gece birkaç saatten fazla uyuyamadım, çünkü Harlow'dan sızan dölleri her gördüğümde yeniden sertleşiyordum. Ve bu sabah Sam'in teknesine gitmek için ayrıldıktan sonra, uyanık bir şekilde yattım ve akşam yemeğinde ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalıştım.

Halsizdim ve dikkatim dağınıktı ve şimdi az önce hayal kırıklığına uğrattığım adamların takımıyla yüzleşmek zorundayım.

Patenlerin lastiği ezme sesi bana ulaşıyor. Başımı kaldırıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

Ekip yavaşça içeri giriyor.

Burada kutlama yapmaya alıştım. Buraya en son *mağlup* olarak geldiğimizden beri neredeyse bir yıl geçti. Takımdaki iki birinci sınıf öğrencisi üniversite kariyerleri boyunca hiç maç kaybetmedi. Gördüğüm her kederli yüz beni daha da kötü hissettiriyor.

Aidan yanımdaki banka oturmadan önce omzumu sıkıyor ve bu onun söyleyebileceği her şeyden daha kötü. Gülümseme yok. Ne kadar ciddi olduğumla ilgili bir şaka yok.

Hunter bana "Boktan bir karardı" dedi. "Driscoll oynadı."

Beni neşelendirme çabasını onaylayarak başımı sallıyorum. Ama kafamın içinde duyabildiğim tek şey, Harlow'la aramızda olanları öğrendiğinde söylediklerinin yankısı.

Hepimiz sana bir şans vermek için kıcımızı yırtıyoruz. Kazanmaya odaklanmak yerine sevişmekle meşgul olduğunu mu söylemek istiyorsun?

Onlara söylemem gereken şey tam olarak bu. Ya da en azından ima etmeliyim.

Hokey bir takım sporudur. Oynadığım sürece koçlarım bana "*Takımda ben diye bir şey yoktur.*" dedi.

Bu doğru ve sadece gerçek anlamda değil. Bu soyunma odasındaki herkes, sezonun bu bölümüne kadar L almadan *gelmemize* katkıda bulundu. Ve oynadığım her takımda yıldız hep ben oldum.

Claremont'ta futbol hokeyden daha popülerdi ve Holt'un programı kırk yıldır şampiyonluk kazanamadı. Benim gol atmam önemli ve bu geceki tek sayım bir asistti. Sadece bu da değil, Willis'i çekip adam avantajı elde etmemiz gerekirken dikkatsiz bir penaltı aldım ve bizi eksik bıraktım.

Boğazımı temizliyorum. "Bugün benim hatam çocuklar."

Soyunma odasında "İyi oynadınız", "Bir dahaki sefere onları yeneceğiz" ve Aidan'dan "Siktiğimin Edgewood'u" mırıltıları yükseliyor.

Hepsi beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor ve keşke daha yetenekli takım arkadaşlarımla daha rekabetçi bir okulda oynasaydım dediğim her an için kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

Kendileri üzerlerine düşeni yaparken bana güvenen *bu* adamlarla oynamayı hak etmiyorum. Sadece kendim için değil, onlar için kazanmak istedim. Holt Hokey'i haritaya koyan kişi olmak istedim. İnsanların okulun adını duyup *Conor Hart'ın gittiği yer burası* demesini istedim. Belki çok dramatik davranıyorum ama sanki hepsi uçup gitmiş gibi hissediyorum.

Koç Keller soyunma odasına en son girer, panosunu bir kolunun altına sıkıştırmıştır. Odayı tarıyor.

Genellikle buraya gelir ve hepimize sakın olmamızı söyler. Bize yarınki erken antrenmanı hatırlatır ve bu geceki kutlamalarda fazla taşkınlık yapmamamızı söyler. Playoffların başlamasına uzun bir süre olduğunu söyleyin ve arabanın atın önüne geçmemesi ile ilgili bir atasözü ekleyin. Huysuz ve güler yüzlü olun ve

Daha önce hiç hokey maçı kazanmamış bir grup olgunlaşmamış aptal gibi davranıyoruz.

Bugün mü? Kauçuk paspasların üzerinde iğne atsan yere düşmez.

Kapı Koç Keller'ın arkasından çarparak kapanırken hepimiz tamamen sessiz kaldık. "Zor bir mağlubiyet. Bunu yumuşatmanın bir yolu yok. Edgewood'un iyi bir takım olacağını biliyorduk.

Zor bir takımdı ve öyleydiler de. Duş al, yemek ye ve biraz uyu. Yarın yeni bir gün ve sabah sekizde antrenmanla başlayacağız. İstemek hiçbir zaman bir şey kazanmak için yeterli olmamıştır, çocuklar. Ve kaybetmek daha çok çalışmak için iyi bir teşviktir. Hepinizle gurur duyuyorum. Takım olarak kazanıyoruz, takım olarak da kaybediyoruz."

Sanırım son cümle beni hedef alıyor.

Koç Keller ofisine gidiyor ve çocuklar hareket edip soyunmaya başlıyor. Ben ekipmanlarımı çıkarmaya başladığımda çoğu çoktan duş almıştı. Bilerek yavaş hareket ediyorum, yalnız kalmak istiyorum. Duşlardan çıktığımda soyunma odası bomboştı. Eşofmanlarımı giyiyorum ve ofis kapısı tekrar açıldığında çantamın fermuarını kapatıyorum.

"Henüz bitmedi, Conor."

Başımı sallıyorum, sanki çelik yelek giymişim gibi üzerimden sekmelerine rağmen sözleri kabul ediyorum. Bu bir sondu.

Üç yıldır bana koçluk yapıyor ve Koç Keller daha önce hiç ilk adımı kullanmamıştı. Kendimi hırpaladığımı biliyor. Yarın yapacağı eleştirilerin şu anda kendime söylediklerimden daha iyi olacağını biliyor.

"Yarın görüşürüz, Koç."

Başını sallıyor, her zamanki ciddi ifadesi daha az ciddi görünüyor.

Aidan ve Hunter koridorda duvara yaslanmış beni bekliyorlar. Buraya ayrı ayrı gelmişler ve bu sessiz destek gösterisi karşısında boğazım düğümleniyor.

Dün gece beni ve Harlow'u duyduklarına eminim ama ortada bir suçlama yok. *Sana söylemiştim* yok. Sadece lobiye doğru giderken sessiz bir dostluk. İkisi de şey söylemiyor ki bunu takdir ediyorum. Ben burada değilim.

konuşacak havamda değilim. Bir süre gerekiyor ve muhtemelen arena tamamen temizlendikten sonra buraya geri geleceğim. Göğsümdeki ağırlığın bir kısmı kalkana kadar daireler çizerek kayacağım.

Bir sonraki maçıımız Perşembe günü. Bu korkuyu üzerimden atıp iki katına çıkmam için neredeyse bir hafta var. Daha sert vur. Daha hızlı kay.

"Bunlar Harlow'un ailesi mi?" Hunter'ın sorusu başımı kaldırıp bakmama neden oldu. Harlow kupa kutusunun yanına kurulmuş olan ipin yanında duruyordu.

Tıpkı söylediği gibi deplasman formamı giyiyor ve vücudum bu görüntüye otomatik olarak tepki veriyor.

Ama sonra kimin yanında durduğunu görüyorum ve etrafımdaki her şey tünele giriyor.

Garrisonlar burada. Landon, Harlow'un yanında duruyor ve ona bir şeyler söylüyor. Allison lobide birkaç kadınla daha konuşuyor. Yaşlarına ve coşku düzeyine bakılırsa, bahse girerim bu kişiler kendisinin de burada okuduğu dönemden tanıdığı kişiler. Daha fazla seçeneğim olsaydı, Garrison'larla hiçbir bağlantısı olmayan bir okulu seçerdim ama Brighton'a gitmekten daha iyiydi.

Peki ya babam?

Hugh bana doğru bakıyor, yüzünde maçı gördüğünü söyleyen sempatik bir gülümseme var. Babam beni ilk kez oynarken izlemişti ve tanık olduğu maç buydu.

Tenimde sıcak bir utanç ürpertisi var. Ardından tiksinti geliyor, onun ne düşündüğünü umursadığım için. *Buraya, okuluma* geldiği ve beni yıllardır ilk kez ona bakmaya zorladığı için öfke.

Harlow da beni fark etti. Öne doğru adım atıyor, yüzünde bir gülümseme oluşuyor. Yürümeye devam ediyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

HARLOW

Restorandan çıktığımızda yağmur daha da şiddetliydi. Garrison'lar maçtan sonra beni geç bir öğle yemeği ya da erken bir akşam yemeği için dışarı çıkarmayı teklif ettiler. Alternatifi eve gidip telefonuma bakarak Conor'ın mesajlarıma cevap vermesini beklemek olduğu için kabul ettim.

Telefonumu kontrol ettiğimde midemdeki spagettiye tedirginlik de katılıyor.

Yüzüncü kez aradım ama hala ondan bir mesaj yok.

"Maraton antrenmanların nasıl gidiyor?" Hugh beni bırakmak için evime doğru geri dönerken Landon bana soruyor. "Çünkü o yemek benimkini kesinlikle biraz geriye attı."

Gülümsemeye zorluyorum. "Daha iyi olabilirdi."

Conor son zamanlarda benimle koşamayacak kadar meşgul ve ben de tek başıma antrenman yapmak için pek motive olamıyorum.

Hugh, "İkiniz de kış tatili için döndüğünüzde ailece biraz koşu yapmalısınız," diyor. "Hep birlikte havaya girelim."

"Bu kulağa çok saçma geliyor," diyor Landon. "Bir dahaki sefere eşleşen tişörtler önereceksin."

"Oooh, bu eğlenceli olabilir," diyor

Allison. Landon homurdanıyor.

Ne düşündüğümü söylemiyorum, sonunda teyzelerimin davetini kabul etmeyi ve İrlanda'ya ilk kez yanımda ben olmadan dönmeyi düşündüğümü

Ebeveynler. Asıl planım bu yazdı ama kış tatili için herhangi bir planım yok. Ve bir iş bulmuş olarak mezun olmayı umuyorum, bu yüzden zamanım daha kısıtlı olacak.

Bu konuyu önce Conor'la konuşmak istedim, çünkü bir noktada o benim için o kişi oldu. Her şeyi danıştığım, fikirlerine en çok önem verdiğim kişi.

Bana yapmayacağını söyledikten sonra çekip giden kişi.

Hugh evimin önündeki kaldırıma yanaştı. Emniyet kemerimi çözdüm. "Dışarı çıkmak konusunda endişelenmeyin," diyorum onlara. Yağmur hâlâ durmadan yağıyor.

"Ona iyi oynadığını söyle," diyor Allison usulca.

Pencereden dışarı bakıyorum ve onun zaten gördüğü figürü görüyorum.

En azından bir çukurda yatmadığını biliyorum. Beni bilerek görmezden geldiğini düşündüm.

Yutkunuyorum. "Geleceğim. Geldiğiniz için teşekkürler."

Arabadan çıkıyorum, ön kapıya yaklaşırken kaputumu çekme zahmetine girmiyorum. Eve'in arabası garaj yolunda değildi ve onunkinden de bir iz yoktu.

Conor kafasını kaldırıp ona doğru yürümemi izledi. Ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu. Bir süredir buradaydı, mavi ceketı sırlıslıklamdı ve siyah saçları su döküyordu.

"Daha önce olanlar için özür dilerim. Çekip gittiğim için." Sesi boğuk. "Berbat bir gün geçiriyordum, belli ki. Konuşacak havada değildim."

"değil. Oyun için özür dilerim."

Yağmur saçlarımı da ıslattı, yüzümden aşağı kaymaya başladı. Eve'in buklelerini mahvediyor.

"Hayır. Bu iyi değil." Nefes veriyor. "Bunu yapamam, Harlow."

"Bunu mu?"

"Biz."

Üzerinde durduğum kaldırım kayıyormuş gibi hissediyorum. Sanki yer altımdan çekilip alınmış gibi. Ve tek söyleyebildiğim "Oh."

"Yapabileceğimi sanmıştım. Bunu asla istemedim... Bugün kaybettik. Ve bunun nedeni Edgewood'un daha iyi bir takım olması değildi. Dikkatim dağınık *olduğu* içindi, çünkü hep dağınıktı. Kazanmaya devam ettik ve ben de kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Ama takımdaki herkesi hayal kırıklığına uğrattım, koçumu hayal kırıklığına uğrattım, kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Ve seni hiç suçlamıyorum. Kendi seçimlerimi yaptım ve onlarla yaşamak zorundayım."

Tek ses yağmur damlalarının pıtırtiları. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Conor irkildi ve bunun benden kaynaklandığını fark ettim.

"*Haftalarca* seks yaptın, sarıldın, paylaştın, dün gece beni yemeğe götürdün ve bana bir ilişki isteyip istemediğimi sordun ve her şeyi böyle mi bitiriyorsun? Bir maç kaybediyorsun ve tek önemsendiğin şeyin hokey olduğunu mu hatırlıyorsun? Bu *saçmalık* Conor."

"Sadece hokey umurumda değil. Seni de önemsiyorum, Harlow. Sorun bu değil. Sorun şu ki, ne zaman senin yanında olsam, kendimi kaptırıyorum. Aramızda hiçbir şey olmaması gerekiyordu. O zaman sadece bir kez olacaktı. Sonra bir kez yüz keze dönüştü! Sen etrafımdayken başka hiçbir şeye odaklanamıyorum ve *buna ihtiyacım* var."

"Yirmi dört saat hokey oynayamazsın Conor. Bu fiziksel olarak mümkün değil. Takımdaki başka hiçbir oyuncu-"

"Ben takımdaki başka bir oyuncu değilim, Harlow! Ligde, bu ligde! *En iyisi* olmalıyım. Eğer bir şansım olsun istiyorsam, en iyisi olmalıyım. İki kat daha fazla çalışmalı ve odaklanmalıyım."

"Bugün kazanmış olsaydın, bu konuşmayı yapıyor olur muyduk?"

Başını sallar. "Bilmiyorum. Ama olmadı. Yenilgisiz bir sezon gitti. Bu sezon için bir maç daha az, belki de sonsuza kadar. Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke o beyin sarsıntısını geçirmeseydim ve seçmeleri kaçırmasaydım. Keşke bunu daha az isteseydim. Ama bunu her şeyden çok istiyorum."

"Benden daha fazla." Bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğundan emin değilim. Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey var mı, ya da söylemeli miyim?

Başıboş bir çakıl taşını tekmeliyor, cevap vermiyor. Gerçi bu da bir cevap sanırım.

Sonunda, "Nasıl çalışacaktık, Harlow? Sen mi onları hayatından çıkaracaktın, yoksa ben mi onların senin hayatında olduğunu kabul edecektim?"

"Garrison'ların bugün geleceğini bilmiyordum," diyorum ona. "Gelmelerini ben *istemedim*. Onlar hakkında ne hissettiğini biliyorum ve buna saygı duymaya çalıştım. Bunu bizden ayrı tutmaya çalıştım."

"Bizi öğrendikten hemen sonra ortaya çıkmalarının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Hugh bana ulaşmak için seni kullanıyor ve ben bununla başa çıkamam. Buraya gelmesine izin veremem. En azından Claremont'ta, kendi şartlarımla. Burası benim okulum. Benim takımım. *Benim yerim*. Takım arkadaşlarımdan üçü bana yanında durduğun kişilerin kim olduğunu sordu."

Eve'in arabası garaj yoluna girdi. Göğsüne sıkıştırdığı bir kutuyla dışarı çıkışını izliyorum. "Senin için bir çörek pastam var, doğum günü kızı," diye sesleniyor.

Eve'e sarılmak istiyorum, çünkü bu konuşmadan sonra tek istediğim bütün gece votka içmek ve çörek yemek.

Sonra Conor'ın yüzündeki ifadeyi görünce elimle ağzını kapatmak istiyorum.

"Siz neden buradasınız?" Bir duraksama oluyor, Eve yüz ifademi fark etmiş olmalı. "Ben içeride olacağım," diyor ve eve doğru koşuyor.

"Bugün doğum günün mü?" Sesi boğuk geliyor. "Siktir, Harlow. Ben... Garrison'ların bu yüzden mi burada olduğunu bilmiyordum?"

"Gitmelisin, Conor." Ses tonum keskin, çünkü canım yanıyor. Bütün bu an... acıtıyor.

"Özür dilerim, Hayes."

Bana böyle dememesi için ona çıkışmak istiyorum ama şu anda kayıtsız kalmaya çalışıyorum. Dik durmak için mücadele ediyorum.

"İşimiz bitti, tamam mı? Önceliklerini belirledin. Bana mesaj atma. Benimle konuşma. Ve seni beklememi bekleme."

Conor bir kez başını sallıyor, ifadesi değişmiyor bile. Hiçbir tepki vermedi. Sadece ilgisiz bir şekilde bana bakıyor, sanki dün gece her sevişmemizden sonra bana sarılmamış gibi. Sanki yeniden yabancıymışız gibi. "Mutlu yıllar, Harlow."

Sonra dönüp kaldırımdan aşağıya, birkaç blok ötedeki sokağına doğru yürümeye başlıyor.

Ayakta duruyorum, taze yağmurun parfümünü içime çekiyorum. Etrafımdaki suyun düşüşünü izliyor ve tuzlu akıntıların yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

Kendime asla ama asla Conor Hart'a aşık olmayacağımı söyledim. Meşhur son sözler.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

HARLOW

Son ödevimi gönderdim ve *işim bitti*. Kış tatili yarın başlıyor. Kampüse döndüğümde, üniversitedeki son dönemim olacak.

"Yaşasın! *Sonunda* bitti!" Eve alkışlıyor.

Benimle kütüphaneye gelmek için ısrar etti, tıpkı her zaman kayıtsız kalacağımı düşündüğüm adam için ağladığımı izlediğinden beri olduğu gibi.

"Üniversiteyi bitirmek üzere olmamız ne kadar çılgınca, değil mi?" Mary diyor ki.

Başımı sallıyorum, bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bir yanım mezun olmaktan, Eve'den, Somerville'den ve tanıdık gelen her şeyden ayrılmaktan korkuyor. Geri kalan yanım ise yarın olmasını diliyor.

Conor'ı doğum gününden beri görmedim ama o *her yerde*. Odamda bıraktığı sweatshirt. Yatağımın hala çam ve tuz kokması. Su kaynakları sınıfımdaki iki çocuğun dün gece hokey takımının maçı nasıl kazandığı ve Hart'ın ne kadar harika olduğu hakkında yaptıkları heyecanlı konuşma.

Kısmen memnunum. Onun adına sevindim.

Daha çok acı çekiyorum. Keşke hayatının en kötü hokey maçını oynasaydı. Sadece beni özlediği için değil, sorunun ben olmadığının kanıtı olarak. *Odaklanıp* kaybedebilirdi.

Ama hayır. Sınıfımdaki çocuklara göre Conor sezonun ilk hat trick'ini yapmış. Bir maçta üç gol. Birinci sınıftan beri ilk defa maç özetlerini okumadım. Takip edecek yeni bir spor dalı arayışındayım.

"Gaffney'de kutlamaya hazır mısınız?" Eve sorar.

Bu konuda ne kadar endişeli olduğumu saklayarak başımı sallıyorum. Eminim çoğu insan bu geceyi burada geçirecek. Finaller bitti ve kış tatili yarın resmen başlıyor. Bu parti yapmak ve kutlamak için son şans.

Conor ilişkimizi bitirdiğinden beri bir kez bile dışarı çıkmadım. Sadece onu görmemek için değil, havamda olmadığım için. Finallere çalışmayı bir bahane olarak kullandım, artık böyle bir bahanem yok.

Eve kütüphanenin otoparkından Gaffney's'e giderken Mary bana yaklaşan İrlanda seyahatimi soruyor. Uçak biletimi bir hafta önce almıştım.

Conor'la ilgili anıları olan tek yer Somerville değil. Noel'de Claremont'ta kalacağım, Garrison'larla tatili kutlayacağım ve sonra uzaklaşmak için can atıyorum. Sadece kendim için bir şeyler yapmak, kendimi konfor alanımın dışına itmek için.

Gaffney's tıklım tıklım, tam da beklediğim gibi. Ama Conor'dan ya da hokey oyuncularından iz yok, bu da beni biraz rahatlattı. Belki antrenmanları vardır. Belki de tatil için çoktan gitmiştir.

Yüksek masalardan birini kapmayı başardık. Eve ve Mary'nin diğer arkadaşlarından birkaçı yaklaşıyor ve Eric'le su kaynakları finalimiz hakkında konuşarak birkaç dakika geçiriyorum. Eric'in başarısız randevumuzu bana karşı kullanmaması beni rahatlattı.

İçki siparişimizi almak için bir garson geldi. Eve araba kullanacağı için sert bir maden suyu istedim. Bu gece içmeyeceğine dair bana söz vermişti. İstese bile, buradan eve yürüyebilirdik.

Hokey takımı geldiğinde içkilerimiz de geldi. En az on beş kişi ve Conor da onlardan biri. Aidan'la konuşuyor, bir elini

saçlarını karıştırıyor ve ona dönen tüm kafaları görmezden geliyordu. Benimki de dahil.

Bakıyorum ama bakmak istemiyorum. Dikkatimin onda olduğunu fark etmesini istemiyorum. Onun görüldüğü gibi *iyi* olmak istiyorum. Koyu halkalar yok, yırtık pırtık terler yok. Şimdi gülümsüyor ve az önce söylediği şeye karşılık olarak Aidan'ın kolunu yumrukluyor.

Etrafımdaki tüm sesler boğuklaşıyor, sanki aniden suyun altındaymışım gibi. Kafamı çevirmem için Eve'in koluma dokunması gerekiyor.

"İyi misin? Sen..." Sesi kesiliyor ve neye dikkat ettiğimi gördüğünü anlıyorum.

Barın yanındaki uzun masalardan birine otururlar, kalabalıkta bile boş kalan bu masa sanki insanların gelmesini bekliyormuş gibidir. Bir maç kaybetmiş olabilirler ama hâlâ kampüsteki en baskın spor takımı onlar. Hokeyi takip etmeyen öğrenciler bile onların kim olduğunu çok iyi biliyor.

Sarışın garson kız şu anda orada, Conor'ın hemen yanında. Çabucak başka tarafa bakıyorum. Tam Eve'e. Sempatik olmak yerine, entrikacı yüzünü takındı.

Uzun bir içki alıyorum ve sonunda sorusuna cevap veriyorum.

"Ben iyiyim." Öne doğru eğildi. "İki kişi de bu oyunu oynayabilir, biliyorsun." "Ne oyunu?"

"Kız onun üzerine salyalarını akıtıyor ve o da izin veriyor." "Ne isterse yapabilir."

"Sen de yapabilirsin," diyor Eve bana.

"Bir erkekle flört etmemi mi istiyorsun?" "Ya da onunla flört etmekten fazlasını."

"Başka biriyle takılmak mı? Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Conor olmayan bir adamla seks yapma düşüncesi midemi bulandırıyor.

"*Aslında* onunla takılma. Sadece sat. O serseriye neyi kaçırdığını göster."

Eve'e Conor'ın benden ayrıldığını söylediğimde Garrison'ları çıkarmıştım.

Sonuç. Ona göre Conor beni hokey için terk etti unk bir ilişki hakkındaki fikrini değiştirdi. Ve Şimdi burada hiç umurunda değilmiş gibi *salyaları* akıyor.

Gerinir gibi yapıyorum ve Eve'in haklı olduğunu fark ediyorum. Sarışın Conor'ın kucağında oturuyor olabilir, ona çok yakın ve Conor onunla konuşuyor.

"Kiminle?" Barı tarıyorum.

"Clayton Thomas burada."

Masanın birkaç koltuk aŐaėısında bir arkadaşıyla konuşmakta olan Mary'ye bakıyorum. "Peki ya Mary?"

"Oh, onu unuttu. Aslında David'le birkaç kez ıktı. Gerçekten anlaŐmıŐ görünüyorlardı."

Clayton'ın birkaç takım arkadaşıyla birlikte durduğu yere bakarak başımı sallıyorum. Eve haklı; o benim en iyi seçeneğim. *Eğer* bunu yaparsam, ki yapacağıma henüz karar vermedim, en çok dikkati o çekecek. En ok Conor'ı etkileyecek.

Her Şeyi o bitirdi, kendime hatırlatıyorum. *ekip gitmeyi seçti*.

Clayton bardaki yerinden doğrulur ve tuvaletlere açılan kapıya doğru yönelir. Bu benim pencerem, eğer istersem.

Tabureden kayıyorum ve peşinden koşuyorum, erkekler tuvaletine girmeden hemen önce onu koridorda yakalıyorum.

"Clayton."

Duraklıyor, sonra bana bakıyor. "Hey, Harlow. ?"

Başka kimsenin emin olmak için bir omzumun üzerinden bakıyorum. Hala boş.

"Conor'a benim hakkımda ne söyledin?" diye sordum.

Clayton yüzünü buruşturuyor. "Bağlam için söylüyorum, sarhoŐtum. Yaptığımın aptalca ve saygısızca olduğunu biliyorum ve özür dilerim."

Söylenenleri *daha az* merak etmemi sağlamaya çalışıyorsa, başarılı olamıyor.

"Tamam..."

"Mezuniyete kadar seni yatağa atacağıma dair birkaç kişiyle bahse girdim."

Beni dikkatle izlerken yüzünde kararsız bir ifade var. Bahis benim için yeni bir şey, ama geri kalanı beklediğim gibi.

Sesimi alçaltarak yaklaşıyorum. "Bunu telafi etmek ister misin?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Tabii ki?"

"İddiayı kazan."

Clayton şok olmuş görünüyor. "Ne?"

"Aslında seninle seks yapmayacağım. Ama masama gelip benimle flört etmeni ve seninle çıkmamı istemeni istiyorum. Sonra da beni eve bırakmanı istiyorum. Çocuklara bahsi kazandığını ve parayı ödemelerini söyle, sonra da parayı hayır kurumlarına falan bağışla."

Beni inceliyor. "Hart'ın bu yüzden bana vurma ihtimali nedir?"

Bu kadar çabuk sıçrama yapmasına şaşırmadım. Conor ziyafette herkesin önünde beni öptü, sonra da tek kelime etmeden yanımdan geçip gitti.

"Sıfır," dedim ona.

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Seni öpebilir miyim?"

Bunun inandırıcı görünmesini istiyorum. Ve bu muhtemelen bir erkeğin üstesinden gelmenin en sağlıklı yolu değil ama Conor'ın hayatıma devam ettiğini düşünmesine ihtiyacım var.

Benim de dikkatimi dağıtıyor. Ona aşık olmayı hiç beklemiyordum, istemiyordum ama yine de oldu. Kendimi korumaya çalışıyorum, onun evine gidip onu sevdiğimi söylemek gibi çaresiz bir şey yapmayacağımdan emin olmak için.

"Bir kere. Dil yok."

Clayton sırtıyor. "Anlaştık."

"Harika." Banyoya giriyorum, işiyorum, ellerimi yıkıyorum ve sonra masama doğru geri dönüyorum.

Tüm hokey takımı hâlâ burada, bu da rahatlatıcı. Onlar olmasaydı Clayton'la yaptığımız plan çok daha az etkili olurdu. Gerçi son sınıfların çoğu burada gibi görünüyor, yani yine de duyma ihtimali yüksek.

"Nasıl geçti?" Tabureme geri oturduğumda Eve fısıldıyor. Ona belli belirsiz bir başparmak işareti yapıyorum.

Öne doğru eğilir. "Onunla çıkarken telefonunu masanın üzerinde unut. Seni yüksek sesle geri çağıracağım, herkesin baktığından emin ol."

En iyi arkadaşım bir dahidir.

Clayton'ın bu tarafa doğru yürümesini izleyerek başımı sallıyorum. Masanın ucunda durup gamzeli bir sırtıyla etrafına bakınıyor.

"İyi akşamlar, hanımlar."

Conor'a bakma isteğime direnerek ona gülümsüyorum. İdeal bir tepki yok. Ya dikkatini sarışına veriyor, burada olduğumun farkında bile değil. Ya da bu tarafa bakıyor ve ona dikkat ettiğimi fark edecek.

Clayton bana yaklaşıyor. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Vay canına. Kız tavlama için fazla çaba sarf etmiyorsun, ha?"

Sesimi alçak tuttum, böylece muhtemelen Eve dışında kimse duyamayacaktı.

Kıkırdıyor. "Benim oyunum var, Harlow. Bir tabure çekeyim."

Bu kız söz konusu olduğunda kesinlikle oyun oynamam.

Conor'la ilgili tüm düşünceleri ve anıları uzaklaştırıyorum. Buradan gitmem gerek. Kış tatili bir aydan fazla sürecek. Umarım kalbim o zamana kadar iyileşir ve Ocak ayında kampüse dönmek bu kadar acı vermez.

Ayağa kalkıyorum, masanın üzerindeki kancadan montumu alıp üzerime geçiriyorum. "Hayır, hadi gidelim."

Masadaki diğer kızlara el sallıyorum. Eve bana göz kırpmıyor. Sonra Clayton elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. Bu kısmı unutmuştum. İçimdeki bilim adamı bunu bir deney olarak görüyor. Aylardır Conor dışında kimseyi öpmemiştim.

Clayton'ın sıcak dudakları benimkilere değiyor. Dil yok, istediğim gibi. On beş saniye süren yumuşak, nazik bir baskı. Biliyorum, çünkü onları sayıyorum. Çünkü kalçalarımın arasında heyecan yok, nabız yok. Tepki yok ve saymaktan başka yapacak bir şey yok.

Conor Hart benim için de on beş numarayı mahvetti.

Clayton bana sırtıyor. "Bunun için dayak yemeye değerdı," diye mırıldandı bana. Sonra beni kapıya doğru çekti.

"Harlow, bekle!" Eve'in çağrısı üzerine geri döndüm. Telefonumu havada sallıyor ama bana getirmiyor. Aslında almayı unuttum, sadece unutmuş gibi yapmadım.

Clayton ve ben geri döndük. Eve'den telefonumu alıyorum, üzerimizde hissettiğim gözleri görmezden geliyorum. Bara, o uzun masaya doğru bakmaktan kaçınıyorum.

Dışarı çıktığımızda nefes alıyorum. Hava soğuk ama yağmur yağmıyor.

Clayton evime dönerken yol boyunca konuştu. Basketbol yüzünden kısa bir tatili var ama bazı arkadaşlarıyla Meksika'ya gidecekler. tatil köyünden bahsederken başımı sallıyorum, bana soru sormadığı ya da benimle flört etmediği için memnunum.

Evime vardığımızda, alaycı bir gülümseme sunuyor. "Sanırım bu tek seferlik bir öpücüktü?"

Başımı salladım.

"Üzgünüm, Harlow. Aptalca bir bahisti."

"Parayı bağışla Clayton. Ciddiyim."

Gülüyor. "Evet. Bağışlayacağım. Söz veriyorum."

"İyi tatiller."

Adımı söylemesini beklemeden yürümeye başladım.

"Evet?" Arkamı döndüm.

"Hart hiçbir zaman başka bir kız yüzünden benden birdenbire nefret etmedi. Sadece söylüyorum." Clayton ben cevap veremedenden dönüp geldiğimiz yöne doğru ilerliyor.

Bu iyi bir şey çünkü nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Soğuk altından sızmaya başlıyor, ben de eve doğru yürümeye devam ediyorum. Yarın yola çıkmadan önce hâlâ toparlanmam gereken şeyler var. Sam ile son bir balık tutma gezimiz var ve hemen ardından Claremont'a gitmeyi planlıyorum.

Nadiren bir şey aldığımız için alışkanlıktan posta kutusunu kontrol ediyorum. Ama içinde bana gönderilmiş bir zarf var. İade adresine bakıyorum, midem düğüm düğüm oluyor.

Bunları sipariş ettiğimi unutmuşum. Benden nefret etmesi için elimden geleni yaptığım bu gece ortaya çıkmaları iğrenç bir şaka.

Zarfı açıp iki bilete bakıyorum, kalbim göğsümde parçalanıyor. Onları tekrar zarfın içine koyup içeri giriyorum. Telefonumu kontrol ettiğimde yeni bir mesaj var, on dakika önce gönderilmiş.

Kesinlikle gördü.

"İyi tatiller, Harlow. Ve İrlanda'da harika zaman geçir." Sam'e gülümseyerek ekibin geri kalanına el sallıyorum. "Ve senin hokey oyuncuna iyi şanslar diliyorum."

Gülümsemeyi yüzümde tutmak zorlaşıyor ama başarıyorum. "Yapacağım."

Sam'in teknesinden ayrılıp iskeleye doğru ilerliyorum, cebimdeki zarf sanki on beş kilo ağırlığında.

Birkaç hafta önce Seattle'daki profesyonel bir hokey maçı için iki bilet almıştım. Conor'a Noel hediyesi olacaklardı ama şimdi onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Onları yakmak istiyorum. Oyun oynandığında İrlanda'da olacağım, yani başka biriyle gidemem. Gitmek de istemiyorum. Orada oturup sürekli onu düşünmek bir çeşit işkence olurdu.

Onları kullanmamak para kaybıdır. Ama bu umurumda bile değil.

Conor'ın profesyonel bir maça gitmesini istiyorum, benimle olmasa bile. Ya da isterse gitme şansı olsun.

Otomatik pilotta evine doğru sürüyorum, direksiyon terli avuçlarımdan kayganlaşıyor. Kaldırım kenarına park ediyorum ve onun evini gördüğümde derin bir nefes alıyorum.

Garaj yolunda bir SUV. Büyük bir parçam bunları Aidan ya da Hunter'a teslim edebileceğimi umuyordu.

Adımlarım ön tarafa doğru acele ediyor. Madem buradayım, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Kapı ziline basıyorum, nefesimin sabah havasında asılı kalışını izliyorum.

Aidan kapıyı açar.

"Merhaba." Soğuk ellerimi parkamın ceplerinde tutarak beceriksizce yer değiştiriyorum. "Conor burada mı?"

Başını sallıyor ve ben içimden küfrediyorum.

Aptal gururum sıvışmama izin vermiyor. Conor'ın onunla yüzleşmekten utandığımı düşünmesini istemiyorum, özellikle de dün gece olanlardan sonra. Aidan'ın ona biletleri posta kutusunda bulduğunu falan söylemeyeceğinden eminim. Conor bunları bırakıp kaçtığımı anlayacaktır.

"İçeri girebilir miyim?" Ben sorarım.

Aidan'ın tipik sırtışı tamamen yok.

Conor'ın arkadaşlarıyla bizim hakkımızda ne kadar şey paylaştığından emin değilim. Bizi ziyafette birlikte gördüler, bir çift olarak ilk ve son kez ortaya çıkışımız. O zamandan beri, birbirimiz hakkında uzaklaştırma emri varmış gibi davranarak eski davranışlarımıza geri döndük. Dün gece Gaffney'de benden kaçtığını gördüler. Clayton'la gittiğimi gördüler.

Cevap olarak, Aidan kapıyı daha geniş açar.

Ön salona yürüyorum, merdivenlerin dibindeki çanta yığınınına bakıyorum. Conor'ın kış tatilinde ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Tabii bir yere gidiyorsa. Hokey takımının tatili öğrencilerin geri kalanından çok daha kısa ama yine de bir hafta izinleri var.

"HART!" Aidan bağıyor.

Birkaç saniye sonra üst kattan boğuk bir "Ne?" sesi duyuldu.

Cebimdeki zarfın kenarına parmağımı sürterek gururumu ayaklar altına alıp zarfı Aidan'a verip gitsem mi diye düşünüyorum.

O bitirdi, kendime bininci kez hatırlatıyorum.

Bana kalsa, bunları ona çok farklı koşullar altında verirdim.

"Harlow burada!"

Kaçış kapım kapandığı için hem rahatlamış hem de endişeli bir şekilde nefes veriyorum.

Artık Conor burada olduğumu bildiğine göre, gerçekten gidemem.

Hunter bir dakika sonra mutfaktan çıkıyor, elinde sandviç dolu bir tabak var ve merakla beni süzüyor. "Hey, Harlow."

"Merhaba."

Ardından garip bir duraklama geliyor. "Tatil için eğlenceli bir şeyler yapıyor musunuz?" Ben soruyorum.

Çocuklar benimle konuşmaları gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi bakışıyorlar, ki bu hiçbir şekilde güven verici değil.

Önce Hunter cevap veriyor. "Ailemi görmek için eve gidiyorum."

Aidan bana "Ailemin Vail'de bir evi var" dedi. "Biraz toz almak için oraya gidiyorum." Tereddüt ediyor, sonra ekliyor, "Hart da geliyor."

Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu.

Conor'ın gelişini vuran adımlar haber veriyor.

"İyi tatiller," diyor Aidan ve hızla mutfığa doğru yürüyor.

Hunter sandviçiyle yukarı çıkıyor.

Kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyor, çok hızlı atıyor.

Onu burada görmek Gaffney's'de görmekten çok daha kötü. Bir sürü insanın olduğu kalabalık bir bar yerine yalnızız. Evindeyiz, üst kata çıkmak için sabırsızlandığımızdan beni soyduğu bir yerde duruyoruz. Üstü çıplak, sadece vücudunun en sevdiğim yerlerini gösteren gri bir eşofman altı giyiyor.

Birdenbire bunaldım.

Conor birkaç adım ötede dururken yüz ifadesi tamamen pürüzsüz. Kasıtlı olarak boş.

"Hey, Hart." Buraya gelen benim, o yüzden ilk benim konuşmam adil olur.

"Bir sorun mu var?" Neşe yok, direkt konuya giriyor. Beklediğim buydu. *İstediğim* şey. Ve hala yanıyor.

"Hamile falan değilim."

İfadesinde bir seğirme var ve tek tepki bu. Tanrım, keşke o kelimeleri ağzıma geri tıkabilseydim.

Gerginim. Dün gecedен sonra benim hakkımda ne düşündüğünü bildiğim için çok ama *çok* gerginim. bittiğini ve bunun son konuşmamız olabileceğini bilmek. Onu sevdiğimi ve onun da beni sevmediğini bilmek.

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Kötü bir şakaydı. Sana bunları vermek için uğradım." Cebimden zarfı çıkardım ve ona uzattım.

Conor adresi inceliyor, sonra bana bakıyor. "Açmam mı gerekiyor? Bu mu?"

"Evet, tabii." Ellerimi tekrar ceplerime soktum ve O zarfı açarken parmaklarımı kumaşın bariyerinin arkasında gergin bir şekilde birbirine geçiriyorum. "Programınızı kontrol ettim ve o gece maçınız yok. Umarım başka biriyle gidebilirsiniz. Eğer gidemezseniz ya da onları istemezseniz, satabilir ya da başkasına verebilirsiniz... ne isterseniz."

Conor iki bilete bakıyor, ifadesi hâlâ okunamıyor. Sonra onları bana uzattı. "Sen kullan"

"Ben, ah, yapamam. Birkaç haftalığına İrlanda'ya gidiyorum. Burada olmayacağım.

Ve... onları senin için aldım. Mutlu Noeller, sanırım."

Kapıya doğru dönüyorum, buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmaya niyetliyim.

"Bekle."

Geri dönüşlerim yavaş.

"Burada kal. Ben hemen döneceğim."

Yanağımın içini çiğnerken Conor'ın elinde zarfla koşarak yukarı çıkışını izliyorum. Bir dakika sonra elinde zarf olmadan, kese kağıdıyla geri döndü.

"Al." Çantayı bana uzattı. Sağ elinin parmak eklemleri kırmızı, bir tanesi yarılmış.

"Ne oldu?"

"Noel hediyen. Aslında hediyeler."

Kalbimin etrafındaki yumruk daha da sıkılıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin." "Biliyorum." Bakışlarımı tutuyor, sanki sessizce son yaşadığımızı hatırlıyor

Bunu ona da söylediğim zaman.

"Açayım mı?"

Conor omuz silkiyor. "Ben bir şey sarmadım."

Önce bir tişört çıkarıyorum, yeşil kumaş parmaklarıma yumuşak geliyor. "Bu bizim grup-"

"Evet, hatırlıyorum."

Birlikte izlediğimiz, ürünlerini almak istediğim ama üzerimde hiç para olmayan grubun tişörtü.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordum.

"Bir web siteleri var."

Araştırmak için zaman ayırdı ve bana bunu sipariş etti ve ben ağlamaya tehlikeli bir şekilde yaklaştım. Çünkü ona çok *kızgınım*, bu kadar mükemmel ve bu kadar yanlış olduğu için. Onu sevmemi sağlayıp sonra buna izin vermediği için.

Çantadaki kutuda bir çift buz pateni var. Tam benim ölçülerimde ve bana söz verdiği dersler için olduğunu biliyorum.

"Sanırım portakallı külahla idare etmek zorunda kalacağım." Kafamdaki düşünce dışarı kayıyor.

Conor'ın çenesi sıkıştı, sanki babasının garajındaki anımız benim için olduğu kadar onun için de rahatsız ediciydi.

Komiktir, biriyle aranız kötüleştiğinde onunla geçirdiğiniz iyi zamanların değerini çok daha iyi anlarsınız. Beyniniz, istediğiniz gibi onları tamamen unutmak yerine, o zamanlar daha fazla takdir etmeniz gereken şeylerle sizinle alay eder.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

"İrlanda'da iyi eğlenceler."

"Kayağa gideceğini duydum."

"Ah. Ah, evet." Mutfığa doğru bakarak ensesini ovuşturuyor. Aidan'ın başını belaya soktuğum için endişeleniyorum.

"Tamam. Peki, hoşça kal."

Tekrar kapıya doğru dönüyorum. Bu sefer Conor beni durdurmak için hiçbir şey söylemiyor. Kapı tokmağıyla uğraşmamı izliyor, sonra da aceleyle evden çıkıyor. Elimde hediye çantam, arabama doğru koşuyorum ve bu kısa karşılaşmanın nasıl hem bu kadar anlamlı hem de bu kadar boş olduğunu anlamaya çalışıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

CONOR

İdan'ın jakuzinin kenarına yaslanıp tatmin olmuş bir şekilde iç çekmesi rahatsız edici. Yakındaki baykuş ötüşü de öyle. Ve daha önce dağda komik bir şekilde düştüğüm için diz kapağımdaki sancısı.

Son zamanlarda her şey sıkıyor.

"İşte hayat bu." Aidan birasını yudumlamadan önce homurdanıyor. Yine sinir bozucu.

Aidan, "Bu gece kulübeye gidip bir bira içebiliriz diye düşünüyordum," diyor. "Etrafta bir sürü ateşli kar tavşanı gördüm..."

"Erken yatmayı düşünüyordum."

Aidan nefesinin altından "*ne sürpriz ama*" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

"Bu kadar mızımızlanacağını bilseydim, Somerville'den ayrılmadan önce seni kurutucuya atardım, Hart."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece parmaklarımı sıcak suda gezdiriyorum.

Pürüzsüz yüzeye bakıyorum. Saçma bir şekilde, bana *onu* hatırlatıyor. Harlow Hayes *suyu* benim için mahvetti.

"Sence Koç bunlardan birini soyunma odasına yerleştirmeye razı olur mu?" Aidan soruyor. "Hayal edebiliyor musun? Buzdan çıkıp soğuk bir birayla sıcak bir küvete girmeyi?"

"Bence bu jakuzi Koç'un bir yıllık maaşına mal olmuştur, Phillips."

Ailesinin kayak evi, dağ evi, adı her neyse, beklediğimden daha da güzel. Dağlarla iç içe, kendi özel erişim, şehirdeki özel bir pansiyona üyelikle birlikte mi geliyor? Aidan zengin, sadece zengin değil.

"Onu aradın mı?"

Bira şişemi alıp uzun bir yudum alıyorum. Aidan kombinasyonun inanılmaz olduğu konusunda haklı. Fıskiyeler sırtıma sıcak suyla masaj yapıyor ve bira avucuma buz gibi geliyor. En iyi arkadaşımın Colorado'dayım, bütün gün snowboard yapıyorum ve sonra şimdiye kadar bulunduğum en güzel eve geri dönüyorum.

Ve Aidan haklı, tam bir battaniye gibiydim. Koç gibiyim, gülümsemekten başka bir şey yapmıyorum.

"Ona mesaj mı atayım?"

Umduğum gibi konuyu kapatmıyor. Aidan ve Hunter, Aidan Harlow'un neden gelmediğini sorduğundan ve ben de "Bitirdim" diye cevap verdiğimden beri bu konunun etrafında dolanıyorlar.

"Senin için endişeleniyorum
Hart." Biraz daha bira
yudumladım. "Ben iyiyim."

ben değilim. Bu hissin geçmesini bekliyorum ama . Her sabah biraz daha az acımasını bekleyerek uyanıyorum. Olmadı ve *haftalar* oldu.

Edgewood'a kaybettiğimizden beri oynadığımız her maçı kazandık. Hokey, her zaman, tartışmasız, önemli olan tek şey, yine olabildiğince iyi gidiyor.

Ve perişan haldeyim.

Her şeyi berbat ettiğim için çok korkuyorum, daha önce hiç olmadığı kadar. Sanırım ona *aşığım*.

Gerçek, korkutucu şey.

Şehvet, hayranlık, saplantı ya da bunların sulandırılmış herhangi bir biçimi değil.

Sanırım onu gerçekten *seviyorum*, öyle ki onsuz hayatımın nasıl görüldüğünden nefret ediyorum.

Öyle ki, eğer mucizevi bir şekilde profesyonel , tribünlerde beni izlemek için toplanmış on binlerce insana bakacağım ve kalabalığın içindeki yüzlerden birinin onunki olmaması çok da önemli olmayacak.

Öyle ki, hayatımın geri kalanını nerede olduğunu, ne yaptığını ve kiminle yaptığını merak ederek geçireceğimden endişe ediyorum, tıpkı geçtiğimiz haftaları geçirdiğim gibi.

"Saçmalık."

Aidan'a yeniden odaklandım. Bunca zamandır ben dönüp dururken, o bana bakıyordu.

"," diye mırıldanıyorum, sonra biraz daha bira içiyorum.

Bir maçı kaybettikten sonra kendinden nefret etmenin kötü olduğunu sanıyordum. Meğer sevdiğin kızın ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vermekle kıyaslanamazmış.

Tam oradaydı, hokeyi ondan daha çok önemseyip önemsemediğimi soruyordu. Ve ben uzaklaştım.

"O zaman bu gece buraya bir kız getir." İrkildim.

Harlow'dan beri hiçbir kıza dokunmadım. Tıpkı birlikte uyuduğumuz zamanlardaki gibi, hiç arzu duymuyorum. Aidan burada geçirdiğimiz üç gecede üç kızı geri getirdi ve ben duvarın diğer tarafındaki yatakta tek başıma yatıyorum ve her iki kulağıma da yastık dayayarak uyuyorum.

Aidan bana "Thomas'la takıldı." diye hatırlatacak kadar küstah. Çok kızdığım bir şey. Öfkeli olduğumu *bildiği* bir şey.

O da Hunter da çatlak sıvayı gördü.

Ve kızmaya hakkım yok.

Beni hayatına devam edeceği uyardı ve aynen öyle yaptı.

Tepki veremedim, yatak odamın duvarı yerine Thomas'a yumruk atamadım. -Çünkü ona ne kadar önemsemişimi hiç söylemedim. Çünkü her şeyi bitiren ve Clayton'ın içeri girmesine izin veren bendim.

Geçen dönem iki randevuda onunla karşılaştım ve her ikisinde de bu beni rahatsız etti. Şimdi nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyorum. Tepki *vermekten* kendimi alıkoyabilir miyim bilmiyorum.

Onu başka bir erkekle konuşurken görmek? Başka bir erkekle güldüğünü? Başka bir erkeğe dokunduğunu?

Kendi yarattığım cehennemde kapana kısılmış bir halde cinayet işleyebilirim. Aidan uzun ve bıkkın bir şekilde iç çekiyor.

Sonra da sessizce oturup biralarımızı içmeye devam ediyoruz.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

HARLOW

Telefonum çalıyor ve kulaklığım da alan müziğı bölüyor. Arayan Conor'la birlikte aldığını gördüğüm grup, bana verdiği tişörtü giyerken dinliyorum.

Çoğu mazoşist bana karşı bir şey yapamaz.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıyorum, Landon'ın adını gördüğümde adımlarım yavaşlıyor. Zaten hedefim olan taş katedrale varmak üzereyim. Koşmayı tamamen bıraktığımda parmağım yeşil tuşa dokunuyor.

"Hey, Landon." Sesimi olabildiğince neşelendirmeye çalışıyorum ama kendi kulaklarıma bile düz geliyor.

"Yeni Yılınız Kutlu Olsun!"

"Evet, teşekkürler. Sana da." Daha da düz. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Bu harika." Etrafımdaki yeşil çimenlere ve çakıllı patikaya bakıyorum. İlerideki ortaçağdan fırlamış gibi görünen devasa kiliseye. "Yakında birkaç fotoğraf daha göndereceğim."

Dublin'e indiğimde Garrison'lara mesaj attım ama o zamandan beri neredeyse hiç konuşmadık. Benim için endişelendiklerini biliyorum. Gözlerimin altındaki halkaları gördüklerinde ve eşofmandan başka bir şey giymediğimi fark ettiklerinde endişeli bakışlarını yakaladım.

Üzgün ve depresyondayım.

İrlanda'da olmak biraz yardımcı oldu. Yıllardır görmediğim ailemi gördüm, müzelere ve pazarlara gittim ve bol bol koştum. Teyzelerim Moher Kayalıkları'na gününbirlik bir gezi ayarladılar ki bu şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı manzaralardan biriydi.

Ama ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim, göğsümde hâlâ bir boşluk var.

Uzaktaki zamanım tükeniyor. İki gün içinde Washington'a dönmüş olacağım. Birkaç hafta sonra kampüse döneceğim. Zamanın yaraları iyileştirdiğini kim söylediye yanılmış, çünkü kalbim hâlâ kırık. Conor'a hâlâ aşıkken onunla yüzleşmek zorunda kalma ihtimalim giderek artıyor.

"Bir konser daha ayarladık," diyor Landon. "Mart başına kadar değil ama yine de bir şeyler var."

"Bu harika, Landon. Tebrikler."

"Evet, teşekkürler."

"Burada çok koşuyorum," diyorum ona. "Aslında şu anda bir koşuya çıktım. Döndüğümde birlikte gitmeliyiz."

"Kulağa hoş geliyor."

Landon'ın söyleyecek bir şey aradığı ve benim de katkıda bulunacak bir şey bulamadığım uzun bir duraklama oluyor. Son zamanlarda ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Bir boşluk gibi, emiyor ama vermiyor.

"Şey, yapmalıyım-"

"Zeke Ledger'ın yılbaşı partisine gittim." Sessiz kaldım.

"Bu arada banyo konusunda haklıymışsın. Tuhaf bir yer." Yine de bir şey söylemiyorum.

"Bok gibi görünüyordu. Gece yarısından önce yalnız bırakılmış."

İçime keskin bir nefes çektim ve şaşırdım. Sadece güncellemeden değil, bana söyleme zahmetine girmesinden de.

"Döndüğünde görüşürüz, Harlow."

"Hoşça kal, Landon."

Telefonu kapatıyorum, telefonumu cebime atıyorum ve sonra katedralden daha uzağa gidebileceğime karar veriyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CONOR

Pak hakemin elinden çıktı ve benim sopam çoktan harekete geçmişti. Northpoint'in pivotu benden daha yavaş, buzun üzerinde bir salise geç ilerliyor. Onların bölgesine doğru ilerlemeye başladım bile, önümdeki kırmızı borular ve kaleciyle aramdaki file dışında hiçbir şeye odaklanmadığım için kalabalığın gürültüsü azalıyor. Onunla aramda pürüzsüz beyaz bir şeritten başka bir şey yok.

Pakın peşinden mavi çizgiyi uçarak geçiyorum, daire çizip çizmemeyi tartışıyorum.

ya da bu kaçıştan yararlanmaya çalışmak. Üçüncü periyodun bitimine beş dakika kala iki gol öndeyiz, ki bu oldukça rahat bir fark.

Üç gol kulağa daha hoş geliyor.

Atışı yapıyorum, disk ağın arkasını bulur bulmaz sirenin tatmin edici sesi arenayı çınlatıyor.

"İşte bu Hart!" Hunter kaskımın tepesine vuruyor, sesi sevinçli ve heyecanlı.

Tribünleri dolduran taraftarlar heyecanlı. Takım arkadaşlarım heyecanlı. Hatta yedek kulübesi boyunca kayarken, golümü kutlamak için eldivenlerime dokunurken Koç'un gür bıyığının altında bir gülümseme parıltısı bile yakalıyorum.

Sanırım Northpoint'e bağlı olanlar dışında bu salonda heyecanlı *olmayan* tek kişi benim.

Elbette, heyecanı görüyorum. Duyuyorum. Anlıyorum.

Ama ben *hissetmiyorum*.

Bir listeden tamamlamanız gereken bir görevi kontrol etmek gibi. Gol at, *kontrol et*.

Dört dakika elli dört saniye sonra; oyunu kazandık, *tamam*.

Otomatik pilotta Northpoint ile el sıkıştım. Otomatik pilotta soyunma odasına giriyorum. Koç'un sert tebriklerini otomatik pilotta dinliyorum. Otomatik pilotta duş alıp üstümü değiştiriyorum.

Koridordan lobiye doğru yürürken Aidan ve Hunter akşam yemeğini nerede yiyeceğimiz konusunda tartışıyorlar. Ne tür bir yemek yiyeceğimiz umurunda değil, o yüzden sessiz kalıyorum.

Ocak ayında olmamızın ve tüm sezon boyunca sadece bir maç kaybetmiş olmamızın keyfini çıkarmaya çalışıyorum. Bu kulağa yenilmezlik kadar etkileyici gelmiyor, ancak herkesin hala sahip olmamızı beklediğinden çok daha iyi bir rekor. Ve bu şampiyonluğu gerçekten alabileceğim anlamına geliyor.

Listemdeki son madde.

Şampiyonluğu kazan, *henüz çek yok*.

"Konuşacak mısın Hart, yoksa zombi devam mı edeceksin?" "I..." Onu görür görmez sesim kesiliyor.

Lobi neredeyse tamamen boşalmış durumda. Oyun en az otuz dakika önce sona erdi, bu yüzden kalan tek kişi kasıtlı olarak geride kalıyor.

Hugh Garrison buraya son gelişiyi neredeyse aynı yerde, Caddell- Spade Ödülü plaketimin asılı olduğu duvarın hemen yanında duruyor.

Onu fark ettiğimi anladığı anda ifadesi endişeye dönüşüyor, muhtemelen tekrar uzaklaşmamı bekliyor.

"Bir saniye," diye mırıldanıyorum Aidan ve Hunter'a. Buraya birlikte geldik, bu yüzden burada kalmaktan ya da yürümekten başka seçenekleri yok.

Ben yaklaşırken babamın yüzü duygu karmaşası içindeydi. Benim yanımdayken hiçbir zaman duygularını saklamayı tercih etmedi. Evine gitme programım olduğu zamanlarda, ne zaman bir bahane uydurup gitmesem bana

"Conor, hayal kırıklığına uğradım." Ama o da öyle görünürdü, hayal kırıklığı yüzüne yansırı. Bu beni suçlu hissettirirdi. Sonra da suçlu hissettiğim için kızardım. Onun bariz duyguları beni kendi duygularımı saklamaya, tepki vermektense kendimi kapatmaya teşvik ederdi. Hala yaptığım bir şey.

Ama ilk kez Hugh'un açık sözlülüğüne kızmıyorum. Yüz ifadesindeki gurur ve heyecanı okuyabiliyorum ve Edgewood maçının babamın beni hokey oynarken gördüğü tek an olmaması içimi rahatlatıyor.

"Selam, Conor."

"Hey." Omzuma astığım çantanın askısını sıkıca kavıyorum ama başka bir tepki vermiyorum.

"İnanılmaz bir maçtı. Sen..." Başını sallıyor. "Sen çok iyi bir hokey oyuncusun."

Bir zamanlar kendimi kaybedebilirdim *ve senin de buna karşılık verecek hiçbir şeyin yoktu*. Ama yoruldum. Kızgın ve acı olmaktan yoruldum.

"Harlow iyi mi?" Daha uygun bir cevap vermek yerine ağzımdan kaçırdım. *Teşekkürler*.

Onunla bir bağlantısı var. Eğer Harlow bir uçak kazası geçirseydi, Garrison'ları ararlardı, beni değil. Herhangi bir bağlantı için çaresizim, herhangi bir bilgi için.

-Bu noktada. Kaynağın Hugh olması umurumda bile değil. "O iyi."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. Ona düzinelerce mesaj yazdım, sonra göndermeden sildim.

Ona söylemek istediğim çok şey var.

Rastgele şeyler, mesela geçen gece onu düşündüğüm için bir katil balina belgeseli izlemem gibi. Noel için bana aldığı biletleri Aidan ve Hunter'a nasıl verdiğimi çünkü bunun bizim için birlikte planladığı bir şey olduğunu bildiğim için gitmeyi hazmedemediğimi. Cumartesi sabahı Sam'in teknesini onsuz izlemek için Sound'a nasıl gittiğimi, çok fazla

adama merhaba diyecek kadar korkak değilim çünkü bana onunla ilgilenmemi söyledi ve ben ilgilenmedim.

nemli Şeyler, onu ne kadar sevdiğim gibi. Hiçbirini nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Aslında iyi doğru kelime olmayabilir," diye devam ediyor Hugh. Beni yakından inceliyor ve ben de onun bakışları altında kayıyorum. "Belli ki... bir Şeyden dolayı morali bozuk."

Gz temasını kestim. İlk kez babamın önünde dururken utandığımı hissediyorum. Daha önce de kararsız ve rahatsız olmuştum ama hiç utanmamıştım. Aklımda hep onun rolü vardı.

"Etkilendim, gurur duydum Conor. Hokeyde, pek çok Şeyde başardığın her Şey."

"Teşekkürler."

Hugh başını sallar. "Bunun senin hayatını etkileyeceğini biliyordum Conor, verdiğim kötü kararların. Zor soruların olacağını, bunların bazı rahatsız edici konuşmalara yol açabileceğini biliyordum. Hem senin hem de Landon'ın benim için öncelikli olduğunuzu hissettiğinizden nasıl emin olacağım konusunda endişeliydim. Ama asla... Sonumuzun *böyle* olacağını hiç düşünmemiştim. Yıllardır konuşmuyoruz. Senin hakkında tek bildiğim müthiş bir hokey oyuncusu olduğun. Ve sevdiğim kadını daha önce hiç tanık olmadığım bir Şekilde kızım gibi aydınlattığın. Oturma odamın penceresinden dışarı baktım ve Harlow'un garaj yolunda basketbol oynadığını gördüm, onu yıllardır görmediğim kadar mutlu görünüyordu. Belki de hiç. O kızı tüm hayatı boyunca tanıdım. Allison annesinin bebek partisini düzenlemişti. Tatlı, kibar ve düşünceli biri. Senin nasıl biri olduğunu sorduğumda bana ne dedi biliyor musun?"

Sessiz kalıyorum. Çünkü, evet, bilmek istiyorum.

"Bana 'Kaırdın' dedi. Ve haklıydı. Haklı olduğunu biliyorum. Sana binlerce kez zgn olduğumu söyleyeceğim, Conor. Annenle olanlar için zgnm, ilişkimizin bitmesine neden olduğu için zgnm. Hatalarımın hayatını bu Şekilde etkileyeceğini hiç düşünmemiştim,

diğer insanlarla olan ilişkilerini etkileyebilir. Harlow'la aranızda ne olduğunu bilmiyorum. Bu konuda konuşmazdı. Ama bizimle yaşamasıyla bir ilgisi varsa, bunun için sana bir özür daha borçlu olduğumu hissediyorum."

"Kendi kendime sıçıp batırdım,"
diyorum ona. Hugh'nun yüz
ifadesindeki hiçbir şey hafiflemiyor.

"Bir ebeveyn olarak yaşayabileceğiniz en kötü şey, çocuğunuzun sizin hatalarınızı tekrarladığını görmektir. Pişmanlıklarınızı taşıyacaklarının farkına varın. Ve Conor, sana söylediğim ve dinlemek için zaman ayırmanı istediğim bir şey varsa -seni sevdiğimden başka- o da çok geç olmadan bir şeyleri düzeltmektir. Geri alamayacağın bir şey olmadan önce. Benden farklı seçimler yap Conor. Sevdiğim kadını kendimden uzaklaştırdım. Başka biriyle tanışarak onu unutmaya çalıştım. O kadın Allison olduğu için şanslıydım. Birbirimizi sevmeye başladık. Ama her zaman alternatif bir hayat yaşayan bir parçam olacak. Annenin Şükran Günü'nde hala Noel şarkıları çalıp çalmadığını merak eden ve keşke sana ilk patenlerini ben alsaydım diyen bir yanım."

Boğazımdaki yumruyu temizlemeye çalışarak
yutkunuyorum. Bir parça kağıt uzattı.

"İşte Harlow'un yarınki uçuş bilgileri. Eğer onu almamaya karar verirsiniz, numaram en altta. Ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa, her zaman cevap veririm."

Gitmek için dönüyor.

"Bunu atlatabileceğime emin değilim. Sen ve annemle olanları.
Seninle aramızda olanlar."

Hugh arkasına bakar. "Sen her zaman benim oğlum olacaksın, Conor. Baban olmama izin verip vermemek senin seçimin. Ve senden bunu yapmanı istemeyi bıraktığımı fark ettim. Bu yüzden sezonun geri kalanında her iç saha maçında burada olacağım. Ben buradayken konuşmak ister misin? Seçim senin. Kalabalığın içinde sana tezahürat yapan başka bir yüz olabilirim. Oğlum için tezahürat yaparım."

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

"Tamam."

"Tamam," diye tekrarlar ve lobiden çıkar.

Ayağa kalkıp kapının arkasından kapanmasını izliyorum. Sonra Aidan ve Hunter'ın doğrudan otoparka açılan yan çıkışta bekledikleri yere doğru geri dönüyorum.

"O Harlow'un babası mıydı?" Hunter soruyor.

Geçen sefer sorusuna hiç cevap vermedim. Sadece öfkeyle kaçtım. "Hayır. O benimdi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

HARLOW

Tekerlekler tüm uçağı zıplatan bir sarsıntıyla piste çarpıyor. Nefes veriyorum, kolçaktaki tutuşumu gevşetiyorum.

Sanırım evdeyim.

Artık evimin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. İrlanda mı, Somerville mi yoksa büyüdüğüm kasaba mı? Hepsi farklı bir versiyonu, hiçbiri tam olarak doğru değil.

Uçak kapıya park ediyor ve herkes sanki birazdan inebilecekmiş gibi ayakta durmaya ve etrafta dolaşmaya başlıyor. Oval pencereden dışarı, ışıklar saçan turuncu yeleklere ve etrafta dolaşan bagaj arabalarına bakıyorum. Dışarısı karanlık, ama kalabalık havaalanı o kadar çok ışık saçıyor ki bunu anlamak zor.

Telefonumu cebimden çıkarıp Hugh ve Allison'a mesaj atıyorum.

HARLOW: İndi! Daha uçaktan inmedik bile.

Yakında görüşürüz!

Hugh'dan cevap yok, ki bu o kadar da şaşırtıcı değil. Çok mesaj atan biri değildir.

On beş dakika sonra kapıyı açarlar ve yolcular inmeye başlar.

oturan, tütün kokan tüvit ceketli adam, baş üstü bölmesinden el bagajımı yardımsever bir şekilde aldı

Kendine ait olanı aldığında. Ona teşekkür ediyorum ve sonra koridorda ilerliyorum, sıkışık kaslarım harekete alışmaya çalışırken adımlarım düzensizleşiyor. Uçuş ekibinin yanından geçip havaalanının ana bölümüne giden kapalı geçitten yukarı çıkıyorum ve on küsur saattir ilk kez geri dönüştürülmemiş havayı soluyorum.

İrlanda'ya harika bir yolculuk yaptım, ancak bir daha o kadar uzun bir uçuşa çıkmak için kendimi ikna etmem uzun zaman alacak.

Posta pulundan daha büyük bir tuvaleti kullanabilmek için gördüğüm ilk tuvalette duruyorum, ardından gümrüğe doğru devam ediyorum. Uzun bir kuyrukta bekledikten sonra neden İrlanda'dan gelen ve önümüzdeki altı ay boyunca ABD'de kalmayı planlayan bir Kanadalı olduğuma dair bir dizi soruyla karşılaşıyorum.

Gümrüğü geçtikten sonra, birkaç güvenlik görevlisinin sıralandığı uzun bir koridordan geçerek bagaj alım yerine gidiyorum. Havaalanının güvenli bölümünden çıkıyorum ve marketlerden birinden bir şişe su almak için duruyorum. İçimden bir kahve de almak geliyor ama Garrison'lara varır varmaz uyumam gerekiyor.

Uçağıma tahsis edilmiş doğru ve boş vagonları bulmak on beş dakikamı alıyor. Allison ve Hugh'a havaalanındaki ilerleyişimle ilgili bir güncelleme mesajı daha attıktan sonra bir esnemeyi örtbas ediyorum. Burada saat akşam altıyı biraz geçiyor ve yorgun beynim İrlanda'da saatin kaç olduğunu bile hesaplayamıyor. Hangi gün olduğunu bile bilmiyorum.

Karusel titreyerek hareket ediyor, bavullar gümüş metal levhaların üzerine düşüyor. Hepimiz bavulları tararken etrafımdaki yorgun yolcular canlanıyor. Benimki siyah ve jenerik bir bavul ve keşke bir sürü siyah, jenerik bavul yanımdan geçerken sapına kurdele bağlamayı hatırlasaydım.

Sonunda tanıdık pembe balina etiketini gördüm. Bir adım öne çıkıp ona uzanıyorum ama önce başka bir el oraya ulaşıyor.

"Anladım."

Birden donup kaldım. Çünkü o kolu ve ona bağlı bedeni tanıyorum. O ses, hemen yanımda.

Conor şaşkınlığımla eğleniyor. Bavulumu dikkatlice aramıza koyarak ona şaşkın şaşkın bakmamı inceliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Boğuldum.

Burada olduğuna inanamıyorum. Sanki kendimi çimdiklemem ya da onu dürtmem ya da bunun uzun bir seyahat ve az uyku gününden sonra beynimin kaybetmesi olmadığını doğrulamak için bir şey yapmam gerekiyor.

"Bir süredir Seattle'a gitmemiştim. Hızlı bir yolculuk yapmaya karar verdim." "Ziyaret etmek için *havaalanından* daha güzel yerler var."

"Ama sen o yerlerin hiçbirinde değildin." Elinde rengarenk bir buket çiçek var, bana uzatana kadar fark etmiyorum. "Bunlar senin için. Yonca almaya çalıştım. Gariptir, hiç yoktu."

Homurdanıyorum. "Teşekkürler."

"Hiç cin gördün mü?"

Başımı salladım. "Conor... Garrison'lar beni almak için her an burada olabilirler ve-"

"Gelmiyorlar."

"Ne demek gelmiyorlar?" Cebimden telefonumu çıkardım. "Gelmeleri gerekiyordu-"

"Buraya gel, Harlow."

Conor elimi tutuyor ve beni güvenlik posterleriyle kaplı duvara doğru, atlıkarıncanın etrafında kümelenmiş kalabalıktan uzağa çekiyor. Şok ve yorgunluğun karışımı sayesinde ona izin verdim.

"Gelmiyorlar çünkü onlara seni söyledim." Ona bakıyorum. "Sen konuştun-"

"Bu önemli değil." Üçüncü kez sözümü kesti. "Sadece şunu söylememe izin ver, sonra gidebiliriz. İstemiyorsan eve giderken konuşmak zorunda değiliz. Seni onların evine bırakırım, olur biter."

"O ne olacak?" Kafam bulanık olduğu için mi anlamsız konuşuyor yoksa o mu anlamsız konuşuyor emin değilim. Havaalanında beni bekleyen kişinin o olacağını hiç düşünmemiştim ve bunu henüz tam olarak sindiremedim.

Conor derin bir nefes alır. "Hugh olsaydı hokey oynayıp oynamayacağımı sormuştun. Hatırladın mı?"

Başımı yavaş sallıyorum.

"Cevabımın ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hokeyi ondan nefret ettiğinden daha çok sevip sevmediğine karar vermen gerektiğini."

"Evet. Ben de istediğime karar verdim."

"Tamam..." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun burada olmasıyla ne ilgisi var emin değilim. Hokeyi sevdiğini zaten biliyorum.

Conor gülümsüyor, şaşkınlığını fark ediyor. "Bana bir şeyi -birini- hokeyi sevdiğimden daha çok sevip sevmediğimi sor."

Ona bakıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Takip et, Hayes."

Tanrım, bana böyle seslenmesini özlemişim. Aslında onunla ilgili her şeyi özledim. Landon'ın neden bahsettiğini bilmiyorum çünkü Conor bok gibi görünmüyor. Muhteşem görünüyor ve ona ilk kez *gerçekten* baktığımda midemde bir şehvet patlaması yaşıyorum.

"Bir şeyi hokeyi sevdiğinden daha mı çok seviyorsun?" diye sordum.

"Birini. *Seni* seviyorum, Harlow."

Zemin yine kayıyor, artık sağlam değil. "Hayır, değilsin."

Conor sanki bu yanıtı bekliyormuş gibi başını sallar. "Ayrıldığımızdan beri ne yaptım biliyor musun? Aylak aylak dolaştım. Aidan ve Hunter'a sor, ne kadar huysuz bir pislik olduğumu memnuniyetle anlatacaklardır. Maçları kazanmaya devam ediyoruz ve etrafımda beyaz bir gürültü var. Colorado'dayken, Aidan her gece farklı bir kız getiriyordu. Ben kimseye dokunmadım. Tek yaptığım oturup seninle her şeyi ne kadar berbat ettiğimi düşünmek. Keşke geri dönebilseydim ve sen yokmuşsun gibi davranmak yerine seni ilk gördüğümde, birinci sınıfta, sana çıkma teklif edebilseydim."

"Biz *ayrılmadık* Conor. Bu ayrılacak bir şey olduğu anlamına gelir."

"Vardı. *Var*. En azından benim için."

"Peki ya gelecek hafta Driscoll'a karşı kaybedersen?"

"Hokey programımı ezberledin mi?"

"Konu bu değil Conor!" Gerçi, evet, ona bunu söylemek istememiştim.

Şimdiye kadar takip edecek başka bir spor bulmakta başarısız oldum.

Uzun bir nefes üflüyor. "Çıldırđım, tamam mı? Aramızdaki şeyler ciddileşmeye başlamıştı - ki bu benim için sorun değildi. Ben de bunu istiyordum. Ama bu tam da hokeyin iyi gitmeyi bıraktığı sırada oldu. Dikkatimi dağıttığını biliyordum. Seni ne kadar düşündüğümü, kendimizi ne kadar kolay kaptırdığımızı biliyordum. Ama kazandığım sürece... her şeye sahipmişim gibi hissediyordum. Sonra kaybettik."

"Ve hala bana sahiptin, ama hiçbir şey gibi hissettirmiyordu."

"*Hayır*. Söylediğim şey bu değil. Sadece bir sürü şey aynı anda üzerime geliyordu. Garrison'lar oradaydı, çocuklar beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve ne zaman böyle bir şey olsa -ne zaman stresli, bunalmış ve üzgün olsam, herhangi bir konuda- hokeye odaklandım. Diğer her şeyi bir kenara ittim çünkü buzun üzerindeyken her şey çok basit. Çünkü orası benim mutlu olduğum yer."

Ellerini ceplerine sokarak aşağı bakar.

"Panikledim ve sana zamana ihtiyacım olduğunu söylemeliydim. O gece dışarı çıkmamız gerekiyordu ve bunun için doğru kafa yapısında değildim. Bir sonraki rakiplerimizle ilgili her saat film izlemem gerektiğini hissettim. Ekstra ağırlık seansları ve daha fazla buz zamanı da ekleyin."

"Her şeyi neden bitirdiğini anlıyorum Conor. Anlamadığım şey ise neden burada olduğun ve her şeyi yeniden açıkladığın."

"Çünkü planlarım vardı Harlow Hayes ve sen hepsini mahvettin. Çünkü hem bu planları gerçeğe dönüştürebileceğimi hem de seninle birlikte olabileceğimi düşünmüyordum. Ama sonra fark ettim ki..." Conor bana odaklanıyor, bakışları mavi, tereddütsüz çelik. "Tüm planlarımı altüst et, Harlow. Çünkü seni içermeyen hiçbir planın parçası olmak istemiyorum. Sana hayatımda ihtiyacım var."

bir şey ifade etmesini istiyorum. İlk profesyonel maçıma *çıktığımda*, yedek kulübesinin arkasında benim formamı giyiyor olmanı istiyorum. Eğer olmazsan, bu sadece başka bir hokey maçı olur."

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum. Ama Conor uzanıp başparmağıyla gözyaşlarımı silene kadar gerçekten *ağladığımı* fark etmiyorum. Bu sefer onları saklayacak yağmur yok.

"Garnizonlar ne olacak?" Fısıldıyorum. "Haklıydın, nasıl olduğunu bilmiyorum-"

"Bir yolunu buluruz. Hayatım boyunca Hugh'dan farklı olmaya çalıştım. Ama hiçbir şeyin peşini bırakmak yerine onun hatalarını üzerimde taşıdım. Bunun hayatımı etkilemesine, seninle olan ilişkiyi etkilemesine izin verdim. Artık bunu yapmayacağım, söz veriyorum."

"Seni seviyorum, Conor."

Cızırtılı bir fısıltı gibi geliyor ve su şişemin kapağını açıp bir yudum almak istiyorum. Ama bu pek romantik görünmüyor ve yüzündeki ifadeyi yakaladıktan sonra su içmeyi unutuyorum. Beni ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Az önce bana söylediklerinin her kelimesinde ne kadar ciddi olduğunu. "Seni o kadar çok seviyorum ki, sporla ilgilenmeyi bırakmam gerektiği halde hokey programını ezberledim. O kadar ki son birkaç hafta içinde seni düşünmekten kaçmak için muhtemelen bir maraton koşmuşumdur. O kadar çok ki-" Bakışlarımı kaçırıyorum, bunu nasıl karşılayacağından emin değilim. Yine romantizm sınırında. "O kadar ki Clayton Thomas'ı benimle takılıyormuş gibi yapmaya ikna ettim, böylece sen benden nefret edeceksin ve ben de

fikrini değiştirmen için sana yalvaramam."

"Thomas'la seks yapmadın mı?"

Başımı salladım. "Senden beri kimseyle birlikte olmadım."

Uzun ve rahatlamış bir nefes veriyor.

"O kadar da... rahatsız görünmüyordun."

Conor tek kaşını kaldırır. "Yatak odamın duvarında bir delik açtım, Hayes."

"Ah. Ah, üzgünüm."

Gülüyor, sonra bir avucunu yüzüne sürüyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Başımı salladım. "Evet."

Bavulumu ve elimi tutuyor ve dışarı açılan otomatik kapılara doğru ilerliyoruz.

Home.

O , öyle olabilmış gibi geliyor.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARLOW

Buza bakıyorum, ayağımın ileriye doğru adım atmasını istiyorum. *Gerçekten* sağlam zeminde kalmak istiyor.

"Hayes, sen *buzun* üzerinde dururken sana *buzda* kaymayı öğretemem. *paspaslar*."

Bıçaklardan birini buzun üzerine yerleştirip bir santim ileri kaydırıyorum. Bir metre kadar kayıyor, beni yarı buzun üzerinde yarı buzun dışında bırakıyor ve dik durmak için hızla kapıyı tutuyorum.

Conor iç çeker, sonra daha yakına kayar. "Bana güvenmiyor musun?"

O yumuşak, kandırıcı kullanıyor, o sese bayılıyorum. "*Sana* güveniyorum. Kendi ayaklarıma değil."

"Ne kadar hızlı hareket ederseniz, dik durmak o kadar kolay olur."

"Evet, bu mantık doğru değil. Bok gibi *durmayı* tercih ederim!"

Conor'ın sabrı tükendi sanırım. Elimi tuttu ve beni vücuduna çekti, bankın güvenliğinden uzaklaştırdı. Ve sonra hareket etmeye başladık, buzun üzerinde tahmin ettiğimden *çok daha* hızlı bir şekilde uçuyorduk.

"Bıçakları düz tut," dedi bana.

Bütün işi o yapıyor, beni çekiyor ve dik tutuyor. Ona bir midye gibi yapışıyorum, pistin boş olmasına ve etrafta kimsenin buna tanık olmamasına seviniyorum.

"Güle güle, Koç Conor!"

"Güle güle!" Conor geri arar.

Boş ver. İnsanlar buna şahit oluyor.

Soyunma odasındaki çocukları unutmuşum. Conor'ın koçluk yaptığı PeeWee antrenmanı kısa bir süre önce sona erdi, bu yüzden üstlerini değiştirmiş olmalarına şaşırdım. Ya da belki de Conor *o kadar* sabırsız değildi ve bir pateni buza koymam sandığımdan daha uzun sürdü.

"Tamam, şimdi sen dene."

Conor geriye doğru kaymak için dönüyor, hâlâ iki elimi birden tutuyor.

"Gösteriş budalası," diye homurdandım. Paten kayışının etkileyici olduğunu biliyordum ama buraya geldiğimden beri yeni bir takdir kazandım. O bunu yürümekten daha kolaymış gibi gösteriyor, oysa ben hokkabazlık yaparken gözü kapalı yürümek gibi olduğunu iddia ediyorum.

"Aşağı bakma. Öne doğru eğilin. Patenlerinizi ayırın. Biraz sola, biraz sağa. Bir ritim tutturun."

"Aslında dik durmak istiyorum, ayrılmak değil. Beni çekmeye devam et."

"Hadi, Hayes. Bana güvenmek yerine işin birazını sen yap." O sırtıyor. "Sanki bunu sana daha önce söylemiş gibiyim..."

"O zaman bu sabah sana oral seks yapan *diğer* kız arkadaşın olmalı."

Conor'ın sırtışı genişler. "İhtiyacın olan teşvik bu mu? Soyunma odası yakında boşalacak. Oraya gideceğiz ve ben bunları çekeceğim" -giydiğim siyah taytı çimdikliyor- "aşağı indireceğim. Sonra giydiğin küçük tangayı çekip çıkaracağım ve dolabımın önündeki banka oturup bacaklarını açarak bana ne kadar ıslak olduğunu göstereceksin. Ve sonra-"

"Hart!"

Conor'a göz kırpyorum, sersemlemiş bir halde. Sol tarafa bakarken sırtıyordu. Dikkatini Hunter ve Aidan'ın ev sahibi takımın yedek kulübesinin yanında, buza adım attığım açık kapının hemen yanında durdukları yere veriyorum.

Hunter, Conor'ın beni küçük bir çocukmuşum gibi çekiştirmesinden duyduğu memnuniyeti gizlemeye çalışıyor.

Aidan'ın sırtışı kocaman.

Ve keşke Conor sözünü bitirseydi. Keşke paten dersimin geri kalanını atlayıp doğrudan *buna* geçebilseydik.

"Harika." İç çektim. "Aşağılanmama daha fazla tanık."

Conor kıkırdıyor ve bizi dikkatlice döndürerek bankın olduğu tarafa doğru yönelmemizi sağlıyor.

"Hey, Harlow."

Önce Hunter beni selamladı. Conor'la resmi olarak çıkmaya başladığımızdan beri bana karşı daha sıcak davrandığını hissediyorum. Belki de daha önce onun etrafında yeterince vakit geçirmemiştim. Ya da belki o da - hokey takımındaki diğer tüm erkeklerle birlikte- Conor'ın son zamanlarda keyfinin yerinde olmasından memnundur.

Bunu yansıtmıyorum. Robby Sampson "Hart'ı düzelttiğim" için bana teşekkür etti. Sanırım Conor kendisine huysuz bir pislik derken abartmıyordu.

"Selam çocuklar," diye selamlıyorum.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Conor soruyor.

"Koçla buluşacağım. Daha önce bahsetmişim, hatırladın mı?" Conor başını hayır anlamında sallayınca Aidan gözlerini deviriyor. "Seni bırakayım mı diye sordum. Sonra 'meşguldün'."

"Meşgulüm."

"Evet, evet, görünüşe göre Yılın Erkek Arkadaşı ödülünü çantada keklik görüyorsun. Ama Hunter benim yeni favori en iyi arkadaşım, çünkü beni buraya o getirdi."

Hunter, "En sevdiğim sweatshirt'ümü dolabımda unutmuşum aslında," diyor. "Göze batan şey bozuldu mu?" Conor soruyor.

Aidan iç geçirir. "Evet. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Bir tamirci çağırıp baktırmam gerekiyor."

"Sana kullandığım yerin adını mesaj atarım," diyor Conor. "İyi iş çıkardılar."

"Harika, teşekkürler. Sonra görüşürüz çocuklar."

Hunter ve Aidan soyunma odasına doğru yürümeye devam ediyor.

"*Teşvikinizi* kabul etseydim, Aidan ve Hunter bizi basardı."

Conor alay ediyor. "Ben olsam kapıyı kilitlerdim, Harlow. Seni benden başka kimse böyle göremez."

Sesindeki sahiplenme duygusuyla erotik bir heyecan yaşıyorum. Ona doğru dönüyorum, dudaklarımı boğazının çukuruna bastırıyorum ve sonra yavaşça yukarı doğru ilerliyorum.

"Bu işe yaramayacak, Hayes. Ben-" Ağzım çenesine doğru hareket ediyor. Birkaç gündür tıraş olmamış, yüzden hafif bir kirli sakal tabakası dudaklarıma kabaca sürtünüyor. O törpüyü başka bir yerde hayal ediyorum ve kalçalarımı birbirine kenetlemek zorunda kalıyorum.

"Ne değil?" Fısıldıyorum, sonra ağzını öpüyorum.

"Kahretsin, Hayes." Ama sesi kızgın gelmiyor. Gerçekten değil.

Elleri kalçalarımı gidiyor ve beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp bankı buzdan ayıran duvarın üzerine koyuyor.

"Dikkatin dağılmıyor mu?" Alay ediyorum.

Beni öpüyor, açgözlü, ateşli ve sahiplenici. Parmaklarımı saçlarına doluyor, kısa tutamları çekiştiriyorum. Ayağımdaki hantal patenlerle bacaklarımı beline dolayamıyorum, bu yüzden kalçalarımı sıkmakla yetiniyorum.

Birbirimize ilk ve son kez dokunacakmışız gibi davranıyoruz.

Conor'a olan çekimin azalmasını bekliyorum. Hoşlandığım diğer erkeklerde de hep öyle oldu. Başlangıçta bir ilgi kıvılcımı, biraz entrika ve sonra yenilik kayboluyor.

Bu henüz gerçekleşmedi. da sanmıyorum.

O benim için okyanus gibi. Ne kadar çok görürsem göreyim, asla yetmiyor. Asla başka tarafa bakmak istemiyorum. Asla *tamam, gördüm* diye düşünmüyorum.

Kirli sakalı çenemi tırmalasa bile onu öpmeyi asla bırakmak istemiyorum.

Ayrıldığımızda ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Conor'ın parmakları alt dudağımı okşuyor. Gözlerinde parlayan pişmanlığı beklemiyordum. "Bu gece tıraş olacağım," diyor bana.

"Hoşuma gitti."

Başını sallıyor, sonra tahriş olmuş cildime dokunmamaya dikkat ederek dudaklarıma son bir yumuşak öpücük konduruyor. "Pistin etrafında bir tur atalım, sonra gecenin geri kalanını nasıl istersen öyle geçirebiliriz."

Belli ki Conor, daha önce bahsettiği teşvikin bu andan sorumlu olduğunu anlamış.

"Söz veriyor musun?"

"Seni beceme konusunda hiç başarısız oldum mu, Hayes?"

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. O da benim kadar doyumsuz.

Conor duvardan inmeme yardım ediyor, sonra ulaşamayacağım bir yere gidiyor. Derin bir nefes alıp önümdeki çizilmiş yüzeye bakıyorum. Holt'un takımı PeeWee antrenmanından önce antrenman yapmıştı, bu yüzden bir patenin çizik atmadığı neredeyse bir santim buz yoktu.

Kendimi odaklanmaya zorluyorum, çünkü bunu paylaşmanın Conor için bir anlamı olduğunu biliyorum, tıpkı onu Sam'in teknesine bindirdiğimde benim için bir anlamı olduğu gibi. Ve ona dokunmayı ne kadar sevsem de, pistte kendi başıma dolaşabilmek güzel olurdu.

"Hey, Conor?"

"Öyle mi?" Sesi teslim olmuş gibi, sanki buzdan çıkmamı ya da beni tekrar çekmesini istiyor.

"Seni seviyorum Hart."

Yüz ifadesi yumuşuyor, ona söylediğim on beş seferin her birinde olduğu gibi. Sonra bana "Seni seviyorum Hayes" diyor ve eminim ben de ona aynı şekilde bakıyorum.

Derin bir nefes daha alıyorum, sonra tahtaları itiyorum ve olabildiğince hızlı kaymaya başlıyorum.

Uçuyormuşum gibi
hissediyorum. Birden
fazla şekilde.

OceanofPDF.com

EPILOG

CONOR

"

Havaalanının dışına açılan otomatik kapılara doğru Yağmur yağıyor," diyorum. Biz yaklaşırken kapılar sessizce açılıyor.

Harlow güler. "Neden şaşırmış gibisin?"

"Şaşırmadım," diye cevap veriyorum, tam da bu amaçla yapılmış çıkıntıdan damlayan suyu inceleyerek. "Sadece şaşırmadım."

"Havanın *her gün* güneşli olması gerekmiyor. Bu doğal değil."

Benim su seven kızım. Harlow'un en sevdiği yerlerin hepsi -Somerville, İrlanda, Vancouver yakınlarında büyüdüğü kasaba- nemli ve ıslak iklimlere sahip. Tampa Bay takımıyla anlaşmamın ilişkimizi zorlaştıracakını düşünmemin birçok nedeninden biri de buydu. Harlow bunu sorun olmaktan çıkararak beni şok etti. Denizayılarını inceleyen ve rehabilite eden bir araştırma pozisyonuna başvurdu ve gezmek için evleri sıraya koymaya başladı.

Florida'da yaşamaya Harlow'dan daha kolay alıştım. Sadece her gün güneş kremi sürmek zorunda olmadığım için değil. Çünkü kendimi bildim bileli peşinde koştuğum hayalime ulaşıyorum. Tampa benim ilk yer seçimim olur muydu? Muhtemelen olmazdı. Ama dilenciler seçici olamaz ve ben de bir takımın bana şans vermesi için *yalvarıyordum*. Ayrıca, mavi giymeye alışmıştım.

Ve Harlow, peşinden koşabileceği diğer tüm fırsatları bir kenara bırakarak benimle birlikte hayallerimin peşinden koştu. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığından emin değilim - beni bu kadar titizlikle ve kararlılıkla seçmesinin. Bana uyum sağlamak için tüm planını yeniden düzenledi.

Ben de Harlow'un sarı yağmurluğunu giyebilmesi ve Garrison'ları görebilmesi için Şükran Günü'nde Washington'a bir gezi ayarladım. Neyse ki, oyuncularına tatil izni veren profesyonel bir spor liginde oynuyorum.

"İşte orada!" Harlow kaldırıma yanaşmış olan anneme el sallıyor. Gümüş cipe doğru yöneldi, ben de hemen arkasındaydım.

Annem her zamanki önlüğünü giyiyor. Hastaneden doğruca buraya geldiyse hiç şaşırmam. Önce Harlow'a sarıldı, sonra bana dönüp gülümsedi. "Merhaba tatlım."

"Selam anne." Ona sıkıca sarılıyorum.

İlk profesyonel maçım için Florida'ya gelmişti ama taşındığımdan beri onu sadece o zaman gördüm. Her zamanki gibi kokuyor, hastanede sık sık yıkadığı ellerini nemlendirmek için kullandığı naneli losyon gibi.

Harlow arka koltuğa geçerken ben de çantalarımızı bagaja yüklüyorum.

Havaalanından çıkan uzun araba kuyruğuna katıldığımızda annem "Uçuş nasıldı?" diye soruyor.

"Fena değil," diye yanıtlıyor Harlow. "Sadece uzun. Conor şimdiden güneşi özleyiyor." "Ben öyle bir şey demedim," diye itiraz ediyorum.

"Tatlım, burada neredeyse her zaman yağmur yağıyor,"

diyor annem. "Evet," diyorum. "Çok... huzurlu."

Harlow arka koltukta homurdanıyor.

Annem elli dakika sonra büyüdüğüm apartmanın önüne park ediyor. En son Mayıs ayında, mezuniyetten hemen sonra eşyalarımı toplamak için buraya geldiğimde olduğu gibi görünüyor. Harlow buraya ilk kez geliyor.

Ona alt katı hızlıca gezdiriyorum: mutfak, oturma odası ve annemin ofisi olarak kullanılan yemek odası. Sonra bavullarımızı yukarı taşıyorum.

Böylece ikimiz de seyahat kıyafetlerimizi değiştirebiliriz. Harlow'u oyalanması için ikna etmeye çalıştım, annem alt katta tavalara vurmaya başlayana kadar bunu düşünmekten daha fazlasını yaptı.

Aşağı indiğimizde annem biraz çorba ve ekmek ısıtmıştı. Biz oturup sohbet ederken arka planda Noel şarkıları çalıyor. Sonunda annem Garrison'lara gitmek için ne zaman yola çıkmamız gerektiğini soruyor.

Harlow bana bakarak, "Muhtemelen çok yakında," diyor.

Yemeğin nasıl geçeceği konusunda gergin olduğumu biliyorum. Garrison'larla düzenli olarak konuşuyor ama benim onlarla aramda pek bir buzlar erimedi. Hugh tüm maçlarıma katıldı ama onlar da en fazla havadan sudan konuşmalarla geçti. Mezuniyet dışında, Mart sonunda Tampa'dan teklif aldığımdan beri onu görmedim.

Ona da söylediğim gibi, bunu atlatabileceğimden emin değilim. Benim için bir yabancı olan babamla nasıl bir ilişki kuracağımı bilmiyorum.

Ama Harlow için o adamla yemek yiyeceğim. Ve üvey kardeşimle. Ve annemin yerine seçtiği kadınla.

"Çiçekleri almalısın," diye öneriyor annem, renkli orta süsü başıyla işaret ederek. "Bir komşumuz getirdi, burada oturup ziyan olacaklar. Buzdolabında alabileceğin bir turta da var."

"Bunu yapmana gerek yok anne."

Garrison'lara gittiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Sanki Hugh'un paçayı kurtarmasına izin veriyormuşum gibi. Annemin nedenini anladığımı biliyorum. Bunu Harlow'un mutluluğuna bağladığımı, onun için yaptığımı anladığımı biliyorum. Ama yine de garip.

"Biliyorum Conor," diye yanıtlıyor, sesi biraz keskin. "İlerlemek önemlidir. Logan dedi ki-"

Annem aniden konuşmayı kesti.

"Logan da kim?"

Annemin yanakları pembeleşiyor ve kızardığından eminim. "İşten bir arkadaşım. Turtayı o yaptı."

"Arkadaş mı? Bu adamla *çıkıyor* musun?"

Bildiğim kadarıyla annem babamla ilişkisi bittiğinden beri kimseyle çıkmadı. İşine ve bana odaklandı.

"İş dışında birlikte biraz zaman geçirdik." "Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Dokuz yıl."

"Dokuz yıldır onunla mı *vakit geçiriyorsun*?"

Ona hiç erkekler hakkında soru sormadım, çünkü biri varsa bana söyleyeceğini varsaymıştım. Şimdi, bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

Annem hakarete uğramış gibi görünüyor. "Biriyle o kadar uzun süre ilişki yaşayıp sana söylemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Ve *şimdi*, bu bir ilişki.

"Bilmiyorum anne! Ondan daha önce hiç bahsetmemiştin. Az önce de öyle bir niyetin varmış gibi görünmüyordu. Onun adını söyler söylemez konuşmayı kestir."

"Nasıl tepki vereceğinden emin değildim." Yanıtım vasatın altındaymış gibi burnunu çekiyor.

"Ne iş yapıyor?"

"Sana söyledim, hastanede çalışıyor."

"Evet, ama hastanede tam olarak ne yapıyor?" diye sordum. "O bir travma cerrahı."

"Oh." Bu kariyer yoluna herhangi bir eleştiri .

Ve annemi sorgulamaya çalışmıyorum. Sadece onun için endişeleniyorum, tüm geçmişini bilen bir kasabada tek başına yaşıyor. Güneş ışığını seviyorum ama anneme daha yakın olmayı tercih ederdim. Eğer bir şey olursa, ülkenin öbür ucundayım.

"Kulağa harika geliyor, Anna," diyor Harlow. "Umarım yakında onunla tanışma fırsatımız olur."

"Ben de öyle umuyorum," diye yanıtlıyor annem.

"Kaç yaşında?" Su bardağıma uzanarak soruyorum.

"Seksen iki."

Boğuluyorum. "Ne?"

Annem gülüyor. "Benden bir yaş *küçük* Conor. Yaşına uygun."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Seni mutlu ettiği sürece, anne." "Mutlu ediyor. O da bir hokey hayranı. Bence onu seveceksin."

"Ziyarete gelmelisiniz. İkinize de maç bileti bulabilirim. Ve Harlow siz son geldiğinizden beri tüm evimizi yeniden dekore etti. Her yerde yağmur tabloları var. Kendinizi evinizde hissedeceksiniz."

"*Bir tane* yağmur resmi var," diyor Harlow.

Duvardaki saate bakıyorum. "Yola çıkmalıyız. Saat neredeyse dört oldu."

Annem başını sallıyor. "Buzdolabındaki turtayı unutma. Ya da çiçekleri. Akşam görüşürüz." Ayağa kalkıyor ve bulaşıkları toplamaya başlıyor.

Harlow da ayağa kalkarak, "Şunlara yardım edeyim," dedi,

"Hayır, hayır," diye cevap veriyor annem, ellerini uzaklaştırarak. "Siz ikiniz gidin. Gerçekten."

Harlow bana bakarak, "Tamam," diye cevap veriyor.

Ceketlerimizi giyip annemin arabasına doğru yola çıktık. Harlow çiçekleri ve turtayı tutarak yolcu tarafına tırmanıyor, de dizlerim çeneme çarpmadan arabayı sürebilmek için koltuğu yeniden ayarlıyorum.

"Annemin bir erkek arkadaşı var. Bu ne kadar garip?" "Bu onun için heyecan verici Conor. Mutlu görünüyor."

"Evet, öyle," diye itiraf ediyorum. "O bir cerrah. Sence bu, izlemeyi sevdiğin tıp dizilerindeki adamlar gibi tam bir alet olduğu anlamına mı geliyor?"

"İzlemekten hoşlandığım, adını bilmiyormuş gibi davrandığın ve *bir keresinde* sensiz izlediğim için bana kızdığın tıp dizisi mi?"

"Evet."

Gülüyor. "Annenin iyi bir karakter yargıcı olduğunu düşünüyorum." "Bu tartışılır," diye cevap veriyorum.

"*Conor*."

"Ne? Şimdi sistemimden çıkarıyorum." Harlow nefesinin altında bir şeyler mırıldanır.

Annemin evinden Garrison'ların evine gitmek on dakikadan az sürüyor. Claremont şu anda boş olan , sessiz sokaklarla dolu. Çoğu insan Şükran Günü için gidecekleri yere çoktan ulaşmış, geçtiğimiz yolların çoğunda birden fazla araba park etmiş durumda.

Garrison'ların evinin önünde duruyorum, arabayı durdurup eve doğru bakarken midem rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor. Birçok olumsuz anıya ev sahipliği yapan bir yer için çok güzel. Turuncu ve kırmızı yaprakların fonunda, tuğla ev uzun ve gururlu duruyor.

Harlow turtayı bana uzattı, çiçekleri kendisi sakladı. Annem alt kısmına plastik bir torba bağladı ve ardından her şeyi bir arada tutan bir kurdele ile kahverengi kağıda sardı. Benim harcayacağımdan çok daha fazla çaba harcadım ama güzel göründüklerini kabul edebilirim.

El ele verandaya yaklaşıyoruz. Paspas, buraya son gelişimden bu yana değişmiş. Ayçiçekleri yerine, sert kahverengi liflerin üzerine serpiştirilmiş çok renkli yapraklar var. Ve balkabağı yok.

"Hazır mısın?" Harlow soruyor.

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Kapı ziline basamadan kapı açılır.

"Oh. Hey." Landon kapıda duruyor, hâlâ kapının kolunu tutuyor.

"Merhaba Landon," diyor Harlow neşeyle. Elimini bırakıp bir adım öne çıkıyor ve çiçeklerin ezilmemesi için dikkatlice ona sarılıyor. O da karşılık veriyor, bakışlarımı hiç ayırmadan.

Hugh ile birkaç kelime konuştum. Landon'la mı? Zeke Ledger'ın partisinde onu neredeyse yumrukladığımdan beri, tam üç yüz altmış dört gündür konuşmadık.

"Conor," diye onayladı.

"Landon."

En azından Landon'ın Harlow ve benim hakkımda yanıldığını bildiğini bilmenin mutluluğunu yaşıyorum.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Harlow soruyor.

"Ah, evet. Annem kızılıcak almayı unutmuş. Mel henüz gelmedi, o yüzden hızlı olmaya çalışıyorum. Siz erkencisiniz."

"Havaalanına gitmek için sabahın dördünde yola çıkmamız gerekiyordu. Bana şimdiden gece yarısı gibi geliyor."

"Masada uyuyakalmayın. Bu gece hakem sensin. Dükkana gitmişken sana bir düdük getireyim."

"*Landon*," diye tıslıyor Harlow.

"Ne? Bay Atletik'in spor metaforundan hoşlanacağını düşünmüştüm."

Küçük kardeşimin espri anlayışı var. Kim bilebilirdi ki?

"Landon! Neden hala *gitmedin-oh*. Selam, Harlow." Allison Garrison, Landon'ın arkasındaki açık kapı aralığında belirir.

"Ben gidiyorum anne," diyor ve yanımızdan geçip merdivenlerden inmeye devam ediyor.

"Merhaba Allison," diyor Harlow, öne doğru eğilip ona da sarılıyor.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak yutkunuyorum. Üvey annem bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Landon ya da Hugh'a duyduğum düşmanlığı ona karşı hissetmiyorum. Harlow'un da onu çok sevdiğini biliyorum, özellikle de Allison'ın annesiyle olan bağlantısı yüzünden. Ama Allison'ın yanında kendimi hiç rahat hissetmedim. Kafamda, annemle babamın ilişkisini mahveden kadın o.

"Bunlar Anna'dan." Harlow çiçekleri Allison'a uzatır. "Turta da öyle."

"Oh. Ne kadar güzel. Lütfen benim için ona teşekkür edin." "Edeceğim."

"Merhaba, Conor."

Ona başımı salladım. "Merhaba, Allison." "İçeri gelin lütfen."

Bizi içeri çağırıyor ve ben de on altı yıldır ilk kez babamın evine giriyorum. Allison paltolarımızı aldıktan sonra bizi mutfığa götürüyor. Girişin aksine, bu oda anılarımda hiç değişmemiş. Burada geçirdiğim tüm rahatsız edici anları hatırlayarak içimde bir huzursuzluk dalgası yayılıyor. Turtayı tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Hugh çalışma odasında, ateş yakıyor. Ya da evi ateşe veriyor. İkisinden biri." Allison kıkırdıyor. "Size içecek bir şey getireyim mi? Şarap? Bira? Su?"

"Suyla aram iyidir," diyorum.

Allison başını sallar, sonra bir bardak doldurmak için acele eder.

"Bir içki iç, Conor," diye fısıldıyor Harlow bana.

"Hayır."

"Sana söz veriyorum, bu konuda yüzde bin rahatım. *Senin de* burada rahatsız olduğunu biliyorum, bu yüzden bir bira içersen kendimi daha iyi hissederim."

"Hayır."

İç çekişi bıkınlık vericiydi. "Çok inatçısın."

"Sana araba kullanmadan önce asla içki içmeyeceğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim. Ve senin de çok tatlı bir şekilde ifade ettiğin gibi ben 'lanet olası bir inatçıyım', bu yüzden fikrimi değiştirmeye çalışarak zamanını boşa harcıyorsun."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor Harlow, sesi bundan rahatsız olmuş gibi çıkıyor. Gülüyorum, sonra yanağına bir öpücük konduruyorum.

Fısıltılı konuşmamızdan başımı kaldırdığımda Allison bize bakıyor ve gülümsüyor. Baktığımı fark eder etmez arkasını dönüyor ve tezgahdaki dört tencereden birinin içindeki bir şeyle meşgul oluyor.

"Şüphelerin olduğunu biliyorum Allison, ama-" Babam mutfakta artık sadece karısının olmadığını fark edince konuşmayı kesiyor. "-ateş yanıyor," diye bitiriyor.

"İyi iş, tatlım," diye yanıtlıyor Allison. "Harlow ve Conor burada."

"Anlıyorum." Babam bu tarafa doğru gergin bir gülümseme gönderiyor. "Hoş geldiniz." "Teşekkürler, Hugh," diye yanıtlıyor Harlow.

Landon ve Allison'a sarıldığı gibi ona sarılmıyor ve genelde sarılıp sarılmadığını merak ediyorum.

Babamın evinin içindeyiz ama ben dışarıdan biriyim. Tüm aşinalığı ve içgörüsü olan, Şükran Günü'nü daha önce burada kutlamış olan o.

"Nasıldı-" Kapı ziline sesi Hugh'un söyleyeceği başka her şeyi kesti.

"Landon yapmazdı..." Harlow başlıyor.

Allison'ın gözleri büyüdü. "Bu Melanie olmalı!"

Harlow sırtıyor. "Landon onu utandırma fırsatı bulduğumuz için çok kızacak."

"Evet," diye kabul ediyor Allison. "Sen mi gitmek istersin

yoksa ben mi gideyim?" "Ben giderim," diye yanıtlar

Harlow, sonra da koridora çıkar.

"Melanie ve Landon güz döneminin başında çıkmaya başladılar.

Henüz onunla tanışma fırsatımız olmadı," diyor Hugh. "Ah,

evet. Harlow bahsetti," diye cevap veriyorum.

"Ah, doğru."

Koridordan sesler geliyor ve Harlow birkaç saniye sonra mutfakta yeniden beliriyor. Açık kahverengi saçlı, minyon bir kız onu takip etmektedir.

Harlow kızcılıklardan bahsediyor, ben de Melanie'ye Landon'ın nerede olduğunu anlattığını varsayıyorum. Hugh ve Allison kendilerini tanıttı, sonra ben öne çıktım.

"Merhaba, ben Conor. Harlow'un erkek arkadaşı."

Başka bir şey eklemem gerekip gerekmediğini tartıştığım ve eklememeye karar verdiğim bir duraklama oluyor. Sanırım Landon kız arkadaşına benim de onun üvey kardeşi olduğumdan bahsetmiştir. Bahsetmediyse de bunu söyleyen kişi olmak istemiyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Melanie bana gülümsüyor ve bu gülümseme Kelly'ninkinden çok daha samimi.

Landon'ın tanıştığım son kız arkadaşına göre şimdiden büyük bir gelişme var.

Ön kapının çarpma sesi evin içinde yankılanıyor.

"Üç farklı yere gitmek zorunda kaldım-Mel! Buradasın!"

"Evet. Trafik fena değildi," diye yanıtlıyor Melanie, elinde bir market poşetiyle mutfığa giren Landon'a gülümseyerek. Poşeti tezgâhın üzerine bırakıyor ve hepimiz onların garip bir şekilde kucaklaşmaya çalışmasını izliyoruz. Harlow bana sırtıyor ve ben de ona göz kırpyorum.

"Herkes yemeğe hazır mı?" Allison soruyor. "Yemekler hazır ama beklemek istersek sıcak tutabilirim."

"Ben açım," diyor Harlow. Başımınla onaylıyorum, Landon, Melanie ve Hugh da öyle.

On dakika sonra, büyük yemek masasının etrafında dolu tabaklarla oturuyoruz. Etrafta dolaşp minnettar olduğumuz şeyleri listelemek gibi bir girişim yok, ki *ben* de minnettarım.

Yemekler çok lezzetli ve Allison ile Hugh'nun Melanie'ye ailesi, ilgi alanları ve Brighton'da geçirdiği zaman hakkında sorduğu soruları dinlerken ben de ağızma tikiştiriyorum. Benim yapabileceğimden daha iyi idare ediyor, sanırım Hugh'un yabancılaşmış oğlu olmanın tek iyi yanı da bu.

Benim yanımdayken Harlow'la çıkma konusunda bana üçüncü dereceyi veremeyecek kadar gergin.

"Landon profesyonel hokey oynadığından bahsetti, Conor?" Hugh ve Allison'ın soracak soruları kalmadığında Melanie bana soruyor. Sanırım dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Evet." "Bu çok havalı!"

"Evet, teşekkürler." Ona gülümsedim. "Landon gerçekten iyi olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Üvey kardeşime bakıyorum. Bakışlarıma karşılık vermiyor, ki bu beni şaşırtmıyor. Bana herhangi bir konuda iltifat etmiş olması şaşırtıyor.

Melanie sıra dışı bir şey söylediğinin farkında değil gibi görünüyor, bu da bana Landon'ın ona bu aile yemeğinin ne kadar işlevsiz olduğunu söylemediğini düşündürüyor. Beni sadece erkek arkadaşının en iyi arkadaşının erkek arkadaşı sanıyor ki bu benim için sorun değil.

Akşam yemeği bitti. Allison getirdiğimiz elmalı turtayı ve balkabağını servis ediyor.

"Çok lezzetli görünüyor," diyor bir tabağa kabuklu ve tarçınlı elmaları bırakırken. "Ev yapımı mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor Harlow, sonra bana bakıyor. Fırıncı hakkında ne kadarını paylaşması gerektiğini düşünüyor.

"Annemin erkek arkadaşı yaptı," diyorum. "Lezzetli görünüyor," diyor Allison.

Hugh'un tepkisini kontrol etmedim.

Elmalı turta gerçekten güzel, kabul ediyorum. Travma cerrahı Logan hakkındaki fikrimi yükseltiyor.

Hepimiz bulaşıkları toplamaya yardım ettikten sonra bir sonraki adımda ne yapacağımızdan emin olamadan mutfağın etrafında . Çatışmasız bir yemeğe rağmen, belirsizlik ve gariplik hala havada asılı duruyor.

Cesaretimi kaybetmeden -ya da biri masa oyunu oynamayı önermeden- güverteye açılan arka kapının yanındaki dolaplardan birinden basketbol topunu alıyorum.

Parmağımda döndürüyorum. "Ne diyorsun, ihtiyar?"

Harlow bana gülümsüyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Ama yüzündeki ifade teklifime değdi. Babam ya da üvey kardeşim hakkındaki düşüncelerim pek değişmedi. Hiç değiştirecek miyim bilmiyorum. Hayatım boyunca ikisine de kin besledim. Bu kararlılığımı kırmak için birbirimizin yanında geçirdiğimiz az sayıdaki saatten çok daha fazlası gerekecek. Ama bir zamanlar olduğumuz gibi tamamen yabancı değiliz.

Hepsi Harlow Hayes sayesinde. Çünkü o beklediğim gibi biri değildi ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi. Çünkü çok fazla şey yok -Yüzüne bir gülümseme kondurmak için yapmayacağım şey yok.

"Birkaç ay önce maraton koşan yaşlı adam," diye yanıtlıyor Hugh. Gözlerini saklamaya çalışıyor ama ela gözlerindeki heyecanı ve hevesi görebiliyorum.

Bu, seçilmemiş bir serbest ajan olarak imzalanmanın tek dezavantajıydı. -Planladığım gibi Harlow'la maratonda koşamadım. Ama Landon, Allison ve Hugh onu desteklemek için oradaydı ve yılda on milyonlarca dolar gelir elde eden bir işveren için çalışmanın bir avantajı da, yağlı çekleri nereye bağışlayacakları konusunda önerilerde bulunabilmenizdir.

"Landon?" Ben soruyorum.

Ağabeyim -daha doğrusu üvey ağabeyim- şok olmuş görünüyor. "Uh..."

"Neden hepimiz dışarı çıkmıyoruz?" Allison nazik bir gülümsemeyle soruyor.

Onun yanında geçirdiğim kısa süre zarfında, tercih ettiği rolün bu olduğunu öğrendim: barış koruyucusu. Belki de başından beri Hugh'a daha uygun olup olmadığını merak ediyorum. Annemi tanımlayabileceğim pek çok yol var. Dik başlı ve inatçı ilk akla gelen sıfatlar.

Daha önce hiç düşünmediğim şeyleri merak etmeme neden oluyor. İşlerin olması gerektiği gibi yürüyüp yürümediği gibi. Allison resme girmeden önce bile ailemin her zaman başarısız bir ilişki olmaya mahkum olup olmadığı gibi.

Altımız dışarı çıktık. Kasım havası sert ama çok da korkunç değil. Basketbol topunu araba yolunun sert asfaltında zıplatmaya başladım.

"H-O-R-S-E?" Ben öneririm.

Harlow homurdanıyor. "İlk 10'a Hart."

"Neye bulaştığını emin değilim, Hayes," diye takılıyorum. "Lütfen."

Harlow alay ediyor. "Seni oynarken gördüm."

"Evet, aynen öyle."

"Geçen sefer formumun zirvesinde değildim."

Sırıttıyorum. "Oh, öyle mi? Pratik mi yapıyorsun?"

Başını sallıyor ama saçmaladığını biliyorum. Maraton geçtiğinden beri Harlow'un yaptığı tek egzersiz yüzmek. "Yap, al."

Başımı salladım. "İlk sen mi gitmek istersin yoksa topa hiç dokunmamak mı?"

Harlow topa uzanıyor. Ulaşamayacağı şekilde dönüyorum, bir kolumu beline dolayarak onu yan tarafta tutuyorum ve sonra tek elle şut çekiyorum. İçeri giriyor.

Harlow beni itti. "Yasadışı atış."

"Isınıyordum."

Bileğindeki lastiği çekip çıkarıyor ve saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlıyor. "Bunu oldukça ciddiye alıyorsun, ha?"

"Seni yendiğimde *görmek* istiyorum." Kazağıma doğru başını salladı. "Çıkar şunu."

"Ne? Neden?"

"Çünkü elde yıkanması gerekiyor ve ikimiz de biliyoruz ki bunu yapan sen olmayacaksın."

Omuz silkerek kazağına çıkarmadan önce gözlerimi deviriyorum. "Dün gece bavula koymayacağını söylediğin çamaşırları ama

sonra yine de getirmeye karar verdim. Ve bu sabah *aşırı kilolu* valizinizi iki havaalanından geçirdim."

"Tartışmanız daha bitmedi mi?" Landon soruyor.

Döndüğümde onun ve Hugh'nun araba yolunun kenarında beklediğini görüyorum.

Allison ve Melanie güvertede kalmaya karar verdiler.

Harlow homurdanır. "Bu bizim tartışmamız değildi." Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Landon, sen Conor'la oyna," diyor Harlow.

Landon şüpheli görünüyor ama Harlow ile yer değiştiriyor, böylece ben onun yanında oluyorum, o da Hugh'un yanında. Oynamaya başladık. Harlow iyi, Hugh da öyle. Eğer deneseydim ikisini de tek başıma yenebilirdim. Landon berbat, ama yine de ona pas atmaya devam ediyorum.

Hugh'un yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlandı. Bir kez olsun, babasıyla takılan bir çocuk gibi hissettim. Kaygısız. Geçmişi düşünmüyorum. Babamla etkileşimin olabildiğince hızlı ve garip olmasını sağlamak için ne söylemem ya da yapmam gerektiğini analiz ediyorum.

Farklı bir hayatın anlık görüntüsü gibi. Arabayla geçen herkes mutlu, normal bir aile olduğumuzu düşünür.

Oyun birkaç dakika sonra biter.

"Tanrım," diye ofluyor Landon. Kolunu uzatırken yüzünü buruşturuyor. "Bunu yarın hissedeceğim."

Hugh, "Sahadaki profesyonel sporcuyla eşleşmemiş olsaydınız nasıl hissedeceğinizi bir düşünün," diyor. "Profesyonel sporcu" derken sesindeki gurur açıkça belli oluyor ve bu beni daha fazla etkiliyor. Gergin, zar zor var olan bir ilişki olsun ya da olmasın, babamın benimle gurur duyduğunu duymak gerçekten iyi hissettiriyor.

"Alınma Harlow," diye ekliyor Hugh çabucak.

"Alınmadım," diye yanıtlıyor. "Spor söz konusu olduğunda sınırlarımı bilirim."

Hugh ve Landon, Allison ve Melanie'nin güvertede oturup izledikleri yere doğru yürürler.

Harlow ve ben sahada yerimizde kalıyoruz. Kolumu d rt rek garaja doğru başıyla işaret ediyor. "Bu Hugh'un arabası," dedi bana.

S z konusu coupe'nin  zerinde şimşek bulunan yeni bir mavi tampon  ıkartması var.

Başımı sallayarak g rd ğ m  belli ettim. Sonra arka kapıya doğru y r meye başlamadan  nce eğilip ona hızlı bir  p c k veriyorum. Diğer herkes  oktan i eri girmişti.

"Teşekk r ederim," diyor bana.

 p c kten bahsetmediğini biliyorum.

"Sana bir yolunu bulacağımızı
s ylemiştim, Hayes."

B y k, tuğla eve doğru y r yoruz ve biliyorum ki bir dahaki sefere buraya geldiğimde

-Ne kadar yakın ya da uzak bir gelecekte olursa olsun, akla gelen sadece k t  anılar olmayacaktır.

Hepsi onun y z nden.

SON

şimdilik... Aidan'ın kitabı 2024 yazında  ıkacak!

Bonus i erik, erken duyurular ve C.W. Farnsworth ile ilgili her şey hakkındaki g ncellemeler [okuyucu grubumda](#) bulunabilir ve [b ltenimde](#) g nderilir!

OceanofPDF.com

C.W. FARNSWORTH TARAFINDAN DA

Standalones

Dört Ay, Üç Kelime Gel Yine

Kalbimi Kır

Bay Yanlış'ı Kazanmak

Hiç Söylemediğim Gibi

Başladığımız Yere Döndük

Fly Bye

Serve

İki Oldukça Çirkin

Vaat İçin Kalp

Kırıklığı Altı Yaz

Sonbahar

Ülkenin Kralı

Rakip Aşk

Şimdi Öp, Sonra

Yalan Söyle Şimdilik,

Sonsuza Kadar Değil

Kensingtonlar

Sahte

İmparatorluk

Gerçek

Pişmanlıklar

Gerçekler ve Yalanlar

Cuma Gecesi Yalanları

Salı Gecesi Gerçekleri

Kluvberg

İlk Uçuş, Son Düşüş

Tüm Yanlış Oyunlar

Holt Hokey

Ünlü Son Sözler

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Harlow ve Conor'ın hikâyesini iki yıl önce yayınladığımda çok sevmiştim. Ama bu versiyon üzerinde çalışırken sanki onlarla birlikte yaşamışım gibi hissettim. Bazı değişiklikler Aidan ve Hunter'ın kitaplarının zaman çizelgesine uyum sağlamak için gerekliydi. Diğerleri ise önceki versiyondan çeşitli nedenlerle çıkardığım sahnelerdi. Bu kitabı yazmayı (ve yeniden yazmayı) sevdim ve umarım siz de okumayı sevmişsinizdir.

Mary Scarlett, bu mükemmel bir kapak. Harlow'un yağmurluğundan Conor'ın saç rengine kadar her detaya bayıldım. Birlikte çalışmak için bu kadar keyifli bir insan olduğunuz için teşekkür ederim ve muazzam yeteneğinize sonsuz hayranım! Bu serinin geri kalanı için kapaklar üzerinde çalışmak için sabırsızlanıyorum. Britt, bu özel projedeki hevesin ve enerjin için çok ama çok minnettarım. Bu hikayeyi tam olarak istediğim gibi geliştirmeme yardımcı olma konusunda yukarıda ve çok öteye gittin ve seninle çalışmaya her zaman bayılıyorum.

Gerçekten, size ne kadar teşekkür etsem azdır!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

C.W. Farnsworth, spor, güçlü kadın başroller ve mutlu sonlar içeren çok sayıda yetişkin ve genç yetişkin aşk romanının yazarıdır.

Charlotte Rhode Island'da yaşıyor ve yazmadığı zamanlarda boş zamanlarını kitap okuyarak, sahilde ya da Avustralya Kurdu'na sarılarak geçiriyor.

Onu Facebook'ta (@cwfarnsworth), TikTok'ta (@authorcwfarnsworth), Instagram'da (@authorcwfarnsworth) bulun ve yaklaşan yayınlar hakkında haberler için www.authorcwfarnsworth.com web sitesine göz atın!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.